

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pofádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Zasláno.)

Pěkný novoroční dárek! Všechny, kdo mají zájem o obrodu křesťanského života v našem národě, upozorňujeme na knihu právě vyšlou „Nová světla“. Jsou to velmi poutavé životopisy blahoslavenou z r. 1926. Podle „Ossorvatore Romano“ zpracoval P. Alberti, do tisku upravily a vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Šifava 7. Cena 12 Kč.

Dílko toto působí na čtenáře jako hřejivý paprsek útěchy a naděje. Apoštolští duchovní správcové, světci podle vzoru svatého faráře arského, horlivé učitelky-světko a zároveň karitativní a farní pomocnice, nadšení mučedníci pro viru a Církev jsou zde důkazem, že Prozřetelnost Boží v každé době posílá své

apoštoly, vůdce lidu, pracovníky a pracovnice nadšené až k mučednictví. Tito blahoslavení jsou nám tak blízcí povoláním i dobou! Žili za horších poměrů než my, a jak pochopili své poslání!

Za novoroční dárek lze mimo to objednat i v témž nakladatelství:

a) pro děti a pro dospělé: „Když přišla na svět Láska“, 20 Kč. — „Květy nejsvětější Svátosti“, 8 Kč. — „Po vůni tvých růží“, 12 Kč.

b) pro dospělé: „Vrhol útyk k Srdci Ježíšovu“, 26 Kč. — „Dobrota“, 3 Kč. — „Duše veškerého apoštolátu“, 20 Kč. — „Duch sv. Terezie Ježíškovy“, 20 Kč. — „Čeho po tobě žádá laický apoštolát?“, 1 Kč.

c) pro jinochy a dívky a pro jejich vychovatele: „Na rozcestí“, 2.40 Kč.

V tisku je M. Lekeux, Markotka. Cena 20 Kč.

Naším předplatitelům a příznivcům!

Na začátku 42. ročníku našeho časopisu „Škola Božského Srdce Páně“ chápeme se opět příležitosti, prosíme své čtenáře a příznivce, aby působili ve svém okolí k největšímu rozšíření našeho časopisu. Vydavatelstvo věnovalo vše možné pro zvelebení Školy B. S. P. a nezřídka se ani dalších obětí, jsouc si vědomo, že Škola B. S. P. je pilířem a ochráncem našich ideí náboženských, jich pěstitelem a tvůrcem v našich českých katolických rodinách. Používá každé příležitosti, nešetříc finančních nákladů, aby pozvedlo časopis na nejlepší úroveň, dalo široké naší veřejnosti tisk vyzbrojený po stránce redakční cennými příspěvky nej přednějších katol. spisovatelů a poskytlo tak čtenářstvu možnost opatřit si za levný peněz pramen ušlechtilé zábavy a věcného poučení. — Nestačí však k tomu pouze naše dobrá vůle a síla finanční: Nutno také apelovati a obraceti se na naši obec čtenářskou s prosbou o plné pochopení našich snah. Ziskávejte nové odběratele a předplatitele, aby náš časopis dostal se do rukou nejširší veřejnosti, neboť jen tak bude tomuto úkolu plně pomozeno a cíle dosaženo. Každý jednotlivec, chopí-li se práce ve svém okruhu, jest nám vše vítán! Nuže, ruce k dílu a na shledanou v adm. části Š. B. S. P., kdež budeme výsledky letošních snad pilných jednotlivců uveřejňovati.

Toto však není jediným prostředkem k dosažení vytčeného cíle! Přinášíme ještě jinou možnost prospěti po stránce lumotné vydávání časopisu, která je spojena pro Vás s okamžitým úspěchem: v hospodářství i doma je mnohdy leccos na prodej, hledáte prameny výhodné a příležitostně koupě, potřebujete čeledína či služebnou, sdíláte se po zaměstnání, chcete oznámito to či ono — tu zřizujeme pro Vás k tomuto účelu v letošním ročníku zvláštní rubriku

„Inserční oznamovatel“.

Tam uveřejníme Vám za mírný poplatek, s p l a t n ý t ř e b a v e z n á m k á c h p ř e d e m, všechno, co potřebujete, hledáte neb nabízíte. Používejte hojně této výhodné příležitosti a svým známým doporučte. Inserci v Drobném oznamovateli, jak pro příště budeme rubriku tu označovati, účtujeme téměř zdarma: První tučný řádek v délce 4 cm Kč 2.—, každý další řádek po Kč 1.—. Zde možno uveřejňovati též dopisy pod libovolnou značkou; tyto budou adresátu vydány neb doručeny proti úhradě porta per Kč 2.—. Při inserci celoroční o větší ploše počítáme: 1 celou stranu (uveřejněno 12krát) Kč 300.—, 1/2 strany Kč 160.—, 1/4 strany Kč 90.—, 1/8 strany Kč 50.—, 1/16 strany Kč 30.—. Jednotlivé uveřejnění inserce v těchto velikostech zvyšuje se o 50%. Nemeškejte a použijte při první příležitosti tohoto výhodného reklamního prostředku k hojnému odbytu svých tovarů a hosp. produktů. Platíte mnohdy draze inserci neužitečnou v časopisech Vašemu citění nepátelských, proč byste tedy nemohli touto maličkovitostí podpořiti svůj časopis?

Přijmu místo jako kočí	Hospodářské stroje.	Blahopřání.
k hov. potahu neb krmič od Nového roku. Jsem 42letý, svobodný, bezúhonný, znalý všech prací i samostat. vedení. Ctěné nabídky pod značkou „Abstinent“ poste restante Starý u Třebíče.	Začl stroje, brány, pluhy, odstředivky, benzinové a elektrické motory nejlevněji dodá odborný závod Jan Čihál v Tišnově. Vyžádejte si nabídky.	Milému místopředsedovi Jaroslavu Oplatkovi a jeho vyvolené Mařence Škodové k jejich sňatku hojně štěstí a boží požehnání na životní dráze do skonání! Rapočická Omladina.

Nějším čtenářům předplatitelům

pak zřizuje adm. **Školy B. S. P.** bezplatně rubriku

„Právní poradna“.

Vyskytnou se v životě všelijaké příhody i nehody, kdy je nutno vyhledati svědomitého právního přítele. V této rubrice chceme svému čtenáři předběžně poraditi a tak jej uchrániti příp. ztrát nejen časových, nýbrž i finančních. Máme k dispozici své právnický, kteří Vám poradí v „Právním rádci“ bezplatně, svědomitě a nestranně. — Odpovědi na takové dotazy budeme uveřejňovati zdarma pod určitou značkou vždy v příštím čísle, nalahavější věci vyřídíme ihned proti úhradě režijního poštovního ve výši Kč 5.—. Přiložte ve známkách vždy k dotazu.

Tolik pro tentokrát na počátku nového ročníku a těšíme se na hojnou Vaši účast v našich podnicích, jež mají na zřeteli pouze blaho a prospěch svých předplatitelů.

Na sledovanou již v 2. čísle!

Administrace

Školy B. S. P.

Brno, Starobrněnská ul. 19-21.

Telefon 2923.

Pozvání ku předplaceni

na naše katolické měsíčníky.

Škola B. S. P., ročník LXII., řídí P. Petr Hlobil, opat a předlé
v Rajhradě. Ročné Kč 12.— za 12 čísel. Příloha
ÚMYSLY APOŠTOLATU MODLITBY. List za 20 hal. celoročné Kč 2.40.

Náš Domov, ročník XXXVII., zábavné-poučný obrázkový časopis, řídí
Ant. Šuránek, koop. ve Slatinicích. Předplatné ročné
Kč 12.—.

Květy Mariánské, list čtenářů Mariánských, ročník XLV., řídí
P. Kristin Luc, provisor O. S. B. v Rajhradě.
Předplatné Kč 10.— ročné.

Anděl Strážný, ročník XLVII., vychází po dobu školního roku
Předplaťte svým dětem pro zábavu a poučení. Řídí
P. Em. Masák, latecheta, Brno. Ročné se předplácí Kč 9.—. Na 10 výt.
1 náda em nebo 10 proc. sleva.

Hlídko, ročník XLV., vědecká revue, řídí Dr. Pavel Vychodil, ročné Kč 30.—

ziskávejte nové předplatitele, doporučujte a rozšiřujte je všude
a každému. Sami předplaťte!

Nemělo by býti katolické rodiny, kde by nebyl některý z uvedených zde
časopisů. Předplatné jest velice nízké, nejnížší z časopisů vůbec, a mělo
by býti příkazem každého uvědomělého katolika, aby katolický tisk pod-
poroval, jej rozšiřoval a pro něj agitoval.

Redakce a administrace našich časopisů:

Občanská tiskárna, Brno, Starobrněnská ulice čís 19-21,

kamž veškeré dotazy a objednávky řídte.

Lurdská voda bude opětně v nejbližší době na skladě.
Objednávky již nyní přijímá Občanská
tiskárna v Brně, Starobrněnská 19-21.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Časopis pro zbožné spolky a bratrstva mezi Čechoslovany.

S povolením duchovní vrchnosti pořádá

P. PETR HLOBIL,
benediktin rajhradský.

ROČNÍK ŠEDESÁTÝ DRUHÝ.

V BRNĚ 1928.

Tiskem a nákladem Občanské tiskárny v Brně. Starobrněňkká č. 19-21.

OBSAH.

Básně.	Str.		Str.
A. M. Kadlčáková: 2, 8, 20, 26, 31, 36, 42, 53, 58, 60, 61, 66, 72, 82, 85, 96, 100, 106, 109, 117, 122, 125, 133, 138, 151, 155, 157, 162, 169, 178, 181, 186, 189, 195, 202, 205, 208, 214, 223, 228, 231, 232, 236.		O odevzdanosti do vůle Boží (Ig. Zháněl)	205
Jarolím St. Pavlík: 139, 146, 150, 211, 215		K svátku všech Svatých (Jar. St. Pavlík)	208
Josef Soukup: 190, 191		Božské dítko, předmět víry, naděje a lásky (Jar. St. Pavlík)	226
		Svátek mláďátek (Ig. Zháněl)	229
Hlavní úmysly.			
Četba pobožná.			
Msgr. Dr. Rud. Zháněl: Výklad litanie k nejsv. Srdci Ježíšovu: 2, 23, 44, 66		Abý po dosažení míru národ čínský ko Kristu se obrátil	1
Nie proti Bohu, vše s Bohem (Ign. Zháněl)	8	Láska k nepřítelům dle sv. evangelia	25
Za svěcení rodiny v božském Srdci Páně (W. Wirsig T. J.)	11	Rozkvět a šíření úcty v sv. Josefa	41
Podobenství Páně (Boh. Kyselý) 14, 88, 174		Všobecná katolická akce	65
Království Boží v nás žádá si dalšího roz- voje (Boh. Kyselý)	26	Vzývejme Marii, prostřednici všech milostí Za dostučnění bož. Srdci Páně	81 105
Vzhůru do Jerusalema či do Babylonu (Ig. Zháněl)	32	Rozřešení sociální otázky v duchu křesťan- ském	121
Království Boží na zemi (Boh. Kyselý)	42	Láska k vlasti podle zásad sv. víry	145
Ježíš v mýtil zlého ducha a ten byl němý (Ig. Zháněl)	53	Šíření spolku šťastné hodinky smrti	161
Vstát jest, není Ho tuto! (Ig. Zháněl)	72	Ochrana mládeže před komunismem a ji- nými bludy	185
Vstoupil na nebesa (Ig. Zháněl)	82	Rozkvět počestnosti a křesť. sebezáporu	201
Oslavné tělo (Jar. St. Pavlík)	86	Sjednocení církve východní s římskou	226
Den podle Srdce Páně (W. Wirsig T. J.)	92		
Ještě jest místo (Ig. Zháněl)	106	Četba poučná.	
Důstojnost člověka (Jar. St. Pavlík)	109	Dva mučeníci Eucharistie z Tov. Ježíšova (J. Černý T. J.)	20
Ježíš pláče, trestá, učí (Ig. Zháněl)	122	Jubilejní pout do Lurd 1928	96
Co získáme úctou k P. Marii (Ig. Zháněl)	147	Řád Trinitářů (Jar. St. Pavlík)	112
Není spoluradosti, není soustrasti (Ig. Zháněl)	169	K dějinám zasněžení se rodiny bož. Srdci Páně (W. Wirsig T. J.)	115
Svátostný Ježíš, vzor 7 hlavních ctností (Jar. St. Pavlík)	172	Slavnost Lásky (Hedvika Polská)	126
Známky pravé lásky k Bohu (Ig. Zháněl)	191	O častém a denním sv. přijímání dítek	151
Odpočinutí u Srdce Páně (W. Wirsig T. J.)	195	Božské Srdce a tisk	152
		Misijní dílo církve sv. (Štěp. Goldschmid)	162
		Na misijní cestě (Msgr. Dr. R. Zháněl)	186, 202
		Za českou slávu (Jos. Soukup)	189

O křesťanských záležitostech.

Obrázky katol. misí (Max. Weinberger)	21
36, 58, 75, 94, 117, 134, 155, 178, 197, 212, 234	
Různé zprávy (Ig. Zháněl) 23, 39, 61, 77, 100,	
119, 139, 158, 181, 199, 215, 237.	

Obrázky.

Nejsv. Srdce Pána Ježíše	12
Zasnoubení Panny Marie	17
Ježíš ve chrámu jeruzalémském	33
Nechte malíčkových přijíti ke mně	56

Vjezd Pána Ježíše do Jerusalema	57
Ejhle člověk!	73
Sv. Marii Magd. u hrobu Páně	89
Mučnická smrt sv. Jana Nep.	97
Křest Pána Ježíše	113
Sv. Cyrill a Method kážou	136
Sv. Cyrill umírá v Římě	137
Pán Ježíš se loučí s Matkou Marií Pannou	153
Matka Páně pod křížem	176
Socha sv. Václava u sv. Víta v Praze	177
Pod ochranným pláštěm Matky Boží	193
Sv. Kateřina p. a muč.	209
Narození Páně	233

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. LEDEN 1928.

ČÍSLO 1.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svoji jen hojně vyslej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, náš láskou buď !

Aby po dosažení míru národ čínský ke Kristu se obrátil.

(Hlavní úmysl.)

Jak velice sv. Otcí Piu XI. záleží na misiích, na rozšíření církve Kristovy po všem světě, toho důkazem jsou všechny úmysly na tento rok ustanovené a jim samým požehnané. Začíná úmyslem za obrácení čínského národa, který trvá dosud v temnotách pohanských až na ten nepatrný počet katol. křesťanů, kteří však mizí v tom moři lidu pohanského. A aby se mohlo dobrého očekávat pro čest a slávu Boží, kdyby tato rozsáhlá země stala se křesťanskou! Podle obyvatelstva je to největší říše na světě. Lid čínský jest vůbec pracovitý, strážlivý a úcty hodný. Bohužel, že náboženství katolické jen pomalu se tam šíří, protože velmi často vypukla veliká pronásledování křesťanů se strany pohanské. A co mučedníků bylo v těchto pronásledováních! Můžeme říci, že krev mučedníků byla semenem křesťanů. V 19. století pokračovalo pokřesťanění v Číně velmi pomalu vzdor všem pracím a námahám misionářů. Ale v roce 1907 bylo již asi 1 milion katolíků, kdežto v roce 1850 bylo jich jen 300 tisíc. Dnes počítá církev katolická již asi 3 miliony katolíků. Bohužel

přicházejí smutné zprávy z různých okrsků, jak od nepřátel podněcované houfy spodiny lidu boří a ničí katolické kostely a školy a pronásledují naše misionáře jako cizince. Věrní katolíci musí utíkati a skrývati se před ukrutnými pronásledovateli. Mnozí z křesťanů se neosvědčili, ale hrozbami a týráním donuceni odpadli od víry a museli se dáti ke komunistickým spolkům. Než celkem lid čínský nedává se strhnouti k bouřím povstalců. Velikou radost způsobil sv. Otec Pius XI. čínskému národu tím, že dne 28. října 1926 vysvětil v Římě 6 čínských kněží na biskupy, kteří byli po návratu svém v Číně s velikou slávou uvítáni. Tímto posvěcením domorodých kněží na biskupy získá církev katolická velmi mnoho a dá Bůh, že nyní se bude rychleji rozšiřovat království Kristovo v rozí sahle říši čínské. K tomu též přispěje mnoho benediktinská universita nově v Číně založená, která bude vysílat nové apoštoly ku šíření učení Kristova. Jeden z nově posvěcených biskupů. Josef Hon, když se vrátil z Řma do vlasti, vysvětil tam na biskupa francouzského kněze Ondřeje Defe-

bura. Též našeho národa kněz P. Zeman velice zdárně působí v jižní Číně, jak nám dopisoval o tamních poměrech. Nyní již se nedivíme, že sv. Otec Pius XI. ustanovil a poželhal pro tento měsíc úmysl, aby po dosažení míru čínský národ ke Kristu se obrátil, čímž by církev katolická nesmírně mnoho získala. Poslechněme

vyzvání sv. Otce a modleme se na tento úmysl, aby nejsv. Srdce Ježíšovo smílovalo se nad těmi miliony duší nesmrtelných, aby dopřálo míru, žehnalo pracím našich misionářů a vzbudilo mnoho štedrých dobrodinců čínským misiím. Obětujme na ten úmysl mše sv., sv. přijímání, naše denní práce, utrpení a vrouené modlitby.

A. M. Kudlčáková:

ČLOVĚK A PŘÍRODA.

Pod bělostným sněhem
dřímá celý kraj,
sní a očekává,
až zas přijde máj.

Vše spí sladkým spánkem,
všude zříš jen snih,
zdá se mi o květech
Vesny zářivých.

Příroda spí v zimě
zmdlena po práci,
na jaře se opěl
k žití navrácí.

Ve svém žití člověk
jedno jaro má —
mládí — to zpět nejde,
hrob jej objímá!

Srdce Ježíšovo — žádost pahorků věčných.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Dokorčení z minulého ročníku.)

Překlady a výklady.

Požehnaní nad Josefem bylo, jako celá kniha Genesis, původně Mojžišem zaznaménáno jazykem hebrejským, kterým pronesl je též patriarcha Jakob. Během však nesčíslných staletí, kdy svatá kniha ta byla opisována, vloudily se do těchto míst některé pisařské chyby, jež činí smysl slov, které beztoho jsou, jako všechna proctví, dosti obtížná ku porozumění, nejasným. Spisovatelé a vykladači cír-

kevní snaží se poněkud přiblížiti se k textu původnímu tím, že srovnávají tyto verše s nejstaršími překlady, pořízenými již v dobách před Kristem, tak hlavně s řeckým překladem Septuaginta (LXX), t. j. sedmdesát, který byl „sedmdesáti“ učenci, znalými hebrejštiny a řečtiny, pořízen asi ve II. století před Kristem v Alexandrii v Egyptě. Aby soudná čtenářka a čtenář poznali obtíže řádného výkladu a odůvodněnost církevního rozkazu, že máme čísti jenom vydání Písem

Sv. schválená a opatřená dobrým výkladem, udávají tu některé překlady místa tohoto, totiž Genesis hlavy 49, verše 22—26.

Vulgáta, t. j. latinský překlad sv. Jeronyma ze IV. století po Kr., který byl sněmem Tridentským prohlášen za autentický čili shodující se v podstatě s původním textem hebrejským, překládá dle vydání vytištěného s aprobací Bamberského biskupa Marquarda Šebestiána v Norimberku u Endtera roku 1643 takto:

„22. Filius accrescens Joseph, filius accrescens et decorus aspectu: filiae discurrerunt super murum. 23. Sed exasperaverunt eum, et jurgati sunt, invideruntque illi habentes jacula. 24. Sedit in forti arcus ejus, et dissoluta sunt vincula brachiorum et manuum illius per manus potentis Jacob: inde pastor egressus est lapis Israel. 25. Deus patris tui erit adjutor tuus et Omnipotens benedicet tibi benedictionibus coeli desuper, benedictionibus abyssi jacentis deorsum. 26. Benedictiones patris tui confortatae sunt benedictionibus patrum ejus: donec veniret desiderium montium aeternorum: fiant in capite Joseph, et in vertice Nazaraei inter fratres suos!“

Z českých překladů budíž — jako jeden ze starších — uveden napřed překlad Bible kralické, pořizeny českými bratry v letech 1572—1593 v Kralicích (dle vydání britické společnosti, tištěný u Adolfa Holzhausena ve Vídni podle kralického textu z roku 1613, dle nadpisu vydáno „V Praze 1912): „22. Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podle studnice: ratolesti vycházely nad zeď. 23. Ačkoliv hořkostí naplnili jej, a střeleli na něj, a tajně v nenávisti měli ho střeleci: 24. však zůstalo v síle lučiště jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jakobova; odkudž byl pastýř a kámen Izraelův; 25. Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvůj, kterýž spomáhá tobě, a od všemohoucího, kterýž požehná tobě požehnáními

nebeskými s hůry, požehnáními propastí ležící hluboko. Požehnání otce tvého silnější budou nad požehnání předků svých, až ke končinám pahrbků věčných: budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho.“

Překlad Faustýna Procházky, vydaný v Praze roku 1804 — dle něhož později otisklo Dědictví Svatojanské bibli švabachem roku 1857 a latinskou roku 1889 — přikloňuje se k bibli kralické: „22. Syn rostoucí Josef, syn rostoucí a krásného vzezření: dcery běhaly po zdi. 23. Ale rozhněvali ho, a vadili se, a záviděli mu mající střely. 24. Avšak zpolehlo na silném lučiště jeho, a rozvázání jsou svazkové ramen i rukou jeho skrze ruce mocného Boha Jakobova: odtud pastýř vyšel, kámen Izraelův. 25. Bůh otce tvého bude spomocník tvůj, a všemohoucí požehná tobě požehnáními nebeskými s hůry, požehnáními propastí ležící dole . . . 26. Požehnání otce tvého zmocnila se požehnáními otců jeho: dokudž nepřijde žádost pahrbků věčných: buďtež požehnání ta nad hlavou Jozefovou a na vrchu Nazarejského mezi bratřími jeho!“

Nejnovější překlad, pořizeny roku 1917 prof. drem Hejčlem dle obecného znění latinského se stálým kritickým zřetelem k původním textům, vydaný nákladem Dědictví Svatojanského v Praze, liší se v mnohém od překladův uvedených; překladatel dr. Jan Hejčl nazývá „Požehnání Jakubovo“ vzácnou básní nehynoucí ceny, již bychom nejhodněji pojmenovali „Závětí Jakubovou“. Patriarcha, když byl požehnal 10 svým synům, přichází k Josefovi se slovy:

„22. Plodným odnožem jest Josef, plodným odnožem a krásného vzezření; jeho ratolesti se rozblíhají po zdi.“

Výklad: Josef jest odnožem vzatým z Jakuba, poněvadž jest jeho synem. Jasněji zní hebrejský text: Ovocný stromek jest Josef — ovocný stromek

u pramene — jeho ratolesti přerůstají zeď.“

Pojem plodnosti naráží na význam slova Josef. — Staří překladatelé latinští překládali: „Ó synu můj, Josefe, jsi tak krásný, že s hradeb, s věží a s oken hledí celý zástup egyptských žen.“ — Novější kritikové, poukazující k Deuteronomiu V. kn. Mojž. 33, 17, kde se přirovnává Josef k býku, a upozorňující, že v celém tomto požehnání Jakubově se nepřirovnávají synové jeho k rostlinám, nýbrž ke zvířatům, znovuzřizují hebrejské znění a překládají: „Josef jest býkem u pramene, (kde jest více pastvy, než jinde); ve stopách jeho vystupují, aby na něho číhali.“ — čímž nabývají vítané spojky s následujícími. (Poznámka. Přirovnání s býkem nemá v sobě ničeho hanlivého; myslí se tu pouze na nezdolnou sílu a bujarost.)

23. „Dráždí ho, roztrpčují a závidí mu lučištníci.“

Výklad: Jako záviděli bratři Josefovi, tak budou různí nepřátelé (lučištníci) záviděti jeho potomstvu (kmenu Efraimovu a Manassovu), budou proti němu bojovati, ale marně!

24. „Avšak neochvějně trvá jeho luk, pouta rukou i ramen jeho rozvázala ruka Silného Jakobova; odtud stal se pastýřem a skalou Israelovou.“

Výklad: V těchto bojích bude potomstvo Josefovo vítězí. — Silný Jakobův jest Bůh Hospodin. — Jako Hospodin rozvázal na rukách pouta Josefova v Egyptě, tak bude bděti nad jeho potomstvem, aby mělo vždycky volné, svobodné ruce pro luk a střely. Poněvadž Bůh Josefa takto vedl, stal se pastýřem, t. j. živitelem, — a skalou, t. j. ochranou Israelovou, svého otce totiž a celé rodiny.

25. „Bůh otce tvého bude tvým pomocníkem, a Všemohoucí bude ti žehnati

hojným požehnáním s nebe shora, hojným požehnáním hlubin odpočívajících dole.“

Výklad: Požehnáním shora jest dešť a rosa, požehnáním hlubin četné prameny v území potomstva Josefova. Jestli na východě voda vůbec a pramenitá velikou vzácností, již si dlužno vážití nade vše; kde jich není, nastává smutná poušť!

26. „Toto požehnání otce tvého bude větší,

než požehnání otcův jeho, dokud nevzejdou vzácné plody pravekých pahorků.

Tato požehnání sneste se na hlavu Josefovu, na téměř toho, jenž jest knížetem mezi bratry!“

Výklad: Josefovi dostává se hojnějšího požehnání od Jakuba, než se dostalo jemu od Izáka a Abrahama. — Pahorky pravěkými máme rozuměti pahorky Palestiny. Požehnání, které tyto pahorky přináseti budou potomstvu Josefovu (role, pastviny, stromy atd.), jsou obrazy šťastných dob messiášských, podobně jako sliboval před tím Jakub synovi Judovi hojnost rév a vína. Zapletal upravuje hebrejské znění a překládá: „Požehnání odvěkých hor, — co mají nejvzácnějšího prastaré hory — to přijď na hlavu Josefovu!“

Abý čtenářce a čtenáři ozřejmil rozdíl ještě jiných překladů, stůžtež tu ještě tři německé překlady!

V překladu Frant. Rosalina — vydaném s approbací vídeňského kardinála Migazzi roku 1784 — čteme: „22. Joseph ist ein wachsendes Kind, und schön anzusehen: die Töchter liefen auf den Mauern herum ihn zu sehen. 23. Diejenigen aber, welche Pfeile trugen, haben ihn erbittert, mit ihm gezankt und ihn benedict; 24. Doch ist sein Bogen in der Stärke geblieben, und die Bande seiner Arme und seiner Hände sind durch die Hand des Mächtigen in Jakob aufgelöst worden, also dass er von dannen als

ein Hirt und als ein Stein Israels ausgegangen. 25. Der Gott deines Vaters wird dein Helfer sein, und der Allmächtige wird dich mit dem Segen des Himmels von oben herab segnen, auch mit dem Segen des Abgrundes von unten her. 26. Der Segen deines Vaters durch den Segen seiner Vorfahren gestärket; er wird auf Josephs Haupt kommen, und auf die Scheitel desjenigen, welcher unter seinen Brüdern ein Nazaräer ist, bis das Verlangen der ewigen Hügel komme.“

Svatou Apoštolskou Stolicí v Římě schválený německý překlad dra Josefa z Allioli dle výtisku Pustetova v Rezně zní: 22. „Ein Zuwachs ist der Sohn Joseph, ein zuwachsender Sohn und lieblichen Anblickes: die Töchter liefen auf der Mauer herum. 23. Aber sie erbitterten ihn und haderten und neideten ihn, die Bogenschützen (d. i. seine Brüder). 24. Doch ruhte sein Bogen auf dem Starken, seiner Arme und Hände Fesseln lösten sich durch Jakobs Mächtigen. So gieng der Hirt hervor, der Grundstein Israels. 25. Der Gott deines Vaters wird dein Helfer sein. Der Allmächtige wird dich segnen, mit dem Segen des Himmels von oben, mit dem Segen der Tiefe von unten. 26. Der Segen deines Vaters wird übertreffen den Segen deiner Väter, bis da kommt das Verlangen der ewigen Hügel. Er komme über Josephs Haupt und über den Scheitel des Nazaräers unter seinen Brüdern!“

Nejnovější lidový výklad Pisem Sv. jak vydává je nyní knihovni spolek sv. Josefa v Celovci od Josefa Lindnera S. J., překládá požehnání Jakubovo veršem podobně jako dr. Jan Hejál:

22. „Am Quell ein Fruchtbaum Josef,
Die Mauer auf sich rankend!

23. Es setzt ihm zu mit Pfeilen,
Stellt nach die Schar der Schützen;

24. Doch stets bleibt straff sein Bogen,
Gelenk die Kraft der Hände;
Weil ihm der Starke Jakobs,
der Felsen Israels hilft.

25. Dir steh' des Vaters Gott bei,
Dich segne der Allmächt'ge,
Mit Himmelstau von oben,
Mit Flut der Tiefen unten.

26. Der Segen deines Vaters
Sei mehr als ew'ger Berge,
Der Urzeithügel Fülle!
Auf Josefs Haupt er komme,
Auf des Fürsten Scheitel!“

Různě tyto překlady snad poučily nás, jak nesnadno bývá někdy vystihnouti a vypátrati vlastní smysl Pisem svatých. Celkem dávají sice všechny různé tyto texty tentýž smysl, ale přece liší se v jednotlivostech, některých významech a podrobnostech. Proto stará se moudře naše církev katolická, aby věřící její ve výkladu Pisem nepobloudili, žádajíce, by nebyl vydáván žádný překlad bez schválení duchovní vrchnosti!

Krátký obsah požehnání Josefova jest asi tento:

Pronášeje požehnání nad Josefem, jest patriarcha podobně dojat, jako když před chvílkou žehnal Judovi. Pro hojně potomstvo — jež bylo ve starověku považováno za největší chloubu a slávu — přirovnává Josefa k ovocnému stromu, který roste u pramene, proto výborně se daří a ratolesti jeho vyvíjejí se velmi slibně v ochranném stínu zdi. Pak vzpomíná Jakub nástrah a nepřátelství, kterými pronásledovali bratří Josefa. Podobně útlisky hrozí i jeho potomkům. Ale jako Josef, tak i jeho synové přemohou je všechny šťastně, neboť Bůh jest jejich mocným pomocníkem (tak zní smysl verše 24. dle originálu hebrejského). Toto požehnání a tuto pomoc nebes svolává umírající patriarcha na milého syna Rachelina a všechno potomstvo jeho; bude pak se jeviti v tom, že budou bydleti v kraji oplývajícím vláhou a všim požehnáním zemským. Z plna srdce přeje si stařec, aby požehnání jeho bylo ještě mocnějším, než byla všechna požehnání, která udíleli otcové a předkové jeho: aby trvalo a množilo se,

dokud nepřijde ten, který jest očekáváním všech národův, žádostí pahrbků věčných, totiž zaslíbený Messiáš a Vykupitel . . .

Žádost pahrbků věčných.

Latinské znění zbožného našeho vzdechu, který je předmětem celé této naší dlouhé úvahy: „Cor JESU, desiderium collium aeternorum, misere nobis!“ — je zjevně vzato z latinského překladu Písem od sv. Jeronyma čili z Vulgáty. — Do naší řeči české je toto vzývání přeloženo doslovně: „SRDCE JEŽÍŠOVO, žádosti pahrbků věčných, smiluj se nad námi!“ — Německé překlady mají sice též doslovně „Verlangen der ewigen Hölge“, než čteme též v některých duchovní vřehnosti schválených volnější význam: „Sehnsucht der ganzen Schöpfung“, t. j. „Touha veškerého stvoření“. Překlad tento je dojista srozumitelnější, než překlad doslovný „Žádost pahrbků věčných“, který ovšem nutno bližze vyložit. Objasnivše si v předešlém souvislost tohoto rčení v textu biblickém, můžeme nyní začít s výkladem slovným.

Slova „žádost pahrbků věčných“ jsou dojista slova prorocká, vztahující se na Messiáše, jsouce paralelou ke známějším nám slovům verše 10. v téže kapitole 49., kde mluví Jakub ve svém vidění o žezle, které nebude odňato od Judy, dokud nepřijde ten, „jenž bude očekáváním národův“.

Slovo „žádost“ anebo „očekávání“ jsou obvyklá rčení, skoro jako stereotypická, kdykoliv se mluví o příštím Vykupitelově. Tak praví v téměř pozhennání Jakub synu Danovi (Genes. 49, 18): „Spásu Tvoji očekávám, Hospodine!“ V knize proroka Aggaea čteme podobně (2, 8): „Otrěsu všemi národy a přijde Žádoucí všem národům.“ Básnický vyjadřuje tuto „žádost“, touhu a „očekávání“ prorok Isaiáš slovy, nám všeobecně známými ze zpěvů RORATE (Isai. 45, 8): „Rosu dejte, nebesa, shůry, mraky deštěte Spravedlivce! Otevři se země

a vypuc Spasitele, a spolu vzejď spravedlnost!“ — Vždyť byl příští Spasitel Israelitům „Otcem budoucích věkův“ (Isai. 9, 6). Ano, dokonce i všechno ostatní nerozumné stvoření, všichni tvorové bez rozdílu, touží, horoucně při tom vzdychajíce, po spasení, jak názorně předvádí nám to svatý Pavel v epístole k Římanům (8, 19—22): „Vždyť i tvorstvo očekává s toužebností zjevení synů Božích. Neboť marnosti bylo poddáno tvorstvo, nikoli dobrovolně, nýbrž pro toho, jenž je poddal s nadějí, že i tvorstvo bude osvobozeno od porob porušení ve svobodu slávy synů Božích. Vime zajisté, že veškeré tvorstvo spolu stená a trpí bolest až dosavad; a nejenom ono, nýbrž i my!“ Není tedy ani nejmenší pochyby, že slovo „žádost“ v našem zbožném vzdechu značí nejnroucnější touhu po Spasiteli a tedy i po jeho nejsvětějším Srdci. On i jeho nejsvětější Srdce jsou nejprvnějším předmětem touhy srdci lidských hned od počátků, když byl Vykupitel zaslíben.

„Pahrbků věčných“. — Co jest rozuměti těmito slovy? — Podobným tajuplným způsobem mluvili proroci i lid israelský rádi o vrších, pahorcích a horách, jakož vůbec orientál si libuje ve rčeních obrazných.

Tak čteme u prorokův častěji o „pahorcích věčných“, když vykládají o tajuplné hoře Boží, jež se bude zvedati nade všechny vrchy, takže tyto budou jejím základem. Tak dí Isaiáš 2, 2: „V posledních dnech zpevněna bude hora domu Hospodinova; bude nejvyšším vrcholem horstev, vyvýšená nad pahorky! Prouditi bude k ní každý národ, hrnouti se mnoho kmenů, a řeknou: Pojďte a vystupme na horu Páně!“ Souhlasně s tímto evangelistou Starého Zákona píše téměř doslovně totéž prorok Micheáš 4, 1: „V poslední dny zpevněna bude hora domu Hospodinova; bude nejvyšším vrcholem horstev, vyvýšená nad pahorky. Prouditi budou k ní národové, pohne se mnoho kmenů;

řeknou: Pojdte a vystupme na horu P'áněl!'' „Horu domu Hospodinova'' můžeme zcela správně vykládati jako „město na hoře postavené'', t. j. církev Kristovu.

K horám, a to k horám Jeruzalemským, pohlížel toužebně lid starozákonní a volal: „Pozdvihují oči své k horám, odkud přijde mi pomoc.'' (Žalm 120, 1.) Žalm tento byl ve Starém Zákoně žalmem poutním, který pěli Židé, putující o slavnostech do Jerusalema. Hleděli tedy k posvátné hoře Moria, na které před věky praotec jejich byl zkoušen obětí syna svého Izáka, důvěřuje ve slovo Boží, jemu zaslíbené, a věda, že může Hospodin i mrtvého syna jeho opět přivést k životu, jak krásně to vykládá svatý Pavel Židům (11, 17--19): „Věrou Abraham obětoval Izáka, jsa zkoušen, a obětoval to jednorozence, on, jenž byl obdržel zaslíbení, k němuž bylo řečeno: V Izákovi bude ti nazváno potomstvo; povážilž, že Bůh jest mocen i z mrtvých vzkřísiti; proto ho obdržel i jako předobraz!'' Tam stál za Davida stánek Hospodinův, který byl vlastně jenom ohradou nejvýznamnější svátostiny starozákonní, totiž archy úmluvy. Tam konečně postavil Šalomoun velikolepý chrám Hospodinův. Proto pokládal pravověrný Israelita pahorky a vrchy Jeruzalemské za nejposvátnější, neboť viděl v nich záruku, že splní Bůh toužebnou žádost jejich o přístím království Messianském. Posvátnou horu tu i s chrámem milovalo též nejsvětější Srdce Ježíšovo, jak dojemně líčí nám evangelisté, vypravující i o trpkých slzách, jež prolil Ježíš, vzpomínaje, že krásný nádherný chrám Hospodinův je pro zatvrzelost lidu určen k hroznému zkáze! Nám křesťanům jsou jiné hory posvátnými; jsou to Golgota a hora Olivetská; Golgota jako jeviště přeholebné vykupitelské smrti Pána našeho Ježíše Krista, hora Olivetská jakožto svědek Jeho slavného nanebevstoupení.

Než ještě další význam má slovo

pahorek v našem smyslu. Hory jsou jakoby pevnou kostrou celého světa, proto můžeme tu mysliti na Spasitele a jeho nejsvětější Srdce, za kterým se nese touha celého světa. Ba ještě jiným způsobem lze vyložití obrazné slovo to: výšinami lidského pokolej i jsou lidé zvláště vynikající, tedy patriarchové, spravedliví a svatí.

Dle výkladů těchto má zbožné výzváni: „SRDCE Ježíšovo, žádost pahorků věčných'' význam hluboký a rozsáhlý. Volajíc tak vyznáváme, že nejsvětější Srdce Ježíšovo je předmětem touhy velmi vroucí, a to touží po něm nebe i země, patriarchové a všichni spravedliví od počátku světa až do konce.

Smiluj se naň námi!

Ke knihám Starého Zákona patří též kniha Tobiašova, vykládající osudy rodiny Tobiašovy v zajetí assyrském. Vypravuje se tam o cestě, kterou podnikl mladý Tobiaš v průvodě anděla Rafaela do vzdáleného Ragues. Na cestě této zadržel se déle, než očekával; proto i rodiče byli doma o něj velice starostliví. „Proč asi mešká můj syn a co ho tam zdržuje?'' Tak tázal se otec doma. „Umřel snad Gabel a není nikoho, kdo by mu vrátil peníze?'' I počal se rmoutiti a s ním i manželka jeho Anna; oba se dali do pláče, protože v ustanovený den nevrátil se k nim syn. Matka jeho plakala usedavým pláčem a říkala: „Běda, běda mně, synu můj! Proč jsme tě pustili na cestu, světlo svých očí, oporu svého stáří, potěchu svého života, naději svého potomstva? Majíce všecko v tobě jediném, neměli jsme tě od sebe pustiti!'' Tobiaš ji však říkal: „Mlé a nermuč se, náš syn je zdrav; muž, s kterým jsme jej poslali, je zcela spolehlivý!'' Ona však nemobla se žádným způsobem upokojiti, ale každodenně vybíhala, rozhlédala se kolem a obcházelá všechny cesty, kterými se domnívala, že by mohl přijíti, aby možno-li,

zdaleka ho uzřela, až se bude vraceti (Tob. 10, 1—7). Nemoouc touhou po synu vzdáleném doma to vydržeti, chodivala denně na nedaleký pahorek, odkud bylo daleko viděti (Tob. 11, 5). Jak se zaradovala, když konečně jednoho dne spatřila v dáli dva cestující a v jednom z nich poznala milého svého syna? Hned vstala a běžela domů, aby zvěstovala tu radost svému osleplému muži; vstupujíc do dveří, volala již na něho: „Hle, syn tvůj přichází!“

K této touhou nyjící matce přirovnáme dle zbožného vzdechu litanie k nejsvětějšímu SRDCI Páně veškeré lidstvo před zjevením se tohoto SRDCE. Se všech pahorků, vrchů, hor a kopcův, které jsou od pravěků,

kdy zakládal Všemohoucí tuto zemi, které viděly kolem sebe putovati nečetná pokolení lidská, se všech nich vyhlíželo lidstvo, toužící po spasení, do budoucnosti a volalo: „Nebesa, deštěte nám Spravedlivého, země, vydej nám HO!“ Tato toužebná prosba je dokladem, kterak veškero lidstvo uznávalo potřebu vykoupení. A podobně máme i my všichni toužiti, dychtiti, žádati, vynasaziti se o své spasení, výrazem pak nitra, toužícího po upřímném tom spojení, nyjícího láskou k Bohu a Ježíši, jest upřímný vzdech:

„Nejsvětější SRDCE JEŽÍŠOVO,
— Žádosti pahorků věčných —
SMILUJ SE NAD NÁMI !

A. M. K.:

NOVOROČNÍ.

Nový roku, budiž vítán
v milé naší vlasti,
naplň lidem srdce láskou
a radostnou slastí.

Přines mir a požehnání
do každické chatky,
zlobu a vše, co nám škodí,
odeháněj zpátky!

Osviř rozum našich vůdců
pro pravdu a lásku,
nedej, aby bez přičiní
zem dávaly v sázku.

Zabraň všemu, co nás tísní
v naší vlasti milé,
o to tebe, milý Bože,
prosím této chvíle!

Nic proti Bohu, vše s Bohem!

Novoroční úvaha, Píše Ignát Záhnl.

Není vhodnějšího okamžiku pro duchovní život, jako počátek nového období v našem životě, nový občanský rok. Každý, kdo dbá o pořádek, má již uchystánu pro tento den bilanci. Přesně si vypočetl, jak jeho obchod, závod, dům prospěl, pokročil vpřed. Má již hotovou inventuru, účty; tato dlouhá, namahavá, lopotná práce ukončena. Má přehled přes celý

uplynulý rok, dělá plány pro nové a další roční období. Co se dělá v obecném životě, nutno též provést v životě duchovním. Správně napomíná nás moudrý Kempenský: „Není vhodnější doby pro dobrá předsevzetí nad velké svátky.“ Nový rok jest jistě takovým důležitým dnem. Chceme si tedy dnes umíniti a toto předsevzetí chceme také provést: Vše naše jednání, myšle-

ni zařídíme tím způsobem, že se nikdy neproviníme proti Bohu, vždy a ve všem chceme po celý počínající nový rok a po všechna následující leta, dokud nám dopřeje Bůh život, jednati s Bohem.

1. N i k d y p r o t i B o h u . Kdybychom vykonali duševní bilanci a inventuru nyní na počátku nového roku, přesvědčili bychom se bohužel ke své hanbě a bolesti, že jsme často jednali a vzbouřili se proti Bohu, našemu největšímu dobrodinci. O mnohém, ba snad o každém z nás bylo by možno užíti slov: „Vztáhl ruku svou proti Bohu, proti Všemohoucímu opovržlivě.“ Job 15, 25. Není asi nikoho mezi námi, kdo by se neprohřešoval někdy až příliš často, zbytečně i svévolně proti Bohu. Zle s námi, byla-li tato neposlušnost a vzpoura hříchem těžkým, kterým jsme ztratili milost Boží a všechny zásluhy svých dobrých skutků a sami sobě učinili údělem mezi námi, věčný trest. Jestli jsme se dopustili toliko lehkých hříchů, zamézili jsme si další rozmnožení i přístup milosti Boží, stali jsme se v dobřem liknavějšími, nedbanlivějšími a ochotnějšími ke zlému.

Velká je tato ztráta milosti, větší, hroznější než kdyby někdo vyhořel a pozbyl taktó všechn svůj vezdejší majetek, je větší, než kdyby krupobití zničilo někomu všechnu úrodu na polích a v zahradách, kdyby se někomu potopily jeho obchodní lodí, které mu měly dovézt zboží z cizích zámořských krajin, kdyby někdo smrti pozbyl svých miláčků, děti, o nichž myslil, že bez nich nemůže býti živ. Všechny statky, všechno dobro pozemské není nic oproti milosti a přátelství Božímu. Abychom si aspoň poněkud uvědomili, jaký poklad je milost Boží, užíjme následujících srovnání: Ničím není maličký prášek oproti obrovskému velikánu alpskému, který ční několik tisíc metrů vysoko k nebesům, ničím není malý úlomek obyčejného skla oproti velkému skvěle zářícímu diamantu, maličká muška

oproti slonu, hrst hlíny oproti zlaté nádobě. Nic nejsou pozemské i největší statky a dobra oproti milosti Boží!

Jaká neskonálá dobrodiní prokázal nám Bůh v právě uplynulém roce! Nepomyslíme-li na nic jiného, uchoval nás na životě, kdežto nesčetný počet jiných, mladších, než jsme my, k sobě povolal a odvolal z tohoto slzavého údolí. Kdyby byl nás zavolał Pán, byli jsme dobře připraveni, byla by se stala věčná blaženost našim údělem? Proto si umiňme, že nyní bude naše všechno úsilí obráceno k tomu, abychom se neprohřešili proti nejvyšší dobrotivému, štědrému dárci, našemu milému Pánu Bohu, který je však zároveň nejvyšší spravedlivým. Často zasáhne Bůh v náš osud, když se oddáme libé důvěře v jeho milosrdenství a dobrotu! Nespoléhejme se opovržlivě na milosrdenství Boží, což je velmi těžkým hříchem! Písmo sv. nás varuje: „Neříkej, hřešil jsem a co se mi (za to) smutného přihodilo . . . nehromaď hřích na hřích. (Sir. 5. 4. 5.)

Nejsme pojištěni proti různým následkům svých hříchů! Což kdyby nás Bůh navštívil nemocí, kdyby onemocnělo naše tělo, kterému jsme hověli neřízenými, zapovězenými rozkošemi? Statky, které si někdo s mnohými hřichy nahromadil, které byly cílem jeho nesmírných obětí a prací, mohou se rozplynouti v niveč, dřívější boháč stane se žebrákem. Přátelé, na něž jsme stavěli domy a měli je za upřímné i věrné, mohou se od nás odvrátiti a způsobiti nám velké bolesti i ztráty, stanou se našimi nepřáteli a soudci. Co se někdo v tajnosti nahřešil, co třeba mnoho let tajil a skrýval před veřejností, může býti vyjeveno. Takto a jinak může se státi hříšníkem, kteří se přesvědčí, že hrozně jest upadnouti v ruce spravedlivého Boha.

Umiňme si — nic proti Bohu! Kdyby nám slibovali zlaté hory, kdybychom měli upadnouti v nemilost celého světa, kdyby nás mučili, jak se kdysi

stávalo a dosud stává mučeníkům pro víru, nedáme se svést a zůstanem věrnými ditkami našeho dobrotivého a vše dobré odměňujícího Pána Boha. Umiňme si, že bude toto letošní předsevzetí věrnější než v minulých letech, kdy jsme je snad také činili, bohužel však brzy na ně zapomněli a stali se svému největšímu dobrodinci nevděčnými.

2. **Vždy s Bohem!** Po celý svůj život, tedy i v nastávajícím roce chceme se řídití výzvou sv. Pavla: „Cokoliv činíte slovem nebo skutkem, všecko (čiňte) ve jménu Pána Ježíše Krista, děkující Bohu Otci skrze něho.“ (Kol. 3, 17.) Svatý apoštol udává důvod, pro který máme konati vše pro Boha. Míni vděčnost, protože vše, co máme, co nazýváme svým, všechny naše duševní i tělesné síly, dobra, poklady, vše, co potřebujeme, abychom mohli konati dobré, jsou dary božské dobrotivosti k nám. Kdo zasadil strom a stará se dále o něj, věnuje mu potřebnou péči, tomu přinese v čas příhodný ovoce a odměni mu všechnu jeho práci. Podobně máme věnovati všechny své práce tomu, který nám dal k tomu potřebnou způsoblost a prostředky. Sv. Pavel výslovně upozorňuje, že nemáme prázdné příčiny něčím se vychloubati, že jsme za všechno díky povinni Pánu Bohu, protože on nám vše dal, nic nemáme, co by nepocházelo od Něho, čeho by nebyl původcem i dárce. (I. Kor. 4, 7.)

Všichni mohli bychom se státi bohatými na dobré skutky, vše dobré mohlo by se proměnití dotekem našich rukou ve zlaté, získající nám věčnou blaženost. Vše, co konáme dobrého, ať se to týče bezprostředně Boha, jako dar modlitby, oběti, které Bohu přinášíme, chválu, kterou Mu vzdáváme, je milost Boží. Jsou jí i naše obyčejná pořízení, jako chuť ku práci tělesné i duševní, vytrvalost v práci, její šťastné pořízení ať doma, ať jinde, ať v poli, v kuchyni, vše, co vyžaduje stav, do něhož nás postavil

Bůh. Vykonáváme-li tyto práce pro Boha, k Jeho cti a slávě, budeme Jím nejtědřejí odměněni. Všechny tyto práce jsou podobny hrudám zlata v zemi (Job 28, 6), t. j. správné pořízení všech i nejobyčejnějších prací stavovských může se státi v našich rukou zlatem, tyto práce jsou před Bohem tak drahocenny jako zlato, zasloužíme si jimi odměnu tak bohatou a vzácnou jako zlato. Pracujme s úmyslem konati vůli Boží, chválii a velebiti Boha.

Známe a ctíme světce, kteří neměli mnoho času choditi pilně do kostela a v něm konati mnoho hodin trvajících pobožností. Ctíme světce vojáky, rolníky, hospodyně, služky, lidi jednoduché, prosté. Neměli žádných vynikajících vědomostí, nemohli kázati jiným slovem, činili tak svým dobrým příkladem. Nemohli udělovati mnoho almužny, protože byli chudí a nemajetní a přece získali si tolik zásluh, že se dostali po smrti do nebe a byli prohlášeni neomylnou svatou cirkví za světce. Díky Bohu, žijí dosud mezi námi takové svaté duše, nevíme o nich, protože jsou skromní, pokorní, nevychloubají se, ukrývají se.

Poláci měli v Poznani počátkem října 1927 misijní sjezd. Hlavně se zajímají o misie mezi černochoy v Africe, protože obdrželi tam polské misijní ústavy od Svaté Stolicě velké území, aby na něm působili. Aby sjezd přinesl kýžené ovoce, vydal francouzsky psanou knihu nazvanou „Památník mezinárodního misijního sjezdu katolické mládeže“, kdež jeden polský misionář podává následující zajímavou zprávu o našem krajanovi Brůžkovi: Před příchodem polských misionářů vedl v pralesích úpornou válku, chtěje v nich býti sám pánem, pan Brůžek, Čech. Byl starý obyvatel pralesů, usedlý přes dvacet let na břehu řeky Katonda. Zeměl předešlého — 1926 — roku. Otrávil strychninem a zastřelil přes čtyřicet lvů a leopardů. Před příchodem polských misionářů chodíval tento muž

po mnoho let pěšky k misionářům v Baroma, kterážto misijní stanice byla od jeho bydliště vzdálena čtrnáct dní pěší cesty; protože zpět šel opět čtrnáct dní, potřeboval tedy, aby vykonal velikonoční sv. zpověď a sv. přijímání, celý měsíc, nemluvě o nebezpečí cest v temné Africe. Škoda, že není více nic známo o tomto krajanovi, který nám dělal v širém světě cest.

Není vůbec stavu, který by neměl svého svatého patrona. Mají i stavy, o kterých by se mohlo mysliti, že nelze v nich svatě žiti. Nedávno (dne 17. listopadu 1927) slavila se památka 25 let od úmrtí univers. profesora římského práva v Pavii dra Contardo Ferriniho. Byl největším vědcem svého oboru. Ač dosáhl pouze věku 43 roků, zanechal 214 učených prací a knih vědeckých, které vyšly tiskem. Zemřel na tyfus, napiv se špatné vody z potoka, který protékal loukami, při výletu do Alp. Probošt dr. Pellegrini v Miláně sepsal životopis Ferriniho a vše připravil, aby mohlo býti překročeno k jeho blahořečení. Ejhle, víra a věda si neodporují, ale vzájemně se doplňují! I nyní žijí mučénici v Mexiku, v sovětském Rusku, kde jsou věřící pronásledováni a usmrčovani jedině pro víru.

Mnohé ztráty, které utrpí člověk, může vynahraditi. Kdo onemocní, mů-

že ozdravěti, dostane-li se do rukou zkušeného moudrého lékaře, má-li pečlivou obsluhu. Kdo vyhořel, komu zaplavila voda majetek, může si pomoci i když ne ihned, tedy během delší doby, snad během několika let. Ztracenou milost Boží můžeme ihned, každodenně, kdykoliv nám libo, opět získati, vykonáme-li podmínky, které jsou k tomu předepsány, použijeme-li milosti, již nám Bůh stále nabízí.

*

Každá rodina opatří si pro nový rok nový kalendář. Leží celý rok na stole nebo na jiném lehce přístupném místě. Domáci často do něho nahlízejí, dívají se, jakého svátce svátce se slaví, nebo jaké prorokuje počasí, těší se, uhodne-li je. Řídí se podle rad, které podává. Dívají se, kdy slunce vychází, kdy vyjde měsíc, kdy jest úplněk? Podobně berme častěji během roku do ruky dobrou duchovní knihu, utvzujme se v dobrých předsevzetích, která jsme nyní, na počátku roku, přijali. Hledme, aby bylo v naší duši vždy jasno, aby byl tento rok pro nás pozeňnaný dobrými skutky. Získejme si milost Boží nyní, na Nový rok, prosme Boha, aby ji v nás udržel, rozmnožil, abychom byli jeho věrnými služebníky, abychom žili na tomto světě střízlivě, spravedlivě, pobožně.“ (Tit. 2, 13.) Amen.

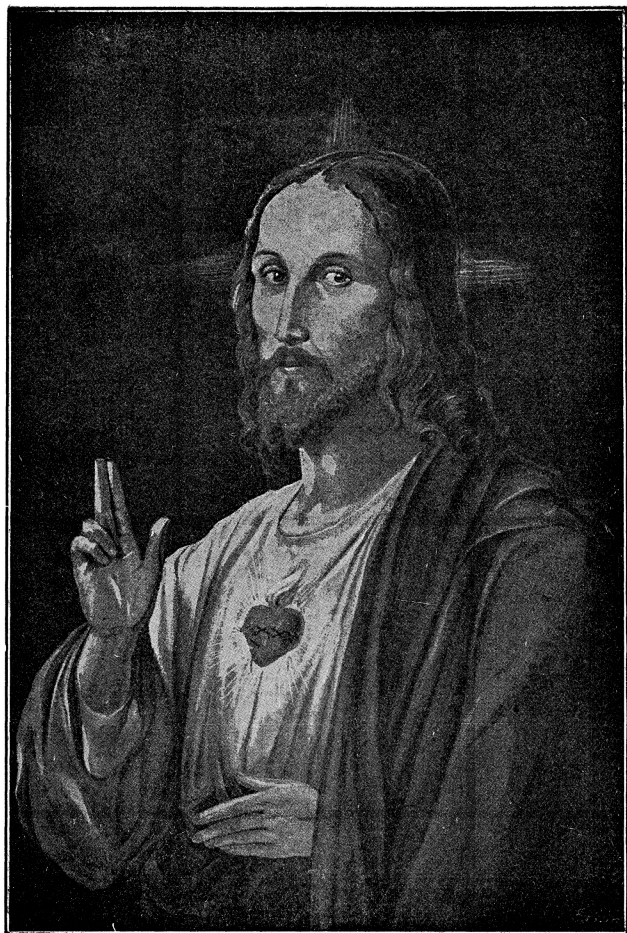
Zasvěcení rodiny božskému Srdci Páně.

Podává V. Wirsig, T. J.

Milý je pohled na Führichovy obrazy, které nám představují život svatě rodiny v Nazaretě. Na jednom obraze vidíme, kterak Ježíšek dřívě mezi tím, co sv. Josef předčítá z Pisma sv., Panna Maria přede a pozorně naslouchá. Věru, blažený byl to život! Nebyl pohodlný, nebyl bez starosti a strádání, ale byl to život opravdu spokojený, život vzájemné lásky. Odkud

ta spokojenost a vzájemná láska? Srdce Ježíškovo spojovalo srdce Panny Marie a sv. Josefa, pohled na Ježíška usnadňoval všechny práce a oběti.

Když se ohlížíme za nynějších dnů po rodinách, najdeme-li mnoho takových, ve kterých by byla podobná pravá spokojenost, podobné pravé vnitřní štěstí a pravá vzájemná láska? A přece jenom šťastné, spokojené ro-

Nejsvětější Srdce Pána Ježíše.

diny mohou zajistiti spokojený život ve státě. Musíme proto vítati s radostí prostředek, který jistě k tomu slouží, by v rodinách zavládl život opravdově šťastný, spokojený a plný vzájemné lásky.

Takový prostředek je zasvěcení rodiny božskému Srdci Páně. Když se rodina zasvěcuje božskému Srdci, stane se Kristus Pán zvláštním způsobem jejím střediskem. Ten, jenž je pramenem všeho štěstí, ujímá se zvláštním způsobem členů takové rodiny. Duch Krista Pána, Jeho láska vane v celé rodině.

V čem pozůstává zasvěcení rodiny božskému Srdci? Především v tom, že se obraz neb socha Srdce Páně postaví na vhodném místě v bytě. Kristus Pán sám ujistil sv. Markétu Alacoque, které svěřil zavedení a rozšiřování úcty k božskému Srdci, že je to vůle jeho a že má zvláštní zalíbení v tom, by obraz božského Srdce byl k uctívání veřejně vystavován. Pak se celá rodina před obrazem neb sochou zasvětili božskému Srdci. Volí se k tomu vhodný den, jako Nový rok neb svátek Srdce Páně neb první pátek měsíce. Na ten den přijmou všichni členové rodiny, rodiče, děti, služební sv. svátosti. Aby získali odpustky, má nějaký kněz, je-li to možno, zasvěcení konati. Když kněz nemůže býti přítomen, zasvěcení může vykonati některý člen rodiny. Obraz neb socha má býti napřed posvěcena.

Abyste zasvěcení mělo účinek i pro budoucnost, má rodina celý rok uctívati božské Srdce, má slaviti první pátky, častěji přijímati sv. svátosti, zvlášť svátek Srdce Páně jako svátek rodiny slaviti. Před obrazem božského Srdce měli by rodiče s dětmi konati denní modlitby, tam všechny starosti božskému Srdci doporučovati. Na výroční den prvního zasvěcení, nebo na svátek rodičů mělo by se zasvěcení obnoviti. Novorozené dítě mohou rodiče po křtu sv. božskému Srdci zasvětili. Po prvním sv. přijímání může dítě obnoviti zasvěcení, které rodiče místo něho při narození konali.

Když se ptáme po původu zasvěcení rodiny božskému Srdci, můžeme říci, že už sv. Markéta Marie Alacoque sama na svůj svátek 20. července 1685 zasvětila božskému Srdci svou rodinu klášterní před obrazem božského Srdce. V novější době rozšiřoval zasvěcení v rozličných zemích P. Mateo Crawley Boevey u společnosti Srdce Páně a Panny Marie. P. Mateo zaváděl jako misionář v Chité zasvěcení, pak pokračovala celá jižní Amerika v tom krásném díle. Z Ameriky rozšiřovalo se v celé Evropě i v naší republice.

P. Mateo jednal úplně v úmyslu sv. Otce. Sv. Otec Benedikt XV. uložil P. Mateovi při první audienci, aby ve všech zemích evropských zasvěcení rodiny božskému Srdci rozšiřoval. Sv. Otec přidal, by P. Mateo všude prohlašoval, že je jeho vůle, aby toto dílo spásy bylo po celém světě rozšiřováno k dobru lidské společnosti. A skutečně, když se zasvěcení rodiny božskému Srdci tak koná, jak Benedikt XV. a nynější sv. Otec si přejí, poslouží zasvěcení jistojistě ke spásě společnosti lidské.

Zasvěcení zachovává a rozmnožuje v rodině vzájemnou lásku mezi manželem a manželkou. Sv. Markéta Alacoque viděla, kterak plameny šlehají z božského Srdce. To jsou plameny lásky, s jakou Kristus Pán celou lidskou společností a každou duší objímá. Když se rodina zasvětili božskému Srdci, působí plameny lásky na srdce manžela a manželky. Láska je spojuje, aby byli jako jedna duše a jedno srdce, aby vzájemně své krehkosti snášeli, vzájemně se podporovali, vzájemně těšili, když Pán Bůh nějaký kříž posílá. Kde není lásky v rodině, tam je nepokoj, nesvornost, tam jsou hádky a trpkost, která život rodiny znešodňuje.

Plameny ze Srdce Páně udržují v rodině, která se zasvětila Srdci Páně, nejenom lásku mezi manželem a manželkou, nýbrž také lásku rodičů k dětem. Vždyť Kristus Pán jevil něžnou lásku svou k dítkám tím, že nechal je

přicházeti k sobě, že je přivínil k Nej-
světějšímu Srdci svému a jim žehnal.
Tak i rodiče, kteří se zasvětili bož-
skému Srdci, pohlížejí na dítky své
jako na pravý poklad, který Bůh jim
svěřil. Mají radost, když okolo sebe
vidí hojný počet hodných, nadějných
dítěk; nelekají se starostí a obtíží, které
dobré vychování dítěk vyžaduje. Oni
vidí sice, kterak dítě je na venek slabé
a bez pomoci, ale vidí zároveň, jaká
krása je v duši dítěte pokřtěného.
Otec Origena přibližoval se často
k lůžku svého dítěte a líbal je se slovy:
Zdráv buď, chráme Boží! Totéž mohou
všichni rodiče činiti. Tak bude láska
k dítěti páskou, která manžela a man-
želku spojuje, tak bude láska k dítěti
nadpřirozená, která i tehdyž potrvá,
když se objeví rozličné nezpůsoby
dítěk. Taková nadpřirozená láska pů-
sobí, že rodiče vážnou povinnost vy-
chovávání svědomitě plní. Kde láska
k božskému Srdci rodiče vede, tam
dbají rodiče toho, aby nejenom rozum
dítěk byl vzdělán a dítky si připravo-
valy jistotu budoucnost, nýbrž aby si
osvojily ctnosti, které tak jasně se je-
vily v Srdci Krista Pána, když jako
pachole a jinoh meškal v Nazaretě.

Zasvěcení rodiny božskému Srdci
poslouží ke spáse také tím, že přináší
útěchu do rodiny. Do každé rodiny za-
vítá občas nějaký zármutek. Někdy
stíhá rodinu neštěstí, některý člen
rodiny onemocní, budoucnost dítěk
působí starostí, někdy nevděk dítěk
tísní srdce rodičů, kteří všechnu péči
vynakládali na dobrou výchovu dítěk.

Pohled na obraz Srdce Páně, který
visí v pokoji, uklidní mysl. Trní ob-
klíčuje Srdce Páně, kříž vyčnává z něho.
Srdce Kristovo bylo tolik zkormou-
cené a trásl se na hoře Olivetské a
proto rozumí každé vnitřní bolesti a
dodá myslí, aby rodiče vnitřní bo-
lesti klidně a odevzdaně snášeli.

Ať tíží rodinu jakákoliv obtíž buď
hmotná nebo duchovní, vždy volá
božské Srdce: Pojdte ke mně všichni,
kteří obtíženi jste! Vždy cítíme uleh-
čení, když můžeme bolest sdílet s ji-
ným, jenž nám rozumí a jeví s námi
soustrast. Ale Kristus Pán také praví:
Já vás občerstvím. Kristus Pán ne-
praví: Já ten kříž odejmu, nýbrž
udělím milost a sílu, abyste mohli kříž
lehčeji a s odevzdaností do vůle Boží
snášeti. Konečně dá božské Srdce ro-
dinám, které se mu zasvěcují, pravý
pokoj a své požehnání. „Udělím ro-
dinám pokoj.“ Ten pokoj působí, že
členové rodiny se varují všeho, co by
mohlo jim býti nepřijemné, spíše se
vzájemně podporují, když se nějaká
příležitost k tomu naskytne.

Tak spočívá pravé požehnání v do-
mech a rodinách, které se zasvěcují
božskému Srdci. Kristus Pán to slíbil,
když pravil: Požehnám domům, ve
kterých se uctívá obraz mého Srdce.

Kéž by také v naší vlasti co nejvíce
rodin bylo účastno těch účinků za-
svěcení božskému Srdci! Zajisté by
to mnoho prospělo k šíření spokoje-
nosti a lásky v rodinách a v celé
vlasti.

Podobenství Páně.

Biskup dr. Otakar Procházka. — Z maďar. Boh. Kyselý.

VI. O nemilosrdném slu- žebníku.

„Podobno jest království nebeské
člověku králi, který chtěl počet vésti
se služebníky svými. A když počal,
přivedli mu jednoho, který mu byl
dlužen deset tisíc hriven.“ (Mat. 18, 23.)

1. Každý je dlužníkem Božím, jenž
dává život a spásu, dlužníkem až ke
shroucení. Od Boha máme vše dobré,
zrovna tak pokud jde o stvoření, jako
pokud jde o vykoupení, a všeho umíme
zneužítí. Hřešíme, zneužíváme Kri-
stova slova, jeho krve, milosti, všech
jeho pokladů. V nitru svém stavíme

čnost a osobu do ohromného kontrastu, prožíváme konflikty, jimiž srdce nám krvácí, stenáme v zápasech, jimiž umdléváme. — Tu přichází ke mně Boží majestát k účtování, On, jenž se ukázal takovým mistrem ve stvoření, radost a plnost tvorstva, nekonečný jásot síly a dokonalosti. Jde ke mně a žádá počet! Ó, kam se poděla ve mně síla a život? Kam milost a krása? Deset tisíc hřiven dluhu má na zemi lpící, zbídačelý otrok! Tetelí se bez zásluhy, práva a schopnosti, bez účinné, pronikavé síly! Tu jest jen místo pro odpuštění, promnutí hříchu a zločinu. Pakli k tomu svolí Boží velebnost, dobře bude, pakli nikoli, já takového dluhu dělati nemohu. Proto prosím Pána: odpusť, promiň! Proto se modlím a činím pokání, když se vyznávám, proto lkám: promiň, Pane, trest můj! V takové náladě jsem, když toužím dosíci odpuštění.

2. Padnuv tedy služebník ten před ním, prosil ho říka: Poshověj mi, a všechno zaplatím tobě. Takové jest mé postavení vůči Pánu nekonečnému: každá moje zpověď, vroucenější chvílky mé pobožnosti, přistupování k Bohu a zvláště hodina smrti velí mi zaujmouti toto postavení. Klesám na kolena a s roztoužením po životě věčném, s vroucností duše své klanějící se věčnému majestátu a objímající věčnou krásu prosím, aby jednal, jen on jednal, protože jen on jednatí může v takové chvíli. Já již nemohu jiného, než prosit, litovat, doufat. Ale to učiním s veškerou rozhodností duše a s neochvějnou důvěrou. K tomu mi dopomáhej Bůh!

Jak nesmírnou moc chová v sobě pokoření, důvěra, lítost a naděje!

3. Slitoval se pán nad služebníkem oním, propustil ho a dluh mu odpustil. Ponižené pokání vystřídá povznešení, padnutí na kolena, sladké objetí, temné pochyby a starost o spásu vystřídá políbení slitovné lásky. Místo vyhlídky na peklo zjevuje se Ježíš s trnovou korunou. Pozvedá mne a po-

vzbuzuje! Pojď ke mně, nezdoufej, já odejmu z duše tvé pochybnosti, zaplaším s čela tvého stín úzkosti. Pojď, jen pojď! Na místo hříchu postavím svou milost, síla má vystřídá tvou neschopnost, láska má všeliké odpadlictví. Přijď, já ti odpuštím. Znám zkázu tvou. Byl jsi pesimistou, když jsi se přichytil sebe a světa. I tvá filosofie hlásá, že člověk je bidníkem. Tvá věda tvrdí, že v něm tkví příznaky zvířecí. I já vidím v tobě dluh nezměrný: jednání tvé odporuje zákonu mravnímu, odtrhl jsi se od Boha svého a tvé mravní bytí je v nebezpečí. Ale já ti odpuštím . . . ! Hle, tot nové stvoření Boží v řádu mravním, hle, působení moci slitovné!

4. Ale to nepůsobí na nás jako čary a kouzla, nýbrž uvádí duši do hlukého rozvlnění. Duše tu kvasí a vře. Bliží se jí spása a duše se jí křečovitě chápe. Stihne ji závan s výšin mravního světa. Tu již se rozvíjí krása a půvab mravní čistoty a duši proniká dvojitý pocit: prociťuje svou vlastní bídu a zároveň Boží moc pomocnou a záchranou. Bůh přichází, křísí a já oživuji. Oh, nepochybujme o něm, ani o jeho milosrdenství, bylo by to jeho urážkou! Onť v nás vlévá krom-obyčejnou sílu sebedůvěry a stupňuje naši přichylnost až ve vášnivou lásku.

5. Toto srdečné přijetí promíjející milosti mění nadobro život. Zeď, která dělila Boha a člověka, se hroutí a božské síly proudí v nás. Dostává se nám podílů na Kristově moci, vládě a slávě. Z víry pryští se láska a radost v Pánu a z lásky radostný, svobodný duch. Vyproštujeme se ze zaraženosti a malověrnosti a nedůvěry a jdeme mu odhodlaně vstříc. Kristus sám se mi nabídl a milost svou, vydechl jsem volněji a stal jsem se silným. Směle chápu se práce a konám dále dílo Kristovo v sobě i v jiných.

Vyšed pak služebník ten, nalezl jednoho ze svých spoluslužebníků, který byl mu dlužen sto denárů. I uchopil ho a hrdloval se s ním, říka: Zaplať, cos' dlužen. Padnuv tedy

špoluslužebník jeho před ním, prosil ho říka: Poshověj mi, a všecko zaplatím tobě. Ale on nechtěl, nýbrž odešel, dal jej do žaláře. (Mat., 18, 28.)

1. Když služebník vyšel mezi své druhy, když sestoupil s výšin velkého, velebného Pána v říši nízkých citů, kde se plahočí otrocké, prodejné duše, stal se necitelným a zapomněl na milosrdenství. Hle, stopy otrocké duše v blátě! Duše Ježíšova přichází k nám s povznešeností poslání nejvyššího, s požehnáním citů božských. V jeho duši vzrostla k vášnivě úzkosti obava před nebezpečím věčné smrti a touha, aby se přiblížil život věčný. Přišel snít kletbu, zavřítí peklo, prominout nekonečný dluh. Ano, přichází rozptýlit nejtemnější starosti života, jde v síle a moci, vítězí. Přichází k nám s překypující duší, na rtu med noci vánoční, ve zraku oheň svatodušní, s roztoužením v srdci. Přinesl slzy, milosrdenství, slitování, čistotu, sílu, nesmrtelnost... Na to vše zapominá služebník a pro sto peněz škrtí, ubližuje, pronásleduje, zabíjí — a jde v peklo! Onen je Syn Boží, toto pak je typ sluhu!

2. Uzřevše pak spolumužebníci jeho, co se událo, zarmoutili se velice... Druhové, které sobecká bezcitnost nesnížila na stupeň zvířete, se rmoutí. Svět jest jim mukou, onen sprostý, po prsou se plazící, prach požívající hadí svět. Oni se mu staví, pracují, zápasí a pláčí, ale nesmějí zmlátněti, nesmějí se s orlích výšin vrátiti na stopy hadí. Nechtě se jen dají s důvěrou za Kristem, byt se zrakem usazeným. Nechtě jdou a uplatní všemožně libozvučnou sílu lásky, nechtě přehluší svými zpěvy a hymny nesoulad života, ať vyzáří dobro ze svých duší, neboť paprsky duše jsou pravda, dobrota, svatost, krása, síla, radost, život. Nechtě zkrášlí život, nechtě s sebou vnesou v bídné cáry a chatrče jas Kristův, před nimž blednou pohádky vil, nechtě rozšíří do krajů, poli, mlatů, za zpuchřelé ploty zahrad, za houštiny a křoví čistou poesii.

Nadšení života jdiž s nimi na ulice, chodby, salony, pod brány, do sklepů, do podkrovních bytů, ale musejí-li truchliti, nechtě nezapominají, že vlastně oni užívají bytí a života do opojení. To není filosofie, nýbrž křesťanství.

3. Tu povolal ho pán jeho a řekl jemu: „Služebníku nešlechetný, všec-ken dluh odpustil jsem tobě, poněvadž jsi mne prosil; zda neměl jsi tedy také ty slitovati se nad spolumužebníkem svým, jako já slitoval jsem se nad tebou?”

Ó, kdo snese tuto výčitku, nebo lépe, kdo pochopí, jak mohl tento služebník přivaliti kámen hrobový na všeliký cit lidský? Co nám dal a co nám odpustil Pán! Jak hoří na duši mé krev Kristova, kterou setřel mé hříchy, jak proniká ostřeji nad měč dvojsečný slovo jeho mé srdce, kolik to pokladů vytrousilo se mi z rukou, jako by to byla jen zrnka písků! Ba, snad i na mne vrhá své stíny věčná záhuba duší, a hle, všecek dluh odpustil jsem tobě a ty zavádiš duši svou ke smýšlení tak nízkému, temnému a chladnému, že jinému neodpouštíš, nad ním se neslituješ? Lidé, stopy takovéto ničemnosti vedou do pekla! Protož milujte, slitujte se, jako já miluji a se slitovávám, nemějtež srdce jako kámen těžký, ale odpouštějte urážku a malichernost!

VIII. O m a r n o t r a t n ě m s y n u .

Jeden člověk měl dva syny. (Luk. 15, 11.)

1. Jsou dva, jsou synové jednoho otce, obyvatelé jednoho domu, ale dvojí duše bytuje v nich, dvojí nastroj rozdílný znáti v nich. Jednomu je domov drahý, milý dům, sad, chládek olivovníků a fíkovníků; druhý byl znuděn, nevážil si domu a lásky, staršímu se vysmíval: to byl syn mladší. — Duše mládeže bývá násilnická, hrdá, tvrdá, nezkrotná, snadno láme, trhá, zahazuje. Vlastně pochodí takové smýšlení z nevědomosti a nezkušenosti, vždyť přece jsme druh na druhu odkázáni, jeden druhého po-

Zasnoubeni Panny Marie.

třebujeme. Je nutné, abychom se navzájem ctili, sebe si vážili. Nikdo nežije a není sám pro sebe. Za druhé je to známka nesvědomitě lehkomyšlnosti, neboť nemyslí a neuvažuje o obtížích a zápasích životních: jde zkrátka do světa, kde může pozbytí všecko. — Budme rozvážni. Vzdělání je kus dlouhé a veliké práce, jeden člověk světa nevytvoří, každý z nás je jakýmsi pokračováním, proto se učme z minulosti a hledme dostáti velkodušně svým povinnostem v přítomnosti. Budme si vědomi, že ve mnohých věcech jsme zaujali a že moudrost a blaženost kráčí ruku v ruce s ovládním sebe.

2. A mladší z nich řekl otci: Otče, dej mi ten díl statku, který na mne připadá. I rozdělil jim majetek.

· Syn je vůči otci domýšlivý, drzý. V blahobytu se narodil, a myslí si, že se musí mít dobře. Otce bolí tato bezcitnost synova, ale vydává mu podíl: vezmi, buď šťasten! — Nehýváme si toho vědomí, zač máme Pánu děkovati. Zdraví, pět smyslů, bezvadné tělo a duše! Co by z nás bylo, kdybychom byli slepi, hluši, němi?! Ale čím více ten neb onen má, tím více si troufá. Bůh však snáší náš nedvěk a neodnímá od nás svých dobrodiní. Ó, přivíhne se proto k Pánu a všeho, co máme, využijme k jeho slávě. Když nám do očí zazáří světlo sluneční a zaněcuje barvy v přírodě, — když plní duše naše souladem forem, že bychom se rádi dali do zpěvu, tu milujme, milujme silně Pána a přivíhne se k němu újeji.

3. Odešel do krajiny daleké a tam promarnil statek svůj, živ jsa prostopálně. Syn odešel, převal svazky, které srdce váží, a chtěl býti volný. Jeho obraznost sprádala naděje a nezkušená jeho síla hledala nové dráhy. „Bloudí člověk, pokud se snaží,“ než v jednom blouditi nesmí, řádu mravního musí se držeti přísně. Někdy duše naše vůči Bohu ochladá, jako bychom byli v cizině a daleko od něho. I tu po sobě žádejme přísné plnění mravních povinností. — V cizině ocitá se

člověk, když tak na Boha i sebe sama zapomíná, že zhřeší. Bůh jest všude, ale dálky se otvírají ve svědomí. Jak bezděně jsou a temné!

4. Syn odešel do ciziny, kam se nehodil, kde nebyl doma a neměl pokoje, kde jazyku jeho nerozuměli, kde jej, když onemocněl, nešetřili a o něho nedbali, když se cítil nešťastným, zkrátka, kde se potkával s bezcitností a tvrdostí. Je to cizí země, kde není lásky a uklidnění, pokoje a radosti. Cizí to kraj, kde vznešení synové touží po pomyjích. Ano, cizí země je země nevěry, nemravnosti, sobectví, necudnosti, bezbožnosti. To není má vlast!

5. I šel a přidržel se jednoho občana té krajiny, a ten poslal jej do dvora svého, aby pásl vepře.

Největším pokladem je člověk sám, jeho schopnosti, síly, milosti, rozum, vůle, mysl, víra, láska, důvěra, statečnost, čistota, Jak ubohý, kdo to vše promarnil! Hledá uzdravení, ale nalézá je jen z části, záplatuje, ale nový šat z toho nebude, chce zapomenouti, ale plnost a radost ze života mu vrácena býti nemůže. Kolik takových žebráků chodí po silnicích světa a všech cestách! Jak lehko se mnozi zbavují těchto vznešených pokladů! Toť jest nejstrašlivější marnotratnictví, toť přesmrtné olupování se o poklady. „Particula boni doni non te praetereat.“ — Neztrať ani částečky z dobrých božích statků. Jsi bohat, vyžij svůj svět čili naplň své vědomí a svou duši využitím své síly a vzděláním svých schopností.

Nastal v té krajině hlad veliký, a on počal nouzi trpěti.

1. Třeba užil života a radosti, třeba se omámil a opojil rozkošemi, duše jeho počala přece pocítovati hnus. přece počala trpěti. Cítil, že se stal bídákem a sprostákem, ozvalo se v něm svědomí hřichu, zhovadilého, bezcitného počínání. Zničil naděje otcovy, svatyni své mladosti, smazal si s čela posvěcení vznešenosti, z objetí milujícího Boha octl se v náručí prodejných žen, s trůnu, na němž byl neposkrv-

neným, čistým, slápným dítkem Božím, sklesl až ke korytu vepřů. Hvězdy svatosti a ideálů pohasly na nebi, zapadl do tmy a ani čest, ani zdraví, ani stud, ani přátelství, ani sebevědomí nepostavilo hráze proti záhubě. V tom s p u š t ě n í, v této nevlidné noci ozval se jeho cit, pohnulo se jeho srdce. V jeho duši zableskly se krásné hvězdy, vzpomínky z mladosti, dobrotivá tvář otceva. Slyšel slova pozývající, povzbuzující, city přichylnosti se v něm probudily: proč trváš v této nehostinné, bezcitné bidě? I když jsi uprchl, proč se nevrátíš, když vidíš, že ses zklamal, žeš chybil, že ses stal bidným a nešťastným, a když na tebe čeká nový výhled slunce, když bdělá duše otce tvého pláče po tobě?!

2. Šel tedy do sebe a řekl: „Kolik dělníků v domě otce mého má hojnost chleba, a já hynu zde hladem. Vstanu a půjdu k otci svému.“

Nuže, vstanu — děl jinoch — a vrátím se. Je mi třeba cti, lásky, krásy, síly a radosti. Nevydržím v této duchamorné cizině. Život svůj nechci déle trávit v nouzi a prokletí, a ztratili jsem mnoho, nesmi vědomí této ztráty ochromiti mé síly, a co ještě mohu učiniti, to všechno učiním a kolik je ve mně schopnosti k životu, vše využiji. — Žalost, i když ukazuje na ztráty, nesmi nikdy podlomiti svatou duši v nových počinech. Bůh chce, abych se vrátil a žil. Učiním tak. — Nebudu čekati, až opět získám, čeho jsem pozbyl. Neřeknu, že otrhán se vrátiti nemohu. Budu pracovati, vydělávati, ale půjdu! Vzhledem k Bohu je to nemožno. Tu jsem odkázán jen na jeho milost a tu musím pokorně přijmouti!

3. Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, již nejsem hoden slouiti synem tvým. Učiň mne jako jednoho ze svých dělníků . . . Otec jeho spatřil jej a byl hnut milosrdenstvím, i běžel a padl mu kolem krku a zulíbal ho.

Šel a otec ho přijal. Nedal mu proto život, aby udusil jiskru nového života, která se v něm skrývala, svou láskou

mu zaručil novou sílu, novou chut k další cestě životem. Byl ušpiněn — umyl ho, byl otrhán — oblekl ho, zpusl a zehudl — dal mu opět na prst prsten na znamení, že náležejí k sobě, a proměnil všední domov s okolím v dům slavnosti a hudby. — Toho je nám třeba. I my se očistíme, oblékáme v milost, nabýváme smýšlení synů Božích, cítíme blízkost Páně a užíváme milosti jako symfonie a oslavy. Za takového smýšlení nelze si představití nový útěk. Proto je tak důležité, abychom si uvědomili svou hodnotu, svou přednost, krásu a sílu a nabyli oné sváteční nálady, již prožiti jsme povoláni.

4. Byl pak syn jeho starší na poli, a když přicházel a se blížil k domu, uslyšel hudbu a tanec . . . I rozhněval se a nechtěl vejíti. Tedy otec jeho vyšel počal ho chlácholiti: „Synu můj, ty jsi vždycky se mnou, a všecky věci mé jsou tvé. Veselit se však a radovati se náleželo, neb tento bratr tvůj byl mrtev a zase ožil, byl ztracen a jest nalezen.“

Starší bratr zůstal doma, nebyl marnotratníkem, otec nezarmoutil, nepadl. Žil bez náruživostí, ale zároveň bez uslechtilého hlubokého citu. Byl to šosák plýtkého ducha. Neodloučil se od otce, ale proto nemohl ani chápati štěstí svého, a co znamená slovo: Synu, ty vždycky se mnou jsi a všechno mé je tvoje. To je ta maličká černá, s nemalým sebevědomím smíšená „dobrota“, která umí záviděti a jiné znevažovati, která se pyšní úzkoprsou ctností a jiné tvrdě odsuzuje. Toť typ nedozrálých, nerozmyslných: dítek Božích. Pryč s takovými smutnými postavami, nejsou hodny duše otcovy, která je stylu tak velkolepého! Nechť setřesou z duší svých ospalou nemotornost, ať užívají pokladů Božích, oplývají a z nich se těší, i kdyby kdokoliv a v jakékoliv míře měl v nich podíl. Všem se nám dostalo celého moře milostí, nuže, těšme se z nich u sebe i u jiných.

LÁSKA BOŽÍ.

Kdyby člověk všecko ztratil
na tom Božím světě,
přece jenom duše ví to,
že mu láska kvete.

Láska Boží nekonečná
ducha jeho síli,
v nejhroznějším utrpení
dodává mu síly.

Pomáhá nést těžké břímě,
jež mu osud složil
na bedra v tom světa dolu,
který v žití prožil.

Láska Boží v každé srdce
všech nás lidí vehází
a po celý život nás zde
v světě doprovází.

Mnozí lidé nechťi znáti
to, co Bůh jim dává,
nechťi věřit, že On práci
jejich požehnává.

Kdyby člověk všecko ztratil
a láska mu jen zbyla,
jistě že by z hřichu mnohdy
jej tu vykoupila.

Dva mučenníci Eucharistie z Tovařystva Ježíšova.

Podle francouzského upravil P. Jan M. Černý T. J.

(Dokončení z čísla minulého.)

Když viděl, že lid není dosti rozhořčen, šel pro Sayase, aby učinil násilný konec.

Ten přišel s několika vojiny do sálu, kde byli oba řeholníci.

„Pojď se mnou, fariseji!“ volal chytna P. Salesa za rameno. „Pojď se mnou ven na náměstí!“

„Kam mne vedete?“ tázal se klidně P. Sales.

„Jen pojď, musíš zemřít!“

„S radostí, jsem hotov! Pojďme ve jménu Páně!“

Nato se P. Sales obrátil k svému spolubratrovi, který se neustále modlil a pravil: „A vy, bratře, co se stane s vámi? Buďte silný a statečný! Ó, jak budeme veliči v nebi, my malí členové Tovařystva Ježíšova zde na zemi, vytrpíme-li něco maličko pro Boha.“

A maje na zřeteli svého Mistra Ježíše Krista a chtěje ho nápodobiti obrátil se k pastorům: „Usmrťte mne smrtí nejkrutější, rád ji vytrpím, ale darujte život tomuto bratrovi, není spisovatelem, neumí ani psáti, proto vám nemůže nikterak škoditi, nemusíte se od něho ničeho obávat.“

Ale bratr Saultemouche jim nechal času k odpovědi na tuto prosbu: „Neopustím vás, otče milý,“ zvolal, „zemru s vámi za pravdu toho, co jste hájil. Nedej Bůh, abych se dopustil toho, a opustil vás, kterému jsem byl z poslušnosti přidělen, i kdybych měl s vámi zemřít. Budu vás provázeti až k hrobu. Kdyby mi milosrdenství Boží chtělo prokázati tu velikou milost a některý z vojinů mne probodl za čest a slávu Boží, rád bych

se modlil za něho. Obětuji již nyní svůj život za naši víru.“

„Pojď tedy také,“ zvolal jeden voják, „chceš-li zemřít, zemřeš také.“

Ale venku nechtěli vojáci do bezbranných obětí protestantské zruřivosti střeliti. Marně volal jeden pastor: „Pospěšte si, pospěšte!“ nikdo nechtěl být katem. Až teprve Vital Suchon, kterému přezdívali „Hrubec“, se k tomu odhodlal. Šlo to však těžko, neboť po prvé snad ve svém životě váhal tento surový člověk, aby vykonal, co mu ukrutného bylo poručeno. Nemohl se podívatí svým obětem přímo do očí.

„Couvni!“ volal na P. Salesa.

Kněz mu na to pravil: „Prosím tě, příteli, popřej mi trochu času, abych se odevzdal Bohu a prosil Ho za tebe!“ Potom obraceje se k svému spolubratrovi pravil: „Milý bratře, odevzdejme se Pánu Bohu.“

Když to řekl, odstoupil na několik kroků od dveří domu p. Lantouzeta a klekl na obě kolena. Jeho soudruh činí totéž. Obraceje oči k nebesům vzývá P. Sales hlasitě svého patrona sv. Jakuba a volá slova: Ježíš, Maria! V tom mu vpálil Vital Hrubec náboj své pušky do zad. P. Sales padá se slovy: „Můj Bože, odpusť jim!“ — Pohled na prolitou krev rozbouřil ihned všechny přítomné vojiny; jeden cpe těžce zraněnému bláto a smetí do úst, jiný bije ho po sepiatých rukou šavli. Ko-

nečně mu vrazil jakýsi občan Aubeský nůž do hrdla a P. Sales klesá umíraje k zemi a šeptá při tom slova: „Ježíš, Maria!“

Dobrý bratr Saultemouche přiskočil k umírajícímu a volá, že ho neopustí ani mrtvého, jak ho neopustil živého. Ihned se také tato slova vyplnila. Vital Hrubec a Jakub Massi ho začnou bodati dýkami, ostatní vojáci se na něho vrhnou a mlátí ho kýji a pažbami ručnic. Časem se ozývá slabé volání mučedníkovy: „Trp, tělo! Trp ještě trochu!“ Konečně ubodán osmnácti ranami k smrti, skončil šeptaje naposled jméno nejsladší: „Ježíš!“

Obě mrtvá těla byla svlečena a smýkána ulicemi města a potom hozena na smetiště. Protestanté rozkázali, aby místo, kam později katolíci tato mučednická těla pohřbili, bylo proměněno na záchody pro strážce.

Teprve po těchto dvou letech potupy došly svaté ostatky pocty, která jim přináležela. Část drahocenných ostatků byla převezena do Avignonu, něco kostí bylo posláno do koleje v Tournonu. Četná uzdravení, kterých se dostalo nemocným, když vzývali tyto mučedníky, dokázala, jak veliké moci se těší svatí ochráncové Eucharistie v nebi.

Oba byli prohlášeni za blahoslovené papežem Piem XI. v jubilejním roce 1926 dne 2. června.

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Strašná noc na Velkém otročím jezeře.

Bylo to v noci ze 14. na 15. prosince před několika roky. Únavu přemožení a vysílení po dlouhé cestě sněhem a ledem, blížili se biskup Grandin z řádu Oblátů Neposkvrněného Početí a jeho spolucestující, malý to indiánský chlapec, k misijní stanici. „Bohu díky,“

praví biskup, „jenom ještě čtvrtinu míle a my můžeme psy vypáhnouti a sami na odpočinek se odebrati.“ Zároveň popohnal unavená zvířata k rychlejšímú běhu, neboť noc prostírala již svůj temný závoj přes ledový povrch zamrzlého Velkého otročího jezera, na kterém se nalézali.

Pln starosti díval se biskup do dálky.

Tu vleklo se něco jako hustá mlha po ledové pláni. S příšernou rychlostí valilo se to vpřed a nežli se kdo nadál, dostavila se silná sněhová chumelice, postrach to všech cestujících v tamějších končinách. V okamžení octly se saně biskupovy v husté vánici. Divoce burácejíc, hnala se sněhová bouře po jezeře. Snih padal v hustých chumáčích a další cesta zdála se býti nemožnou. Jen s největší námahou mohli psi do saní zapřažení ku předu. Nicméně domníval se biskup, že je na pravé cestě. Ale na takových cestách nic není tak nebezpečno, jako spoléhati na vítr, jež ustavičně svůj směr mění.

Mezi tím biskup se svým společníkem saně opustili. „Otče, volejme o pomoc,“ prosil chlapec, všecek se třesa. Zastavili se tedy a křičeli, co mohli; potom úzkostlivě poslouchali, zda někdo jejich volání slyší. Nadarmo! Žádná odpověď, leč děsné buráčení bouře. „Nebeská matko,“ modlil se biskup potichu v srdci svém, „ty jsi patronkou našeho řádu, tobě jsme se zaslíbili. Neopouštěj nás v této hrozné noci! Hvězdo mořská, veď nás k cíli!“

Neohrožený misionář odhodlal se nyní popustiti uzdu psům a ponechati jim vedení, ale ani tento prostředek se neosvědčil. Tak se stalo, že se cestující brzy octli na širé hladině jezera. Nazdařbůh následovali psy temnou nocí. Všude jenom snih a led, o břehu jezera ani potuchy. K tomu neustálé buráčení bouře. „Kdybychom jen našli několik ledových balvanů,“ pravil biskup, „tu bychom si mohli snadno postavit nějakou chyži na ochranu proti ledovému větru.“ Ale balvanů nějakých nikde. Tak bloudili na hladké ploše ledové dále. Bylo to namáhavé cestování v příšerné noci. Nikde nebylo větší hromady sněhu, za kterou by se byli mohli uchýliti, neboť sotva snih dopadl na led, byl nemilosrdně větrem smeten a rozprášen.

„Já jsem tak unaven,“ začal na-

jednou hoch naříkati, „prosím, abychom si trochu odpočinuli.“ Také biskup cítil, jak mu sil pomalu ubývá a tak umínili si poněkud si odpočinouti. Ale nebylo to tak snadno. Snih, který jinak i zahřívajícím lůžkem státi se může, nezůstával ležeti, ale byl vichorem zmitán a poháněn s místa na místo. Nezbyvalo proto, než si na hladké ledové ploše nocleh upravit. „Nejprve musíme saně vypřáhnouti,“ pravil biskup. Ale uzly a šňury rozvázati bylo nejen těžko, ale i nebezpečno. Bylo třeba svléci rukavice, ale pak byly prsty v nebezpečí, že umrznou. Zatím, co jeden z nich pracoval, třel si druhý ruce, aby se poněkud ohřál. Pak si oba sedli na led, záda majíce opřena o saně, hlavou a zcela vysileni.

Pln starosti ohlédl se biskup po svém malém společníku. Ubohý chlapec se třásl zimou a omdlával hladem. „Přisedni si hodně těsně,“ praví biskup, „pokusíme se o spánek.“ Sesedli se tedy dohromady, zaobalili se do svých houní, těšice se, že brzy usnou. Vedle nich schoulili se i psi v jedno klubko a tak se vespolek zahřívali.

Již chtěl oběrstvující spánek zemdlené pocestné starosti a trýzně aspoň na krátko zbavití, když s hrůzou zpozorovali, že se přepočítali. Zúřivě hnal se vichor ledovou pouští a opět a opět strhl s nich houně, do kterých se zoabalili. Tu nebylo na spánek pomyšlení a postavení ubohých bylo vždy vážnější a nebezpečnější. Chlapec tetelil se úzkostí a zimou a již ohlašovala se přisera smrti. „Otče, musíme-li zde umřítí,“ pravil, „pak bych chtěl ještě jednou se vyzpovídati.“ To řka, klekl si vedle biskupa, sepjal ruce a zpovídal se. Misionáři kanuly slzy po tváři, když viděl zbožné dítě vedle sebe klečeti. „Dítě,“ pravil, „chce-li milý Pán Bůh, abychom zde zemřeli, staň se jeho vůle. Tam v krásném nebi budeme se moci lépe za obrácení bratří, dosud bloudících modliti.“ — „Ano,“ odpověděl chlapec, „chci se hodně mnoho modliti.“ (Pokrač.)

Různé zprávy.

Basilika sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci. V neděli 22. května byl posvěcen ve velkém rámci letošních slavností svatocyrilských základní kámen basiliky sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci, která bude postavena na pahorku Šibeniku v předměstí Hejčíně - Řepčíně a bude ovládat severozápadní část města. Monumentální chrám, který bude postaven dle plánů architekta prof. Skřivánka z Prahy, bude vyzdoben moravskými umělci, zvláště malířem Köhlerem a sochařem Pelikánem. Náklad, který ponese nadšený slovanský unionista, ndp. arcibiskup olomoucký dr. L. Prečana, činiti bude asi pět mil. Kč. Stavba basiliký potrvá tři léta. Basilika, v níž bude také hrobka arcibiskupa dra Prečana, bude skvělým pomníkem jubilejního svatocyrilského roku 1927 a dnešní doby živého unionistického hnutí.

Obrázek z duchovní správy Mexika. Jeden řeholník z Mexika-města píše v soukromém dopise: „Přejete si zvědět něco o mé zdejší činnosti, tedy čtete: Musím obstarávat celou řadu tak zvaných eucharistických stanic ve městě, znamená to, abyste rozuměl, že podávám sv. přijímání v celé řadě soukromých bytů, denně celkem 200 až 300. Zpovídám také v bytech, ve čtvrtek, v pátek a v sobotu. Velmi mnoho křtím a též mnoho tajně sezdávám. K tomu ještě chodím zaopatřovat a soukromé hovory trvávají mnohdy až do ranních hodin. Hlavní mou starostí jsou však katechisté, t. j. mladí lidé z našich organizací, kteří vyučují náboženství. Vážně a s velkou oddaností konají tyto mladí lidé tento svůj úřad a často přicházejí ke mně pro poučení v těžších případech věro- i mravoučných. Tu a tam se mi podaří dostat se také do vězení, abych vězně vyzpovídal a potěšil. Jednou jsem nalezl v jedné cele 80 pro viru zavřených katolíků, kteří pro nedostatek místa

museli ve dne v noci stát; nemohli se ani posadit.“ Obrázky opravdu hodné 20. století.

Vzrůst církve v Anglii. Výmluvný doklad pro stálý vzrůst katolické církve v Anglii podává srovnání počtu kostelů r. 1870 a 1926. Roku 1870 bylo v Anglii 1151 kostelů a 1528 kněží. Dnes má Anglie 2063 katolických kostelů a 4118 kněží. Počet kněží vzrostl tedy v této době skoro o 170%, kdežto všobecný vzrůst obyvatelstva v Anglii (ze 20,066.224 na 38,037.213) obnáší jenom asi 90%. Podobný vzrůst počtu kostelů vykazuje diecese versailleská ve Francii, kde tamní neobyčejně činný biskup msgr. Gibier viděl vzniknouti za svého biskupování 50 kostelů.

Moderní pastorační v předměstích Paříže. Předměstí Paříže, obývané většinou dělnickou třídou, pro rychlý svůj vzrůst a úplný nedostatek kostelů vymklo se poslední léta duchovní správě a následkem toho ztratilo kontakt s náboženstvím. Poslední generace, zrozená v předměstích, je čistě novopohanská. Děti nekřtěny, mrtví civilně pochováni. A nyní představte si moderního Františka Xaverského nebo Růženu Limanskou, přicházející mezi moderní pohany! Neboť takovými jsou oni kněží a řeholní sestry, kteří posláni byli kardinálem Duboisem kázat evangelium novopohanům pařížských předměstí. „Poslal jsem pro vás, příteli,“ dí jednoho dne arcibiskup pařížský, „abych vám oznámil, že jste jmenováni administrátorem v Maltournéc...“ „V Maltournéc? Kde pak to asi je?“ Třeba vytáhnouti plán Paříže. „Vidíte?... Brána de Vincennes, Vincennes... Maltournéc... Vede tam tramvaj!“ „Aj, a kostel?“ „Dosud žádný.“ „Fara?“ „Postavíte ji.“ „Stavební místo?“ „Nádherné.“ „Dobrodinci?“ „Prozřetelnost.“ „Prostředky?“ „Moje požehnání.“ Za několik dní je nový „fa-

rář“ v Maltournée. Jestliže pak stojí dnes v Maltournée a v celé řadě podobných míst v předměstích Paříže fara, škola i kostel, pak nutno se hluboce pokloniti francouzskému kněžstvu, jehož apoštolská horlivost, spojená s apoštolskou chudobou, mluví jasně o renaissancei katolicismu francouzského.

Konverzitcké hnutí v Anglii. Cardiffský arcibiskup udělil 18. října 1926

svátost břimování 80 lidem, kteří nedávno přestoupili ke katolicismu.

Protestantská farnost, jejíž farři se stávají katolíky. Anglikánská farnost „Zvěstování“ v Brightonu dosáhla řídké proslulosti: čtyři její farři po sobě se stali katolíky. Prvním byl Msgr. Hinde, jenž před svou konverzí roku 1910 byl v této farnosti jiným celých 14 let. Posledním z nich jest A. P. Parsons, jenž byl nedávno v Římě vysvěcen na kněze.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, aby po dosažení míru čínský národ ke Kristu se obrátil a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokazdě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a by byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za obrácení Čiňanů.

Úmysl v únoru 1928: **Misie ve Sv. zemi a obrácení židů.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Abyp dosažení míru národ čínský ke Kristu se obrátil. (Hlavní úmysl.) -- Člověk a příroda (báseň). Srdce Ježíšovo -- žádost paktorků věčných. (Výklad litanic.) -- Novoroční (báseň).

Nic proti Bohu vše s Bohem. -- Zasvěcení rodiny božskému Srdci Páně. -- Obrázek. -- Podobenství Páně. Obrázek. -- Lásky Boží (báseň). -- Dva mučenníci Eucharistie z Tovaryšstva Ježíšova. -- Obrázky z katol. misii. -- Různé zprávy. -- Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. ÚNOR 1928.

ČÍSLO 2.

O Srdce Ježíše, ty šípky lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď !

Láska k nepřátelům dle sv. evangelia.

Misie ve sv. zemi a obrácení židů.

(Hlavní úmysl.)

Tentokrát je hlavní úmysl trochu pozměněn. Byl ustanoven předem úmysl: „Misie ve sv. zemi a obrácení židů na viru katolickou“; ale v časopisech Apoštolátu modlitby je udán opět úmysl: „Láska k nepřátelům dle sv. evangelia“, což vlastně totéž znamená. Misie se konají mezi nepřáteli viry katolické, k nimž patří též židé a tudíž misie se osvědčuje láska dle sv. evangelia, kterou mají být získáni pro Ježíše Krista, aby všichni ku poznání pravdy došli a spasení byli. Ostatně nepřátele není třeba hledati jen mezi pohany, nevěrci a bludaři; jsou i mezi námi katolíky uputní nepřátelé Ježíše Krista a jeho sv. církve. Že první úmysl je právě časový, hodičí se pro naši dobu, kdo by o tom pochyboval? Pamatujme na nezřízenou sebelásku, která uchvátila veškeren lid. Je to nakažlivá nemoc, rakovina jest nezřízená, přehnaná, bezúždná sebeláska, kterou trpí každý, jeden více, jiný méně. Mimo všeliké zlé následky světové války, jako jsou: nedorozumění, zuřivý boj vzájemný, nezkrocený nacionalismus, který jest největším nebezpečím Evropy. Jest vlastně prapým bludem 20. století.

Proti tomu všemu napomíná nejsv. Srdce Ježíšovo: „Milujte nepřátele své, dobré činite těm, kteří vás nenávidí, modlete se za ty, kteří vám protiventství činí a utrhají vám.“ (Mat. 5, 43.) Opravdu božské napomenutí! Korunou toho napomenutí byla slova Ježíšova na kříži: „Otče, odpusť jim, nebo nevědí, co činí!“ Tak prosí Ježíš Kristus ve svatostánku o pokoj a smír mezi lidmi, za něž všechny bez výjimky na kříži umřel. (2. Kor. 5, 15.) Nejsv. Srdce Ježíšovo libuje si, jestliže jeho Apoštolát modlitby podpoříme a s ním spojení v měsíci únoru vroucně prosíme, aby přes všecku zlobu lidskou zavládla opravd u křesťanská, bratrská láska mezi jednotlivci, mezi spolký, státy a národy, vždyť jsme dítkami jednoho Otce, jenž jest v nebesích. Ke konci měsíce září minulého roku po páté shromáždili se ředitelé Apoštolátu modlitby z Itálie ku poradě. Na konec přijal je sv. Otec Pius XI. ve slyšení a promluvil k nim mezi jiným, že všichni lidé jsou povinni pracovati pro království Ježíše Krista jehož jsou poddanými. A kdo nepracuje pro království Boží, dopouští s hříchu nedbalosti, kteráž může státi s

i hříchem těžkým. Všichni mají pracovat, třeba ne stejným, nýbrž různým způsobem. Všichni pak mohou vykonávat Apoštolát modlitby, protože všichni se mohou a mají modlit. Tento Apoštolát modlitby je velice snadný a proto zavazuje všechny katolické křesťany. Vaše úloha, milí ředitelé, není dosud vykonána, dokud je ještě některá duše, která může být Apoštolátu získána. Apoštolát modlitby je nejpůsobivější, protože Spasitel slíbil, že vyslyší všechny modlitby; proto žádný apoštolát nedojde cíle svého, není-li podporován modlitbou.“ Tak asi mluvil sv. Otec Pius XI. Nuže, spojme modlitby své se Srdcem Ježíše Krista, které denně, ustavičně se

za nás obětuje, a obětuje své úmysly, sv. přijímání, oběti mše sv., práce a utrpení nejsv. Srdci Páně s heslem: „Vše pro tebe, nejsv. Srdce Ježíšovo!“

Ku generálnímu řediteli Apoštolátu modlitby v Římě pravil sv. Otec: „Řekněte členům, že papež spoléhá na jejich modlitby a že jejich modliteb potřebuje.“ Dne 13. listopadu 1927 podal sv. Otec generálnímu řediteli zvláštní úmysly pro katolické misie, mezi jiným pro měsíc únor t. r. Misie ve sv. zemi, v Palestině a obrácení židů na viru katolickou, mezi nimiž je prý spolek, jehož členové uznávají, že slíbený Spasitel skutečně přišel v Ježíši Kristu!

A. M. Kadlčáková:

BŮH OTEC, STVOŘITEL.

Bůh Otec, Stvořitel země i nebe, v moci má celý svět, člověče, tebe: Bez jeho vůle vlas nepadne s hlavy, nepřijde nepřítel na tebe dravý.

Nevzejde škoda ti, nevzejde radost, nepřijde neštěstí, ba ani žalost. Bez vůle Boží nám nezmírá žití, bez vůle Boží ni nevzroste kvítí.

Bůh Otec, Stvořitel nebe i země, stále jen promlouvá v duši mé ke mně: Raduj se na zemi, já chráním tebe, po smrti v odměnu dám ti své nebe!

Království Boží v nás žádá si dalšího rozvoje.

1. Stojíme v širém světě se svými schopnostmi a pudy a jest třeba je uplatnit. I jest nutno, abychom se snažili mnoho zvěděti (věda), jest nutno vybudovati svět podle našich myšlenek a ideálů (technika, umění), jest nutno činiti dobře a žití uslechtilé (mravnost), zaujmouti stanovisko

k Nekonečnému a vybudovati v nitru život Boží (náboženství). Toť jsou čtyři živly duše, čtyři perutě serafské. Všecky čtyři spojeny budují bohaté a mocné život lidstva. Nutno jest poznávat pravdu, tvořiti krásu, konati dobro, báti se a milovati Boha. Není dovoleno tyto prvky od sebe

dělití nebo odlučovati: oddělíme-li je, pokázíme si život, osamotníme-li je, ochromíme jej. Proto nutno sjednotiti všechny tyto směry k výšinám! Umění i mravnost možno lehce spojití s nejlhlubším a nejvnitřnějším náboženstvím, ba ono jest právě pramenem jejich tvořivosti a základem jejich vzletu a síly. Umění, najmě umění básnické noří se do hlubin nekonečna, aby z domova věčné pravdy a krásy vyneslo oheň a světlo, a rovněž i mravnost dospívá po stopách povinnosti a odpovědnosti k nezhaditelné záři ideálů, k věčnému zdroji všelikého mravního dobra a mravního zákona; z pozorování tohoto zázračného, duchovního světa pobírá své nejmocnější podněty, odtamtud čerpá popud a nadšení k nesobeckému konání. Využijme toho všeho, jsouť to poklady od Boha. Bůh nám dal rozumové schopnosti, aby se rozvíjely a zanechaly po sobě stopy silné činnosti a polepšení. Bůh je dal, abychom si pomáhali: technickými vynálezy lze zameziti různá nebezpečí, povodně, hygienou nakažlivé nemoci, zdokonalením dopravních prostředků hladomor. Nutno bojovati proti nehodám, proti blesku hromosvody, proti krupobití střelbou za bouře. Je to nutno, neboť chce tak Bůh. Ve mnohých případech řešime zdánlivé rozpory Prozřetelnosti rozvojem vlastní prozíravosti. Ó, Pane, vylej na nás rozvojem našich schopností také své světlo, dobrotivost, krásu, uplatni v nás rozmachem našich sil svou sílu a moc! Dříve vidělo lidstvo v takovém velikém pokroku vzpouru Prometheovu, my však nalézáme v každém postupu hlubší pochopení Božích myšlenek, což spojujeme s věrou a láskou. Staří viděli v pokroku rozumu odboj. Jejich srdce bylo příliš úzkostlivé, když mělo náležitě oceniti tento rozmach, tuto moc ducha. My chceme se vymaniti z nevědomosti, bída a bolesti, ale nikoli od tebe, Bože. Opustiti tebe? Co by nám přinesla taková emancipace? Kdybychom se

od tebe odtrhli, nabyli bychom jen toho vědomí, že jsme přikováni k mechanismu veškerenstva, uvědomili bychom si nerozumné své otroctví, pocítili bychom tajemné, neutulitelné muky a úzkosti srdce, a bouřlivou, pustou prázdnotu nitra . . . Ah, to by byla věru trýzeň Prometheova, a ne blaženost, ne soulad a krása. Pakli je to známkou vesmíru, může-liž harmonie a krása scházeti koruně veškerenstva, lidskému vědomí? Nikoli, nepochybí ji nikomu, ani mně, obrátím-li se k tobě, Pane, s věrou a láskou, vzdám-li ti hold z nejlhlubší vroucnosti srdce. Tak buď, tak učiním!

2. Jak mocným prvkem v duši lidské jest náboženství, život s Bohem! Je to jako nejmocnější a nejteplejší proud, jenž se nese dějinami. Byly to boje titanské, ba dábelské, které chtěly náboženství vyhladiti. Pálili zbožné jako pochodně, pohrdali jimi jako podřadnými, duševními zástalci. Chtěli je zničiti, rozleptati lučavkou kritiky a jízlivého výsměchu. Ó, těch zaslepených filosofů a bridičských hlasatelů kultury! Vždyť mohli i z pochybení a odchylek rozpoznati nevyhladitelnou prasičku, která se v náboženství uplatňuje. Pravda, provází je i poblouzení a temno, ale to je nevyhnutelné: náboženství chápe se problému života až u nejlhlubších kořenů a ukazujíc vzhůru, probouzí i lidské city a vášně a nemůže se vyhnouti jejich působení. — Nikoli bázeň, nikoli rozkoš, nikoli láska vytvořila náboženství, ale to vše s rozumem a srdcem spolupůsobilo, abychom rozpoznali věčný a nekonečný vztah bytí a života. Nebylo třeba náboženství vynalézti, ale bylo nutno je hledati, nebylo třeba je vymýšleti, ale bylo třeba je viděti srdcem Bohem nadchnutým . . . Ó, Pane, vidím, že se tobě vyhnouti nemohu; tolik je uprchlíků, tolik potulných, a přece se duše naše z tvého objetí vyprostiti nemůže. Dej nám milost, abychom z ospalých očí svých protřeli sen a upírajíce hled svůj

na tebe s láskou a důvěrou, s radostí mohli říci: Otče, Bože můj, ty mne miluješ, protože jsi mne stvořil, ó, veď mne, abych dospěl k tobě a v tobě i odpočínul!

3. Jest tedy potřeba, abychom svůj náboženský život pozvedli také na stejný stupeň svého vzdělání: budeme státi tím výše, čím prohloubenější, vnitřnější a uvědomělejší bude náš život náboženský. Nevzděláváme a nepěstujeme-li jej, necháváme-li jej na stupni citů dětských, jednáme nerozumně, neboť náš duchovní život bude jednostranný: jeho světu obrácená stránka bude vzdělána, kdežto výšiny a hlubiny světa vnitřního budou zanedbány. Život bude potom suchopárný, omrzelý, bez vyššího vzletu, zdroje hlubokých citů a vznětů zaniknou. Takový je průměrné svět dnešní inteligence. Kultura tu nepomůže, neboť je sama o sobě ne-

schopna povznést a upokojiti „nadčlověka“, poněvadž v jeho bytí nevlévá harmonii a uklidnění. Takový člověk stane se znenáhla skeptikem bez radosti. Nehřešme tedy proti přirozenosti, nýbrž rozvíjíme své schopnosti všemi směry, rozepneme křídla nejhlubší a nejmocnější touhy, která směřuje vzhůru, k Bohu. Buďme přesvědčeni, že jest povrchní každý směr, který získává veliké statky vědy za cenu zaprodání, vlastně ztráty srdce. Není ani pravdivo obdivované řeční, že „srdce jest jedinou pravou náhražkou za geniálnost“. O tom není ani řeči: tuto první a nejnenahraditelnější nezbytnost velikého, povzneseného a sladkého života nesmíme nikdy zvatí „náhražkou“, ani u srovnání s kterýmkoli geniem. Co pomůže mi geniálnost, chybí-li srdce? Ba řeknu více: není geniálnosti bez srdce!

Boh. Kyselý.

Srdce Ježíšovo, oběť slitování za hříchy naše.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháňel.

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátky v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hodinky smrti!
XII. zasílbení.

V Německu v krajském městě Naumburku na Sále — v obvodu meziborském — koná se od XV. století každý rok dne 28. července zvláštní slavnost zvaná husitských třešní. Děje se tak na památku události, kterou staré podání klade na den 28. července 1432. V těch dnech přý přitáhl husitské vojsko pod Prokopem Holým k tomuto saskému městu. Daleko široko šla hrůza před českými bojovníky. V městě nastal veliký zmatek; každý viděl jistou záhubu, proto byl všude

pláč a nářek. V této tísní poradil jeden zámečník, jménem Vilém Volf, měšťanům, aby vypravili do husitského tábora své dívky, které snad prosbami obměkčí srdce Prokopovo. Druhého dne shromáždilo se před radnicí 450 bíle oděných dětí. Dvě stě ozbrojených měšťanů provázelo je až za bránu. Když dívky přišly před stan Prokopův, padly všechny na kolena a prosily za milost. Husité divili se nemálo, ale drsné jejich smysly byly velice dojaty. Prokop Holý dojat líbá dívky, dal je pohostiti třešněmi, luskami a vínem. Když se šerilo, poslal je domů řka: „Jděte nyní domů, neboť se připozdívá a oznamte rodičům, že dávám městu milost. Až přijдете ke

hráně, volejte: Vítězství Ilusitů!“ O léto husitské slavnosti a jejím původu zmiňují se nejenom knihy české, nýbrž i německé. (Srv. Mayerův německý konverzační lexikon, slovo Naumburg.) Palacký v poznámkách ke svým „Dějínám národa českého“, díl III. pozn. 413 praví: „Má-li známá pověst o Husitech u Naumburku jaký základ, musí se odnáseti k této době (totiž roku 1430), protože později kněz Prokop do této krajiny nepřišel. Též někteří němečtí spisovatelé domnívají se, že příběh tento je pouhou pěknou legendou, které nelze vědecky doložit. Doposud však koná se každý rok dne 28. července v Naumburku tak zvaná husitská třešňová slavnost. Ve slavnostním průvodě vychází městské děti se svými rodiči na místo, kde se příběh stal, bývají tam častovány třešněmi, potom pak vedou je na hrachoviště, aby si natrhaly lusek.

Roztomilá tato legenda z doby jinak velice pohnuté jest nám zde toliko pomůckou, abychom lépe pronikli vyšší pravdu, totiž velikost oběti, jakou přineslo nejsvětější Srdce Páně pro slitování se nad hříchy našimi. Veškeré lidstvo má hřichem Adamovým, každý pak z nás — mimo Marii Pannu — hříchy osobními velikou vinu před Bohem. My ubožáci nemůžeme jako kdysi město Naumburk smíření postaviti mezi sebe a rozhněvaný majestát Boží podobnou nevinou, jako byly bělostně oděné dítky Naumburské. Ale tu milosrdný Bůh v nevyzpytatelné dobrotě své sám postaral se o neposkrvněnou obětí slitování, a tou jest nejsvětější Srdce Páně.

Velikost této oběti slitování nejsvětějšího Srdce Páně poznáme názorněji, uvážíme-li, čím je hřích, jak velice uškodil nám všem, jakou jest ohavností před Bohem a lidmi.

Hřích.

Jediné a pravé zlo jest, co se protiví zákonu Božimu, totiž hřích. Hřích osobní jest pak vědomé a dobrovolné

přestoupení zákona Božího. Zloba hříchu je veliká; zvláště těžkých hřích je těžkou urážkou Boha, pohrdáním jeho nekonečné velebnosti, hanebným nevděkem k Bohu, našemu nejlepšímu Otci, hroznou zpronevěrou proti Pánu Ježíši, našemu nejlaskavějšímu Vykupiteli, trestuhodnou nevážností k milostem Ducha svatého.

Tuto ohavnost hříchu vidíme poněkud zobrazenou ve vidění, jež měl prorok Daniel (7, 7 nn.). Viděl totiž 4 šelmy veliké vystupovati z moře. Šelma čtvrtá byla nejhroznější; byla strašlivá, děsná, náramně silná, měla veliké, železné zuby, žrala a drtila, a co zbylo, nohama deptala. Lišila se od ostatních šelem, jež viděl prorok prve, a měla deset rohů, jimiž ještě vše probodala a zničila, co by jí dosud bylo ušlo. Hle, takovou děsnou nezkratitelnou šelmou je hřích smrtelný a každý hřích: má železné zuby, jimiž vše chopí a rozdrtí; neboť hřích nešetří ani Boha, ani lidi, oni hříšníka samého; má deset rohů, jimiž urputný hříšník snaží se desatero Božích přikázání strhnouti v prach a zničiti. Co takto ještě nepocuchal, to pošlepe svými kopyty. Ohavnost hříchu předvádí církevní spisovatel Trithemius slovy: „Kdykoliv hříšník hřeší, útočí nepřátelsky takorůka na Boha“; činí skoro totéž, co činili židé, když bezbožně a zločinně vztáhli ruce na Spasitele.

Proto první křesťané volili raději zemřít, než dopustiti se jedinkého hříchu. Vzácný příklad dali v té věci chrabří vojínové křesťanské legie thébánské, považující hřích za vzpuru proti velebnosti Boží. Když totiž císař Maximilián chtěl je nutiti, aby pronásledovali křesťany, odpověděli neohroženě: „Jsme ovšem tvými vojiny, ty jsi náš císař a pán; ale jsme zároveň služebníky nejvyššího Pána nebes i země. Tobě jsme povinni sloužiti, jemu pak žiti životem neposkrvněným. Proto nemůžeme poslechnouti rozkazů tvých, jsou-li v rozporu se zákonem Božím. Hříšnou poslušností ke svému

pánu pozemskému nesmíme se vzbouřiti proti svému Bohu a Pánu na nebesích. Věz, císaři, každý hřích je vzbouřením proti Bohu!“ Tak mluvili chrabří tito křesťanští hrdinové a umřeli raději v nejhrůznějších mukách, než by byli jednali proti přikázáním Božím.

Že hřích je největším zlem, plyne i z této úvahy: Bůh stvořil veškeren svět jediným slovem své všemohoucí vůle, ale na usmíření hříchů vydal Syna svého jediného, jehož miluje nejvrouceněji, a to ve smrt nejbolestnější, totiž smrt na kříži. Jak děsným neštěstím je tedy hřích, když vyžaduje takovou oběť slitování!

Celé posvátné dějiny od počátku až do konce ukazují, jak hřích je původem všeho zla, jak všechna bída, žal a strast prýští jenom z hřichu! A Bůh je přece tak dobrý, milosrdný, jest láska sama, hřích však nenávidí tak velice a tresce tak těžce! Vskutku hřích je největší zloubo tohoto světa. Celé posvátné dějiny od začátku až do konce vykládají, jak ohavným a trestuhodným je hřích!

Hřichem Adamovým ztratili jsme ráj, a přišla na zem smrt! Pro hříchy lidstva přišla potopa, ohavné hříchy Sodomy a Gomorrhý přivolaly zhoubu na kvetoucí města ta. Všechny rány egyptské byly vlastně jen tresty, jimiž stíhal Spravedlivý hříchy obyvatelstva. Tisíce Israelitů zahynulo na poušti, poněvadž zhřešili, tisíce z nich porubaly proto meče nepřátel. Všichni, kteří vytáhli z Egypta, musili jenom pro své hříchy zemřít, až na dva muže, a neviděli země zaslíbené. V zemi zaslíbené přicházely kruté války a bídná poroba na lid israelský jenom pro jeho hříchy. Za doby Eliášovy bylo dlouhé sucho a z něho vzniklý hlad jenom následky hříchů. Za trest své nevěry byli Israelité odvedeni do assyrského a babilonského zajetí. O hrůze hříchů vydává nám též až příliš zřetelný důkaz přemutná záhuba svatého města Jerusalema. Že hřích jest největším zlem, o tom byli již pevně pře-

svědčení Josef Egyptský, nevinná Susanna, jakož i kmet Eleazar, a proto raději podstupovali pozemské bolesti, než aby se dopustili hřichu. „Kdybych i nyní ušel mukám lidským,“ tak volal ctihodný stařec Eleazar (II. Makk. 6, 26), „neunikl bych přece ruce Všemohoucího ani živ, ani mrtev! Proto zmužile z tohoto světa odcházejte, ukáží se hodna starého věku, jinochům pak zůstavím příklad, podstoupím-li čestnou smrt s ochotnou myslí a statečně pro svaté zákony!“ — Královský kajcínik David plakal hořce nad proviněním svým; svědectvím jeho pokání jsou nám jeho kajcné žalmy. — Petr plakal nad hřichem svým jako nad největším neštěstím. — Magdalena i když z úst Spasitelových uslyšela, že odpustilo jí nejsvětější Srdece všechny hříchy, truchlila nicméně nad nimi veškeren život svůj! — Lotru, který byl ukřižován po pravici Spasitelově, nepřipadaly bolesti tyto tak velikým zlem, jako jeho hříchy; proto nežádal, jako lotr po levici, aby Spasitel pomohl mu s kříže, nýbrž aby odpustil mu hříchy jeho.

Dočítáme se v Písmech svatých — píše svatý Salvián — o těch, kteří jenom nepatrně se provinili proti zákonu Božímu, že byli přísně potrestáni, abychom poznali: ve věcech, jež se odnášejí k Bohu, nesmíme ničeho považovati za maličkost, neboť křivda, jež se takto děje, je veliká. — Tak Sára, manželka Abrahamova, dovolila si jen nevelice zalhati, aby se vyhnula nepřijemnosti, a byla hned za to pokárána. — Manželka Lotova, která proti zákazu statečně se ohléda po hořících městech Sodomě a Gomorfe, byla za trest obrácena v solný sloup (Genes. 19, 26). — Mojžíš jenom jedenkrát kolísal ve své důvěře v Hospodina; ačkoliv Hospodin skrze něho již přemnohá dobrodini prokázal lidu, projevil svou dobrotivost a moc četnými podivuhodnými zázraky, pochyboval řka (Num. 20, 10): „Slyšte, buřiči a nevěrci! Budeme moci zvěstí vám vodu ze skály?“ Bůh ztrestal

nedůvěru tuto hned tím, že voda nevyšla po prvním úderu na skálu, nýbrž až po druhém. Kromě toho pravil ještě Hospodin k Mojžíšovi a Áronovi: „Že jste mi nevěřili, a tak mne před israelskými neoslavili, neuvedete těchto zástupů do země, kterou jim dám!“ (Genes. 20, 12). — Maria, sestra Mojžíšova, reptala proti svému bratrovi, a byla za to potrestána malomocností. — Áron nesměl vejiti do země zaslibené, poněvadž se ukázal slabým a nedostatečným, když lid úsilně na něm žádal, aby jim postavil zlaté tele! — Synové Áronovi, chtějice Hospodinu obětovati kadidlo, vzali v mladické nerozváznosti k tomu oheň obyčejný; když vstoupili s ním do stánku úmluvy, tu vyšlehl na ně oheň a strávil je! — Bethsamité, kteří neuctivě hleděli na archu úmluvy (I. Král. 6, 19), neradovali se z jejího návratu od Filištinských (bylat' mysl jejich odcizena Hospodinu) byli za to potrestáni smrtí! — Heli, muž dobromyslný, věrný služebník Hospodinův, byl těžce potrestán za to, že byl až příliš shovívavým ke svým synům. Synové jeho padli v boji proti Filištínům, on pak sám, když posel zvěstoval mu smutnou zvěst: „Boží archa je vzata od nepřátel!“ (I. Král. 7, 17), spadl s křesla naznak, zlomil vaz a tak zemřel. — Kdyby byl David nebyl dal z ješitnosti — aby se ukázal jako mocný vladař přčetného národa — spočítati lidu, nebyl by přišel třídenní mor na zemi jeho. — Ješitnost, kterou

král Ezechiáš ukazoval vyslancům krále babilýnského Berodacha-Baladana poklady své klenotnice (zlato stříbro, rozličná vonidla, také masti i zbrojnici svou a vše, co bylo lze nalézt v pokladech (IV. Král. 20, 13); a nebylo, čeho by jim nebyl ukázal Ezechiáš v domě svém a v celé říši!), nelíbila se Bohu; proto musil prorok Isaiáš mu oznámiti: „Slyš řeč Hospodinovu: Hle, přijdou dny, kdy bude odneseno vše, co je v domě tvém, a co nachovali otcově tvoji až do tohoto dne, do Babylonu: nezůstane nic, praví Hospodin. I synové tvoji budou pobrání a stanou se komorníky při dvoru krále babilýnského!“ (IV. Král. 20, 18). — Kněz Zachariáš oněměl, protože nechtěl uvěřiti slovům anděla Gabriele, zvěstujícího mu narození Janovo. — Král Herodes, vnuk onoho Herodesa, který dal povraždití pacholiky betlemské, seděl oblečen v rouchu královském na trůně, promlouval řeč k vyslancům z Tyru a Sidona, lid pak provolával: „Toť hlas Boží a ne lidský!“ Herodes neodporoval tomuto lichocení, neodmítl ho, jak měl učiniti, aby vzdal poctu Bohu (Sk. ap. 12, 23). Proto ranil jej anděl Páně, umřel hroznou smrtí, jak zmiňuje se souhlasně se Skutky Apoštolskými též židovský spisovatel Josef Flavius, byv totiž prožrán červy, skončil.

Každý hřích je velikou ohavností před tváří Hospodinovou; proto tresce ho Bůh tolikerými tresty!

(Pokr.)

A. M. Kadlčáková:

V KOSTELE.

V tom našem kostele,
v kostelíčku,
ráda tak vzpomínám
na matičku.

Pro lásku Ježíše,
Matky Jeho,
aby mne chránila
všeho zlého.

Ona mě každý den
při mši svaté
učila srdce mít
zaujaté.

A já tam každý den
chodívala,
za ně se vroucně tak
modlívala.

A dnes, kdy rodiči
spějí v hrobě,
vzpomínám v kostele
na ně sobě.

Vzhůru do Jerusalema či dolů do Babylonu!

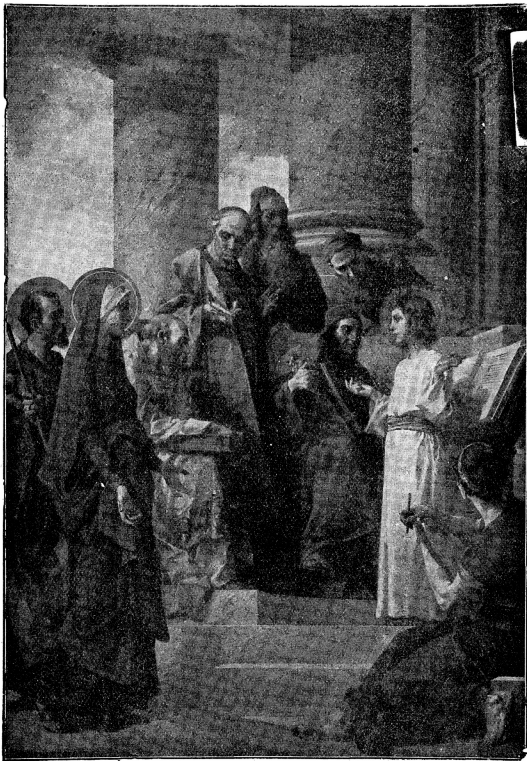
Úvaha na II. neděli po devětníku. Podává Ignát Zháněl.

Nikdy nestaví se více před oči rozdíl mezi dítkami, milujícími tento svět a Boha, nežli právě v těchto dnech, které prožíváme. Svět jim říká masopust a domnívá se, že je dovolena všeho druhu rozpustilost. Svět zve nyní příliš často k radovánkám. V městě bývají celé zdi domů v každé ulici polepeny nejpěšnějšími obarvenými a nejkřiklavěji zhotovenými plakáty, které zvou na plesy, zábavy, radovánky. Konají se mnohem častěji, okázaleji, rozpustileji, než jindy v roce. Církev jmenuje tuto dobu předpostní čili přípravou ke čtyřicetidennímu postu. Zanedlouho, toliko za tři dny, popeleční středou započne tato svatá doba, což církev naznačuje zevně velmi významným obřadem: V kostele sype kněz věřícím na čelo popel, které poznamenává znamením svatého kříže a praví: „Pomni, člověče, že prach a popel jsi a v prach a popel se obrátíš.“ Církev zve v poslední neděli před půstem k návštěvě nejsvětější Svátosti oltární, která se tento den a kde možno i po oba následující dny vystavuje k veřejné účtě.

My vyznavači víry Kristovy máme

obrazně řečeno milovati a oblíbiti si výšiny, jež nazýváme Jerusalemem, které bylo vystavěno na několika kopcích, nikdy nesestupujeme do nížin, v nichž bývají často nezdravé, hnusné, zle páchnoucí bažiny, do nichž sestupují lidé, holdující a milující nemírné světské radovánky i rozkoše, což jmenujeme obrazně Babylonem. Kéž se my věrné dítky a upřímní ctitelé Kristovi a jeho církve rozhodneme pro výšiny, pro Jerusalem a opovrhujeme nížinami babylonskými!

1. V z h ů r u d o J e r u s a l e m a !
Nynější svět žije pod znamením sportu. Sám v sobě jest sport zdravý, osvěží člověka, dodává mu další potřebné síly k životu. Veliké oblíbené těší se u všech sportovců hory, kopce. Z velkých měst pořádá se v příhodný čas, v létě, stěhování lidu do hor. Žítí v horách pokládá se za vrchol půvabu, štěstí. Trávení v nich nějakou dobu je pro zdravý tamější vzduch ideálem všech zdravých i churavých. I Spasitel miloval hory a výšiny. Nejkrásnější řeč, kterou promluvil, jmenuje se „horská“, promluvil ji sedě na hoře. Často nacházíme milého Ježíše na horách, trávil na nich celé

Ježiš ve chrámu jeruzalemském.

nočí v modlitbě. Na hoře Golgotě ukončil svůj život, zemřel tam na kříži.

V duchovním smyslu vyznáváme v těchto dnech, kdy je vystavena velebná Svátost Oltářní, výšinou svatostánek, v němž sídlí milý Vykupitel pod nepatrnou způsobou chleba. Tu ozdraví každé choré srdce, tu najdeme poklady, požitky, radosti, které osvěží tělo lidské, tu najdeme klid, mir, upokojení, ctnosti, které utvrdí naše tělesné zdraví. Zajisté prospěje tělu i našemu zdraví čistota, střídmost, skromnost. Tu před svatostánkem můžeme si vyprositi milost vytrvalosti v těchto právě vyjmenovaných i v jiných z d r a v í t ě l e s n ě m u potřebných ctnostech. Tu mohou si vyprositi zdraví, kteří jsou v nebezpečí pozbytí ho anebo ho již vůbec nemají, kteří onemocněli tím či oním neduhem. Tu najdou upokojení, kteří mají rozervanou mysl, kteří snášejí různé trpké kříže, které navštívil Bůh bolestmi, strádáním anebo jinými tělesnými nehodami. Ke všem, kteří jsou obtíženi jakýmkoliv způsobem, volá přelaskavý a nejvyšší dobrořivý Pán: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte (těžce pracujete) a obtíženi jste a já vás občerstvím.“ (Mt. 11, 28.)

U svatostánku si můžeme též vyprositi z d r a v í d u š e v n í, kterého nám tím více potřebí, čím vyniká nesmrtelná duše nad smrtelné tělo. Potřebu osvěziti duši na výšinách, v samotě, cítili již v prvních dobách církve svatí poustevníci. Nejraději se uchýlovali do nepřístupných hor, kopců a výšin, proto také mnozí zakladatelé klášterů, především svatý patriarcha Benedikt, miloval kopce. Chtěl, aby se jeho duchovní synové, vzdálení ruchu světského a jaksí jsouce blíže nebe mohli věnovati větší své i svatosti spolublžních, vědě, umění. Sv. Otec František z Assisi bydlil nejraději na své hoře Averno, tam se cítil nejšťastnějším. Vykonejme, k čemu pobízi žalmista: „Vyvyšujte Pána, našeho Boha a korťe

se mu na jeho svaté hoře, neboť je svatý Hospodin, Bůh náš.“ 98, 9.

Nám lidem, jejichž myšlení bloudí ponejvíce po světských záležitostech, těžko vylíčiti a popsatí slasti, duševní radosti, jichž prožívá, kdo s důvěrou poklekne před svatostánkem a přednáší, co tíží jeho duši. Nám věru těžko vpravili se v pravou zbožnost ke svátostnému Kristu. Poslechněme světce, kteří nám líčí, čím oplývá jejich srdce, jaké sladké pocity prožívají před svatostánkem. Sv. Alfons Liguori píše: „Ujišťuji, že poskytuje Kristus každé duši, která prodlévá poněkud zbožně a pozorně před nejvyšší Svátostí více útěchy a vnitřné radosti, než jakou může dáti celý svět se všemi svými radovánkami a radostmi, jež pořádá. Jaká čistá, nikým nezkalená radost jest klečeti před oltářem, v mysli se ponořiti ve přítomnost s Ježíšem, Jemu přednáseti vše, co nás tíží, vždyť tuto čeká, aby nás vyslyšel. Mluvime s ním, jako s přítelem, který nám chce a může pomoci. Kéž každý zkusi a přesvědčí se o pravdivosti těchto slov!“

Tu nehrozí žádné pokušení ke zlému, žádná zrada, tu najdeme nejvydatnější lék oproti všem nebezpečím, nástrahám, příležitostem ke hříchu, potěchu v křížích, posilu v slabostech, pomoc v bídě, radu v pochybnostech. Každý, kdo miluje svátostného Ježíše a utíká se k Němu ve všech svých potřebách, přesvědčí se o pravdivosti slov Písma: „Blaze člověku, který mne poslouchá, který bdí každý den u dveří mých, pozor dává u vefeji bran mých. Neboť kdo mne najde, nalezne život a dojde požehnání od Hospodina.“ Přísl. 8, 34, 35. Spravedlivý stane se ještě spravedlivějším, nespravedlivý si vyprosí ospravedlnění.

2. Nikdy dolů do Baby-lonu! Zvláště v právě uplynulých a nynějších dnech staral se Babylon, t. j. světský duch, příliš o své. Či neozývalo se až zbytečně časté volání po světských radovánkách, v nichž

ani tělo, ani duše praníc nenabude, ba naopak přechásto pozbuđe něco, zhléši, ne-li těžce, aspoň lehec.

Tělo nic nenabude. V zá-
bavách a radovánkách, jak je miluje
nynější svět, vládne nejhrubší smysl-
nost, vše je nastrojeno, aby ponou-
kalo k nečistotě, k nečistým myšlen-
kám, vzbudilo nečisté žádosti. Často
se připojí nestrídmost v pití. Mnohý
a mnohá ulovili si ve veselých spo-
lečnostech zárodky k různým nem-
ocem, které uchvátily tělo v předčasný
hrob. Jak hrozné jest pomyslní, že jsou
neduhy, které se dědí, přecházejí z ro-
dičů na děti i vnuky!

Duše nic nenabude. Ve-
selí, světské radosti jsou daleko ne-
bezpečnější pro duši, více škodí duši
než tělu. Známe velmi dobře přísný
zákaz naší svatě církve, která jako
starostlivá matka o naše blaho časné
i věčné pečující, poroučí: Varuj se zlě-
ho, i každé příležitosti ke zlému, ke
hřichu! Kde se nám častěji a drzeji na-
skytuje než v Babyloně, t. j. při svět-
ských, obyčejně příliš bujných rado-
vánkách, kde se podobá, jakoby vše
hlásalo zásadu, již svět příliš rád uží-
vá: uživej světa a jeho radostí, dokud
síla, dokud můžeš! Jaká nehorázná
opovázlivost, jaká nerozumná poše-
tilost, takto a podobně mluvil! Což
dal Bůh jiné zákony, zákazy pro lidi
starší a jiné pro lidi mladé? Není všem
bez rozdílu věku, pohlaví řečeno: Nes-
sesmilníš! Nepokradeš! Nepromluvíš
křivého svědectví proti bližnímu své-
mul!

Babylon je nejvýše ne-
bezpečný pro každou duši.
O tanci, který bývá obyčejně ob-
vyklou a jedinou zábavou mnohých,
zmiňují se svatí Otcové velmi odmi-

lavě. Svatý Efrem píše: Kde je tanec,
tam se slaví slavnost ďábla. Sv. Am-
brož dí: Tance jsou rakve nevinnosti,
hrob studu. Sv. Karel Boromejský
míní: Světský tanec není nič jiného
než kruh, uprostřed něhož stojí ďábel
a okolo něho křepčí jeho otroci. Není
potřebí ptáti se svatých Otců, totéž
hlásají všichni rozumní a moudří lidé.
V jednom starém učitelském časopisu
čtu o tanci: Když vypukne někde na
venkově dobytčí mor, ihned přijde
úřady svolaná komise, rozestaví stráže
a vůbec opatří vše, aby se nerozšířila
nákaza. Jestli se o dobytek pečuje,
aby byl uchován před záhubou, kte-
rak se nemá učiniti všechno možné
opatření proti záhubě mravní, kteráž
jde z navštěvování tančiren naší mlá-
deží?

Město Jerusalem rozprostírá se na
několika výšinách, proto užívá se ho
k obrazu, jehož význam jsme právě
vysvětlili. Povznesme se myšlenkami,
skutky vzhůru na duševní výšiny,
kde kyne zdraví tělu i duši. Varujme
se babylonských nížin, v nichž pře-
vládá nečistý, nezdravý vzduch, vlád-
ne bahno. Bahno dosud nikoho ne-
uzdravilo, je plno nezdravých miasmů,
je tu doma horečka, počátek přemno-
hých nemocí, škodlivých zdraví těla
i duše. Proto vzhůru na výšiny jeru-
salemské, vzhůru do kostela ke svato-
stánku, kam nás zve přemilý Spasitel
líbeznými slovy: „Okuste a vize, jak
dobrý jest Hospodin, blaze člověku,
kterýž v něho doufá.“ Ž. 33, 9. Bu-
deme-li tu na světě rádi vyhledávati
svatostánek, jež jsme si tuto předsta-
vovali pod Jerusalemem, dopřeje nám
Bůh po smrti přístup „do nebeského
Jerusalema, k městu Boha živého“.
(K Žid. 12, 22). Amen.

A. M. Kadlčáková:

V ZIMĚ.

Celá zem je skryta sněhem,
nikde není života,
jen na nebi modrojasném
večernice bleskotá.

A měsíček stříbrojasný
osvětluje celý kraj,
zvony zvoní „Anděl Páně“
a šeptají milou báj.

Báj o ráji na věčnosti,
do nějž každý touží jít,
proto pojď, ó duše moje,
pojď se k Bohu pomodlit.

Pomodli se, ať ti vzejde
po zimě též nový ráj,
ať tvá duše po smrti kdys
dostane se v nebes kraj.

A. M. Kadlčáková:

Z V O N Y Z V O N Í . . .

Zvony zvoní Anděl Páně
tříkrát ve kraj každý den,
Zdravas vroucí ret můj šepce
Matce Boží povždy jen.

Třemi Zdravas Matku prosím,
by mne v žití chránila,
před nemocí, před nevěrou
v světa víru bránila.

Aby při mně vždycky stála
nebes milá Matička,
aby nikdy nevyhasla
v srdci víry jiskřička.

Zvony zvoní Anděl Páně
tříkrát ve kraj každý den,
Zdravas vroucí připomíná
duši mojí víru jen.

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

(Pokrač.)

Strašná noc na Velkém otročím jezeře.

Než biskup nedal mu domluviti, neboť naznal, že další prodávání vedlo by k jisté smrti. Zima zmocňovala se znenáhla jejich údů. Vyskočil rychle, svinul houně a vhodil na saně. Dali se znovu na pochod. Byl to zápas se smrtí, která je pronásledovala. Chlapec prosil o něco k jídlu. Musil se spokojiti s málem, neboť zásoba potravy došla.

Tak vrávorali kupředu. Jen tu a tam popřáli si krátkého oddechu. Mdloby a únavy přibývalo. Najednou

chlapec usnul. Nezbyvalo, než zastaviti a ohlédnouti se po nějakém chráněném místě, kde by mohli přenocovati. Biskup jal se takové místo hledati. Za noční tmy byla to namahavá práce a mimo to nesměl se od svého druha daleko vzdáliti. Najednou zavádil nohou o silnou vrstvu sněhu, to byla neočekávaná pomoc v nouzi. Rychle zavolal chlapce k sobě a oba vykopali lyžemi díru do sněhu, rozprostřeli houně a vlezli dovnitř. Psi lehli si k nim. Naposledy přikryl biskup

všecko sněhem. Když tato práce byla provedena, chyběl zde ovšem někdo třetí, kdo by byl také biskupa sněhem zasypal.

Než přese všechnu opatrnost pronikal ledový vítr do jejich bidného útulku. Práci a námahou všeckek vysílen, pocítil biskup nejprve na svém těle velké teplo, takže snih na jeho oděvu přilepený se rozpouštěl. Potom však dostavil se studený vítr a vlhký jeho oděv ztuhl jako deska, takže nevěděl, kam má svoje ruce ukrytí, aby nezmrzly. Podobně vedlo se hochovi. Hodiny noční zdály se nemít konce. Ubozí pocestní snažili se pohybem a trouce si ruce, aspoň poněkud se zahřátí. Ale nadarmo. Znovu jim hrozila příšera smrti. Nadlidskou silou zoufale bránili se proti spánku. Poddati se mu znamenalo jistou smrt.

Konečně, konečně se rozednilo! Ale co je čekalo ve dne? Záchrana anebo zklamání a posléze smrt na této ledové a sněhové poušti? Napiali poslední síly, odevzdali se do lásky a péče dobrého Otce na nebesích v naději, že jim ukáže východ z tohoto hrozného postavení. Nazdarbůh plížili se kupředu. Najednou volá chlapec: „Země, otče, země!“ A skutečně. V dále ukázal se bílý pruh, jenž od hladiny jezera do výše se zvedal. Avšak cesta až tam byla daleká a jestliže i tam se dostali, byla otázka, kdo jim tam pomoc přinese?

Byl již svrchovaný čas, že cesta se blížila k svému konci. Biskup cítil již, že jeho nohy počínají omrzati. Totéž cítil i hoch. Konečně došli cíle, byli na břehu jezera. Nová naděje jim zasvítla. Nasbírali dříví a udělali si malý oheň. Mezitím pak, co se u ohně ohřívali, zpozoroval biskup v dále dvojce saně. Zdálo se, že neznámí cestující oheň zpozorovali. Také biskup a chlapec jali se ze všech sil volati a znamení dávatí. Pomalu blížily se saně. Dva muži z nich vystoupili a šli přímo k nim. Také biskup pospíšil jim vstříc a volal: „Kdožkoli jste, pomozte nám zbloudilým!“ Muži se zastavili, uvolnili kožené čapky, které si hluboko do

obličje stáhli. Vtom letí mladý Indián jednomu z mužů do náruče, volaje: „Otče, otče . . . !“, více nemohl ze sebe dostatí. Hlasitě vzlykaje, skrýval svou hlavu v rukou otcových . . .

„Zachráněni! Bože, buďtež Tobě tisícere díky!“ modlil se biskup. Společně došli nyní na misijní stanici. První jejich cesta byla do kaple misijní, ale co tam spátrali? U oltáře stáli dva spolubratři, oděni v černé mešní roucho a sloužící mši sv. za oba cestující, jež pokládali za mrtvé. Že by za tak strašné nepohody byli vyvázli životem, pokládali za nemožné. Biskup poklekl před oltářem. Slzy stékaly mu po šedivé bradě a znavené ruce sepjaly se ke zbožné modlitbě k Bohu, jenž nepouští těch, kteří důvěřují v něho.

V ústavě malomocných v Bivasiki.

Dvakrátě již — vypravuje misionář A. Utsch v Japonsku — minulého roku a letos na jaře, měl jsem příležitost pobýti den, dva dni na místě, kde tolik lidské bídy je nahromaděno, a z bezprostřední blízkosti pozorovati, jak sebe větší utrpení ztrácí na hořkosti, jestliže láska se ho ujímá.

V krásné, přívětivé krajině na úpatí zalesněných hor leží bydlíště, které v oddělených od sebe budovách dům sester, nemocnici pro malomocné, útulnu pro staré lidi a obydli pro děti malomocných, které ještě žádné známky nemoci na svém těle nemají, uzavírá. Ani zeď, ani ostatný drát nedělí malou osadu od okolí. Opětně žádala sice vláda, aby celý obvod nemocnice malomocných byl zdí obehnan, ale vždycky se podařilo matce představené obavy úřadů rozptýlití a ubohým nemocným pocit úplné svobody zachovati. Vždyť je tu někdo jiný, jenž ošetřovatelky i ošetřované mile k sobě vábí; uprostřed stojí kostelíček a v něm sídlí Zajatec lásky, jenž všechny obyvatele osady, zdravé i nemocné, okolo sebe shromažďuje a jako členy jedné a téže rodiny na ono místo poutá. Každý návštěvník diví se tiché spokojenosti, ba i veselé mysli zkomo

lených a znetvořených nemocných, kteří, pokud mohou, lehčí práci rádi se zaměstnávají. Mnozí ovšem dospěli již k nejposlednější a nejtěžší práci, práci bolestného utrpení. Jejich dílnou je nemocnice a jejich pracovním stolem je lůžko a přemnoží z těchto trpětelů „pracuji“ ve dne v noci, jestliže trapné bolesti v určitém období nemoci jim pokoje nedají. Přemnoží dospívají za láskyplného ošetřování sester v trpělivosti k velké dokonalosti a stávají se hrdiny křesťanského sebezapírání.

Procházejte nemocnicí viděl jsem mnohé, kteří tiše odevzdáni do vůle Boží ve svých čistých lůžkách leží, a přišel jsem také k jednomu, jehož dny, možná hodiny, byly sečteny. Stál tehdy krátce před smrtí, blízko oné „bráně vysvobození“, kterou má obyčejně nejprve na mysli, jakmile v ubožáku povstala strašná jistota, že touto ze všech nejhroznější nemocí je zachvácen. A skutečně hledají mnozí smrt, když byli svůj žalostný osud ponejprv zjistili. Možné, že i ubožák, k jehož lůžku mne sestra vedla, si kdysi v návalu zoufalosti přál smrt, ale Bůh ranil ho malomocenstvím, aby očistil jeho duši. Tak byla jeho smrt smrtí světce. Přistoupil jsem k loži nemocného, jehož oblíbený byl ranami strašně rozežrán, jehož tělo bylo jedinou velkou ranou a sestra pravila osleplému, že u jeho lože stojí kněz. Tu šeptal umírající těžce dýchaje a slabým hlasem: „Ach, otče, jak jsem šťasten, jak jsem šťasten! Brzy přijde nebe, brzy uvidím Krista Pána a Matku Boží, děkuji Bohu, děkuji Bohu!“ Když jsem mu blahopřál a jej prosil, aby i za mne a obec křesťanskou v Šimonoseki se modlil, zašeptal: „Ano“ a doložil, že se modlí za celou církev.

Od sestry dověděl jsem se krátce o jeho životě toto: Přišel před 5 lety, byl tehdy ještě mlád a statné postavy a proto váhal jsme do nemocnice jej přijati. Ačkoli jsme pochybovaly, že u nás zůstane, přijaly jsme ho přece na opětné jeho prosby. První leta nechtěl o křesťanství ničeho vědět, ale

celé křesťanské okolí nezůstalo na něho bez vlivu. Ponenáhlu se docela změnil a čím více se jeho tělo rozpadávalo, tím více obrozovala se jeho duše. Konečně prosil za křest svatý a přišel den, kdy Spasitel mu řekl: „Chci, buď čist!“ A nejenom čista byla jeho duše, ale den ode dne bohatší a krásnější. Světlo očí zhaslo úplně, ale tím jasněji zářilo v duši jeho světlo víry. Utrpení přibývalo, ale stejnou měrou rostla jeho trpělivost. Za posledních měsíců nebylo z úst jeho slyšeti ani slova netrpělivosti nebo nářku, takže všichni spolunemocní se mu podívovali a jej zamilovali.

Nyní blížil se k svému konci. Když jsme stáli u jeho lůžka, táhla venku okolo oken tlupa malomocných: Zpívající vraceli se z celodenního výletu do hor. Takový výlet podnikají každého roku na jaře nemocní, kteří ještě chodití mohou. Vraceli se zpívající do svého pozemského bydliště, kde možná ještě tak mnohý rok bolestného utrpení je čekal. Zde uvnitř ležel jejich spolutrpitele, jenž ve svém srdci Bohu zpívaje chválu a díky také byl na cestě k domovu . . . Nyní odpovídá jeho tělo, na němž byla hniloba již své dílo dokonala, na hřbitově malomocenské útulny. Tam čeká na vzkříšení a oslavení podle slov Písma sv.: „Rozsívá se tělo v porušení, vstane v neporušitelnosti, rozsívá se v nesličnosti, vstane v slávě, rozsívá se v nemoci, vstane v moci.“ (1. Kor. 15, 42.) Zemřel 1. května.

Druhého dne měl jsem příležitost vidět také státní útulnu pro malomocné, ve které na 500 nemocných je ubytováno. P. H. Bulteau, kněz z diecese Lille v Belgii, jenž již dlouhá leta je duchovním správcem malomocných v Bivasaki, dochází i tam jednou za měsíc, aby pro 10–12 katolíků mezi malomocnými sloužil mši sv., dal jim příležitost ku přijetí sv. svátostí a je, po případě i pohany, kteří by se chtěli dáti pokřtiti, vyučoval. Ale docela jiný byl obraz, který se mně tu naskytl. Na osamělém místě, daleko od dědin a měst, v borovém lese, jenž

všechnu vyhlídku zatarasuje, stojí útulna a plechové stěny a ostatný drát obkličují obydlí malomocných. Úřední místnosti, operační síň a světelnice nemocnice jsou co nejmodernější a daleko lépe zařízeny, nežli tytéž v útulně sester, která zápasí s nouzí. A není divu, neboť náklad na udržování státní nemocnice nesou poplatníci. Ale není to křesťanská láska, která zde pobádá ke konání dobrého skutku, ale chladné peníze: dvojnásobný plat lékařů, dvojnásobná mzda ošetřovatelů. Jenom s maskou na obličejí odvažují se do zamořeného ovzduší. Na rukou nesmí scházeti gumové rukavice a na těle podobný převlečník. Tak nemocní s bolestí pozorují, že nejsou obyčejnými nemocnými, ale obávanými a ošklivost vzbuzujícími ubožáky. V nemocnicích neviděti bílých postelí, ale ložní prádlo je tmavošedé jako v celách žalářů. Správa útulny neřídí se křesťanským zákonem mravním, proto leží v jedné a téže místnosti nemocní obojího pohlaví.

Než k humanitě náleží také nemocným poskytovatí zábavy. Za tím účelem bylo uprostřed osady postaveno nádherné divadlo, vlastně kino. Ale kino nikdy nenahradí kostela. Mimo

to připomíná kino nemocným radosti tohoto světa, kterých nemají, a bere jim naději na lepší život po smrti. Neviděl jsem zde také žádných veselých tváří a neslyšel jsem někoho se smáti a žertovati. Rodiče tříletého sirotka, kterého jsem v útulně sester viděl, prechli z tohoto „vězení“ a utopili se v moři. Měsíční služby Boží musí duchovní správce konati ve velkém baráku, v němž i oltář pohanského bůžka Buddhy stojí. Mimo to i jiné předměty pohanské modloslužby jsou v baráku umístěny. Jenom jednou za měsíc pronikají i slunné paprsky pravdy do místa pohanské pověry. Tu odnáší zkomolené ruce nemocných Buddhův oltář stranou. Uprostřed zavěsí se obraz Ukřížovaného, malovaný na plátně, a před ním na stole položí kněz svůj přenosný oltář a slouží mši sv. před malým zástupem 10 až 12 malomocných katolíků, nažej po mši sv. následuje vyučování v k a t e c h i s m u.

Tak věnují se v Bivasaki misijní sestry, pocházející z evropských národů, ve spojení se sestrami domorodými hrdinnému skutku milosrdenství a zasluhují zajisté všestranné podpory katolického světa.

Různé zprávy.

Milánský kardinál Fosi o významu katolického tisku. V milánské diecesi je každoročně pořádán den na šíření a podporu katol. tisku. Ve svém pastýřském listě kard. Fosi praví takto: Jednou z nejnalehavějších potřeb katol. lidu je katolický tisk. A dnes ještě více nežli kdy jindy. Jen slepý, jenž nevidí skutečnost, mohl by to popíratí. Proto ukládá kardinál duchovenstvu, aby, vidouc v tisku jeden z hlavních prostředků svého apoštolátu, snažilo se katolický tisk horlivě šířiti jako ochranu proti nepřátelským listům. Farní ducho-

venstvo má si uložití, aby do každé katolické rodiny vnikl náboženský list. Katolíctví čtenáři mají se snažití, aby pominula nevěcná kritika a maličerná nevráživost katol. listů, protože tyto samy musí bojovati s mnohými obtížemi, a o to se starati, aby katolický tisk došel mezi nimi nejúčinnější podpory a rozšíření. Neboť katol. tisk, jak praví kardinál, jest často jediným prostředkem, aby křesťanské myšlenky pronikly v ony kruhy, do nichž kněz nemá dnes cesty. Katolický tisk šířiti jest zásluhou pro věčnost.

Misijní museum v Lateráně bylo v prosinci 1927 slavnostně otevřeno. Museum soustřeďuje celou výstavu misionářskou a bude sloužit k účelům vzdělávacím a etnografickým. Předměty jsou rozříděny v 27 velkých sálech a v 7 galeriích.

Františkán belgickým senátorem. Úmrtím učence filosofa kněze Simona Deploige uprázdnilo se místo v belgickém senátě. Bude prý obsazeno O. Anicitem z řádu sv. Františka.

Mexický kněz upálen. „Diario del Paso“ z Quadalajary přináší zprávu o ukrutnostech, jichž se dopustili mexičtí vojáci na katol. knězi chyčeném v kostele v Eitutla. Kněz byl nejdříve rdousen a pak položen na hranici, složenou z kostelních dřevěných soch a jiných věcí narabovaných v kostele, a upálen. Kněz umíral za viru velmi trpělivě. A svět se nad takovými činy mexických nevěrců vůbec nepozastavuje!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za lásku k nepřítelům dle sv. evangelia, za misie ve sv. zemi a za obrácení židů a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Milujme nepřáteli své!

Úmysl v březnu 1928: **Rozmnožení seminářů v misiích a výchov domorodých kněží.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Láska k nepřítelům dle sv. evangelia. Misie ve Sv. zemi a obrácení židů. (Hlavní úmysl.) — Bůh Otce, Stvořitel (báseň). — Království Boží v nás žádá si dalšího rozvoje — Srdce Ježíšovo oběť slitování za hříchy naše. (Výklad litanie.) — V kostele Vzhůru do Jerusalema či dolů do Babylonu! — Ježíš ve chrámu jerusalemském (obrázek). — V zímě (báseň). — Zvony zvoní (báseň). — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRENO, 1. BŘEZEN 1928.

ČÍSLO 3.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Rozkvět a šíření úcty sv. Josefa.

Rozmnožení seminářů v misiích a domorodí kněží.

(Hlavní úmysl.)

Sv. Josef žil skromně a skrytě, věnuje všecku péči a starost nejvzácnějším svým svěřencům Pánu Ježíši a jeho panenské matce Marii. A poněvadž Pyl sv. Josef v životě svém tak blizek bání Ježíši a přesvaté jeho matce Marii, proto máme nyní k němu velikou důvěru, proto také požívá veliké úcty všech katolických křesťanů. Než přece není ještě tak etěn, jak toho zasluhuje pro svou důstojnost, velikost a moc, proto ustanoven pro tento měsíc března hořejší úmysl a zároveň vedlejší úmysl, aby na přimluvu sv. Josefa byly v misiích rozmnoženy semináře pro výchovu domorodých kněží.

Ctíme a vzýváme sv. Josefa pro jeho velikou důstojnost. Nadě všechny anděly nebeské vyvýšena jest nejblah. Maria Panna, Královna andělů; ještě vyvýšenější nad ně je Pán Ježíš, Syn Boží, jemuž všichni se klanějí v nehlubší pokoře. Maria Panna byla nevěstou sv. Josefa a Pán Ježíš prokazoval mu synovskou úctu a poslušnost jako pěstounu svému. Jak velikou má důstojnost, kdo zastával tak vysoký úřad! Jak krásně je to vyjádřeno v mešní profaci o sv. Jo-

sefu: „Jestliť hodno a spravedlivě a spasitelně, abychom Tobě vždy a všude díky vzdávali, všemohoucí, věčný Bože a Tebe ve svátek sv. Josefa ctili a velebili: neboť tento spravedlivý muž byl Tebou panenské matce Boží za snoubence dán. A tento věrný a moudrý muž byl nad rodinou Tvou ustanoven, aby Tvého jednorozeného, jenž zastíněním Ducha sv. počat byl, na místě otce chránil Ježíše Krista, Pána našeho.“ Proto je sv. Josef též ochráncem celé církve!

Známe též jeho velikost. V čem pak záležela tato velikost jeho? Nikoliv v tom, že byl pěstounem Pána Ježíše, nýbrž v tom, že své povolání věrně a dokonale plnil až do konce života svého. Sv. Josef byl tichým a prostým mužem, který zapomínaje sebe jen povinnosti své věrně plnil. Tím dal sv. Josef všem mužům a otcům nejkrásnější příklad, jak by sami vždy jednati měli.

Konečně známe též velikou moc sv. Josefa! Co by mohl Pán Ježíš pěstounu svému odepřiti, když za něho oroduje? Nezapomněl, jak sv. Josef jej choval, chránil, živil, pro něj pracoval, všecek se mu obětoval. Za-

jisté Pán Ježíš vždy prosbu svého milého pěstouna vyslyší, jak o tom svědčí sv. Terezie, veliká ctitelka sv. Josefa.

Proto jděte k Josefovi, pěstounu Ježíše Krista; on vyprosí vám svou mocnou přímluvou potřebné milosti v těžkém svém povolání. Jděte k němu, předložte mu své potřeby a záležitosti a naleznete v něm ochotného a milostivého pomocníka. Jděte k Josefovi a proste jej, aby jeho přímluvou byly rozmnoženy semináře v misiích pro výchovu domácích kněží, protože

naši kněží nestačí pro tak veliký úkol na obrácení milionů pohanů. Církev sv. si přeje, abychom všichni naučili se od sv. Josefa něžné lásce k Pánu Ježíši, lásce, jež nejví se pouze slovy, ale hlavně skutky. Projevíme svou lásku k němu tím, že dle sv. Josefa něco pro něho dobrého učiníme, že v dobrém setrváme a nenecháme uplynouti ani jednoho dne, abychom něco dobrého nevykonali z lásky k Bohu. Pojďme k Josefovi a činně vše, cokoli on nám řekne.

Anna Maria:

BOŽSKÉMU SRDCI.

Božské Srdce Krista Pána,
Tebe nad vše miluji,
vyslyš prosby mojí duše,
hříchu když tu lituji.

Odpusť moje velké viny
Božské Srdce Ježíše,
láska k Tobě ať se vždycky
v moje srdce vepíše.

Neodvracej se ode mne
v světě plném žalu, běd,
ale láskou ke mně vzhlížej
vždy Tvůj drahý, milý hled.

Požehnej mé práci denní,
ode zlého vždy mě braň,
před úklady špatných lidí
vždy mne Božské Srdce chraň.

Jsem jen křehký tvor zde lidský
a tys Boha mého Syn,
za mne srdce Tvoje mřelo,
tys mne zbavil hříchu vin.

Božské Srdce Krista Pána
láskou naplň moji hrud,
a když budu umíratí,
při mně Srdce Tvoje buď!

Království Boží na zemi.

Boh. Kyselý.

Království Boží neuzavírá se pouze v našem nitru, nýbrž chce se rozšířiti i ve světě, ve zřízení obecním a ve společnosti. Tato říše Boží jest říší, jejíž heslem jest: více pravdy, více dobroty, blaženější život. Jest nutno, aby se přiblížilo království to. Proto si přejme, o to se přičiníme, aby i ve společenském a veřejném životě šířilo se království Boží mocně nejen prostorně, nýbrž i do hloubky.

1. Vzrůst do šíře. Království Boží rozšiřuje se pomalu. Jsou doby, kdy re pravda a dobro sotva dostane k širokým vrstvám lidu, které tonou ve spodinách společnosti. Málo světla a

krásy pronikne až k nim. Posléze však přijde čas, kdy se pohnou, kdy chtějí žítí ve spořádaných mravních a společenských poměrech, kdy zažijí po vzdělanosti a osvětě, kdy vzdělání lidu budí mocný zájem, jenž hýbá světem.

Jak maluje prorok krásnou dobu příchodu Páně? Omnes enim cognoscant me — všichni mne poznají. (Jer. 31, 34.) Jak líčí ji Pán Ježíš? Slepí vidí, kulhavi chodí . . . Když tedy prohlédneme a dle toho chodíme, a když trýznící zlo je překonáno, tu je doba našeho adventu. Tento příchod Páně připravuje se v širém světě, ve ško-

lách, v misiích, pravou osvětou lidu. Tu zaznívají zpěvy adventní, budí se touhy a vzdechy po lepších časech, a to vše je spojeno s pocitem: Přejde, přijde... nemůže již býti daleko. I nyní hovoří národové vespolek: Pojdte, vystupme na horu Páně, on nás naučí cestám svým a půjdeme po stezkách jeho. (Jer. 2, 3.) Jest nutno, abychom snahy o výchovu lidu vždy řídili ke Kristu a toto pudové bažení po pokroku vzdychky uváděli na cestu viry.

2. Toto adventní hnutí za zlepšení světa může přinést blaho jen tehdy, zapůsobí-li do hloubky, uchvátí-li duše. Nitro třeba produševnit, zažehnouti a zahřáti. To jest dílo směrující k sebezdokonalení. Všecky statky, jež Kristus přinesl, jsou pro nás pohotové, ale je třeba, abychom si je dokonaleji osvojili, nutno prožiti vánoční pokoj, důvěru ženy krvotoké, lítost Magdaleninu. Ježíše třeba k srdci přivínouti, jako učinil stařec Simeon, velikonoce a letnice nutno prožiti jako apoštolové, otevřítí oči, abychom v bližních svých viděli bratry a je podle příkazu Páně milovali. „Mně stačí pevný pohled do klíčeého života adventního, pevná víra, že vše, co se zrodí z tohoto ducha adventního, přemůže svět.“ Toť hřejivé, rozvíjející se teplo našich tuh a snah. Proto nepochybujme, nýbrž důvěřujme a bojujme! Zatužme po osvícené poslušnosti, která Boží vůli vidí, poznává a činí, po vnitřním zvroucnění, jež v sebranosti prožívá život Kristův; cvičme své smysly, abychom život svůj vytvářili prostě a po mravní stránce krásně a povznegli jej nad všeliké malichernosti, útrapy a plotky. Buďme citliví k působení Božimu, mějme však i sociální citění pomáhající svým bratřím k výšinám.

Ó, přijd, Pane Ježíši, zrod se i v srdci mém!

*

Království nebeské.

Přiblížilo se království nebeské, pravil sv. Jan Křtitel. (Mat. 3, 2.) Bůh

sdílí se a buduje svou říši v rozměrech velikých, ba obrovských.

1. Prvním jeho dílem jest příroda, tento rozkošný, bohatý, hluboký svět. Duše naše se dotekem s ní zroduje, tak že v ní vyklíčí věda, umění a rozmanité požitky. Podmaňujeme si přírodní síly a snažíme se je ovládnouti. Zároveň však cítím, že příroda je vůči mým citům cizí a chladná, že můj svět mravní vybudován býti může na jiných odchylných pohnutkách. Přesto však hledím rozvíjeti i své schopnosti i síly přírodní, protože je to podle úmyslů Božích: stavím svůj dům, svůj chrám, celou svou kulturu do přírody, těším se ze všech těch sil a schopností. Vždyť vím, že ustavičná vůle Boží dává přírodě byti, že i duše má od něho své bytí odvozuje, z něho vyvěrá, že je s ním spoutána nehlubšími kořeny, že to vše tkví v Bohu a ustavičně z něho pramení. Nevzdalujeme se ho tedy z jakési úcty. Jakáže to úcta, která nechápe tajemství blízkosti a hloubku spojitosti Boha a duše? Radujme se, že naše bytí neustále od Boha pochází. Budiž také celá naše bytost plna síly, úcty, radosti.

2. Druhé dílo Boží je milost čili dotek Boží s námi jako našeho Pána, Olce, Mistra. Milostí vede nás vzhůru po stupních poznání Boha a lásky, zjevuje se nám, třeba jen s tváří zastřenou, chce bydleť mezi námi jako doma. Ale i v této říši milosti jest mnoho stupnic: jest rozdíl mezi dušemi citlivějšími a méně vroucími. Pracujeme tedy o to, abychom dosáhli osobního spojení s Bohem, budujme svůj domov, ale nikoli z kamení a zdíva, nýbrž domov ten budiž v duši a jejím promítání do věčnosti. Domov ten je láska, důvěra, mir, on zračí se v usměvavých tvářích našich rodičů, bratří a bližních. To je město Boží říše. Hleďme, abychom se citili blízkými Bohu v tomto svatém městě, své to otčině. Vážme si ducha tohoto svého domova, kterýmž duchem je právě milost: žijme bez hříchu smrtelného!

3. Třetím dílem Božím jest jeho Syn a zpodobení člověka s ním. Ó, toť vznešené, jedinečné zjevení světa Božího, jež buduje nový svět nad přírodou, kulturou i starým Zákonem, toť vznešený, božský život stavící se nad každý jiný. Ve starém Zákoně patříme s úctou na nesčetné rysy nástinů, které Kristus vrhal zpět, ale co jsou všechny ty předobrazy u srovnání s ním, a jaký to svět se otevírá, jeho následováním! Jaké to nadšení, jaká živost a čilost! To vše zabírá

celou mou duši, ovládá ji nadobro.. roste v ní do nekonečna, tak že on jediný jeví se velikým, vše ostatní pak malicherným, jenom jeho vůle rozlévá se v mé duši, jiná je nezávažná.. pouze jeho slovo slyším, jiného nebdám, po jiném se neptám.

Tak bylo u proroků, kteří jenom jeho viděli, tak apoštolům, kteří jenom něm mluvili, tak i mučedníkům.. kteří vše dali za něho. Není-liž podivno, že tak necítíme, tak nesmýšlíme a nežijeme i my všichni?

Srdce Ježišovo, oběť slitování za hříchy naše.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zhánel.

(Pokrač.)

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátku v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hodinky smrti!
XII. zaslibení.

Největší zlo.

Sv. Filip Neri byl velikým přítelem mládeže. Hoši a mladíci z Říma hrnuli se houfně k němu. Sv. Filip vodíval je do kostelův, ale podnikal s nimi též výlety do okolí města Říma, zaměstnával je též rozličnými hrami, při nichž i sám se zúčastňoval. Nebylo divu, že mládež římská dlela velmi ráda ve společnosti jeho a za ním se hrnuli, kdekoliv ho uzcili. Jednou hráli si hoši vedle příbytku jeho, tropice takový hluk, že domácí čeledini je za to přísně pokárali. Uslyšev o tom sv. Filip, vyšel ven a řekl: „Nebojte se, děti, hrejte si veesele dále, jenom nehřešte!“ Jindy zase odpověděl na stížnost, že hoši příliš nadužívají jeho dobrotu, takto: „Ať si hoši třeba i dříví na mně štípají, jenom když nehřeší!“ Takovým způsobem ukazoval svátec i učil mládež, že jediným a největším zlem jest hřích!

Tutéž pravdu vyjádřil zase jiným způsobem veliký svátec biskup Martin, když dlel ještě jako voják v Pannonii. Kdysi přepadla ho na silnici zbojnická rota. Všichni tasili meče a chystali se jinocha probodnouti; ale odhodlaný křesťanský mladík hleděl neohroženě.. ba veesele smrti vstříc. Kterýsi ze zbojníků volal na něho: „Aj, což se smrti nebojíš?“ „Nikoliv,“ odvětil svatý mládenec, „nebojím se ničeho, jenom věci jediné, totiž hříchu!“

Hřích je proto největším zlem, poněvadž je takořka vzpourou proti Bohu všemohoucímu. Kdo hřeší, dí s pyšnými anděly (Jerem. 2, 20), k Bohu: „Nebudu sloužit!“ — Bůh vymezil všem tvorům jisté místo ve svém Božském plánu a mezi tvory. Postavil anděly do nebe, určil nebeským tělesům jejich dráhy, každému zvířeti, ba i nejmenšímu zrnu písečného vykázal jistý cíl; ustanovil všechno zde na světě, aby pomáhalo lidstvu ke spasení a k životu věčnému.. Takový jest úradek Boží: Bůh stvořil hvězdy a andělská tělesa, aby člověk z nich poznával všemohoucnost

a moudrost Boží, aby učil se Boha milovati a ctíti; stvořil tuto zemi, aby poskytovala člověku všeho, čeho je třeba k životu vezdejšímu, totiž pokrm a nápoj; dal nám tělesné a duševní schopnosti, abychom poznali a řídili se Božími příkázáními. A tyto všechny plány Prozřetelnosti ničí člověk hříchem; používá tvorů jinak, než ustanovil jim Všemohoucí; chce převrátiti plán Boží, který Bůh dal všemu stvoření.

Hřích je však též proto největším zlem, poněvadž i nám nejvíce škodí, olupuje duši naši o všechnu nadpřirozenou krásu, jakož i o všechn vnitřní pokoj. — Vše, co Bůh stvořil, je krásné, ba musí býti krásným, poněvadž původcem toho je Bůh, věčná krása sama. Překrásným je hvězdnaté nebe, překrásnou je země, zvláště když vanou jarní vánky. Ale daleko, daleko krásnější je duše ve stavu milosti; člověk je korunou tvorstva; jest učiněn dle obrazu a podobnosti Božího; tato podoba není na těle, neboť Bůh těla nemá, nýbrž duše je stvořena k obrazu a podobnosti Božímu; duše je tedy podobně krásná, jako Bůh, krásná svatostí a milostí. Ale všechna tato krása duše mizí hříchem; neboť hřích jest jako jedovatý dech, jako strohý mráz, který ničí nejnádhernější květy; ba tato ohavnost duše projevuje se někdy i zevně na těle. Hřích však nejenom kazí krásu duše, nýbrž připravuje nás též o vnitřní pokoj; pokoj tento mají jenom lidé dobré vůle, jak významně hlásali andělé na luzích betlemských. Vnitřní pokoj a klid duše je dar Boží, jehož se dostává jenom těm, kteří jsou v milosti Boží. Kdo hřeší, je nepřitelem své vlastní duše. (Tob. 12, 10.) Hřích dělá člověka nešťastným již zde na světě. Kdyby nebeská tělesa vybočila z drah, které jim vykazala Prozřetelnost, tu by hidně se ztroskotala; vyjede-li vlak s kolejí, stane se největší neštěstí. Tak i rozumní tvorové Boží ocitnou se v největší nouzi, překročili-li příkázání, která dal jim Všemohoucí.

Pokud duše přidržuje se Boha, nezná ani bázně ani pokoje. „Spravedlivý je jako lev smělý a beze strachu.“ (Přisl. Šal. 28, 1.) Byť byl v největším soužení, srdce jeho je pokojno! „Jsem naplněn útěchou, překypuji radostí při všem soužení svém!“ (II. Kor. 7, 4.) Jak zcela jinak jest hříšníkovi! Srdce jeho třese se ustavičnou bázní a duše jeho je kořistí nepokoje a smutku. „Nebudeš-li chtít poslouchati hlasu Hospodina, Boha svého, dá ti srdce levavé a duši utrápenou žalostí!“ (V. Mojž. 28, 15, 65.) Zarmutek a úzkost vniknou až do útroby jeho: „Soužení a úzkost přijdou na každou duši člověka, čímžho zle!“ (Řim. 2, 9.) Svědomí jeho rovná se šípů, jež ho zraňuje: „Obrácen jsem v bidě své, když zaboden jest trn ve mne!“ (Žalm 31, 4.) V srdci jeho jest hlodající červ: „Červ jejich neumírá!“ (Mar. 9, 44.) Všechno jeho život je podobeno vlnám mořským, v nichž burácí hrom. „Bezbožní pak budou jako moře vroucí!“ (Isai. 57, 20.) Bůh nepotřebuje lidí, aby jich použil jako nástroje na potrestání vinníkův; vlastní svědomí pronásleduje hříšníka, vyslovuje rozsudek a vykonává jej. Hned vyhledává ho prostřed nejduležitejších péčí, jako Davida: „Celý den chodím zarmoucený, nemají pokoje kosti mé od tváří hříchů mých!“ (Žalm 37, 4.) Hned ho zase nepokoj přepadne prostřed radostí, jako kdysi Baltasara; jindy ho to navštíví uprostřed bolesti v nemoci, jak Antiocha, nejčastěji však když dli v samotě, jako Kaina. Jedněm činí svědomí předhůzku, že zjednali si okamžik pomíjející rozkoše za cenu věčného zavržení nebo dlouhotrvající litosti, jak di sv. apoštol (Řim. 6, 12.): „Jakžž měli jste tehdy užitek z toho, zač se nyní stydíte?“ Jiným výčitky svědomí staví před oči trpké následky hříchu: „Věz a viz, jak zlá a hořká je to věc, žes opustil Hospodina, Boha svého!“ (Jerem. 2, 19.) Oněm bez ustání zjevuje se nevděk a celá tíže jejich hříchu: „Trestati tě bude zlost tvá a odvrá cení tvé domlouvati bude tobě!“ (Je-

rem. 2, 19.) Těmto ukazuje se meč Božské spravedlnosti, jenž visí hrozivě nad jejich hlavou (Job 15, 22), jiným opět zvučí v uších jako výkřik pomsty (Job 7, 19), jiné znepokojují ve spánku hrozná zjevení: „Strašíš mne sny a viděními zděšuješ mne!“ (Job 7, 19.)

Zbav nás od zlého!

Jediným a pravým zlem je pouze hřích. Jak velikou vděčností jsme tedy povinni nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, jež stalo se dobrovolně obětí slitování za hříchy naše! K němu máme se s důvěrou obracet, kdykoliv stihlo nás to neštěstí, že jsme upadli do hříchu. Neboť že máme se modliti o to, abychom byli očistěni od hříchů, i abychom do hříchů nepadali, to učí nás zjevně poslední prosba modlitby Páně, kde naučení samým našim dobrým Spasitelem voláme k Otci, jenž

je na nebesích: „Ale zbav nás od zlého!“ Vzorem naší modlitby k nejsvětějšímu Srdci Páně, obětí slitování za hříchy naše, budiž nám pak modlitba církevní, kterou rozvádí při mši svaté před přijímáním církev poslední prosbu Otčenáše: „Zbav nás, prosíme, Hospodine, všeho zlého: minulého, přítomného i budoucího; a na přímluvu blahoslavené a přelavné Panny, Rodičky Boží Marie, a tvých svatých apoštolů Petra a Pavla, Ondřeje i všech svatých, uděl milostivě pokoje za dnů našich, abychom přispěním milosrdenství tvého podporování jsouce, byli i hříchů vždy prosti a zabezpečeni přede vším zmatkem!“

Vděčným srdcem volejme tehdy, když pokušení ke hříchu doléhá na nás, o pomoc k nebesům, zvláště pak mocným bude náš hlas, když budeme se modliti: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, obětí slitování za hříchy naše, smiluj se nad námi!“

*

Srdce Ježíšovo, potupami nasycené.

„Ty znáš mou hanu, potupu a výsměch,
známi jsou ti nepřátelé moji!
Utrhají mi, až mi puká srdce,
nemocen jsem — — —
Čekám, kdo se ustrne nade mnou,
však marně;
kdo by mne potěšil, toho nenalézám!“

Takto zní v žalmu 68, 20—21, modlitba trpícího poctivce, zahrnutého nespravedlivou potupou. Žalm tento je messiánským, zarmoucený muž jest obrazem milého Spasitele, jehož nejsvětější Srdce bylo potupami nevyšlovnými zahrnuto. Kéž by se nám podařilo vniknouti do tohoto Srdce nejsvětějšího, jeho holesti si představiti, soustrast s ním mítí, od něho se učiti, svůj vlastní zármutek posvětití, uvarovati se nesvatého, ba i hříšného, neužitečného smutku, srdce své vzdělati dle Srdce Ježíšova. Při zbož-

ném tomto vzdechu projdeme v duchu celý život Spasitelův, rozjímající potupy, jimiž nejsvětější Srdce jeho bylo neustále zahrnováno.

Mládi Spasitelovo.

„Na světě bylo Světlo, svět povstal skrze Ně, ale svět Ho nepoznal! Do vlastního přišel, a svoji Ho nepřijali.“ Těmto hlubokými slovy vystihuje sv. apoštol Jan (1, 10—11). počátek potup, jimiž bývalo nejsvětější Srdce Ježíšovo nasycováno hned od prvního svého počátku zde na zemi! Dlouhý bílý pahorek, jehož svah je porostlý révou, olivami a fiky, na němž stálo město Davidovo, Betlem, byl již svědkem prvního zneuznání! Nesčetní cizinci našli ve dnech sčítání Quiriniova pohostinství ve zdech tohoto města, jenom Spasiteli bylo přistřeší odepřeno! Sluj, která bývala

stájem zvířatům, stala se útočištěm svaté Rodiny. Tam na slámě, kterou stlali dobytku, kde nikoho nebylo, aby přispěl, za chladné zimní noci přišel Ježíš nepoznan na svět. Toť první potupa nejsvětějšího Srdce, jež láskou objímá veškeren svět, a k němuž nikdo nechce se znát! Ale následuje hned druhá. V zemi judské panoval tenkrát Idumejec Herodes. Boje se, aby z Betlema nepovstal mu soupeř, nařídil zavraždit všechny pacholiky betlemské. A před touto krutostí Herodovou bylo Spasiteli prchati do Egypta. Vzdálená tato země na řece Nilu bývala vždy útočištěm nešťastníků, kteří byli pronásledováni nebo trpěli hlad v zemi israelské. Za tři dny bylo možno s hor judských dojiti do údolí rinokolurského. Za vyschlým potokem tím pak neměl již Herodes moci. Pustou touto pouští arabsko-sinajskou bylo prchati Svaté Rodině do dalekého neznámého Egypta, a to byl druhý bolestný ústrk nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Těž pobyt v zemi, oddané nejnižší modloslužbě, nebyl slastí nejsvětějšímu Srdci.

Tajemné dětství a mládí Ježíšovo uplynulo v zapadlém městečku galilejském, kde žil Josef s Marií. Neboť nikoliv do královského Betlema, nýbrž do horského neznámého Nazaretu vrátil se bedlivý pěstoun Josef se svými svěřenci. Jméno Nazaret značí sice krásnou polohu města, Nazaret byl květem Galileje. Není známo, proč pozbylo jméno toto svého lesku. Jisto jest, že Nazaretský stalo se u židův hanlivým názvem, jak řekl Nathanael (Jan, 1, 46): „Z Nazareta může-li býti něco dobrého?“ Tedy i dlouhotý pobyt v tomto opovrženém zátíši hor galilejských právem počítáme mezi prameny, jimiž plynuly potupy do nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

V tichém domku nazaretském ztrávil Ježíš celé jinošství své, tam dlel až do 30. roku věku svého. Ti, kteří znali Ježíše v době skrytého života, pokládali ho jen za dělníka pracujícího při řemesle. Josef byl tesařem,

Ježíš také. A jako tesaře znali ho krajané, když kázal v synagoze nazaretské: „Není-liž to tesař, syn Mariin?“ (Mar. 6, 3) tak zvolali. Bývalo zvykem u židův, aby každý hoch, z kteréhokoliv stavu a jakkoliv bohat, se vyučil některému řemeslu. Pro Ježíše byla tělesná práce povinností, neboť svatá Rodina byla chudá a živila se asi jenom tesařstvím. Dle všeho zemřel Josef za skrytého života Spasitelova; jméno jeho nevyskytuje se v evangeliu ani při svatbě v Káně, ani při odchodu do Kafarnaum, ani na jiných místech, kde je zmínka o příbuzných Kristových. Byli-li by ostatně svědili Ježíš Marii svatemu Janu, kdyby byl ještě žil její manžel? Josef tedy zemřel v Nazaretě v náručí Mariině, celován Ježíšem. Ježíš zůstal sám, aby živil matku svou; měl v Nazaretě tesařskou dílnu, řezal a hobloval; prvotní křesťané ještě vzpomínali na jha a ruchadla, jež зробily jeho božské ruce. — Je možno, že Ježíš nežil pořád sám ve svém domku. Dvě sestry vdovy, Marie, vdova po Josefovi, a její sestra, která se také jmenovala Marie, jsouc vdovou po bratru Josefově Alfeovi nebo Kleofášovi, a která měla četné děti, syny a dcery, bydlily patrně pohromadě, splynuvše takřka v jednu rodinu, a byly proto všechny tyto děti považovány za sourozence, bratry a sestry. Tito nejbližší příbuzní Ježíšovi, třebaš dleli s nejsvětějším Srdcem Ježíšovým pod jednou střechou, smýšleli jako jejich současníci, toužice jen po státech pozemských. Když počal Ježíš veřejně učiti, nechápali jeho božského poslání; šli jednoho dne, chtějíce ho odvésti domů a přinutiti, aby pojedl; lid totiž na něho tak naléhal a tak hrnul se k němu, že nepopřáli mu ani chvíle k jídlu. Řekli: „pominul se rozumem!“ (Mar. 3, 21.) Bratrance považovali ho jen za jednoho ze svých a byli patrně posledními, kteří uvěřili v něho. I když viděli, jaké koná zázraky jejich „bratr“, následovali ho sice, ale jen proto, že toužili po bohatství a slávě. Není o tom pochyby,

jak patrné je z události, kterou vypravuje svatý Jan. Bylo to v posledním roce života Ježíšova, šest měsíců před jeho smrtí; byla pak blízko slavnost stánkův. I řekli mu bratři jeho: „Odejdi z Galileje a jdi do Judska, aby také učennici tvoji viděli tvé skutky, které činíš; vždyť nikdo nečiní nic ve skrytém, chce-li býti na jevě!“ (Jan 7, 3 a nn.) „Nevěřili totiž v něho bratři jeho,“ dodává smutně svatý Jan; neměli totiž pravé víry; a tento nedostatek pravé víry byl příčinou jejich žádosti. A přece v jejich společnosti žil Ježíš Nazaretský; řemeslníci tito, kteří lnuli více k zemi než k nebi, s ním pracovali, sedali s ním u téhož stolu, u téhož krbu, byli svědky jeho dnů i noci. I toto vše trpce dojmalo přecitlivlé Srdce Ježíšovo, a čítáme strasti tyto k potupám, jimiž nasycováno bylo nejsvětější Srdce jeho. Ježíš zakusil bolesti přibuzenského života, jež Bůh přidává mnohým k jejich radosti. A tak dal útěchu těm, kteří jich zakoušejí podobně.

Veřejný život.

Neustálými potupami bylo nasycováno nejsvět. Srdce Ježíšovo za doby veřejné působnosti. Zákonníci, fariseové, saduceové a učitelé lidu pozorovali ho neustále, naslouchali všem jeho slovům, sledovali každé jeho hnutí, aby ho pokoušeli, aby jeho skutky a slova vykládali ve zlé a mohli něco vytknouti. Tak jednou zapomenuli jeho učennici před jídlem se umýtí, jak bylo zvykem židův. Ihned byl tu zástup zákoníkův a fariseův z Jerusalema, kteří kárali ho rozhorleně, kterak může jako Mistr připustiti takovou věc? „Proč přestupují učennici tvoji podání starších? Neboť neumývají rukou svých, když jedí chléb!“ A přece hězelo tu jen o předpis, který si vymysleli fariseové ve své domnělé svatosti, který též neměl nikterak hlubšího podkladu a významu! (Mat. 15, 2.) Jindy zase kráčel Pán s učenníky v den sobotní zrajícím obilím;

učenníci pak, jsouce lační, počali trhati klasy a jísti. Ale fariseové, uzřevše to, řekli jemu: „Hle, učennici tvoji činí, co není dovoleno v sobotu!“ (Mat. 12, 2.) Opět jindy učil Ježíš v sobotu v jedné synagoze jejich. A hle, byla tam žena, která měla ducha nemoci po 18 roků: a byla shrbená a vůbec nemohla se vzpřímiti. Uzřev ji Ježíš, zavolal ji k sobě a řekl jí: „Ženo, zproštěna jsi nemocí své!“ I vložil na ni ruce a hned vzpřímila se, velebic Boha. Ale představený synagogy, hněvaje se, že Ježíš uzdravil ji v sobotu, promluviv řekl zástupu: „Šest dní jest, v nichž jest pracovati, v těch přicházejte a dávejte se uzdravovat, a ne v den sobotní!“ (Luk. 13, 10—22.) Tak používali nepřátelé těchto dvou případů, aby nasycovali potupami nejsvětější Srdce Ježíšovo.

Svatí evangelisté vykládají na četných místech, že bylo za doby Spasitelovy velmi mnoho lidí posedlých zlým duchem. S největšími těmi ubožáky mělo předobrotivé Srdce Ježíšovo upřímnou soustrast, jedině slovo jeho přinutilo zlé duchy, aby opustili tyto své nešťastné oběti. Nepřátelé Kristovi nemohli těchto zázračných skutkův popíratí, neboť viděli je na vlastní oči. Ale místo aby uznali ho za Syna Božího, pomlouvali a zlořečili mu! Zástupové divili se řkouce: „Nikdy neukázalo se takto nic v Izraeli!“ Fariseové však pravili: „Skrze knížete duchů zlých vymítá zlé duchy!“ (Mat. 9, 34.) Takto vmetli největší potupu Synu Božím ve tvář, tvrdíce, že je ve spolku s peklím a zlým duchem!

Božské Srdce Ježíšovo přišlo na svět, aby doneslo milosrdenství: ne zdraví, nýbrž nemocní potřebují lékaře: nepřišel jsem povolati spravedlivých, ale hříšníkův. (Mat. 9, 13.) To vidouce fariseové, horšili se, reptali a pravili učeníkům: „Proč s celníky a hříšníky jsi Mistr váš?“ Ve své zlobě říkali mu: „Člověk zrouť, píjan vína, přítel celníkův a hříšníkův.“ (Mat. 11, 19.)

Tyto a jiné nezasloužené potupy do-
jímalý bolestně nejsvětější Srdce Je-
žíšovo, jež bylo jimi tak neustále za-
hrnováno a nasycováno.

Umučení.

„Smutná je duše má až k smrti!“
(Mat. 26, 38.) Vpravdě tak mohlo si
vzdychnouti nejsvět. Srdce Ježíšovo
při počátku bolestného svého umu-
čení v zahradě Gethsemanské. Přival
všech pohanění a potup, jak vymys-
liti může je pouze nesmířitelná zášť
nepřátelská, snesl se v několika těch
hodinách a dnech na nejsvětější Srdce
Ježíšovo. Nepřátelé jeho shrnuli v pře-
trpké chvíli též vše, čím by jen mohli
zlehčiti a potupiti nejčistší a nejsvō-
tější Srdce to.

„Kdo z vás může mne vinit z hří-
chu?“ Tak tázal se kdysi Kristus nej-
zarytějších svých odpůrcův, a nikdo
nemohl mu odpověděti slovem. Při
umučení Páně vymýšleli však ne-
přátelé jeho nejhorší věci, aby jimi ho
potupili. „Jako na lotra vyšli jste
s meči a kyji zajmout mne!“ Tak
s bolestí projevuje nejsvět. Srdce
svůj zármutek nad potupou, když
„četa, tisícník a služebníci jali Jej,
svázali“ a vedli do města. Svázaného
poslal ho Annaš ke Kajfášovi, byl veden
k Pilátovi a Herodovi, pak předsta-
ven lidu, vedle něho postaven vrah
a buřič Barabáš. „Pryč s tímto a pro-
pusť nám Barabáše!“ (Luk. 23, 18.)
Tak volal svedený lid a tímto pokřikem
vrážel novou dýku bolesti a po-
tupy do nejlaskavějšího Srdce Ježí-
šova.

Největší úzkost však zakusilo Bož-
ské Srdce Ježíšovo v zahradě Gethse-
manské. Tříkráte volal tenkrát Spa-
sitel k nebesům: „Otče, je-li možno.
ať odejde tento kalich ode mne; ale
ne jak já chci, nýbrž jak Ty!“ (Mat.
26, 39.) Tam vzalo Srdce nejsvětější
velikou úlohu Beránka Božího na
sebe, který snímá hříchy světa. Před
duchovním zrakem zřel všechny hří-
chy a nepravosti světa od počátku
až do konce, jež vzal na sebe. Viděl
tuto nesmírnou tíhu, tyto prameny

nepravosti, počínaje hříchem Adama-
vým až do hříchu posledního člověka.
Jaké peklo zloby, nepravosti, vášní,
zločinův, nevděku, nepravostí vy-
vstávalo tenkrát před nejsvětějším
jeho zrakem, před velikým Srdcem,
které má i nejmenší hřích v nesko-
nalé ošklivosti! Do jakého nesmēr-
ného moře všeho kalu a potupy bylo
tenkrát nejsvětějšimu Srdci se po-
hroužiti?! Tato vnitřní úzkost jevila
se i zevně: jeho tvář zbledla, ruce se
třáslly a na bílém čele vystoupil krva-
vý pot.“ I stal se pot jeho jako krū-
pěje krve, tekoucí na zem.“ (Luk.
22, 44.) Kromě toho předvíдалo též
v bolestném okamžiku tom nejsvō-
tější Srdce, že všechno utrpení toto
bude pro tisíce a miliony lidí marným,
že se pro ně obětuje marně, že všechny
lásky a krev jeho jich nezachrání, že
neuznají jeho oběti, ba že budou
ještě se mu za to vše rouhati a posmi-
vati. Věřu kdož mohl by tuto vyjme-
novati ono množství potupy, kterým
nejsvětější Srdce tenkrát bylo na-
sycováno?

Celé umučení Spasitelovo je plno
potup, jež činili mu jeho největší ne-
přátelé, jako by uhasla v nich poslední
jiskerka lidského citu! Velerada za
předsednictví Kajfášova týrala ho do-
těrnými jízlivými otázkami, před-
váděla krivě svědky, jejichž výpovědi
si odporovaly. Ježíš mlčel odhodlaně
a nevíšal si, jaký zmatek jest ko-
lem něho. Kajfáš cítil, jak výmluvně
je toto mlčení. Vztyčil se na povýše-
ném místě a pokročiv doprostřed
místnosti tváří v tvář jatému Kristu,
řekl: „Nic-li neodpovídáš k těm vě-
cem, kteréž tito mluví proti tobě?“
Ježíš mlčel dále. Velekněz ze zarazil
a pochopil, že se to musí ukončiti. Ne-
chal tedy okolkův a úskočných otázek
a uložil Ježíši slavnou přísahu, na
kterou byl dle zákona povinen od-
pověděti: „Zapřísahám tě skrze Boha
živého, abys nám pověděl, jsi-li Kri-
stus, Syn Boží?“ Kajfáš ani tak ne-
myslil, jak mluvil. Neříkal: Řekni
mám, tvrdíš-li o sobě, že jsi skutečně-
Syn Boží, nýbrž: Ty-li jsi Kristus, Syn

Boha požehnaného? „Já jsem,“ odvětil Kristus a připojil k tomu některé podrobnosti, z nichž evangelista uchoval tento základní rys: „Ale pravím vám: Od tohoto času užijete Syna člověka sedět na pravici Boží a přicházeti v oblacích nebeských!“ Zákoníci jistě poznali v těchto slovech dvojí místo, vzaté z posvátných knih poukazující na příštího Mesiáše. Ale členové velerady byli hluší k těmto svědectvím; velekněz místo odpovědi roztrhl roucha svá a zvolal: „Rouhal se! Což ještě potřebujeme svědkův? Aj, nyní slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá?“ A oni odpovídajíc řekli: „Hoden jest smrti!“ Hned potom nastal výjev nevýslovných potup. Zdá se, jak vypravuje svatý Marek, že někteří úředníci rady dali povel k těmto hančbnostem a první plivali v jeho tvář. Pak mu zahalili obličej a dávali mu políčky. Jiní, jak praví svatý Matouš, bili Ježíše pěstí a říkali po každé ráně: „Hádej nám, Kriste, kdo jest to, který tě udeřil!“ Když se vyzuřili, odevzdali členové velerady Ježíše svým sluhům. Ti ho uvítali ranami holí, podle jednoho znění svatého textu; dle jiného čtení hnali ho před sebou a týrali. Potom dostal se Ježíš do rukou stráže velerady a byl urážen dále; posmívali se mu, tepali ho, tupili a rouhali se mu.

Než těmito děsnými činy není ještě vyčerpána míra potupy nejsvětějšího Srdce! Herodes, rozeznal, že nedal mu Kristus žádné odpovědi, chtěl projeviti mu své opovržení a dal ho na posměch obléci v bílé roucho. Běloskvoucí roucho nosivali totiž králové židovští o velikých slavnostech; bílou byla též toga římských konsulů a vážených mužů. Též obžalování u hrdelního soudu dostávali na znamení své nevinu šat bílý. Herodes chtěl tím naznačiti, že pokládá Ježíše za blázna neschopného zločinu. A tak rozuměl i Pilát, neboť dovolával se tohoto posměšného propuštění z viny před lidem, aby Ježíši zachránil život. Ale i tento prostředek selhal římskému

vladaři! Proto odhodlal se ke krutému bičování, aby alespoň tímto způsobem získal soustrast k trpíteli, o jehož nevině byl ve svém nitru přesvědčen. Bičování bylo trestem potupným a ukrutným. Svobodný občan římský nesměl býti pod žádnou záminkou bičován. Ježíš měl býti potupen a ztýrán. Svázali ho a připevnili ke sloupu; ohnutá záda bili biřiči dutkami, které měly na konci svém ostny z kostí neb olova; již po prvních ranách byla záda rozedrána, prýštila se z nich krev. Ježíš snášel bolestná a potupná ta muka bez reptání. Než to nebylo ještě dosti surově rotě; o své újmě chtěli pokračovati ve výsměchu, který začal král Herodes. Uvedli Spasitele dovnitř dvora a povolali celý oddíl. Svléknuše jej z vrchních šatův, hodili mu na bedra plášť šarlatový, jak nosivali králové. Pak splekli z ostrých trní korunu, ověnčili jí hlavu Vykupitelovu, dáváše mu do ruky třtinu, silnou jako hůl, na způsob žezla; pak ho posadili na posměšný trůn. Přicházejíce k němu, říkali: „Zdráv buď, králi židovský!“ Dávali mu políčky, klekali před ním a plivali naň. Vypadla-li třtina ze svázaných a mdlých rukou ubohého Trpítele, chápali se jí, a bijíce svatou jeho hlavu, zaráželi ostré trny ještě hlouběji.

Jaká to ukrutnost ovládá tyto vojiny? Nač posměch tak odporný a surový? Vojáci římsí velice nenávi děli židův; odsouzenec, který byl jim vydán, byl obětí této nenávisi. Ale proti Ježíši zloba a moc lidská byly rozpoutány v tak veliké míře, že takové hrůzy lze jen vysvětliti z vnitřních důvodů jejich. Sám Pilát zhrozil se, když uviděl vznešenou Obět v tak žalostném stavu.

V legendách francouzských vykládá se o sv. Remigiu, kterak líčil pohanskému tehdy ještě králi Chlodvíkovi umučení Páně; král připravoval se na křest. Když král slyšel o hrozných ukrutnostech a potupách, jimiž tu bylo nasyčováno nejsvětější Srdce

Ježíšovo, tu zvolal v nejvyšším rozčilení: „Ach, kdybych tam byl býval se svými Franky!“ Hle, to pocitilo při rozjímání o bolestných potupách nejsvět. Srdce poctivé, prosté, nezkažené srdce nepředpojatého pohana! Jaké teprve pocity upřímné soustrasti, obětavé lásky, vroucí lilství mají pronikat duši křesťanskou, vzpomínající nejsvětějšího Srdce, nasyčeného tolikerou potupou?

Velebná Svátost oltářní.

Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovo nebylo dosti na tom, že žilo a bilo mezi námi, že obětovalo poslední krupěj své nejdražší krve na kříži: nýbrž chtělo s námi býti až do skonání světa. Proto nevslovná Jeho láska vynášla podivuhodný způsob, aby nikdy nebyl odloučen od nás, totiž nejsvětější a velebnou Svátost oltářní v našich kostelích. Tuto na našich oltářích dlí ve skrytém tajemství nejsvětější Srdce jeho, třebaš od věkův předvíдало, že i v této veliké Svátosti své nevslovné lásky bude vystaveno novým potupám a urázkám. Kdož věru může vypočítati všechny ty oběti, jež přináší tu na oltáři nejsvětější Srdce? Jsou to oběti, jež vzalo dobrovolně na sebe, ale též útrapy, jež činí se mu odjinud.

Ježíš Kristus sedí po pravici Boží ve věčné slávě, ale přece dobrovolně snáší z lásky k nám v nejsvětější Svátosti oltářní četná utrpení, pokoření. Především je tu chud, chudší, než byl ve stáji Betlemské. Tam jevil se alespoň v podobě lidské, na oltáři je přítomen v nepatrné způsobě chleba. „V pravdě jsi Bůh skrytý!“ (Isai. 45, 15.) Na oltáři uložilo si nejsvětější Srdce podivuhodný zápor a sebe-mrtvení. Ježíš Kristus jest tu přítomen živý. „Kristus, vstav z mrtvých, neumírá, smrt nad ním již nepanuje!“ (Řím. 6, 9.) A přece ve Svátosti na oltáři skrývá život, trpí a snáší stav, který tělesnýma očima považovali bychom za neživý; víra ovšem uší nás, že jest to chléb živý (Jan 5, 7), ale života toho nevidíme. Jen

duchovní zrak náš postřehuje tajuplnou působnost bílé posvěcené hostie, neboť chléb tento živi nás do života věčného (Jan 6, 52.) Ba ani obrániti nemůže se všemohoucí, v hostii takofa upoutaný, Bohočlověk proti zneuctění a týráni lidskému!

Jak děsné jsou ty projevy neucty, nelásky, ba přímá rouhání, jimiž se vystavuje nejsvětější Srdce Ježíšové, ve Svátosti oltářní! Působí mu netoliko mnozí křesťané, nýbrž též i kněží mnoho bolesti nedostatkem víry, uctivosti a pobožnosti. Jak málokdy ho navštěvujeme v této veliké Svátosti, jak neuctivě chováme se kolikráte v jeho přítomnosti! Jak málo jsme toho pamětlivi, co se přísluší! Jak málo vzpomínáme bezměrné lásky jeho! Jak hostejní jsme k němu! Necháváme ho o samotě nejenom v noci, ale i ve dne, třebaš bydlíme s ním pod jednou střechou anebomáme k němu jenom tak daleko, co by kamenem dohodil!

Když již přátelé chovají se k nejsvětějšímu Srdci v nejsvětější Svátosti tak chladně, jaké teprve potupy působí mu nepřátelé! A vskutku během století nebylo bludu, tjeumž by se o veliké této Svátosti neučilo a nevěřilo! Bludaři a rozkolníci takofa znova svými bludy trhají, tupí, zraňují, bičují, probodají, křížují Spasitele v nejsvět. Svátosti. A což kdybychom přečetli si přčetné svato-krádeže, znesvěcování kostelův, oltářů, svatostáneků, rouhavé nakládání s posvěcenými hostiemi, kdy bezbožní lotři rukou násilnou vnikají do našich svatyní, lámou zámky, vypačují dveře tabernakula, sahají zlověstnou rukou na nejsvětější, kradou monstrece i se svatými hostiemi, vyspávají potupně hostie po zemi a prehájí s lupem posvátných zlatých nádob! A to vše snáší tichý Beránek klidně a odevzdaně.

Vskutku jedná církev velmi správně, když ustanovuje zvláštní pobožnosti, průvody, jimiž veřejně a hlasitě se má protestovati proti takovému sverepostem, slavně a bez ostychu vy-

znati naše pevná víra ve svatá tajemství a vzdána jim patriční úcta!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, pocítujeme živě všechny urážky, jichž se Ti dostává v tomto tajemství oltářním! Kéž bychom mohli Tobě dáti náhradu za potupy, které ve Velebné Svátosti trpělivě snášíš! Kéž bychom mohli překaziti, aby již uražen nebyl! Přinášíme Tobě všechny pocity Tvých andělů a svatých Božích, všechno klanění lidu věfického, všechnu chválu, kterou Ti vzdává církev sv. Ó, odpusť i nám všechnu neuctivost, kterou jsme se provinili na místě svatém!

Trpělivost nejsvět. Srdce.

Kniha Job ličí vzácnými slovy zkoušky a trpělivost tohoto patriarchy. Vykládá se, jak přišli ho navštívit jeho přátelé, když byl těžce nemocen; ale místo, aby ho těšili, rozmnožovali svými řečmi ještě jeho bolesti. A tu Job dovolává se (hl. 3), že má srdce a cit jak oni! Podobně může poukázati i Spasitel při všech těch potupách, o nichž jsme rozjímali. Nejsvět. Srdce Jeho cítilo všechna tato pohanění velmi dobře, ba ještě více, než naše obyčejné srdce lidské. A přece nesl to vše s nepřekonatelnou trpělivostí, zanechávaje i nám příklad, jak nésti máme potupy a křivdy nezasloužené. Způsobují nám dojísta bolest a zármutek; i Srdce Ježíšovo cítilo totéž! Či smíme se domnívati, že jich necítilo, protože mlčelo? Budme přesvědčení: krvácelo-li nejsvětější Tělo Jeho tisíci ranami, neméně krvácelo i Srdce Jeho!

Neboť nebylo by bývalo mělo nejsvětější Srdce Jeho lidského citu, kdyby nebylo trpce a bolestně pocítovalo urážky, potupy, posměch a hanbu. Těž my nebyli bychom lidmi a neměli bychom lidského srdce v prsou, kdybychom nebyli dotčeni zlovolnými, nespravedlivými útoky! Ale to není to, co se nám zakazuje. Nikdo nežádá, abychom byli bez citu,

bez srdce; ale nesmíme připustiti, aby tyto city nás ovládly, aby přiměly nás k nešlechtným myšlenkám a činům, aby láska byla jimi přetrhána, srdce naplněno nenávistí, hněvem a mstizádostí, aby vznikala nevražná nepřátelství. Naopak máme se přemoci; třebaš zavrhneme zlo, jež nám bylo učiněno, nemáme přece odpirati vinníkům křesťanské lásky. „Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej zlé dobrým!“ (Řím. 12, 21.) Tak jednalo nejsvětější Srdce Ježíšovo. Následujeme tohoto příkladu, a pak dle slov sv. Pavla (Řím. 12, 20) budeme shrnovati žhavé uhlí na hlavu svých nepřátel.

I nejsvětější Srdce Ježíšovo dobře pocítovalo křivdy učiněné; Spasitel sám dal to najevo. Potkalof se s ním jednou deset mužů malomocných, kteří stanuli zdaleka a pozdvihše hlasu pravili: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ A on uzřev je, řekl jim: „Jděte, ukažte se kněžím!“ I stalo se, když šli, uzdravili se! Jeden pak z nich vida že jest uzdraven, navrátil se, hlasem velikým velebě Boha, a padl na tvář k nohám jeho, čině mu díky. A ten byl Samaritán. I promluvil Ježíš a řekl: „Nebylo jich uzdraveno deset? A kde jest jich devět? Neshledal-li se nikdo, jenž by se vrátil a vzdal chválu Bohu, jedině cizozemec tento?“ (Luk. 17, 12—18.) Případ tento jest jediný, že projevuje Spasitel city svého Srdce, ale činí tak slovy mírnými, aby příklad dal nám.

V životopise sv. Václava, národního světce, čteme, kterak jeho stopy ve sněhu rozeřhály Podivena vymrzlého, když stoupal do nich. Takové stopy zanechalo nám též nejsvětější Srdce Ježíšovo vzhledem k nepřátelům, ukázavši nám, jak snášeti křivdy a potupy! Stoupejme zmužile do nich; pak rozeřhají se naše studená srdce a posílí, aby následovala je. A proto: Nejsvětější Srdce Ježíšovo, potupami nasycené, smiluj se nad námi!

V KOSTELE.

V tom milém kostele,
v kosteličku
modlím se vroucně vždy
za matičku.

By jí Bůh zdraví dal
na tom světě,
kde blaha mnoho jí
nevykvetě.

Mnoho let leží již
má matička,
smutno jí velmi je
bez tatíčka.

Ona naň nemůže
zapomněti,
ztrátu smrti jeho
oželeti.

Prosí, by vzal ji Bůh
také k sobě,
aby si odpočla
s ním již v hrobě.

V tom milém kostele
prosím za ni,
aby jí udělil
požehnání.

Ježíš vymítal zlého ducha a ten byl němý . . .

Úvaha na III. neděli postní. Napsal Ign. Zháněl.

Je velké umění užívatí dobře jazyka, je nutno po celý život se učití, kdy je dobře mluvití a kdy mlčeti. Moudrý starozákonní Kazatel poučuje: „Je čas mlčení a čas mluvení.“ (3, 7.) Je možno hřešiti mluvením, ale také mlčením, někdy je naši svatou povinností mluvití, někdy mlčeti, což se řídí dle okolností. O některém druhu mluvení chceme uvažovati.

1. S Bohem mluvíme uctívě. V neděli před svátky velikonočními slavil Ježíš vjezd do města Jerusalema. Zástupové, kteří šli vpředu a kteří vzadu byli, volali řkouce: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, jenž se běže ve jménu Páně. Hosanna na výsostech!“ (Mt. 21, 9.) Fariseům se nelíbil tento jásot, nesouhlasili s ním, vybízeli Ježíše, aby to zakázal. I dnes volají podobně mnozí, namítajíce: Nač se modlí, k čemu je modlitba, někdo se modlí a jest znám jako nectnostný!

Není jistě potřeba nám toto čtoucím dokazovati potřebu modlití se. Odpověď, kterou dal Ježíš Fariseům, vy-

týkajícím jásání lidu při Jeho vjezdu do Jerusalema, dokazuje, že tato oslava byla milá Spasiteli, neboť pravil: „Budou-li tito mlčeti, kamení bude volati.“ (Luk. 19, 40.) Dvanáctiletý Ježíš vypravil se do chrámu Jerusalemského, tři dny zůstal v něm; když vykonával svůj veřejný úřad učitelský trávival celé noci na modlitbě, častěji nakazoval apoštolům nutnost modlitby. Aby se mohli po Nanebevstoupení Páně svatí apoštolové více modlití a věnovati se službě slova, vyvolili sedm jáhnů, kteří jim pomáhali při službě stolů. (Sk. ap. 6, 4.) Všichni světci i když byli sebe více pracemi všeho druhu zrovna zasypáni, věnovali mnoho času modlitbě.

Nikdo nedbej úšklebků, které si dělají z lidí oddaných modlitbě. Řiďme se napomenutím sv. Pavla: „Naplnujte se Duchem svatým, mluvíce k sobě vespolek v žalmech a chvalozpěvech a v písních duchovních, zpívající a hrající ve svém srdci Pánu, děkující vždycky za všecko ve jménu Pána našeho Ježíše Krista Bohu a

Otcí.“ (K Ef. 5, 18.) Když byl svatý Pavel uvržen do vězení se svým učedníkem Silou, modlili se se zpěvem a chválili Boha i poslouchali je vězňové (ostatní). (Sk. ap. 16, 25.)

Kdo chce mít teplo ve světnici, musí udržovat i v kamnech oheň. Tak i duše naše, má-li být nadšena pro Boha a pro vše dobré, musí být teplá, t. j. zanícená pro modlitbu, jinak je studená a vlažná. Pravou zbožností udržuje se duše naše v pravém teple. Dub pevně stojí v bouři, podobně pevně stojí zbožný, ať na něho přijde cokoliv, vytrvá, utrpením roste jeho zbožnost. Zbožného pobízí vše, co vidí, celá příroda, celý svět ke zbožnosti, je mu toto vše knihou, ve které stále a všude mluví k němu Bůh. Zbožný podobá se magnetu, kterým přitahuje požeňání Boží sobě, svým, rozšiřuje kolem sebe štěstí i blaho.

2. Se z p o v ě d n í k e m m l u v m e u p ř í m n ě. Nyní v čase postním přistupuje na nás všechny povinnost zpovědi velkonoční. Všichni jsme zavázáni pod těžkým hříchem přikleknouti nyní ke zpovědnici před kněze a vyzpovídati se ze svých hříchů. Kež vykonáme dobrou svatou zpověď! Víme, co se k tomu vyžaduje. Velmi důležité a nezbytno jest dobré zpytování svědomí, jak již napomínal svatý Pavel řka: „Zkusíš (zkoumej) každý sám sebe a tak z toho chleba jěz a z kalicha pij.“ (1. ke Kor. 11, 28.) Totéž pravil také již ve Starém zákoně Sirach řka: „Před soudem vyšetřuj sebe a nah jdeš před Bohem smilování.“ (18, 20.) Když jsme se na všechny hříchy upamatovali, jich dokonale litovali, nutno jíti ke zpovědnici a upřímně se vyznati ze všeho, čímž jsme Boha od poslední svaté zpovědi urazili.

Nedejme se ničím másti, budme upřímní zpovídací se ze svých hříchů. Vlk popadá ovci za chrťán, aby nekřičela a pastýře neprobudila, podobně zamyká ďábel naše ústa falešnou stydlivostí, bychom se upřímně nezpovídali. Obraz, ze kterého se neotírá

prach, není k poznání, neví se, co představuje, podobně vypadá duše člověka, který často, neustále hřeší a vyhýbá se svatě zpovědi a nezpytuje svého svědomí. Sv. Efreem píše: „Pilný obchodník věnuje velkou péči své účetní knize, chtěje mít vždy jasný obraz, jak stojí, jak se mu daří v obchodě? Znamená-li, že byl v něčem zkrácen anebo že přišel ke škodě, snaží se napravit ztrátu. Což nechtěl bys i ty jíti za příkladem tohoto obchodníka, ježto řízení tvé záležitosti jest neskonale důležitější a jde ti o zisk věčný, o ztrátu věčnou.“ Zahradá, ve které zahradník pilně pracuje, prohlíží denně záhonky, vypleje plevel, nemohou se zmocit kopřivy a jiná svizel, tak nemůže žádný hněv, žádná závist, nevrlost, zlý návyk v srdci se zakořenit, když se každodenně zpytuje a očisťuje. Je tedy velmi dobře každodenně zpytovat své svědomí.

Pěkně vysvětluje upřímnou zpověď církevní spisovatel Tertulián: „Zpovídati se znamená, vrhnouti se před nohy kněze, abychom byli dočasným pokáním zbaveni věčných trestů. Když se tedy kajcník ponizuje, bývá vyvýšen, když na sebe žaluje, bývá osvozen, když se sám odsuzuje, bývá mu odpuštěno.“ Sv. Jeroným praví: „Nevyznáme-li se upřímně ze všech svých hříchů, nemůžeme být spaseni.“ Kněz, který byl dlouhá leta duchovním správcem v trestnici, zažil jednou toto: Byla velkonoční svatá zpověď. Právě vyzpovídal jednoho z trestanců. Než odešel, pravil ke knězi: Já nebyl patnáct let u svaté zpovědi, nyní přijde k vašnosti můj „kolega“, ten nebyl dvacet let. Než odešel, ptal se ho kněz: Copak vás dva pohnulo, že jste dnes přišli ke svaté zpovědi? Trestanec odvětil: Důstojný pane, vy jste říkal při kázáních vždy „my“ hříšníci, ty pravil ke mně „kolega“, ten nebyl dvacet let. Než odešel, ptal se ho kněz: Copak vás dva pohnulo, že jste dnes přišli ke svaté zpovědi? Trestanec odvětil: Důstojný pane, vy jste říkal při kázáních vždy „my“ hříšníci, ty pravil ke mně „kolega“. Když důstojný pán je také hříšníkem, pojďme k němu ke zpovědi, zkusme, jak to dopadne! A „kolega“ skutečně přišel. Oba se dle všeho dobře vyzpovídali. Když byli pro-

puštění, nezapomněli na Boha a popléšili se.

Nezapomeňme, že přísluší k dobré svatě zpovědi kromě zpytování svědomí upřímného vyznání hříchů a dokonalé litosti také opravdové předsevzety a dostiučinění. Když všechno toto vykonáme, můžeme být přesvědčeni, že je Bůh milosrdný a odpustí nám vše, čím jsme ho urazili, neboť „srdcem zkroušeným a pokorným, Bože, nepohrdáš.“ (Ž. 50, 19.)

3. S bližním mluvíme laskavě. Pohané před Kristem neznali lásky k bližnímu, u nich vládla jediná sebeláska, proto pravil Ježíš Kristus apoštolům: „Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jako jsem já miloval vás, abyste se i vy milovali vespolek. Potom poznají všichni, že jste moji učenci, budete-li mít lásku jedni ke druhým.“ (Jan 13, 34.) Jaká má být tato láska, přečtete si věčně krásný její popis v hlavě 13. prvního listu sv. Pavla ke Korintským. Snažme se, abychom s lidmi vždy mluvili laskavě. Moudrý Sirach dává radu: „Rána bičem působí modřinu, ale rána jazykem drtí kosti, mnoho lidí padlo ostřím meče, ale ne tolik, kolik zahynulo jazykem.“ (28, 21.) Na nepatrnou kapku medu chytne se spousta much, na celou mísu octa však ani jedna: podobně získáme jemnou řeči kde koho, ale nikoho prudkou sečí. Náš Fr. Doucha píše: „Má-li se věc neporušena dostati na místo, opatřuje ji zasilatel obálkou. Chceš-li, aby se pravda dostala k mnohým srdcím bez urážky, nemluv ji nikdy bez obalu.“ Čím špičatější jest střela, tím snáze a hlouběji proráží do těla, čím ostřejší jsou slova, tím více pronikají do srdce lidí a urážejí.

Nezapomínejme nikdy na lásku k bližnímu, řiďme se příkladem sv. Pavla, který praví: „Všem stal jsem se vším, abych vůbec některé přivedl ke spáse.“ (I. ke Kor. 9, 22.) Svatý Dominik vzal na sebe dobrovolné otroctví za mladíka, aby se mohl

navrátiti ke své hořekující sestře. Jednou kázal o potřebě pokání a všechny posluchače k němu roznítil. Ptali se ho spolubratři, jimž se kázání nadměru zamlouvalo, jakých pramenů použil k tak výborné řeči? Odvětil: Použil jsem knihy — lásky k bližnímu. Nezapomeňme: Kdo tupí znamenité dílo, tupí i jeho původce, kdo haní podobiznu, haní tím i malíře. Kdo haní dítě, haní i jeho rodiče, otce i matku, kdo bližního pohrdá, pohrdá i Bohem. „Každý, kdo nenávidí bratra svého, jest vražedník a víte, že žádný vražedník nemá života věčného.“ (I. Jan 3, 15.)

Biskup v Řezně Schwäbel rozjímal o laskavosti k bližnímu a pravil, že pomůže k dobré smrti. Použil ku vysvětlení tohoto podobenství: Večer v krásném měsíci květnu shromáždil před domem svou rodinu zbožný venkovan. Seděli pod kvetoucími ovocnými stromy, které sám před lety vsadil a dále pěstoval. Slunce zapadalo, večerní vzduch ovíval vrcholky stromů i bílými vlasy pokrytou hlavu starcovu. Pravil: Jak mile se tu odpočívá při vůni květů, při libezném vánku po denní práci v chladicím stínu stromů! Krásný byl dnešní jarní den, nyní je večer. Náš život podobá se tomuto dni. Je vlastně jediný prací vyplněný den, vždyt stále očekáváme večer. Co potěší naši duši, co dodá srdci lahodného vánku? Věřte mi, drahé děti, všechny pozemské radosti, slasti, které jsme prožili, plynou rychle a neodvratně jako voda, nezanechají po sobě žádné stopy. Jediné dobré skutky naší lásky a bázně Boží zůstanou, budou kdysi jako ty vabivé květy a oběrství nás v hodině smrti.

Modlitba přináleží k nejdůležitějším lidským úkonům. Všechno dobré přichází ze shora, od Boha, vše, co máme na těle, na duši dobrého, všechna časná dobra, věčné milosti jsou od Něho, proto je potřeba stále se modlit. Kdo chce zalévat svou zahradu, musí mít dosti vody, nemá-li ji, musí si ji opatřit a vykopati strouhu. Kdo chce,

Nechte malíčkých přijít ke mně!

Vjezd Pána Ježiše do Jerusalema.

aby tekla voda nebeských milostí do jeho vinohradu, do jeho domu, do jeho duše, uprav si strouhu od milosti Boží až do svého srdce. Touto strouhou je dobrá modlitba, ji obdržíš vše, čeho ti potřeba za živa i po smrti. Proto „je potřebí vždycky se modliti a neustávati.“ (Luk. 18, 1.) Každý z nás vykonejme nyní dobrou velikonoční svatou zpověď, budme ve zpovědnici tentokrát i vždy, kdykoliv se zpovídáme, ke knězi upřímní; není nad

klidné svědomí. Šalomoun praví ve svých příslovích: „Klidná mysl jsou taková stálé hody.“ (15, 15.) Čiňme dobré bližnímu, budme k němu vždy laskavi, Bůh nehledí na to, jak velké skutky kdo koná, ale s jakým je činí úmyslem, skutek sám v sobě dobrý, konaný bez lásky, nic neplatí; cokoliv se děje z lásky, ať sebe menší a opovrženější, všecko se stává prospěšným, učí zbožný Kempenský. (1, 15.) Amen.

Anna Maria:

ZÁPAD SLUNCE.

Zapadá slunečko za hory,
červánky v nebi hoří,
klekání zvoni v dědině,
duše se Bohu koří.

Tři Zdravas Marii uvíjí
u vínec zbožné rety,
s modlitbou vroucí vznáší se
mysl má v rajske světy.

Ke trůnu milého Ježíše
i Jeho svaté Matky,
kde život duší zemřelých
musí být radostný, sladký.

Tam touží duše má přijíti
jedenkrát po žití boji,
a doufá, že všechny strasti své
nadhvězdná radost mi zhojí.

Až jednou duši mé pohasne
života slunce v světě,
naději blaženou kojím se,
že v nebi radost mi vzkvete.

Zapadá slunečko za hory,
všude je ve kraji tíše,
v myšlenkách duše, srdce mé
na věčnost blaženou dýše . . .

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Jak se naše mládež baví v neděli.

Bude jistě zajímaví evropskou mládež — píše misionář P. J. Novák z jižní Afriky — doví-li se, jak jejich vrstevníci v temné Africe tráví neděli. Tak pěkných zábav a her sice nemají, jako na př. páni kluci v evropských městech a dědinách, ale baví se svým způsobem, po jich názoru lépe, než kdekoli na světě. Otec a matka ani dost málo se nestarají, co

jejich nadějní potomci celou neděli tropí, jak se baví. Kina a špatných obrazů ovšem nespátří. S dospělými se ovšem také baviti nemohou a o špatných knihách nemůže býti řeči. Není tedy žádného nepepečí, že se pokazí. Také ohledně jídla rodičů hlava nebolí, neboť vědí dobře: Co kdysi dělali sami, totéž dělají nyní i jejich děti. Poslyšte tedy, jak neděle našich malých černochů vypadá. V neděli záhy zrána, zatím co do-

spěli, práci předešlého dne unavení ve spánku si hoví, vylézají hoši ze svých kožišin, blíží se opatrně ke dveřím chatrče, proklouznou ven jako kočky, aby dospělých nevzbudili. Jinak by se jim to špatně vyplatilo. Na místě již předešlého dne umluveném se sejdou. Netrvá to ani příliš dlouho, až jsou všichni pohromadě. Nemají buďčků jako my, ale nicméně nezaspí žádný. Ovšem kdyby se o to jednalo, přijítí z avčas do školy, nebyli by možná tito malí černoši jináčí, nežli jejich vrstevníci v Evropě. Při takových příležitostech musí nejednou zakročiti černá máti, jinak by tak mnohý záček přišel do školy, když ostatní žáci ze školy se stěhují. Zato v neděli nepotřebují nikoho, kdo by je budil.

Jakkmile jsou všichni pohromadě, bez meškání dají se na cestu. O cíli cesty není mezi nimi sporu, neboť jest jim to jedno, kam se ubírají. Rozhodovati mohla by jediné okolnost, na kterém místě je více zvěře než jinde. Vždyť vlastní zábavou nedělní je naší mládeži lov zvěře. A jaká odvaha k tomu patří, loviti divokou zvěř! Není to sice honba na lvy nebo tygry, ale honba na — myši a ta vyžaduje ne menší dovednosti, nežli honba na lvy. Honba děje se tímtež způsobem, jako u nás na zajíce. Dva lovci odeberou se na jisté stanoviště, obyčejně k nějakému kři nebo stromu. Ostatní lovci jsou honci, jejichž úlohou jest, zvěř vyplašiti a lovcům na čekané nadháněti. Lov sám není nikterak bez nebezpečenství, ježto myši zuřivě kousají a ne jeden honec vraceje se domů, krvácí. A není divu, když povážíme, jaké zbraně naši lovci mají. Je to hůl anebo holé ruce!

Jakkoli lov je krásná věc, nicméně po čase dostavuje se hlad a žádá neodvolatelné své právo. Lov se tedy přeruší. Naši hrdinové chystají hostinu. Okamžitě zaplápolá veselé oheň. Ulovená zvěřina octne se na výhni. Na silné holi otáčí se nad ohněm tak dlouho, až na všech stranách stejnoměrně a dobře jest opečena. V několika minutách je pečeně ho-

tova a lovci oddávají se rozkošnému dle jejich mínění požitku. Ani byste neřekli, s jakou chutí šťavnatá myši stehýnka pojídají. Na jejich znaleckých obličejích a na ustavičném praskotu myších kostí poznáte, jak jim tato sváteční pečeně chutná. Vepřová anebo jiná kterákoliv pečeně ani zdaleka se jí nevyrovná. Teprve po západu slunce ubírají se naši lovci domů. Nikdo se jich neptá, kde byli, co jedli, nerušeně kladou se k nočnímu odpočinku. Zrána druhého dne a potom celý týden až do neděle vyhánějí ovce a kozy na pastvu.

„Ó zlatá svobodo!“ vzdechne sobě možná mnohý náš mladý občan a bude malým černochům záviděti. Než k jeho útěše musím mu prozraditi, že není všecko zlato, co se třpytí. Ona zlatá svoboda je sice pěkná, ale za to musí černoch mnohého se odřici, mnohou radost sobě odepřiti, která naší mládeži není vzácnou. Skromnost a spokojenost s málem je to, která naše africké děti činí tak šťastnými.

Včera a dnes.

Uvažuje čínský misicnář P. Prius.

Byl to včera smutně chladný podzimní den! Těžké mlhavé mraky visely již zrána nad městem Joutšau-Fu. Pohanská země beztoho již utěchyprázdňá, zdála se býti ještě smutnější. Pohané slavili velký svátek: den narození městského boha, jenž několik minut od naší misijní stanice ve svém chrámě trůní. To bylo hluku, křiku a zpěvu, až mně v mé světnici položené na ulici bylo nevolno. Ze všech stavů putovali lidé k pagodě, aby tam dle starobylého zvyku obětovali. Ano i stařeny, které jenom zřídka práh svého domu překročí, ubírají se ke chrámu, provázeny svými snachami a nesouce v rukách kadidlové tyčky a pestrý papír obětní.

Brány chrámu stojí vždy dokořán otevřeny a každý občan velké čínské říše má volný přístup ke svým bohům. Až se člověk ve svém nitru otřese, vidí-li vcházeti do chrámu vpravo i

vlevo osklivé nestvůry pestře pomalovaných hliněných bůžků. Příšerné jsou obzvláště výjevy soudu po smrti. Tak ukazuje na př. jedna skupina přímkou skálu s mnohými ostrými hroty, které všechny v dlouhý ostrý nůž končí. Hříšná duše je odsouzena, aby na skálu vystoupila, ale v určité výši zase spadne; dvě duše viděti právě, jak na nožích visí. Aby tento soud pro sebe zmírniti, snaží se lidé v tomto chrámě přízeň bohů získati a katy podplatiti. Za tím účelem stavi před každého boha obětní nádobu s kouřícím kadidlem.

Avšak tito malí bohové uctívají se jen tak mimochodem, čest toho dne náleží bohu města. Týž sedí ve vlastní budově na vysokém trůně. „Kdo prosí, obdrží,“ tak čteme nade vchodem. Zástup prosebníků se blíží. Bonca, t. j. pohaný duchovník, tluče na zvon kladivem, aby boha upozornil anebo kdyby snad spal, jej vzbudil. Nato spálí obětující před ním svůj pestrý papír obětní, zapálí kadidlové tyčky, kleknou a pokloní se až k zemi. Pobožnost při celém tomto obětním úkonu nebyla příliš hluboká a příkladná. Obětující bavili se, smáli se a kouřili dle vůle. Modloslužebník sám doznal, že tomu všemu nevěří a obětující činili tentýž dojem. Celý úkon je povrchním, ale nicméně prastarým, pevně zakořeněným obyčejem. Je to vlastně vyložená modloslužba, největší to nepřítel probouzejícího se křesťanství. Celý den stál jsem pod tímto dojmem a nikdy mi to nebylo tak jasno jako včera: pohan-

ství jest zde v Číně ještě velmocí, jako temné mlhavé mraky leží ještě na duších a na zemi. Kdy tyto mlhy spadnou a se rozptýlí? Kdy zmizí pohanské chrámy a na jich místě státi budou svatyně křesťanské? Kdy zmizí ohydné nestvůry bůžků a Syn Boží přebývatibude ve svých svatostáncích?

Zatím co tato slova píšu, zní mi v uších melodické zvonění. K neobyčejné slavnosti zvu naše zvony. Slunce vzešlo již ve své kráse a ozařuje věže našeho nádherného chrámu. Našel radostný a šťastný den, šťastný pro tři čínské jáhny našeho kněžského semináře. Dnes mají vystoupiti na nejvyšší stupeň oltáře, t. j. vysvěcení býti na kněžství. Křesťanští Číňané jsou na to hrdí, že dnes tři jejich rodáci dostoupí kněžské důstojnosti. S pobožnou pozorností sleduji dojemné obřady v presbytáři,

Jenom jeden stín trapné nejistoty padá na tento světlý obraz. Vystoupí slunce křesťanství výše, až k polední výši? V našem vikariátě, t. j. v jižním Šantungu byly až donedávna poměry příznivé. Ale dlouhá válka světová a nynější válka občanská zabrdily všechen rozkvět našich misíí. Již musila na př. býti rozpuštěna naše škola pro katechisty a nutně opravy na misijních budovách, jmenovitě na kostelích musely býti odloženy. Nicméně doufáme, že i nynější strašná bouře se přezene a potom mír a klid do nešťastné čínské říše zavítá. Kristus Král musí zvítěziti, musí panovati. Kristus dnes a včera, Kristus na věky!

A. M. Kadlčáková:

POD KŘÍŽEM.

Když tak někdy pod Tvým křížem,
Kriste Pane, stojím,
na tvé rány zkrvavené
pohlédnout se bojím.

Zdá se mi, že krvácejí,
tělo že se chvěje,
z tvého čela pot studený,
že se na zem leje.

Zdá se mi, že slyším slova:
Bože, odpust viny,
za hříchy rodičů nechťej
trestat, jejich syny.

Odpust jim, ó Bože milý,
odpouštím jim taky,
s duši jejich tmy nevěry
snímám černé mraky.

A V E M A R I A.

Ave Maria, Ave Maria,
zaznívá z chrámu tiše,
když večer v kraj se přikrade
a v spánku všecko dýše.

Ave Maria, Ave Maria,
dojemně zvony zvoní,
v přírodě prací zemleni,
lidé již hlavy kloní.

Ave Maria, Ave Maria,
volají i mé retý,
a duše v touze veliké
zalétá v nebes světy.

Ave Maria, Ave Maria,
slyš vroucí moje lkání,
po noci dopřej k práci zas
svého mi požehnání.

Různé zprávy.

Rozšíření katolického tisku ve Francii. V říjnu 1927 konala francouzská katolická tisková organizace „De la Bonne Presse“ valné shromáždění. Delegáti se sjeli ze všech koutů Francie. Rozhovor ukázal mnoho vřelého a živého apoštolského ducha. Bylo s velikou radostí konstatováno, že pařížský deník „L a C r o i x“ má již 900 set tisíc abonentů, 46 provinčních vydání téhož listu má 120.000 ex., týdenní vydání „La Croix“ du dimanche 600 tisíc abonentů a katolický měsíční časopis „Petit Echo de la Mode“ 1.060.000 odběratelek. Přes to však se očekává, že následkem příslušné propagandy tyto číslice ještě stoupnou. Propaganda opírá se ne o placenou kolportáž, ale o dobrovolné obětavé a stále horlitele, kteří svatému dílu obětují nadšené síly i čas. Z tohoto vzrůstu katolického tisku ve Francii možno se opravdu radovati. Patrně katolíci francouzští měně svůj tisk kritizují a více pracují bez dlouhého pobízení, aby byl stále lepší a lepší. U nás, bohužel, dosud jsme se z toho období „kritiky“ nevymanili. Kdekdo posuzuje, vytýká, kárá a odsuzuje, chce všechno po tisku zadarmo, ale málo je těch, kteří by ne pouze ústy, ale i hlavou, perem a penězi pomáhali, povzbuzovali, horlili, spolupracovali řádně platili a agitovali. Kéž dá Pán

Bůh, aby v této věci nastal konečný obrat a naši lidé zahájili jinou taktiku.

Železničář-světec. Turinský arcibiskup zahájil informační proces o hrdiném stupni ctností sluby Božího P a v l a P i a P e r a z z o, železničáře, jenž zemřel 22. prosince 1911 (narozen v Nice r. 1848). Do železniční služby byl přijat roku 1861 na nádraží v Pignerol, kde přesně plnil své povinnosti. Potom byl přeložen do Turina za šéfa obchodního oddělení na nádraží Porta-Nuova. Nezůstal tam dlouho, neboť jeho žárliví spoluúředníci dosáhli svými pomluvami, že byl propuštěn, ač měl jen 52 roky. Perazzo na naléhání přátel odvolal se ke Státní radě, ale byl odmrštěn, poněvadž měl poznámku „klerikál“. Nestěžoval si. Jeho skutky mu vydávají nejlepší svědectví, nazývali jej „Světcem z Porta-Nuova“. Pomáhal a často poskytl pohostinný přibytěk těm, kteří v Turině hledali místo nebo skládali zkoušky. Byl jmenován rytířem italské koruny, ale nikdy nechtěl, aby se o tom vědělo. V jeho životním pravidle čteme: „Pravý katolík ví, že po Bohu a po rodině má prvně sloužiti vlasti!“ Stihla jej tragická smrt; pokoušel jej vztekly pes a tak Perazzo umíral v děsných mukách náказou vztekliny; ale i tehdy zachoval klid spravedlivce.

Čínský biskup světi nové biskupy. Čínský biskup msgr. Josef Hou, jeden ze 6 biskupů nedávno v Římě vysvěcených, po svém návratu z misijní cesty posvětil na biskupa ředitele semináře sv. Pavla v Ningpo, Francouze msgr. Ondřeje Defebura. Čínský jezuita a francouzský kněz asistovali léto slavnosti. Očekává se, že tento nový a nezvyklý dosud případ v Číně bude dobře působit. Tím je rovnocennost v katolické církvi úplně prokázána.

Staré francouzské opatství obnoveno. Po dlouhé době 137 let byla první obět mše svaté slavena ve starém francouzském klášteře, nyní obnověném. Je to opatství valmontské u Fecampu, založené roku 1116, později od Hugonů vydrancované a posléze zapáleno bleskem, načež v troskách se rozpadávalo. Dílo zkázy dovršila revoluce. Opatství bylo prodáno. Dnešní majitel však klášter sám dal obnoviti i s kaplí značným nákladem. I ve Francii má katol. církev ještě svoje přátele.

Počet katolíků v Berlíně obnaší 433.000 vedle 3.1 mil. protestantů. Rozdělení jsou na 68 far a filiálních obcí, které tvoří 7 arcipresbyteriátů.

Poláci a misie. Porozumění a práce pro misijní dílo přibírá v Polsku na rozsahu i síle. Jest již v Polsku 20 seminářů pro výchovu kněží, řádových bratrů a sester, kteří se chtějí věnovati misionářské činnosti. Na 30 časopisů rozšiřuje zájem o misie do všech koutů našeho státu. Polští jezuité obdrželi jako apoštolskou prefekturu do vlastní správy Rodesii v Africe, kam ochotně spěchají právě nejschopnější členové jejich řádu.

Katolíci v Polsku. „Osservatore Romano“ uveřejnil náboženskou statistiku Polska, dle níž čítá mladý tento stát ze 27 milionů obyvatel 22.5 mil. katolíků. Z nich připadá na katolíky řím. obřadu skoro 19 mil., uniaty 3.6 mil. Římští katolíci mají 4526 farností, uniaty 1849. Schismatici, většinou příslušníci bývalé ruské státní

církvě, tvoří 4 mil. Mnozí z nich se vrátili poslední dobou k Římu. Dle zprávy biskupa ze Siedlice, přednesené na sjezdu velehradském, přestoupilo poslední čas 14 farností východního obřadu ke katolicismu, a 7 farností po spojení s Římem bylo reorganizováno, což znamenalo konverzi 90.000 duší.

Velmi včasné upozornění. Treviský bisk. vikariát ke svému duchovenstvu učinil vyzvání, aby ve svých nákupech obracelo se k domácím firmám. Právě takto: „Považujeme to za „officium mobile“ našeho duchovenstva, aby své potřeby, pokud jen možno, nakupovalo v reálních domácích obchodníků, kteří nejen že té doby těžce zápasí o svoji existenci, ale jsouce vždy upřímně církevního smýšlení, ochotně též přinášejí oběti pro naše náboženské a církevní potřeby. Je přirozeno, že pocítují vždy hořkost, když při každé příležitosti dovoláváme se jejich obětavosti, ale objednávkami v jiných, často nepřátelských firem zkracujeme jejich výdělek, na který jsou odkázáni a na který právem s naší strany mohou počítati.“ Poučné i pro naše poměry.

Počet kardinálů byl papežem Sixtem V. pevně stanoven podle starozákonného sboru 70 starších, kteří tvořili radu Mojžíšovu, na 70. Ale ve skutečnosti pouze jednou, a to za papeže Innocence X., byl tento počet také úplným. Nyní od poslední papežské konsistoře je kardinálů 68. Podle řady kollegia prvním je kardinál Vanutelli, nyní již 92½letý; nejmladším je nedávno jmenovaný msgr. Hlonds, biskup v Poznani, 48letý. Kollegium má ještě tři kardinály, které jmenoval Lev XIII. Jsou to kardinálové Vanutelli, Francisca Nava a Skrbenský, dříve arcibiskup pražský a potom olo-moucký. Z dalších kardinálů bylo jich 22 jmenováno Piem X., 18 Bedediktem XV. a 25 Piem XI., za jehož pětiletého pontifikátu zemřelo již 18 kardinálů. V Římě sídlí 26 kardinálů, kteří podporují sv. Otce v řízení

církve. Ze 68 kardinálů je 36 Vlachů, ostatní jsou jiné národnosti, a to 6 Francouzů, 5 Španělů, 4 Němci, 4 Američané, 2 Angličané, 2 Poláci, 2 Rakušané a 1 Belgičan, Holanďan, Maďar, Ir, Portugalec, Brasián a Čech. Převaha vláských kardinálů v kollegiu byla dříve daleko větší. Tak při smrti Řehoře XVI. bylo pouze 8 kardinálů z jiných zemí. Nynější jich poměr trvá od doby Lva XIII.

Bývalý kníže Anselm Rohan zemřel jako trapista. V jednom pyreneckém trapistickém klášteře, poblíž španělských hranic, zemřel v říjnu 1927 P. Bartoloměj ve stáří 98 let. Tento, až do své smrti statný stařec, spravoval klášterní zahradu a vyráběl zvláštní sedátka. Poněvadž trapistický klášterní řád ukládá svým členům věčné mlčení, velmi málo jich vědělo, že to byl bývalý vážený člen pařížské společnosti a vynikající politik kníže Anselm Rohan. Za třetího francouzského císařství býval nejváženějším dvořanem. Hrůzy války v roce 1870-71 působily na něho a na jeho mysl tak, že se rozhodl odfeknouti se radosti tohoto světa. Majetek rozděl různým nadacím. Jeho tehdejší vstup do řádu působil velký rozruch. Jeho přátelé se vypravili do kláštera, aby jej odtud vysvobodili. Jedna známá herečka z divadla Odeon slíbila své klenoty tomu, kdo jí přivede knížete nazpět. Všechny pokusy selhaly a rozbily se o neústupnost na vůli dobrovolného poustevníka, který chtěl svůj slib zachovati. Podle řádových pravidel je na jeho hrobě pouze dřevěný kříž beze jména.

Katolická církev v Indii čítá 3 mil. 241.744 věřících. Do počtu toho je zahrán i Ceylon a portugalské a francouzské kolonie v přední Indii. Každý stý člověk v tomto obrovském území je katolíkem. Církev v Indii řídí apoštolský delegát, Jemu je podřízeno 10 arcibiskupství, 28 biskupství, 3 apoštolské vikariáty a 2 apoštolské prefektury. Arcibiskup v Goě má titul patriarchy. Kněží je v Indii 3334.

Italie vrací církvi kostely. V říjnu

1927 vrátila vláda řádu minoritů klášter a kostel sv. Františka v Brescii. Stavba obou budov ze 14. stol. je nádherně provedena a má velkou stavitelskou cenu. Klášteru bude používáno k výchově misionářů. Sekularisací propadl klášter v roce 1866, a vojsko si v něm zařídilo pekárnu. Klášter i kostel budou ihned opraveny, zvláště nádherné fresky v presbytáři a v knihovně. Minorité za odevzdání kostela a kláštera zaslali vládě děkovní telegram.

Bohoslužby na mnichovském nádraží. Na hlavním nádraží v Mnichově bývají v neděle a svátky časně ráno slouženy mše sv. pro cestující katolíky. Za rok 1927 slyšelo tyto mše sv. 29.743 osob, z nichž 1734 přistoupilo ke stolu Páně. Tyto dobré výsledky vedou k tomu, že mše sv. na nádraží bude sloužena denně. Nádražní duchovní péči obstarávají OO. jesuité.

Kolik bylo roku 1927 dopraveno do vnitřní Prahy vánočních stromků? Pro Vánoce 1927 dopraveno bylo do Prahy celkem 43.000 stromků, většinou ze Šumavy. Oproti loňsku, kdy Praha byla zásobena vánočními stromky z Podkarpatské Rusi, jest to značný pokles, neboť o minulých Vánočních bylo v pražských ulicích na 70.000 stromků, z nichž však valná část nenašla kupce.

Úmrtí prvního čínského biskupa. V noci na 14. října 1927 zemřel ve Svanhua u Pekingu Msgre Filip Čao, jeden ze 6 biskupů čínského původu, konsekrovaných papežem Piem XI. v chrámě sv. Petra 28. října 1926. Jen 6 měsíců spravoval svou diecesi, ale i za tu krátkou dobu vepsal se nesmazatelně do srdcí svých věřících. Za jeho smrti — byl raněn mrtvicí — byl jeho dům i kostel naplněn uprchlíky, křesťany i pohany, jež neohrožený biskup k sobě vzal, když vojska Shansiova vtrhla do města Svanhua. Posledním činem jeho bylo, že vzal z vlastního lůžka pokrývky a rozděl je zimou se tetelícím uprchlíkům.

Počet jezuitů. Továřství Ježíšovo mělo počátkem roku 1927 celkem 20.107 členů, z toho 9417 kněží, 6267 noviců a 4423 bratří. Vůči loňsku znamená to přírůstek 538 členů. V misiích pracuje 1463 kněží, 362 noviců a 480 bratří.

Ikografické dílo o sv. Stanislavu Kostkovi vydá polský jezuita P. Alex. Ziemiński. Sebral z celého skoro světa všecko, čím umění křesťanské po čtyry věky oslavilo jméno světce. Kniha obsahovati bude několik set reprodukcí.

Palác pro konklave v zahradách vatikánských nebude postaven. Zpráva o nové stavbě týkala se galerie vatikánské.

Bývalý anglický herec Jiří Trollope vstupuje do řádu OO. redemptoristů, když už před tím 17 let byl knězem světským. Trollope vzešel z rodiny protestantské, ale jako mladý muž konvertoval. Byl řadu let vynikajícím hercem, pak vystudoval na kněze a teď se stal řeholníkem. Divně jsou cesty Páně...

Obětovaní denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejs. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejs. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ič), za příkladem nejs. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rozkvět a šíření úcty sv. Josefa a za rozmnožení seminářů pro výchovu domácích kněží v misiích a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svj Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pojdme ke sv. Josefovi!

Úmysl v dubnu 1928: **Posvátná kongregace pro šíření víry.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Rozkvět a šíření úcty sv. Josefa (Hlavní úmysl.) — Božskému Srdci (báseň). — Království Boží na zemi. — Srdce Ježíšovo, obět slitování za hříchy naše. (Výklad litanie.) — V kostele (báseň). — Ježíš vymital zlého ducha a ten byl němý... — Nechte malíčkových přijít ke mně! Vjezd Pána Ježíše do Jerusalema (obrázky). — Západ slunce (báseň). — Obrázky z katolických misí. — Pod křížem. Ave Maria (báseň). — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nakl. vydává Občanská tiskarna, Brno. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. DUBEN 1928.

ČÍSLO 4.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Všeobecná Katolická akce.

Posvátná kongregace šíření víry.

(Hlavní úmysl.)

Tímto úmyslem dovolává se sv. Otec Pius XI. naši modlitby pro velikou a nadmíru důležitou věc. Nazývá ji „Katolickou akcí“. Co vlastně rozumíme touto Katolickou akcí? Rozumíme tímto názvem společnou, spřádanou spolupráci katolíků k tomu cíli, abychom Bohu odcizené duše zase k Bohu přivedli. Jest to apoštolát dobrého příkladu, jaký mají dávat praví katolíci svým spolubližním; je to dobré, laskavé slovo, jakým mají katolíci získávat duše bloudící nebo od Boha docela odvrácené. Katolickou akcí jest také šíření katolického tisku, totiž knih, časopisů a novin v duchu křesťanském psaných a vymýtní všeho protikřesťanského tisku z rodin, ze spolků, z hostinců a vůbec z veřejnosti. Je to sice velká práce a obtížná, ale při úsilné vůli i ta se bude dařit. Jen s chutí do toho! Katolická akce jsou skutky duchovního a tělesného milosrdenství. U mnohých nepomůže ani dobré slovo, ani dobrý příklad, ale skutek milosrdenství hladové nasytiti, nuzné odívati a v jiných potřebách pomáhati. Katolická akce má pronikat domácí, rodinný život, má též proniknout i společnost občanů ať v osadách nebo ve městech. Katolická

akce má všechny přivésti božskému Srdci Páně, všichni mají Ježíši Kristu, Králi věčnému a nesmrtnému, vzdávati náležitou úctu a uznati jeho království nad celým světem. Katolická akce je tedy katolické hnutí, probouzení k šíření a vyvýšení království Božího na zemi. Jest to společná práce všech katolíků beze všeho stranictví. Práce tato týká se jak mužů tak i žen, kteří mají spolupůsobit se svým duchovním pastýřem v čele. Sv. Otec Pius XI. pravil: Nežádáme příliš mnoho při této Katolické akci; žádáme jen tolik, kolik od počátku žádali apoštolé od dobrých laiků. Sv. Pavel doporučí ve svém listu ony osoby, které s ním v apoštolátě pracovaly. Byli mezi nimi mužové a ženy.

Ke Katolické akci patří též silné hnutí pro stavbu kostelů jak v Čechách tak na Moravě v místech a městech nejvíce ohrožených. Ale co nám pomohou kostely, nebudeme-li mítí kněží do těchto kostelů! Kostel bez kněze je tělo bez duše. Proto náleží ke Katolické akci také péče o výchovu mladíků pro stav kněžský. Tuto povinnost mají na prvním místě rodiče a pak kněží v duchovní správě. Horlivě tedy pracujme jak pro stavbu ko-

stelů, tak pro výchovu kandidátů kněžství a sice modlitbou a hmotnou podporou spolku „Halěr sv. Vojtěcha“ v Praze, emauzské opatství. — Ke Katolické akci patří též pořádání lidových misí a konání duchovních cvičení. Když se jednalo o misiích, tu všichni zástupcové řádů nařikali, že nemají dostatek kněží, kteří by misie konali. K duchovním cvičením zase je třeba vhodných míst, kde by se mohly konati. I z d e j e t ř e b a n a p n o u t i v š e c h n y s i l y v e

prospěch misii i duchovních cvičení.

Touto Katolickou akcí má se šířiti království Boží mezi katolíky celého světa, ale též mezi pohany v dalekých zemích. O tyto misie stará se posv. Kongregace pro šíření viry. Též zde je potřeba vroucné modlitby a hmotné, štědré podpory. Na tyto úmysly dbě-
tujeme v měsíci dubnu modlitby i práce své a celodenní dílo své slovy: **V š e d l e ú m y s l u t v é h o , n e j š v . S r d c e J e ž í š o v o !**

A. M. Kadlčáková:

K R I S T U.

Na kříži, hle, Kristus visí,
kolem pusto, ticho je,
kolem něho na sta lidí
denně se zde vzdaluje.

Pospíchají lidé kolem,
smutně na ně hledí Pán,
že nevěra kolem zeje,
šeptá dnes i větru van.

Dnes by Krista křížovali
nevěrci snad ještě víc,
neboť nechtějí již věřit
na tom světě zholo nic.

Leč Ty, Kriste umučení,
čekáš stále, máš je rád,
až je pozdě, vzpomenu Tě
nevěřící častokrát.

Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše potřené.

Pobožnost prvního pátku.

Výklad litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

Všem těm, kteří po 9 měsících na první pátku v měsíci přistoupí ke sv. přijímání, popřeje má všemohoucí láska šťastné hodinky smrti! XII. zaslibení.

Gethsemane.

Při zbožném vzdechu litanie k nejsvětějšímu Srdci Páně: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše potřené, smiluj se nad námi!“ mimoděk vstupuje nám na mysl hora Olivetská se zahradou Gethseman-

skou, kde náš Pán a Spasitel, zvláště pak nejsvětější Srdce jeho, nejvíce pocítilo břímě hříchů světa a kde nejsvětější Srdce Jeho bylo takorůžka potřeno pro hříchy naše...

Památná zahrada Gethsemanská leží na úpatí hory Olivetské, táhlého to hřebenu horského, který několika vrcholy, mírně nad ostatní vysočinu vynikajícími vyplňuje východní stranu památného města Jerusalema. Chodíme obyčejně do památné za-

hrady té branou Svatoštěpánskou na severovýchodní straně Jerusalema. Hned, jak vykročíme z brány této, ukáže se nám za roklí Cedronskou stoupající úbočí památné hory této; hned za vyschlým korytem tohoto biblického potoka vidíme zádumčivou zeleň prastarých oliv: toť jsou poslední pozůstatky památného Gethsemane.

Božský Spasitel nekráčel však po poslední večeři touto cestou, nýbrž bral se s hory Sionu, kde ustanovil nejsvětější Svátost Oltářní, přes horu Ophel pod zubatou hradbou chrámu Jerusalemského dolů k Cedronu, překročiv pak jej na mostě dolejších, ocitl se v zahradě Gethsemanské. Hebrejské slovo Gethsemane znamená „olivový lis“; býval tu za dob Spasitelových olivový sad s lisem, který patřil asi někteřému z učeníků Mistrových, pročez byla zahrada ta Spasiteli vždy přístupnou. Bylo to místočko milé jeho Srdci; nedoléhal tam hluk z města, o svátcích přeplněného, proto dlel tam Spasitel rád na modlitbách. Nyní je tam několik od sebe oddělených zahrad, z nichž každá má svou zeď. Tyto zdi jest si nám odmyslit, chceme-li si představit zahradu Gethsemanskou tak, jak vypadala za časů Spasitelových.

Za střed zahrady Gethsemanské pokládá se až do dob posledních prostranná jeskyně, kterou zbožné podání označovalo jako místo, kde se náš Pán potil krví. Roku 1892 odkryli Otcové Františkáni, kterým patří ohrazená část bývalého sadu Gethsemane i s ním související jeskyně, v jižní části této olivové zahrady zbytky zříceniny veliké baziliky z dob křížáckých. V měsíci srpnu 1920 počali na nalezených základech těchto budovat novou svatyni, jež se měla jí vyrovnati. Při těchto pracích objeveny pod křížáckou bazilikou zbytky prastarého chrámu ze IV. století, baziliky to vystavěné císařovnou sv. Helenou, jež ve zbožnosti své vyznačila všechna památná místa Spasitelova nádhernými svatyněmi. Nalezena tu též skála, na níž spočíval

ve svatyni Helenině hlavní oltář. Nelze pochybovati, že skála tato jest ono velepamátné místo, kde se náš Pán potil krví. Neboť tak vypravuje nejstarší tradice, že totiž to byla skála, kde nejsvětější Srdce Ježíšovo protřpelo úzkostí smrtelné a že skála ta byla porosena krvavým potem. V posvátné jeskyni Gethsemanské pak vidíme ono místo, kde Spasitel dobrovolně vydává se svým nepřátelům, byv zrazen polibkem Jidášovým... Po objevu tomto byl vzat nárys baziliky Heleniny za plán nové stavby, hlavní oltář pak byl zřízen na památné skále. Pěkná tato bílá svatyně na úpatí hory Olivetské byla pak dne 15. června 1924 slavnostně vysvěcena vyslancem papežovým, kardinálem Orestem Giorgi, který z Říma do Palestiny byl poslán schválně za tímto účelem.

Území Gethsemanské zahrady, jež prostírá se kolem čili lépe řečeno severně se připojuje ke svatyni, má dodnes 8 prastarých oliv, jichž kmeny měří v objemu 8—9 metrů; jsou to stromy úctyhodného věku; i když neviděly tyto olivy snad Spasitele samého, krví se potícího, tož jistě vyrostly z kořenův oliv, jež byly svědky jeho smrtelného zápasu. (Oliva je strom velice podobný naší vrbě celým svým vzhledem; má podobnou vrásčitou kůru, jakož i podobné úzké drobné listky, jenom že zeleň jejich je jakýmsi stříbrnitě bílým pelem na-dechnuta.)

Tuto, v severní části údolí Josafatu, kde prastaré olivy, vyrůstající ze zeleného pažitů, mimoděk nás takorba přenášejí do časů Kristových, je nej-příhodnější místo rozjímati o Srdci Ježíšově, potřeném pro nepravosti naše. Po této půdě kráčela posvátná noha Spasitelova, až se zastavil tam u té bílé skály v nynější bělostné bazilice. Toto posvátné místo slyšelo jeho bolestné vzdechy, bylo svědkem vroucí modlitby jeho, jež třikráte vznášela se k nebesům: „Otče můj, je-li možno, ať odejde kalich tento

ode mne; ale ne, jak já chci, ale jak Ty!“ (Mat. 26, 39.)

Smutná je duše má až k smrti.

(Mar. 14, 34.)

Řeč naše je chuda, jazyk nevymluvným, má-li vyjádřiti bol nejsv. Srdce, pro nepravosti naše potřeného. Onen osudný večer, večer mdloby a zármutku, prožitý v osamělosti zahrady Gethsemane, jest mnohem krutější a tragičtější než celý smrtelný zápas na kříži. Srdce Ježíšovo je rozchvěno a zmateno, ale učenci ho nechápají a nedovedou potěšiti. Vybídl je, aby nespali, svěřil se jim svým nesmírným bolem: duch byl hotov, ale tělo nemocno. Apoštolové neporozuměli; usnuli ve své slabosti, nejsvětější Srdce jeho zůstalo samo se svým smutkem ve tmavé noci, v oné půvabné zahradě, kde bylo ztrávilo tak krásné hodiny a která se nyní halila do smutku, samo v tom hrozném bolu, jenž zmítá duši jeho. Onen prostor mezi olivami gethsemanskými plnil se tenkrát hroznými obrazy, děsnými přízraky noci, krvavými výjevy mučení, žalostnými hrůzami, svrchovanou nejistotou opuštěnosti, smrtelnými úzkostmi, vším zlem hříchův a viny. Vpravdě mohlo říci Srdce rozbolestněné: „Smutná je duše má až k smrti!“

Co vytrpělo v těchto hodinách, nedá se věru popsati, toho nemůže žádné srdce lidské pocítiti. Všechny bolesti a zármutky, jež bylo všem srdcím lidským kdy přetrpěti a jež budou kdy ještě trpěti, všechny dohromady nedají se srovnati s tím, co bylo nejsvětějšímu Srdci zakusiti, když potřeno bylo pro hříchy naše. Jako by se otvíraly všechny propasti, vystupovala hrozivá mlha pekla a plnila zahradu dusivým ovzduším hříchův a pokušení; „neboť toto jest hodina nepřátel a moc temnosti!“ (Luk. 22, 53.) Zlý duch, nepřítel lidstva od počátku — který po opovážlivém pokušení „odstoupil od Něho až do (ustanoveného) času“ (Luk.

4, 13), — jako by se nyní přibližoval po druhé; přilákan tolikým břemenem hříchův, „přichází kníže tohoto světa (Jan 14, 30), aby pokoušel Toho, na němž těžce leží ruka Boží, jehož Srdce je potřeno tíží a vinami, jež dobrovolně vzal na sebe.

Nevidíme ještě bičův a dutek, trnové koruny, ostrých hřebův, nejsou tu ještě krvežizniví Židé a surovi pochopové, ale přece zříme již v Gethsemane rudé krupěje krve: „I stal se pot jeho jako krupěje krve, tekoucí na zem!“ (Luk. 22, 44.) S bolesti a lítostí jest nám doznali: byly to hříchy naše, hříchy lidské, jež dříve než přišli svěřepí katané a nemilosrdní žoldnéři, vynutily sejsvětějšímu Srdci první kapky holetné krve.

Potřen pro nepravosti naše.

(Isaiáš 53, 5.)

Duchem svatým naplněný prorok Starého Zákona Isaiáš (53, 4—6), který pro svoje jasná proroctví o Messiáši se zove evangelistou starozákonním, vystihl poněkud bolesti nejsvětějšího Srdce, potřeného pro hříchy naše. Čtemet u něho: „Vpravdě bolesti naše tento vzal na sebe, ano, co my jsme trpěti měli, on snášel; my pak jsme měli ho za malomocného, zbitého od Boha a skličěného. Ale on byl raněn pro hříchy naše, roztlučen byl pro nepravosti naše; tresty pro naši spásu na něho dolehly, a jeho jízvami jsme uzdraveni. My všichni jako ovce zbloudili jsme, každý na svou cestu uchýlil se; i složil Hospodin na něj nepravost všech nás!“

V holetných těch okamžicích gethsemanských vidělo nejsvětější Srdce před sebou hříchy celého světa od stvoření světa až do soudného dne, vidělo je v jejich velikosti, množství, ošklivosti; a co ještě jest horší: vidělo se před Otcem nebeským zodpovědným za všechny ty nepravosti. Nejsvětější Srdce vidělo hřích prvních rodičů v ráji, jak více věří zlému duchu než Bohu, Otcí svému. Vidělo,

jak Kain zabíjí svého nevinného bratra Abela, jak bezbožní synové Jakubovi prodávají svého bratra Josefa. Vidělo, jak Israelité se klanějí zlatému teleti. Vidělo všechny ohavnosti pohanství, krutost, lakotu, mravní pokleslost lidstva, jež se odvrátilo od Boha. Kdož může spočítati počet všech hříchův, jichž se dopustí jediný člověk myšlením, slovy, skutky za rok, za 10 let, za celý život? A jak veliký je počet hříchů všech lidí dohromady, tolika milionů, mezi nimiž je též tolik nešlechtníků a lidí zavržených? A toto nesmírné množství zjevilo se jako nespočetné voje nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu v zahradě Gethsemanské!

Než nejsvětější Srdce nejenom vidělo všechny hříchy celého světa, nýbrž též poznalo je ve vši jejich zlobě a ošklivosti. Ohavnosti hříchu nelze nám smrtelníkům nikdy v tomto životě zcela proniknouti; abychom ocenili hřích ve vši jeho zavržitelnosti, nusili bychom též úplně poznati lásku, milostivost a dobrotu Boží. Duše, které více vnikly do hlubokosti lásky Boží, uvědomily si též daleko více, jak hrozným proviněním jest hřích.

V tyrolském městečku Kolaszu vypukl roku 1847 oheň. Mladá selka divala se s bolestí, jak plamen ničí dům a všechno jmění. Kněz oné osady pospíšil k nešťastným, aby jim dle možnosti přispěl radou i skutkem. Vida ji, přistoupil k ní, útrpností jat, řekl: „Smutná to noc a veliká rána!“ — „Ach, ano!“ odpověděla statečná venkovanka; „je to žalostné a hrozné, ale přece to lepší, než jediný smrtelný hřích!“ (Dle Černohouze.)

Tak naplňuje duše Boha milovně již pouhá vzpomínka na hřích, pouhá obava před hříchem nemalou úzkostí! V životě svalých dočítáme se, kterak mnozí již při zmínce o hříchu a nedokonalosti upadali do mdlob. Tak svatý Alois stál pokorně a uctivě, sundal biret, sklonil pokorně oči k zemi a poslouchal, když ho představený pro něco káral, nijak se neomlouvaje, ani nereptaje. Stalo se jednou, že káral ho představený pro jakýsi pře-

stupek anebo neopatrnost, kterou nebyl vinen, poněvadž býval častěji u vytržení; to dojala ho tak, že omdlel. Když pak přišel k sobě, padl před ním na kolena, prosil se slzami v očích za odpuštění, a to tak pokorně, že nemohli ho ani se země zdvihnouti. (Sr. Ceparí-Koudelka, život sv. Aloise z Gonzagy, str. 165.)

Svaté Kateřině Sienské, jak sama to napsala, ukázal kdysi Bůh ve vidění ohavnost hříchu, čímž byla tak dojata, jako by jí ztuhla všechna krev v těle. „Zmocnila se mne taková úzkost,“ tak vykládá sama, „že jsem nemyslíla jinak, než že jest mi umřítí; a bylo by se to i stalo, kdyby mne nebyl Bůh zachoval na živu, abych mohla to vypravovati!“ Svěťice tato říkala častěji: ráda vydá se všem mukám, kdyby mohla světu ukázati ohavnost hříchu, jak ji poznala sama; neboť považovala to za jisté, že neodhodlal by se potom nikdo dopustiti se hříchu!

„Viděl jsem hříšníky a chřadnu!“ Tak volá žalmista Páně (Ž. 118, 158). Nejsvětější Srdce Ježíšovo, nedokonalější všech srdcí, jež vše poznává nejzevrubněji, jež Otce miluje a je láskou Otce i Ducha svatého, spatruje zcela jasně všechny hříchy bez počtu a bez konce. Ale nejenom vidělo tyto všechny nepravosti, nýbrž vzalo je na sebe, poněvadž se nabídl zadosť učiniti Božské spravedlnosti za hříchy veškerého rodu lidského. Tam v té bolestné, úzkosti plné hodině gethsemanské bylo nejsvětějšímu Srdci, jako by neslo vinu všech lidských hříchův: všechny úzkosti hříšníkův, všechna duševní muka jejich dolehla na nejcitlivější Srdce jeho; kdyby síla božství nebyla zachovala Srdce jeho, bylo by úzkostí zahynulo, bylo by strachem uschlo, bylo by bolestí puklo!

Jak hrozným je proto hřích, když Srdce nejsvětější pro hřích je tak hrozným způsobem zkrušeno, sklíčeno, potřeno!

Ohavnost hříchu.

„Zviš a zakusíš, jak zlá a hořká věc to jest, opustiti Hospodina, Boha svého!“ Tak volá veliký prorok starozákonní Jeremiáš (2, 19), tak poznali jsme z trýzní Nejsvětějšího, tak uznáme, když budeme pozorovati následky jen dvou hříchův: hříchu pyšných andělův a hříchu prvních lidí.

(H ř í c h p ý š n ý c h a n d ě l ů v.)
Na počátku stvořil Bůh kromě tohoto viditelného světa též nesčetný počet andělů, vznešených to duchův, daleko dokonalejších, než jsme my lidé, které vyzdobil všemi dary milosti a lásky své. Sidlem jejich bylo nebe, o němž dí sv. Jan ve svém Zjevení (21, 18, 19): „Stavba hradby města nebeského je z jaspisu, město pak samo čisté zlato, podobné čistému sklu. Základy hradby městské jsou ozdobeny všelikým drahokamem: z jaspisu, safiru, chalcedonu, smaragdu. A 12 bran je 12 perel; jedna každá brána z jedné perly a ulice města čisté zlato jako průhledné sklo. A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby mu svítily, neboť velebnost Boží osvítila je, a svíci jeho jest Beránek“ (21, 19—23). O náčelníku jejich luciferovi — světloňosovi — praví Duch svatý ústy proroka Ezechiele: „Ty, vrchole dokonalosti, plný moudrosti a nejvyšší krásy! V rozkoších ráje Božího jsi byl; všechny drahé kameny tebe pokrývaly, ze zlata umělecké dílo byly tvé šperky; dirkování jejich bylo již připraveno tobě v den, kdy byl jsi stvořen; tys byl cherub s křídly roztaženými a kryjícími; a postavil jsem tě na svaté Boží hoře, mezi ohnivými kameny jsi chodil. Dokonalých mravů byl jsi ode dne stvoření svého, až byla nepravost shledána při tobě!“ (Ezech. 18, 12—15).

Jak vzácnými dary byli andělé opatřeni a jak hluboko poklesli! Přemnozí z nich totiž, zaslepeni těmito podivuhodnými přednostmi, vzepřeli se proti Bohu, Stvořiteli svému, prohřešili se hříchem pýchy. Byla to restuhodná marnivost, kterou takřka

sebe zbožňovali. Dle sv. Tomáše zjevil jim Bůh budoucí vtělení Syna Božího a žádal, aby se druhé Božské osobě, jako Bohočlověku, klaněli. Tomuto rozkazu Božimu nechťeli se podrobiti, což bylo hříchem vzpoury proti Bohu. Lucifer vztýčil napřed prapor odboje; byl vzpurným a odvážlivým, že se chtěl pozvněsti až nad trůn Nejvyššího, Bohu býti roven; též svedl třetinu andělův, že se k jeho vzpourě přidali. V duchu si řekl: „Na nebe vystoupím, nad hvězdy Boží vysoko postavím trůn svůj, posadím se na hoře shromáždění, vystoupím nad výšiny oblaků, budu podobný Nejvyššímu!“ (Isaiáš 14, 13, 14.)

Byl to pouhý hřích myšlenkový, jehož se dopustil Lucifer a andělé s ním spolčení. A jak krutý následoval hned trest! Dí svatý Petr (II. list, 2, 4): „Bůh prohřešivších se andělů neušetřil, nýbrž strhnuv je do pekla vydal k mučení vazbám temnosti, aby chování byli k soudu!“ Rámě Božské spravedlnosti zasáhlo je rychlostí blesku: „Viděl jsem satana, jako blesk padajícího s nebe!“ Tak dí Spasitel (Luk. 10, 18) k apoštolům, aby se nevynášeli nad jiné!

Jak hrozný převrat stal se v andělích následkem jediného hříchu! Od té chvíle není v duchu jejich žádných jiných myšlenek, než zlých, vůle jejich nezná již žádné lásky, než lásky ke zločinu; nemají žádného jiného zaměstnání, než rouhati se, nenáviděti Boha, lidi sváděti ke zlému a trýzniti, největší bída jest jejich údělem až na věky!

Z trestu a pádu pyšných andělů poznáváme zlobu hříchu, jeho osklivost, vidíme však též, jak hrozná bolesti vzalo na sebe nejsvětější Srce, když bylo potřeno pro hříchy naše!

(H ř í c h p r v n í c h l í d í.) Ještě více předstoupí před myslí naše osklivost hříchu, když budeme rozjímati o hříchu prvních lidí. Před žalostným pádem jejich jak bylo jim dobře v ráji, jak byli šťastni, blaženi, jak byl osvicen duch jejich v nevinnosti

srdce!“ „Stvořil jim umění ducha, smyslem naplnil srdce jejich, dobré i zlé ukázal jim. Položil oko své do jejich srdce, aby jim ukázal velikost skutků svých, aby jméno svaté chválili, aby honosili se zákraky jeho a hlásali velikost skutků jeho. K tomu jim udělil moudrost a zákon života v dědičný majetek dal jim. Smlouvu věčnou učinil s nimi a své právo a spravedlnost ukázal jim. Velikou velebnost jeho vidělo oko jejich, a řekl jim: „Pilně se varujte všeho bezpráví!“ (Sirach, 17, 6—11.) Toliko jediné přikázání dal jim: „S každého stromu rajského smíš jísti; ale se stromu poznání dobrého a zlého at nejíš! Neboť kterýkoliv den s něho budeš jísti, smrtí zemřeš!“ (Genes. 2, 16., 17.)

Žel Bohu, nebyli první lidé příkazu toho poslušni; Eva, svedena hadem, jedla se zakázaného stromu a dala i muži svému, který jedl též (Genes. 3, 6). Tak byl dokonán první hřích a hned dostavily se smutné jeho následky. Čistý obraz Boží byl zohaven, člověk oloupen o milost a spravedlnost, ve které byl od Boha stvořen. Ale i veskeré síly jeho duše byly smrtelně zraněny. Duch lidský jest od té doby podroben pochybnosti, nevědomosti a bludu; jeho vůle více ke zlému než k dobrému nakloněna; ve nitru jeho zápolí vášně, svědomí ztratilo mír Boží a bývá trápeno předhůzkami. Ale i jinak jeví se smutné následky hříchu, jak čteme (Genes. 3, 17—19): „Poněvadž jsi jedl se stromu, s něhož jsem ti zakázal, pro tento tvůj čin zlořečena budeš země; s námahou budeš se z ní živiti po všechny dny svého života. Trní a hloží bude ti ploditi, ačkoliv polní zeliny budou ti potravou! V potu tváře budeš jísti chléb, dokud se nevrátíš do země, ze které jsi vzat. Ano, prach jsi a v prach se navrátíš!“

Jak smutným je tento první poklesek lidí! „Učinil jsi rovna ho andělům bezmála, slávou a ctí korunoval jsi ho! Ustanovil jsi ho nad

díly rukou svých, všechno jsi podřídil jeho nohám!“ (Žalm 8, 6—8.) Jak velikým byl člověk, dokud zůstal nevinným! Ach, proč této své důstojnosti zneuznal! „Ano, člověk jsa vážen, nechápe toho, jest jak zvěř nemoudrá, která je pro nůž!“ (Žalm 48, 21.) Tak přišel skrze jednoho člověka na svět hřích a hříchem smrt!

Jako hřích andělů, tak i hřích prvních lidí představuje nám vážně ošklivost každé nepravosti, učí nás, v jaké ošklivosti má Bůh hřích, ale vede nás též i k poznání, jak bolestně trpělo pro všechny tyto naše viny a nepravosti nejsvětější Srdce, jsouc vpravdě pro ně zcela potřeno!

Smiluj se!

„Ježiši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Tak volal slepec u Jericha, když slyšel od zástupu, že Vykupitel tudy jde. Ti, kteří šli napřed, domlouvali mu, aby mlčel. Ale on křičel mnohem více: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ I zastaviv Ježíš, kázal, aby ho k němu přivedli. Když se přiblížil, otázal se ho řka: „Co chceš, abych ti učinil?“ On pak řekl: „Pane, ať vidím!“ I řekl Ježíš: „Prohlédni! Vira tvá též uzdravila!“ A ihned prohlédl a šel za ním, volecb Boha (Luk. 18, 35—43).

Kéž by rozjímání naše o nejsvětějším Srdci, potřeném pro hříchy naše, otevřelo nám oči, jako onomu ubohému slepci; otevřelo nám duševní zrak, bychom prohlédli, zanechali hříchu a nepravosti, následovali Krista! Pro hříchy naše bylo nejsvětější Srdce potřeno a ztýráno až k smrti! Pro hříchy naše stal se pot jeho jako krupěje, tekoucí až na zemi! Již od prvních počátků jest hřích nejedněšší ohavností před tváří Boží! Jakou vděčností jsme nejsvětějšímu Srdci zavázáni, že nás vykoupilo od hříchův a smířilo s urozenou spravedlností Boží? Obráťme se proto k Bohu svému celým srdcem svým! Nenít Bohu nic příjemnějšího a nám nic užitečnějšího než slzy, prolité z nad-

přirozené dokonalé lítosti nad nepravostmi!

Jakými nesmírnými díky jsme proto zavázáni nejsvětějšímu Srdci, pro nás se obětujícímu! „Dobrořeč, má duše, Hospodinu a vše, co ve mně jest, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, pamatuj na všechna dobrodini jeho! On ti odpouští všechna tvá provinění, uzdravuje všechny neduhy tvé; vysvobozuje ži-

vot tvůj od záhuby, věnčí tě milostí a slitováním! Chvalte Pána všichni andělé jeho, silní rekové, činící rozkazy jeho, poslušni jsouce hlasu slova jeho! Chvalte Pána všechny zástupy jeho, sluhové jeho, jež konáte, co si přeje! Chvalte Pána všechna díla jeho na všech místech veleříše jeho! Dobrořeč, má duše, Hospodinu!“ (Žalm 102, —4. 20—22.)

A. M. Kadlčáková:

NEBES KRÁLOVNĚ.

Nebes Máti, dej se znáti
povždy ke mně zas,
když má duše v sladké tuše
k Tobě zvedne hlas.

Přimlouvej se, Máti milá
za mne u Syna,
aby byla odpuštěna
každá provinění.

A když bude unavena
duše, srdce mě,
k životu ať povzbudí mne
slovo tajemné.

Ježíš Kristus, Matka Boží
spolu při mně stůj,
ode všeho zlého vždycky
duši ochraňuj.

Vstalt jest, není Ho tuto!

Velikonoční úvaha. Podává Ignát Zhaněl.

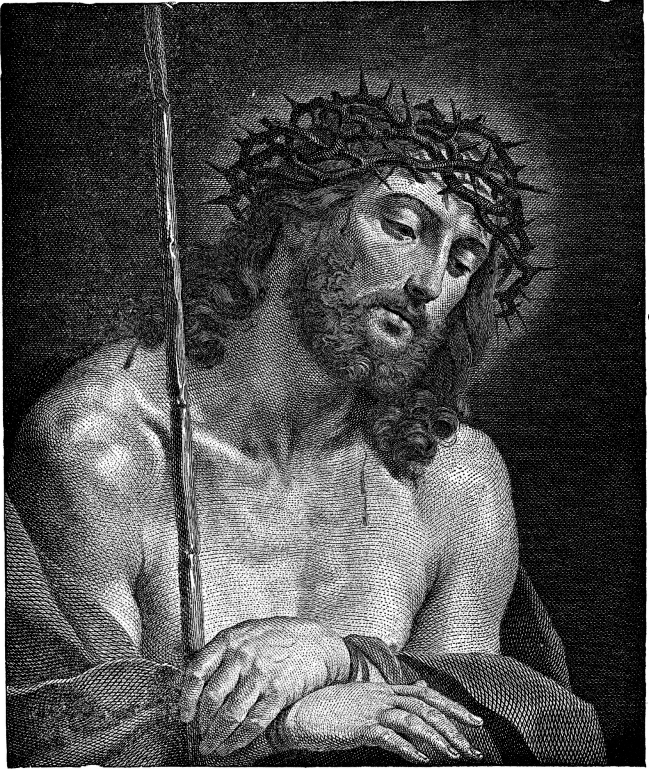
Na Velký Pátek byl Ježíš ukřižován a na kříži zemřel. Zmizel život, smrt zvířezila, Ježíš byl uložen do hrobu! Poslední paprsky zapadajícího slunce osvitily otevřený, ve skále vytesaný hrob i skromný, jednoduchý pohřební průvod. K tomuto hrobu zalétaly myšlenky celého světa, celého Jerusalema, vysoké rady židovské, velekněží, fariseů, římského mistodržitele Piláta, apoštolů i učeniků.

Tu se má vše rozhodnouti. Zůstane-li vezeň smrti stále v tomto tmavém obydlí, pak může jíti svět dále svou drahou ve všem klidu, stal se obětí podvodu. Prolomí-li okovy smrti, odhodí-li na stranu kámen, kterým byl hrob překryt, pak dokázal svou božskou moc, svou božskou slávu, jest

vítězem, knížetem života, hlavou, která táhne za sebou všechny údy.

K v ú l i n á m vstal Ježíš z mrtvých, jak píše svatý Pavel: „Byl vydán pro hříchy naše a vstal pro ospravedlnění naše.“ (Řím. 4. 24.) Když vstal Ježíš dnešního dne z mrtvých, jako by byl přišel po druhé na svět jako S p a s i t e l, jako p a s t ý ř, jako u č i t e l.

Jako S p a s i t e l: Svým zmrtvýchvstáním potvrdil vše, co učinil pro spásu celého světa, vše, co trpěl pro hříchy lidí. Vykonal největší zázrak ze všech, které vykonal za svého tři leta trvajícího putování a vykonávání svého učitelského úřadu. Jeho smrt byla by nadarmo, kdyby byl zůstal v hrobě. Když však vstal z mrtvých,

EJHLE ČLOVĚK!

dokázal, že jest náš pravý, skutečný Vykupitel.

Jako p a s t ý ř : Když vstal z hrobu, bylo jeho první starostí, aby hledal své nepříteli velké stádo, aby je posílil, aby k sobě připoutal na všechny strany rozptýlené apoštoly a učeníky. Všechno toto předpověděl. Dříve než zemřel, pronesl tato slova: „Vy všichni pohoršíte se nade mnou této noci; neboť psáno jest: Bíti budu pastýře a rozprchnou se ovce, ale když vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje.“ (Mt. 26, 31.)

Jako učitel a Pán : Po celou dobu čtyřiceti dní, které ztrávil Ježíš po svém z mrtvýchvstání tu na světě až do svého Nanebevstoupení na hoře Olivetské, vyučoval své učeníky, utvrzoval je ve víře, zjevoval jim svá tajemství, vysvětloval jim Písma, jako by ho byla láska držela na světě. Vyhledával apoštoly v této době, těšil je, připojil se k nim, když konali cestu, jako poutník, aby získal jejich důvěru, jejich celou lásku. Proto je také nyní nejprve jmenuje b r a t ř í m i, když nikdy dříve před tím neučinil. Kdož totiž přišli k jeho hrobu Maria Magdalena a druhá Maria, aby pohleděly na hrob a když příjdouce tam uzřely anděla, který jim oznámil, že vstal z mrtvých a když odcházely od hrobu potkaly Ježíše, který jim řekl: „Nebojte se, jděte, zvěstujte bratřím svým, ať odejdou do Galileje; tam mě uvidí.“ (Mt. 28, 1—10.) Vstal-li Ježíš z mrtvých k vůli nám, jako k vůli nám též zemřel, činí z této pravdy svatý Pavel tyto důsledky: „Nikdo zajisté z nás nežije sobě a nikdo neumírá sobě; neboť žijeme-li, Pánu žijeme; umíráme-li, Pánu umíráme; ať tedy žijeme nebo umíráme, Páně jsme.“ (Řím. 14, 7.) Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, aby panoval a vládl nad živými i mrtvými. Vždy nás miloval stejnou láskou, v životě i při smrti. Věnujme i my veškeru svou lásku, svůj život i smrt tomu, který je našim Pánem tu ve viditelném i v onom neviditelném světě.

I po svém zmrtvýchvstání měl Ježíš

Kristus zjevně na svém těle rány, které k vůli nám a pro nás při ukřižování obdržel. Proč si ponechal tato znamení svého největšího ponížení, opovržení?

Jsou znamení naší spásy, trvalé pomníky jeho lásky, že na nás nezapomněl. Na své ruce, nohy a bok si dal připevniti důkazy, na nichž je napsáno nesmazatelným písmem, že nás miloval až do smrti kříže a že se nad námi slitoval. Podržel tyto rány na svém těle nejenom proto, že nás jimi vykoupil, nýbrž i že chce býti i nadále naším přímlovčím u svého nebeského Otce, jak píše svatý Jan; „Zhřeší-li někdo, máme přímlovce u Otce (totiž) Ježíše Krista, spravedlivého a on jest obětí smírnou za hříchy naše.“ (I. Jan 2, 1.)

Ježíš si ponechal rány na sobě, abychom i my nikdy nezapomínali na jeho utrpení, ale často si je připomínali děkující mu co nejvšeleji za vše, co pro nás učinil, což nás má pohnouti k pevnému úmyslu, že chceme na sobě také ukřižovati všechno, co nás ponouká a pobízí k hříchu, všechna taková myšlení chceme v sobě naprosto umrtviti, zahnatí je od sebe, jimi se neobíratí.

Nesmrtelný a slavný vstal Ježíš z mrtvých, což je pro nás svědectvím, že i my jednou z mrtvých vstane me. Skrze Adama jsme smrti podrobeni, skrze Ježíše vstaneme z mrtvých v poslední či soudný den. Kdo by se neradoval, když uváží: Ježíš zvěstuje čest a věčnou slávu i našemu tělu, ovšem pod podmínkou, budeme-li tu na světě sítí dobré semeno. Kdo zaséval semeno špatné, nemůže doufati ve slávu věčnou, nýbrž ve věčnou zkázu a ve věčný trest v pekle. Kdo se tu na světě obíral výlučně věcmi pozemskými, pro ně žil, nemůže doufati ve věčnou odměnu v nebi. Sv. Pavel nás napomíná: „Jestliže jste tedy povstali s Kristem těch věcí hledejte, které jsou svrchu, kde jest Kristus, sedě na pravici Boží; o to pečujte, co svrchu jest, ne o to,

co jest na zemi.“ (Kol. 3, 1.) Jest tato péče naší největší a jedinou starostí?

Svým zmrtvýchvstáním dokázal Ježíš pravou lásku k nám lidem. Pohne nás tato jeho láska, že se rozhodneme pro Něho, jak si to Ježíš přeje a zasluhuje? Ježíš se připojil ke dvěma učeníkům, kteří kráčeli do Emaus. Jejich srdce hořelo láskou k tomuto neznámému. Jak se podivili, když poznali dle lámání chleba, že je to sám Vykupitel! Hoří také naše srdce, když rozjímáme o zákracích jeho lásky, když slyšíme promlouvati jeho slova. Zvoláme se svatým Tomášem: „Ó Pane můj, ó Bože můj! Vepíšeme si ve své srdce nezhladitelným písmem pevný úmysl, že se chceme cele zasvětit jeho účtě, že ho chceme vždy a ve všem poslouchati, že není žádného jiného jména na světě, v němž lze doufati ve spásu, než skrze Krista Ježíše? Je naplněno srdce naše nezkalenou radostí, že máme tak dobrotivého učitele, tak laskavého průvodce, tak milého hosta u sebe, jak ho měli oba učenici, jdouce do Emaus, kteří se nemohli na něho dosti nadívatí a dosti naposlouchati jeho milých slov. Pane, zůstaň s námi,

prosili, hled, již se stmívá, slunce se chýlí k západu, neopouštěj nás!

Ó ty spáso světa, jak často se stmívá v naší duši, jak často chystá se tma vejítí k nám, opouští nás jasně zářící slunce, stáváme se nepokojnými, smutnými, malomyslnými, nevíme, kam své oči obrátiti. Volejme: Pane zůstaň s námi v bouři, v nebezpečí, v neklidu, budiž našim světlem, naší nadějí v životě i ve smrti.

Dnes obklopují hrob Kristův v Jerusalemě všichni národové, katolíci. Arménové, Rusové, židé, pohané, což je jasný důkaz o božství Spasitelově. Vede se sice spor o Spasitelovu osobu mezi národy, ale přece stojí uprostřed zájmu všeho lidstva, i když se namáhá sebe více nevěra, aby hodila zpět do hrobu toho, který vstal z mrtvých, vzdor všem bojům žije a vítězí vždy znovu při každých velikonocích. Kéž se všichni zachováme dle jeho slov dnešní svaté epistolý, v níž čteme: „Vyčistte kvas starý, abyste byli těstem novým. . . proto slavme hody nikoliv s kvasem starým, ani s kvasem špatnosti a nešlechtnosti, nýbrž s přisnícemi upřímnosti a pravdy. (I. Kor. 5, 7.) Amen.

Obrázky z katolických misii.

Podává *Maxmilian Weinberger.*

V afrických křovinách.

Byl jsem teprve čtyři neděle v Africe — píše misionář P. Limbrock — a sotva osm dní na naší stanici, asi 1 km od mořského pobřeží vzdálené. Na svou vlastní žádost byl jsem poslán do sousední misijní stanice jménem Daingba, asi dvě hodiny cesty odtud vzdálené, abych pro tamější křesťany, kteří v neděli na zlužby Boží přijítí nemohli, sloužil mši sv. a měl přiměřenou promluvu.

Bylo to v pátek odpoledne ke čtvrté hodině. Dva černí výrostci s bednou na bohoslužebná roucha a jinými po-

třebnými věcmi byli posláni napřed: jsouce s krajinou obeznámeni zvolili si kratší ale obtížnější cestu. Já sám jel jsem na kole, pokud cesta vedla rovinou, vedla-li do kopce, posunoval jsem kolo před sebou. Po nějakém čase dojel jsem osady, odkud cesta odbohuje vpravo, do Daingby, kde jsem měl služby Boží konati. Než v uličkách osady zmátl jsem si směr cesty. Dál jsem se sice vpravo, ale na cestu nepravou. Na lidi, které jsem potkával, volal jsem tázaje se: „Daingba?“ a lidé kývali hlavou, že ano. Patrně mé otázky nerozuměli, neboť později se ukázalo, že bloudím.

Za nedlouho octl jsem se u jakéhosi potoka. Zul jsem obuv a ponožky a potok přebrodivil. Za potokem cesta ještě ušla, ale brzy musil jsem s kola, neboť silné kořeny táhly se přes cestu a jízda byla nemožná. Mimo to zavadil jsem co chvíle o velké kameny a z toho jsem poznával, že bloudím. Čas kvapil, neboť bylo již šest hodin a noc blízká. Nechal jsem kolo ležeti u cesty. Slunce právě zapadlo a smrákalo se, tak že jsem už dobře neviděl. Chtěl jsem se vrátit, ale nemohl jsem z houští najít východu. Volal jsem hlasitě o pomoc, ježto jsem se domníval, že jsem přece už blízko u cíle své cesty. Zdálo se mi, jakobych slyšel zvonek, jenž křesťany svolává k večerní modlitbě — byly to tisíce cvrčků, provozujících svůj večerní koncert. Slyšel jsem zřetelně, jak někde na vzdálené mohamedánské vsi předmodlivač oznamoval „věřícím“ hodinu večerní modlitby, ale na mé zoufalé volání žádná odpověď.

Co nyní? Podívám se na hodinky, ukazovaly na sedmou hodinu. Počítal jsem osm, devět, deset — šest hodin ráno. Jedenáct dlouhých hodin, než se rozední! Nezbyvalo než podle toho se zaříditi. Večere odpadla z té jednoduché příčiny, že jsem ničeho u sebe neměl, ani hlty vody. Spolehl jsem se na strom a oddal se svým myšlenkám. Ale nohy mi vypovídaly službu, neboť byl jsem příliš unaven. Na vlhkou močálovitou půdu jsem si lehnouti nemohl pro nebezpečnoství, které mi hrozilo pro množství zdejších jedovatých hadů. Napadla mi dobrá myšlenka. Svázal jsem okolní úponkovité rostliny, tak řečené liány, dohromady a zhotovil z nich visuté lůžko. Ponejprv se síť sice prorhla a já spadl na zem, ale druhý pokus se podařil. Po krátké modlitbě natáhl jsem svoje zemlené údy a přes všechno nebezpečnoství, které mi hrozilo od hadů a levhardů a vzdor příšernému zkřehotu velkých dravých ptáků a křiku hašteřících se opic, brzy jsem usnul. Nebyl to tvrdý spánek, neboť lůžko bylo tvrdé a nepohodlné. Jednou jsem spadl také

na zem, po druhé zase probudil mne lehký déšť. Když při slabém svitu měsíce, jenž se prodíral mezi mraky, chtěl jsem se přesvědčiti, kolik hodin mám ještě před sebou, bylo již k nemalé mé radosti bezmála pět hodin. Začal jsem svou ranní modlitbu, abych se ihned mohl vydati na cestu, jakmile první paprsky sluneční se objeví na obloze. Pamatoval jsem si dobře směr, odkud včera večer volání mohamedánského duchovního k modlitbě přicházelo a tam jsem nyní ve jménu Páně zamířil.

Nejprve musil jsem se dobrých tisíc metrů nejhustším křovím prodírat. Nebyl to prales, ale pravé africké křoví. Ze mi zůstal na těle zdravý kus oděvu to byl opravdový div. Potom jsem přišel k potoku, jehož čistou vodou jsem se osvěžil. Nějaký čas šel jsem podél potoka, ale brzy mne tato chůze unavila, ježto mi bylo přecházeti přes velké balvany a vyvrácené kmeny. Prodíral jsem se tedy raději vysokou travou ku předu, ale lopota nebyla o mnoho menší. Musil jsem trávu rukama rozhrnovati a zároveň nohama dupati, abych se dostal vpřed. Neměl jsem ani tušení, kde jsem. To se změnilo ani tehdy, když půda se stávala kamenitější a následkem toho tráva nižší. Mohl jsem sice nyní část roviny přehlédnouti, ale široko daleko nebylo žádné osady ani lidské stopy. Sil mi stále ubývalo, neboť od poledne předešlého dne nebyl jsem ničeho požil. Vysílen vrhl jsem se každých sto kroků na zem, ale komáři a moskyti mne zase přinutili, abych vstal. Nebýti tohoto obtížného hmyzu, byl bych bezpochyby zůstal ležeti.

Konečně, bylo asi 11. hodin, měl jsem pevnou stezku pod nohama a mimoděk vydralo se mi z úst srdečné: Bohu díky! Nyní mohl jsem doufati, že se zase sejdu s lidmi. A skutečně; netrvalo to dlouho, přišel jsem k velkému kukuřicovému poli. Majitel seděl právě za horkého poledne ve stínu a pojídal se ženou a dítkem svůj skrovný oběd. To byla ovšem neočekávaná návštěva! Na štěstí rozuměl trochu

anglicky a tak jsem mohl aspoň poněkud svou nehodu mu sdělit. Ochotně rozdělal oheň, uvařil vodu a v ní několik klasů. Musím vyznati, že mi už dávno oběd tak nechutnal jako tehdy. Bohužel jenom že voda, kterou mi na dyňové misce podali, nebyla dosti čistá. Potom mne zavedl k nejbližší osadě; byla to tatáž, ze které jsem se dal včera na nepravou cestu. Tak vyšlo najevo, že jsem vlastně od věrejška chodil dokola. Z osady jenom ještě půl hodiny a byl jsem v Daingbé, kde jsem měl býti již včera večer. Všichni se ovšem divili, že zase mne vidí, a v jakém stavu k tomu. Já však byl jsem všecek šťasten, že jsem pod jistou střechou.

Tak jsem seznal důkladně africké křoviny a věděl nyní, že tam člověk nesmí jíti na procházku jako doma v lese!

Dva čínští mučedníci.

Nejen v Rusku a Mexiku, ale i v Číně teče za nynější občanské války občas krev mučedníků. Loňského roku ve středu po svátcích velkonocních byl k smrti odsouzen a popraven čínský domorodý kněz Hon a jeho katechista Lositi. Stalo se tak v městě Vandu v provincii Kiangsi. Vůdce tamějších komunistů vyzval oba, aby od víry odpadli. Když nechťeli, byli usmrceni.

Již dlouho před tím snaželi křesťané, poslušni jsouce napomenutí zmíněného kněze, trpělivě všechny urážky a útisky poštvaných studentů a sprosté lúzy. V neděli a v pondělí velkonocní bylo štvání a brojení protikřesťanské hroznější a nebezpečnější. Když ko-

nečně lúza se prodrala až k domu kněze samého, postavili se křesťané na odpor. Povstala na ulici pětka a jeden ze studentů byl, nevědělo se kým, raněn nožem. Jakkmile P. Hon se o tom dověděl, pozval k sobě otce raněného studenta, aby věc v dobrém urovnal. Když otec nepřišel, odebral se na policii, aby nemilý případ vysvětlil.

Na cestě padl komunistům do rukou, nedlouho na to zajali také jeho katechistu a spoutané vedli nejprve ulicemi na posměch a konečně odvěkli k soudu. Tam byli oba vyzváni, aby se zřekli víry. Rozumí se, že nadarmo. Byli proto bití tak nemilosrdně, že okolostojícím stříkala krev do tváře. Ježto potom nemohli choditi, byli do žaláře zaneseni.

Následujícího dne byli opět vyzváni, aby víru zradili, ale opět nadarmo. Byl tedy nad nimi vynesena rozsudek smrti a úřady hlavního města ihned potvrzen. Poprava vykonána ve středu po svátcích velkonocních. Cestou na popraviště oba se modlili, ale suroví holomci se jim proto vysmívali a jebili. Na popravišti padl kněz na kolena a byl smrtelně raněn dvěma kulemi. Umřel však teprve po několika trapných hodinách. Katechista byl rovněž dvěma kulemi raněn, ale ne smrtelně. Pochovali ho za živa při úplném vědomí. Ježto rakev jeho byla jen mělce zemí zahrabána, bylo dlouho ještě slyšeti jeho stenání.

V den poprav y napsal kněz Hon svázanýma rukama krátký dopis, ve kterém se těší na mučednickou smrt a prosí své přátele, aby ho ve svých modlitbách byli pamětlivi.

Různé zprávy.

Mecenášství sv. Otce Pia XI. Nynější sv. Otec neúnavně podporuje vzdělávací ústavy kněžské. V době pěti let svého pontifikátu vydal již na 34 milionů lir na kněžské semináře. Z nich daroval 3 miliony lir na se-

minář v Assisi a ve Fano, 10 milionů na seminář v Molfetě (Apulie) a 9 mil. pro Dossu (Sardinie). Na opravu semináře v Catanzaro (Kalabrie) 1 mil. lir; na český seminář „Nepomucinum“ 2 miliony; na vypravení lom-

barské kolleje 1 milion spolu s darováním stavebního pozemku; 5 mil. na malý římský seminář a již přes 2 miliony na opravy Orientálního institutu. Za hladomoru v sovětském Rusku vypravil na Rus zvláštní missi, která na záchranu hladovějících vydala na 5 milionů lir. Tak ukázal lásku k neviným, kteří upějí pod tyranií sovětských atheističtých tyranů. Ani tato velikomyslnost sv. Otce nepřiměla však sovětské usurpátory, aby své jednání oproti katolíkům změnili. — Mecenášství sv. Otce povzbuzuje katolíky francouzské a americké, že konají tím hojnější sbírky na svatopetrský halíř, z něhož papež ony podpory může udíleti.

Počet kardinálů. Posledním jmenovaným kardinálů Belgičana van Roey a Poláka Hlonda a po úmrtí kardinála Černocho je nyní celkem 67 kardinálů. Nejstarším z nich jest 90letý kardinál Vanutelli, nejmladším 46letý kard. Hlond. Z kard. jmenovaných Lvem XIII. žijí ještě 3: Vanutelli, Nava di Pontife a Skrbenský. V Římě sídlí stále 26 kardinálů; pomáhají sv. Oteci v řízení církve, stojíce v čele kongregací, ostatní spravují význačné diecése po celém světě. Podle národnosti kardinálů je nyní poměr takovýto: 36 Italů, 6 Francouzů, 5 Španělů, 4 Němci, 4 Severoameričané, 2 Angličané, 2 Poláci, 2 Rakušané, 1 Belgičan, 1 Brasi-lián, 1 Čechoslovák, 1 Holanďan, 1 Ir, 1 Portugal (celkem neitalských kardinálů je tedy 31). Poměr italských a neitalských kardinálů byl dříve neitalům nepříznivější, tak na př. při smrti Řehoře XVI. bylo neitalských pouze 9. Podle stáří je 10 kardinálů nad 80 let a 17 nad 70 let. Ze stáří jim v čilé činnosti není překážkou, toho důkazem je obdivuhodný příklad 90let. kard. Vanutelliho a neobyčejná pracovní zdatnost kardinála Gaspariho.

Z Mexika. V Zacatecasu byl zastřelen kněz P. Correa, poněvadž odešel vyzraditi veliteli, z čeho se zbouřenci, kteří měli býti za chvíli popraveni a které poručil velitel knězi vy-

zpovídati, zpovídali. — Blízko Lagos, na místě, kde byl podniknut útok na vojenský vlak generála Amalva, byl zastřelen místní farář P. Escoto. V Léonu byli nalezeni tři kněží, skrytí v domech, odvedeni na nádraží, kde byl usmrčen P. Escoto, a zde popraveni. Dne 22. března 1927 projížděl Salamancou nákladní vlak, v němž byli dva kněží. Jeden z nich měl uříznutý jazyk a ruku úplně rozdrčenou, druhý zlomené ruce i nohy, na krku ránu. Obě oběti byly k sobě spoutány. Lidé z města chodili se na ně dívat. Jistý lékař chtěl je ošetřiti, ale průvodce vlaku mu nedovolil. . . .

Posvěcení prvního japonského biskupa. O svátku Krísta Krále 1927 posvětil sv. Otec Pius XI. v chrámě sv. Petra msgra Hayasaka za biskupa. Nový biskup bude spravovati diecési Nagasaki. Po svěcení vzpomněl svatý Otec v latinské promluvě svěcení čínských biskupů, jež konal na téměř místě před rokem, a projevil svoji upřímnou radost, že nyní může domorodého kněze japonského vyznamenati biskupským svěcením. Svěcení toto vykonal u ostatků sv. Petra, jelikož zde jasněji slyší tlukot srdce katolické církve. Úkolem nového biskupa bude, aby ve své vlasti šířil známost božského Vladaře, Krále králů Ježíše Krísta. Sv. Otec na to krátce vylíčil přehled misí v Japonsku, počínaje sv. Františkem Xav. až do sv. japonských mučeničků z řádu sv. Františka, nedávno kanonisovaných. Je podivuhodno, že v Japonsku zásluhou katol. církevních obcí katolická víra od 16. stol. zachovala se až do 20. století, ač věřící často neměli kněze a mnohá pronásledování chtěla víru katolickou udusiti. Na konec poděkoval sv. Otec vřelými slovy misionářům za všechnu jejich apoštolskou práci a obzvláštní dík vyslovil Misijnímu dílu sv. Petra, které vychovává domácí kněze za misionáře ve východních zemích.

Z řádu františkánského. V polovici června 1927 měl františkánský řád 1863 klášterů a 18.739 členů. Z toho

9.414 kněží, 2.658 kleriků, 741 noviců a 5.899 bratři laiků. V seminářích klášterních je 6.186 chovanců. Německé provincie, jichž je 6, mají 126 klášterů, 2.389 členů a 1.008 chovanců. Kněží mají německé provincie 985, dále 284 kleriků, 11 noviců a 1054 bratři laiků.

300leté jubileum solnohradského dómu. V roce 1928 oslaví Solnohradsko dne 25. září 300leté trvání nového dómu. Dóm je vystavěn ve slohu renaissance a je třetím co do velikosti v zemích německých. Starý dóm v r. 1598 vyhořel. Základy k novému dómu byly položeny v roce 1611 za arcibiskupa Dietricha. Země solnohradská věnuje dómu zvon 25 q těžký.

Nedostatek bohoslovců v česko-budějovické diecési. V česko-budějovickém semináři jest v 1. roce 5 Čechů, 3 Němci, 2 mimořádní, celkem 10. Ve 2. roce 5 Čechů, ve 3. roce 1 Němec, 2 posluchači mimořádní, ve 4. roce 4 Němci. Celkem jest v kněžském semináři v Čes. Budějovicích 18 řádných posluchačů, z nichž jest 8 Němců a 10 Čechů. Mimořádní jsou 4 Češi, klerikové kongregace nejsvětější Svátosti oltářní. Ve vojsku jsou 3, v české koleji v Římě 2, z nichž 1 v 1., druhý ve 4. roce. Celkový počet theologů v česko-budějovické diecési jest 23 a 4 mimořádní posluchači.

O katolickém sjezdu v Pešti přináší „Tablet“ obrázky od očitého svědka. Veliké účastenství v něm neporušilo vzorný pořádek a opravdovou zbožnost. Nebylo viděti ani jediné hlavy pokryté. Na schodech parlamentu postaven oltář: zde mluvil ministr vnitra o vlivu Eucharistie na život národa. Kdo nemohl odolati náklonosti koufení během dlouhé slavnosti, odešel do postranní ulice, aby nerušil pořádek. Zpravodaj píše, že zřídka viděti člověka kolem kostela, aby nezvzdal úctu.

Misijní korespondence. Kongregace Propagandy započala vydávati nový svůj orgán „Misijní korespondenci“.

Všech 420 misijních biskupů bylo úředně z Říma vyzváno, aby do „Misijní korespondence“ posílali pravidelné zprávy a informace.

Polský malíř vstoupil k dominikánům. Polský malíř Alexander Rzewuski, který platil v Paříži za vynikajícího portretistu a jehož výstava v paláci Faubourg St. Honoré dočkala se svého času plného úspěchu, vstoupil do kláštera OO. dominikánů ve St. Maximinu v jižní Francii, kde koná noviciát.

Pomník zapomenutým. Skoro každá větší obec má již pomník ve válce padlým vojínům. Jen polních kurátů, ve válce život obětovavších, zapomínáno, a přece ze 168 aktivních a 2500 dodatečně povolovaných 51 zemřeli buď přímo v poli nebo následkem válečných ústrap. Dne 11. prosince byl těmto zapomenutým odhalen pomník v dómu sv. Štěpána ve Vidni. Pořídilo jej ze sbírek rakouské duchovenstvo. Ač samo chudé, přispělo tím způsobem k uctění památky spolubratří, obětovavších životy ve světové válce.

Poměr církve ke státu v republice Peru. V Lině shromáždili se na podzim 1927 peruánští biskupové k 8. apoštolskému provinciálnímu koncilu. President republiky Legnia dával na počest episkopátu hostinu, k níž byly pozvány i jiné významné osobnosti. V připitku na počest svých hostů proml slavnostně předvečer svůj hold katolické církvi a vzpomněl všech zásluh církve o zemi od dob, kdy Inkům bylo začato hlásání evangelia až po nynější dobu. Arcibiskup v Limě odpověděl presidentovi, že církev mohla pro zemi proto tolik velkého vykonalati, poněvadž peruánská vláda vždy církvi katolické podávala svou pomocnou ruku.

Pobožnost křížové cesty. Napsal Jos. Hronek, obrazy doprovází prof. L. Feldman. Nákladem Cyrilo-Methodějského knihkupectví Gust. Franela v Praze, 1928. Cena Kč 2.50. — Hronkova pobožnost křížové cesty vyniká vroucností a srdečností rozjímání, která nejsou rozvláčně podána, nýbrž ve

zhuštěné formě velmi výstižně parafrazují nádherné obrazy předního mnichovského umělce prof. Feldmana, takže s nimi vytváří jeden harmonický celek. Ježto prvé vydání bylo v krátkém čase rozebráno, vychází tato oblíbená pobožnost v nové úpravě ve druhém vydání. Všele doporoučime. Obrazy překvapující krásou!

Poděkování.

Z farnosti rajhradské.
Plníc svůj slib, vzdávám tisícere díky

Božskému Srdci Páně, Panně Marii, sv. Josefu a sv. Terezií od Ježíška za uzdravení z těžké mé choroby.

K. M.

Literaturc.

Pojďte k Josefovi! Modlitby k sv. Josefu. Cena 1 Kč. — Sv. Terezie z Avily dí: „Neznám nikoho, kdo by byl sv. Josefa zvláště ctil, a den ode dne v ctnostech neprosíval.“ A jinde: „Zdá se, že jiným svatým dal Bůh moc pomáhati jen v určitých potřebách, ale o svatém Josefu dosvědčuje zkušenost, že pomáhá ve všech potřebách.“ — Všele doporučujeme.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátost oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katolickou akci a posv. Propagandu pro misie a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svá Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Podporujme Katolickou akci.

Úmysl v květnu 1928: **Aby hvězda jitřní, Maria japonský národ k poznání víry Kristovy přivedla.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Všeobecná Katolická akce. Posvátná kongregace šíření víry. (Hlavní úmysl.) — Kristu, (báseň). — Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše potřené. (Výklad litanie.) — Nebes Královně, (báseň). — Vstáť jest, není Ho tuto! Obrázek (Ejhle člověku!) — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. KVĚTEN 1928.

ČÍSLO 5.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, at sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

*Vzývejme Marii, prostřednici všech milostí,
a modleme se za pokřesťanění Japonců.*

(Hlavní úmysl.)

Modlíváme se v apoštolském vyznání víry a věříme ve svatých oboevání, poněvadž víme, že přimlouvou svatých a světic Božích dostává se nám mnohých darů od Pána Boha. Svati a světice Boží jsou přátelé Boží, milují Pána Boha a jsou v něm a skrze něho nevýslovně blaženi. Ale také nezapomínají na nás ubohé na zemi a přejí nám, abychom i my jednou blaženými se stali. Mají s námi útrpnost v našich bojích na zemi. A proto, kdykoliv je vzýváme, rádi se u Boha za nás přimlouvají a nám, zaslužíme-li toho, vyprosí, zač jsme se modlili. Jestliže již přimlůva svatých u Boha je mocná, jak teprve jest mocná přimlůva samé Rodičky Boží! Jak nemáme ji, Matku nebeskou, ctít, a vzývat! Jak mnoho nám může prospěti přimlůva Královny všech svatých, Marie Panny! Co by mohl Otec nebeský odepřít Marii Panně, kterou od věčnosti vyvolil za matku Syna svého Ježíše Krista? Jak by nevslyšel Ježíš Kristus prosby své Matky, která tolik pro něj vytrpěla? A Duch svatý též neoslýchá přimlůvy své nečistější, neposkvrněné nevěsty, kterou naplnil milostí svou?

Takovou má moc přimlůva Marie Panny u Boha, že je skutečně prostřednicí všeliké milosti, o niž Pána Boha prosíme. Maria Panna je průplavem, skrze nějž nám všechny milosti uděleny bývají, jakých je nám ke spasení potřeba. Dobře praví sv. Otec Pius X. v okružním listě ze dne 2. února 1904. „Maria svým utrpením a společnou vůlí s Kristem zasloužila si důstojnost, že je vydavatelkou všech milostí, kterých nám Ježíš Kristus svým utrpením a svou smrtí vydobyl,“ což je tolik, jako že Maria Panna zprostředkuje všechny milosti, totiž pomáhající ke skutkům dobrým a k našemu spasení. Tímto úkolem je Maria Panna v nebi od svého božského Syna pověřena, spoléhajíc na nesmírné zásluhy jeho. Papež Benedikt XV. r. 1917 vyslovil své nejnroucenější přání, abychom se utíkali k nejsv. Srdci Páně prostřednictvím Panny Marie, tedy skrze Marii Pannu k Ježíši Kristu. A papež Pius XI. povzbuzuje nás, abychom všechny naše prosby a dobré skutky skrze Marii Pannu obětovali a všechny naše záležitosti skrze Marii Pannu Bohu doporučili. Poslechně-

me hlasu sv. Otce a číňme tak v tomto měsíci Královně máje zasvěceném.

Mezi jinými prosbami nezapomínejme na pohany v Japonsku, národ to velmi příčinlivý a církevní kultuře dosti nakloněný, aby ochotně přijal skrze misionáře učení Kristovo, aby se ke Kristu, Králi nebes a země obrátil a tak se stal opravdu křesťanským. Má již také své domorodé kněze říim.-katolické, asi 60 v Japonsku a

na Korei; 830 jich působí ve veliké říši Čínské, 700 v Zadní Indii, Přední Indii a Ceylon mají asi 50 domorodých kněží. Doufejme, že počet domorodých kněží katolických ještě vzroste při veliké podpoře, jakou sv. Otec Pius XI. jim věnuje. Pomáhejme jim modlitbou a podporou při jejich misionářské práci na pokřesťanění celého národa japonského. Jaký by to byl zisk za vlašné a odpadlé od církve křesťany v Evropě, v Asii a Africe!

A. M. Kadlčáková:

K B O H U.

K Pánu Bohu nad oblohu
zvedám denně zrak,
v duši moji žal se zhojí,
prohá temný mrak.

Máti milá ulevila,
o co prosil ret,
oko kalné, srdce žalné
přestalo se chvět.

Ježíš milý v těžké chvíli
převzal s beder kříž,
moje duše za ním kluše,
necítí již tíž.

K Pánu Bohu nad oblohu
zvedejte též zrak,
milost Boží všem se množí,
stírá s duše mrak.

Vstoupil na nebesa.

Úvaha. Podává Ignát Zháněl.

Pán Ježíš vstoupil na nebesa na hoře Olivetské na místě, kde na Zelený čtvrtek započala Jeho křížová cesta. Kde započal tolik nevýslovně trpětí, tam se uchýlil, když měl dosáhnouti největšího oslavení. Místo, které bylo svědkem Jeho největšího ponížení, mělo vidětí též Jeho největší oslavu. Dokončil dílo, k vůli němuž sestoupil s nebe a přišel sem na svět. Země nebyla vlastí našeho Pána a Spasitele. Vrací se ke svému Otci, aby zaujal místo po jeho pravici a účastnil se slávy, kterou měl u Otce, dříve než byl stvořen veškeren svět. Na svět přišel Pán k vůli naší spásy a za tímž

účelem odešel se světa. „Byl vyzdvížen před jejimi zraky a oblak vzal jej s očí jejich.“ Sk. 1, 9.

Sedí po pravici Boží jsa naším králem, pastýřem, jemuž dána všechna moc nade vším, co jest na nebi i na zemi. Slibil, že zůstane při nás až do skonání světa, že bude naším pomocníkem, který řídí neviditelnými rukama nás i církvev jím založenou, říši pravdy a etnosti, přemůže všechny její nepřátele. Zůstal naším přítelem, přimluvěm. Řídme se radou sv. Pavla: „Majice tedy velekněze velikého, který pronikl nebesa, Ježíše, Syna Božího, držme se té víry, kterou

vyznáváme. Vždyť nemáme velekněze, jenž by nemohl mít soucitu s našimi slabostmi, nýbrž takového, který byl podobně (jako my) zkoušen ve všem kromě hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou ke trůnu milostí, abychom došli milosrdenství a našli milost ku pomoci příhodné.“ Žid. 4, 14. Dá nám vše, zač prositi budeme Otce ve jménu Jeho, co nejslavnostněji nás ujistil sám Mistr, řka: „Amen, amen pravím vám: Budete-li zač prositi Otce mého ve jménu mém, dáť vám . . . proste a vezměte, aby radost vaše byla úplná.“ Jan 16, 23.

Připravil nám obyvatelům prachu zemského v nebi věčný přibytěk. Jeho Nanebevstoupení jest i našim povýšením. Náš vůdce, naše duchovní hlava předešel nás, my jeho údové chceme Ho následovati. Můžeme Jeho milostí dosíci opět ráje, dosáhneme něco skvostnějšího, skvělejšího, než jsme hříchem a závistí ďáblouvy ztratili. Ukázal nám cíl, k němuž máme kráčet.

Tímto cílem naší pozemské pouti, vši naší starosti, všech našich myšlenek, vši naší práce, vši naší touhy budíž jediné nebe, věčná sláva. Teprve nyní přesvědčil své apoštoly, že změnilo se všecko jejich myšlení; čemu nedokonale rozuměli, stalo se jim zjevným. Poznali, že pravou jejich vlastí je nebe, že království Ježíšovo není z tohoto světa, že není pozemské, že odchází, aby je vzal k sobě, že zůstanou nyní na světě jenom krátkou dobu jako cizinci, žijíce v cizí zemi, kde nemají stálého bydliště. Vzpomínka na tuto událost měla v nich takový účinek, že se docela změnili, toužili dostat se do lepší vlasti, kterou viděli v osobě oslaveného Spasitele, což vše se jeví v jejich kázáních. Nemáme zde města zůstávajícího, nýbrž vyhledáváme budoucího,“ hlásal sv. Pavel, Žid. 13, 14. To jest: naše pravá vlast není tu na zemi, nýbrž v nebesích a Kristus je nám k ní cestou i vůdčem. Jinde píše týž apoštol: „Čas jest krátký, zbývá, aby ti, kteří pláč, jako

by neplakali a kteří se radují, jako by se neradovali a kteří kupují, jako by nebyli v držení a kteří užívají tohoto světa, jako by neužívali: nebot tvárnost světa tohoto pomíjí.“ I. Kor. 7, 30. Sv. Petr hlásal: „Miláčkové, napomínám vás, abyste jakožto cizinci a poutníci zdržovali se tělesných žádostí, kteréž bojují proti duši.“ I. Petr 2, 11.

Nemáme tedy tu na světě stálého bydliště, svět není naší pravou vlastí a my přece zrovna v s i m e n a s v ě t ě a jeho marnostech každou žilkou svého těla, milujeme svět i se všemi jeho marnostmi. Máme před sebou takový vznešený cíl a nedbáme ho, opomíjíme ho, chodíme světem jako ve snu, bezmyšlenkovitě, místo abychom se obírali vážnými věcmi, obíráme se vesměs maličkostmi, které nemají před očima Božíma pražádné ceny pro věčnost. Nepodobáme se dětem, kteréž se obírají věcmi nicotnými s vážností lidí velkých? Někdo všemi silami těla i duše pracuje, aby se vyvýšil a vyšinul nad jiné, aby se před Bohem vyvýšil, toho nedbá. Jiný myslí stále a obírá se v duši oplzlostmi všeho druhu, jiný hledí vším možným způsobem ukojiti svou touhu po bohatství, po chvále jiných. Nepočínají si tito podobně jako děti, když si stavějí domek z karet nebo boudu z bláta, což se při nejmenším doteku zboří a vničeť obrátí?

Nejsme nic jiného než pára, ať se stavíme pevně a silně jak chceme, jsme stín, za nímž se honíme a — mine cíl. Jsme poutníci, kteří hledají lepší vlast. Mnozí však podobají se přemrštěnci, který bere s sebou tolik zavazadel, že se zhroutlí pod jeho tíhou, činí na cestě mnoho zastávek, až je tak unaven, že nemůže s místa. Jiný cestující zamiluje se někde do krásného a pohodlného bydla, vyhledává, kde by se měl nejlépe, pak tam zůstane a zapomene na vlast i na všechny drahé, kteří v ní bydlí. Běda nám, kdybychom přináleželi mezi takto si počínající cestovatele! Byli bychom nu-

cení zvolati s bezbožnými Starého Zákona: „Zbloudili jsme s cesty pravdy, světlo spravedlnosti nesvitlo nám, slunce moudrosti nevzešlo nám. Nasytili jsme se cest nepravosti a záhuby, zchodili jsme neschůdné pustiny, ale cest Pána jsme nepoznali.“ Moudr. 5, 6.

Kéž bychom toužili s Davidem: „Jak jsou milé přibytky tvé, Hospodine zástupů! Duše moje nyje touhou po síních Hospodinových. Srdce i tělo mé jásosem tíhnou k Bohu, který žije. Štasten, kdo smí sídlit v domě Tvém, Pane, ustavičně tě velebiti. Štasten, kdo nalézá u tebe pomoc, kdo si umínil putovati plačtivým údolím na místo uvolené.“ Ž. 83, 1., a nn. Ježíš nám ukázal, že cesta do nebe vede přes horu Olivetskou, kde vytrpěl smrtelné úzkosti a krvi se potil. Cesta kříže je cestou k nebi. Patero ran Krista Pána staly se znamením vítězství, která oblašují všemu světu Jeho nesmírnou lásku k lidem, volá k nám: Vizte, vešel jsem do slávy věčné utrpením, což je nejpřímější cesta do nebe. Náš Pán a pastýř přešel nás svým dobrým příkladem. Připomínejme si často Jeho příkaz: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapíri sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne. Neboť, kdo by chtěl život svůj zachovati, ztratí jej; kdo by však ztratil život svůj pro mne, nalezne jej.“ Mat. 16, 24.

Je to nejjednodušší cesta. Žádný z neschůdných, světců a světic Božích nevzkročil do nebe po jiné cestě, než cestou kříže a utrpení. Je to nejjednodušší cesta, vede sice skrze úzkou bránu, úzkou pěšinkou, kterou mnozí nacházejí, protože je to cesta sebezapírání, pokory, poslušnosti, věrného plnění všech i nejmenších povinností stavovských. Je cesta nejjednodušší, když se zdá být mnohemu příkrou, neschůdnou, kamenitou, neboť čím více námah proděláme, tím větší bude útěcha a sláva, které nás účastnými učiní Pán a Spasitel náš Ježíš Kristus. Čím větší naše utrpení, tím větší bude také útěcha, kterou nám poskytně Pán nebe i země.

Ať se nám zdá být cesta utrpení jakkoliv obtížnou a nesnadnou, nezbyvá nám, než po ní kráčet, veďte k cíli, k nebi! Po bouři je klid, po temnu následuje jasno, po noci přijde den. Když přijdeme před jeho soud, uslyšíme Jeho jásavý hlas: „Vy pak jste to, kteří jste vytrvali se mnou v mých pokušeních a já vám odkazuji království, jakož mně je odkázal Otec můj.“ Luk. 22, 28. Svátý Augustin píše: „Ať mne tu na světě pronásleduje nepřítel a trápi, jak chce, ať klesám pod tíží prací, ať žiji v křížích, bolestech, v zimě, horku, nemoci, ať nařikám a pláči mnoho let, jenom když najdu pokoje, klid a mír v onom dni a vystoupím nahoru do slávy. Protože příliš málo a zřídka myslíme na budoucí štěstí, připadají nám kříže tohoto světa tolik těžké a trapné. Nezapomínejme však, že přejde a trvá, srovnáno s věčností toliko nepatrnou chvilenu všecko zdejší časné utrpení, na věčností však očekává nás věčná koruna a sláva.“

Jakým skvělým příkladem září vzorný kněz, rodem Belgičan P. Damian Deventer! Šel mezi malomocné na ostrov Molokai, kde žil s nimi dvádnáct let. Je pravý hrdina lásky k bližnímu. Věděl, že se nakazí, což se také stalo, a žil ještě další čtyři leta. S počátku nemohl snést vzduchu, otráveného dechem malomocných. Svou pevnou vůli však zvítězil nade vším. Byl těmto ubohým od lidí ostrčeným nemocným všim, lékařem těla, ošetřovatelem, zedníkem, tesařem, malířem i hrobařem. Sám vlastní rukou zrobil a vystavěl přes čtyři sta domků, zhotovil přes 400 rakví, tyto zemřelé donesl sám na hřbitov, tam je pochoval do hrobu, který sám vykopal. Zemřel 15. dubna 1889. Když byla vystavena jeho fotografie ve výkladní skříni v Birminghamu, lekali se s počátku lidé, protože byl jeho obličej všecek rozežrán malomocenstvím, když se však blíž podívali a poznali, oč se jedná, tlačilo se tolik lidí a chtělo obrázek viděti, že povstala tlačnice

životům lidským nebezpečná; musila býti zavolána policie, aby dělala pořádek. Anglický korunní princ Wales, pozdější král Edvard VII., postavil se v čelo komitétu mužů všech vyznání, kteří chtěli postaviti neohroženému příteli malomocných pomník. Byl postaven v Lovani na hlavní třídě.

Odložme všechny nepravosti, mějme stále na mysli cíl, ke kterému kráčíme, neodchylujme se od cesty, která nás dovede tam, kam patříme, k čemu jsme stvořeni, nevšímejme si překážek, odhodme a vyhneme se každému

hříchu, vytrvejme trpělivě na cestě ctnosti, poslušnosti, pokory, poslechněme slov Písma: „Proto i my... odložme veškeré břímě a hřích (nás) obstupující a běžme s vytrvalostí běh o závod nám předložený, patřice na vůdce a dokonatele víry, na Ježíše, jenž pro radost sobě předloženou přestál kříž, nedbaje potupy a posadil se na pravici trůnu Božího.“ Žid. 12, 1. Nezapomínejme slov zbožného Kempenského, který nazval cestu kříže cestou královskou. Amen.

A. M. Kadlčáková:

NA ROZCESTÍ.

Na rozcestí nedaleko
Boží muka stojí,
k nim se mezi lidem zdejším
pověst tato pojí:

Před sto lety zabit vrah
zde byl statkář mladý
za to, že nevěstě svoji
spáchal mnoho zrady.

A rodina jeho vážná
křivdu odčinila
tím, že tady Boží Muka
k cestě postavila.

A na nich je nápis zlatý:
chraň se každý zrady,
miluj celou duši pravdu,
poslechni mé rady!

A. M. Kadlčáková:

KAPLIČKA V LESE.

V lese tam v boroví
kaplička bílá
a v ní je Kristus Pán,
Matička milá.

Tam denně za léta
chodívám ráda,
ruka má kytici
květů tam vkládá.

A zbožný Otčenáš
i Zdravas vroucí
přidávám za otce
v důvěře žhoucí.

A druhý za matku,
ať ji Bůh chrání,
a všem dá vespolek
své požehnání.

Oslavené tělo.

Velkonoční úvaha od Jarolima St. Pavlika.

Kristus vstal z mrtvých, alleluja! Tato radostná zvěst šíří se celým světem, kde bydlí křesťané; radost a veselost hárá v každém srdci. „Salve festa dies, tota venerabilis mihi, qua Deus infernum vicit et astra tenet.“ Buď nám vítán, dni slavnostní a celý ctihodný, o němž Bůh nad peklem zvítězil a nad hvězdami vládne. Radost znovuzrozeného světa dosvědčuje, že s Pánem mu bylo všechno vráceno. Kristu, vítězi nad hrobem tmavým, jása vstříc zeleň a lučních květů zdoba. Prochá tma, zažehnaná světlem Kristovým, a husté záclony noci věčně klesají. Toť den, jež učinil Pán; radujme se a plesejme!

Vstal z mrtvých Pán náš Ježíš Kristus. Jehož v zahradě getsemanské svázali, je dnes vazby prost; jehož bičovali, stojí opět živý před námi jako vítěz nad smrtí, hříchem a peklem, jako Král slávy. Má sice totéž tělo, jaké měl dříve, ale ono vypadá zcela jinak; Magdalena a učení emausští ho nepoznali. Má totéž tělo; toho důkazem je oněch pět ran, kteréž lze na něm zřítí; ono má však teď výtečné vlastnosti, neboť je oslavené. Ono je netrpné a nesmrtelné. Když byl Kristus vstal z mrtvých, více neumírá, smrt nemá žádné nad ním moci, píše sv. Pavel. Tělo Kristovo je teď tak jemné, že všechno může proniknouti jako sluneční paprsky sklo. Povstal z hrobu zapečetěného, k apoštolům vešel dveřmi zavřenými. Tělo Kristovo je teď náramně pohyblivé a zručné; rychlostí myšlenky může se pohybovati; to dokazují ta mnohá zjevení na různých místech a v ten sám den. Tělo Spasitele je teď velmi krásné, jasné, světlé a velebné, tak jak se ukázal na hoře Tábor. On musí zář, již se jeho tělo stkvěje, mírniti a ukrývati, kolikrát-koli se lidem ukáže, jinak by pohledem na něj smrtelné oči nemohly snést.

Svým zmrtvýchvstáním zajistil

Kristus Pán i naše vzkříšení, neboť, jak praví apoštol, skrze jednoho člověka smrt a skrze jednoho zmrtvýchvstání. Pravdivé jest slovo, píše Timoteovi: Když jsme s ním zemřeli, s ním i žiti budeme, a když s ním trpíme, budeme s ním i kralovati. A Řimanům píše: Ten, který Ježíše Krista z mrtvých vzkřísil, i naše smrtelná těla obživí.

Jako Kristus, tak i my v témž těle z mrtvých vstaneme, jež jsme měli za smrtelného života. Budu zase, všel se Job, v kůži svou oblečen a v těle svém patřiti budu na Boha. Při popravě sedmi makabejských bratří pravil jeden z nich, ruce natahuje: S nebe jsem je obdržel a s nebe, doufám, že je opět obdržím. Když se pohané v kartaginském vězení na svatou Perpetuu a Felicitu zvědavě dívali, řekly tyto: Jen se na nás dobře podívejte a pamatujte si naše obličeje, abyste nás v soudný den poznali.

Budeme tedy míti totéž tělo, ale bez chyb a nedostatků, úplně a dokonale. Tu nebude nikdo slepým, ani hluchým, ani němým, ani hluchoněmým, ani chromým, ani hrbatým a vyrostlým, ani holohlavým, ani bezzubým, ani mrzákem jakýmkoliv. Zde na zemi chová se příroda ke mnohým maceškým; potom to bude jinak; potom jsou všichni dokonali jako Adam a Eva po stvoření.

Děti dospějí v mladiky a panny, tělo jejich bude vyvinuté; nevyvinuté, nedospělé tělo je ještě nedokonalým. Poukazují na to slova sv. Pavla: Až všeci dospějeme k úplně mužnosti, k míře úplného věku Kristova, ač je zde na prvním místě duchovní dospělost miněna.

Starci zase omládnou. Čteme v officiu o sv. mučenicích: Mladost svatých jako u orla se obnoví. Orel a jiní ptáci dostanou každý rok nové peří, takže se může o nich říci, že každý rok omládnou.

nou. Tělo Námána od malomocenství uzdraveného bylo tak něžné a omládlé jako tělo malého chlapce, stojí v Písmě svatém. Něco podobného uvidíme u vzkříšených spravedlivých: budou se opět těšiti z kvetoucí mladosti, a nikdy nesestárnou, žádných vrásek, žádných šedin nedostanou: budou a zůstanou věčně mladými.

Tělo vzkříšených spravedlivých bude podobno tělu Kristovu podle svědectví apoštolova. Promění tělo naší nizkosti, aby bylo podobno tělu jeho oslavenému. Seto v porušitelnosti, povstane neporušitelné; seto v slabosti, povstane v síle; seto v nečestnosti, povstane ve slávě; seto jako tělo zvířecí, povstane jako tělo duchovní.

Tělo spravedlivých bude tedy netrpivé; nic ho nebude bolet, žádná nemoc ho nesklátí, žádný jed mu neškodí, žádné zvíře mu nebude nebezpečno. Bude neporušitelné a nesmrtelné. Náš život pozemský je vlastně zdoluhavým umíráním. Sil den ode dne ubývá, ůdy a ůstroje tělesné pomalu se scvrkají, oběh krve vážne, plamen života slábne, až docela zhasne. Záhrobní život mohli bychom nazvati věčným rozením, ne k smrti, ale k životu. Smrti nebude více, ani smutku, ani bolesti, pravi sv. Jan. V ráji byl to plod se stromu života, jenž měl Adama a Evu uchrániti před smrtí; v nebeském ráji viděl sv. Jan též takový strom života. Po obou stranách řeky byl strom života, jenž nese dvanáct plodů, každý měsíc své ovoce.

Tělo naše bude míti po vzkříšení tu vlastnost, že pronikne všelikými tělesy, i pevnými; žádná překážka nebude mu státi v cestě. Tak jako smrtelné tělo proráží vzduch a částečně i vodu, tak prorážeti bude tělo vzkříšené i tělesa pevná a pozná tvárnost věci nejenom z venku, ale i ze vnitřku.

Tělo spravedlivých bude dále velmi pohyblivé a rychlé, nezávislé na zákonu tíže, na přitažlivosti nebeských těles. Jaký pokrok znamenalo vynalezení dvoukola a automobilu, s nímž se náramně rychle pohybovati mů-

žeme! Ještě velkolepějším bylo vynalezení aeroplanu a vzdušné lodi. Jako pták může se člověk vznést do vzduchu a oblaky proniknouti. Ale až k měsíci, k planetám a hvězdám nemůže, ač by rád se tam dostal a přesvědčil, jak tam vypadá, je-li tam jaká vegetace a jsou-li tam jačí živočichové. Po vzkříšení bude mu to možno, a sice bez stroje; potřebuje jenom chtít, nervy sdělí rozhodnutí vůle ůdům, a tělo bude ducha poslouchati jako kolo toho, jenž na něm sedí. Co to bude za radost, jíti nebo letěti na procházku hvězdným světem a zřítí nové důkazy Boží všemohoucnosti a moudrosti. Koule dělová by až za 7 let spadla na slunce; kolik let bychom museli rychlovlakem jeti, než bychom se tam dostali! Světlo vykoná tu cestu v 8 minutách. Stálice jsou však tak daleko od nás, že světlo potřebuje několik let, než se k nám z nich dostane. Ale ještě rychleji než paprsek světelný bude vzkříšený člověk vesmírem probíhati. O proroku Habakukovi čteme, že ho s rychlostí bleku anděl s nebe z Palestiny do Babylonu přenesl. Tak rychle bude jednou cestovati vzkříšený člověk. O mnohých světcích čteme, i o sv. Alfonsovi, že se mnohdy do vzduchu vznesli a delší čas bez půdy pod nohama setrvali; Bůh zrušil pro ně zákon tíže. Po zmrtvýchvstání nebude to žádným zázrakem, ale něco zcela obyčejného.

Tělo vzkříšených lidí bude konečně velmi krásné a zářící, jako železo v ohni. Spasitel pravil, že spravedliví budou se stkvíti jako slunce v říši Otce jeho. A podle výroků starozákonních budou zářiti jako hvězdy a jako jiskry ve trávě. Mnohý člověk, nemající zde na zemi žádného pěkného vzezření, nebo vypadáje dokonce ohyzdně jako na příklad malomocný nebo rakovinou nakažený, bude spanile a krásně vypadat. Čím světleji kdo žil, tím krásnější bude. Sv. Pavel píše: Jiná jest jasnost slunce, jiná je jasnost měsíce, jiná je jasnost hvězd;

hvězda od hvězdy jasností se liší; tak je to i při zmrtvýchvstání.

S člověkem zároveň bude i viditelný svět proměněn. I příroda bude oslavěna, i ona bude slaviti své vzkříšení, jehož obraz teď na jaře skýtá, kdy se takřka znovu rodí, zmládne a zkvete; potom bude zproštěna své kletby, jež spočívá na ní od časů Adamových, bude takřka znovu a ve větší kráse zrozena. Ty vysíláš svého Ducha, praví žalmista, a všecko bude znovu stvořeno, a obnovíš tvářnost země. Očekáváme, dí svatý Petr, nové nebe a novou zem, na níž spravedlnost přebývá. I u proroka Isaiáše čteme: Ejhle, já tvořím nová nebesa a novou zemi, a vy se budete věčně radovati a plesati nad tím, co já tvořím; Jerusalem bude jásati a lid jeho se radovati. Když se ten viditelný svět promění v lepší a dokonalejší, potom bude vykoupení úplně dokonáno, a Syn Boží odezdá vládu opět svému Otci.

Bezbožní též sice z mrtvých vstanou, ale ne v těle oslaveném. Budou sice též nesmrtelní, ale ne netrpni,

neboť budou bolesti trpěti, věčný oheň bude je trápiti. Těla jejich budou velmi ohyždná, odstrašující a škaredá; a čím více kdo zhřešil, tím škareději bude vypadati. Mnohá ženská, jež krásou svou všecky okouzlovala, bude skýtatí pohled, od něhož se s opovržením odvrátíme. Apoštol praví: Všecky sice vstaneme, ale ne všecky budeme proměněni.

Děkujme Spasiteli za obět, kterou vzal na sebe, aby nám umožnil slavné vzkříšení a patření na Boha v říši nebeské blaženosti. Ať nikdo nezneužívá těla svého k věcem ohyždným, neboť bude uctěno po smrti, kadidlem okouřeno a do posvěcené země vloženo, aby v ní očekávalo svého vzkříšení. Čím čistěji a svatěji budeme žiti, tím krásnější a spanilejší bude tělo naše. Snažejme trpělivě všecky jeho bolesti a nemoci. Čím více jsme trpěli, tím větší slávy se nám dostane. Když zemrou naši příbuzní a přátelé, budiz nám útěchou, že je oslavené zase uvídíme a na věky s nimi v nebi budeme sloučeni.

† biskup Otakar Prohászka:

Z maďar. Boh. Kyselý.

Podobenství Páně.

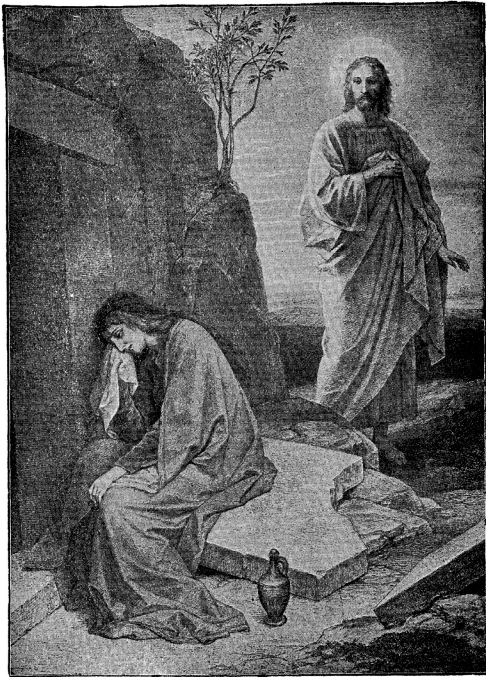
(Z úvah o evangeliu.)

X. Boháč a Lazar. (1.)

Byl jeden člověk bohatý a ten se odíval v purpur a kment a hodoval každého dne skvostně. Jeden pak žebrák, jménem Lazar, ležel u vrat jeho pln vředů. (Luk. 16, 19.)

1. V šarlát se odíval, skvostně hodoval, světa užíval. Nezahynul proto, že dobře jedl, nýbrž proto, že žil životem, který se „vyživá“ podle choutek a chtíčů. Žil životem, v němž je pánem tělo, hýřivou mocí svět a pud, v němž se na Boha zapomíná. Ale chudák Lazar nelnul ani ve své bídě k zemi, byl nemocen, na zemi

ležel, pýchy neznal, uvykl milosrdenství, jedl drobty, ale na Boha nezapomněl. Hle, dvě duše: jedna na trůně sedící, ale k zemi připoutaná, skvostně oděná, ale okovy mrtvých břemen vlekoucí, a pak na zemi ležící, ale po nebi prahnoucí člověk, plný vředů, ale čisté duše. — Země, postavení, pokrm, tělo nebudiz duši mé břemenem. Tělo je služebníkem duše, podle sv. Františka, je to „asinello“ — oslík, který táhne břemena. Duše jede na těle, nikoli tělo na duši. Moderní proroci hlásají vymanění smyslnosti a mládež myslí, bude-li užívat, že bude silnou. Pravým požitkem je

Svatá Maří Magdalena u hrobu Páně.

pocit síly přirozené a síly milosti. Nedejme se podlamovati ani nestřídmostí, ani alkoholem, ani změkčilostí!

2. Umřel bohatce a pohřben jest v pekle, umřel pak Lazar a nesen jest do nebe. Ježíš stavi nám před naši duši zřetelně konečně zlo a dobro. Jest peklo — vítězné zlo, je nebe — vítězné dobro. I tu na světě je mnoho zla; jsou jeho dva hlavní typy: hřích a smrt. Ale tu kane všude krev Ježíšova a mírní zlo, bidu, plíseň, smutek, hanbu těla i duše. Ale potom je zlo, nekonečné zlo, zlá vůle, jež se stavi beze studu a bezprostředně proti Bohu stvořiteli vroucně milujícímu. Tam je strašlivé utkání, konečné střetnutí a zdrcení, toť peklo. — Nekonečné milosrdenství provází člověka, když plní veliké své povinnosti, ale postaví-li se člověk proti Božím majestátu, rozdrťí jej. Věřím tomu, Pane, a klaním se tvé velebnosti.

3. Když pak v mukách pozdvihl oči svých, užířel Abrahama zdaleka a Lazara v lůně jeho. Zavrženec se vzpamatuje, svědomí jej nesmírně mučí, přemýšlí o svém životě. Vzpomínky na lidi, milosti, hříchy mihají se kol něho, chrámy, kříže, oltáře, sluneční paprsky, hvězdy trpí se mu před očima. Vidí svou vinu, která vypučela a vyvinula se v zavržení. Jak děsné vzpomínky jej trýzní! — Po paměti cvičí i rozum. O čem musí tu uvažovati? O své nerozvážnosti v životě, která vše zničila: milost, slitovnost i lásku Boží. Bylo mu lehké, sladké, učitečno i potřebno žiti dobře a svatě, ale vše již minulo. Co tedy nyní? Jakých prostředků má užití, kam se obrátiti, koho prositi? Na to vše je jediná odpověď: nihil — nic, nihilismus radosti je v plnosti muky. — Jak užívá své vůle? Má touhu, žížeň . . . jen kapka vody kdyby skanula s prstu vředy pokrytého Lazara . . . ale ani toho nelze dosíci. Krása Boží, nebe září nad ním, ale nikoli pro něho. Bůh je středem, vše táhne k sobě, ale to drtí jeho duši, tato přitažlivost je mu hrůzou. Poznává, vidí,

ale nedoufá, nemiluje, nehorlí pro dobro, je unaven, nenávidí, hříchu nelituje, k Bohu nevzdychá, neboť Bůh a jeho bytí je mu „tremor, horror, dolor“ — hrůzou, děsem, mukou. — I tento stav je tajemstvím, nechápeme ho, pokud v duši naší žije láska k dobru a naděje v blaženost. I to jest onen „jiný“ svět!

Bohář a Lazar. (2.)

I zvolal a řekl: Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí konec prstu svého ve vodě a ochladí jazyk můj, neboť se trápím v tomto plameni. (Luk. 16, 24.)

I peklo je tajemstvím viry. Stojíme před zavřenými jeho dveřmi a jen za pomoci několika pojmů můžeme si o něm učiniti představu.

1. První je myšlenka na „věčnou smrt“. Zavrženec umírá ještě jednou, umírá po druhé, když smrt zmrází jeho city, tužby i naděje, a když zůstává pouze vědomí. Umřít je tolik, jako odtrhnout se od života, od světa a světla, od krve a domova, od lidstva. Nebýti již na světě. Ona druhá smrt však jest odtržen býti od Boha, od milosti, lásky, od Krista, od naděje, modlitby, kříže, od veškerých dober Kristových, od jeho zásluh, zaslíbení, útěch. Věčná smrt je rovněž taková bytost sama o sobě. Kdo ji snese? Stvořitel dal nám lásku, rodiče, bratry, domov, abychom nezůstali tak sami, a Kristus pravil: Já budu s vámi. Slibil Utěšitele, který by zůstal s námi. Co bychom si tedy počali „sami pro sebe“, co v nekonečné prázdnotě bez Boha a čehokoli jiného?

2. Druhá myšlenka — bezúčelnost. Za cílem svým kvapí příroda, člověk; chce cíl a drží se ho. Chová-li v sobě účel, má i sílu, má život, pozbuďte-li účele, trpí, stále čehosi postrádá. Bezúčelnost je trýzní; i na světě se částečně nachází, jako nemoc, rozdvoujení, únava, nuda, hnus, zoufalství, odřikání . . . smrt: vymyká se nám pojem o účelnosti toho všeho. —

V jiný, posmrtný svět vstoupí duše plna touhy po cíli, bouřlivá, vášnivá touha po cíli nekonečném ji zaplaví, ale v tom okamžiku probudí se k vědomí, že konečný cíl svůj ztratila. Vše se pod ní boří. Kam má jít? nač? ke komu? proč? Vše to naznačuje cíl, ale pro ni ho není. Tento stav duševní znamená temnota, pouta na rukou i nohou, skřípění zubů. Toť onen vnitřní, vždy pocítovaný rozpor!

3. Třetí myšlenka — kletba. S Božím požeňáním počalo všechno stvoření, každou bytost žehnal Bůh. Běda tomu, v němž další bytí pokračuje s Boží kletbou. Jsme z lásky učiněni neboť Bůh „ničeho z toho, co stvořil, nenáviděl“, ale nyní nenávidí. Jeho láska mění se v zášť. Věřím tomu. Neznám psychologii nekonečnosti. Co učiní zamítnutá láska? Don José volá v Bizetově opeře: „Já, já jsem ji zabil, mou zbožňovanou Carmen!“ Benjamin Constant píše o lásce: „Láska je ze všech citů nejvíc sobecká a proto, je-li uražena, nejméně velkomyslná.“ Žalmista prosí: „Nečň mne svým protivníkem. My můžeme zničit dílo Boží, svět mil sti, on však život náš, rozkvět blaženosti a míru.“

Bohář a Lazar. (3.)

Neposlouchají-li Mojžiše a proroků, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých. (Luk. 16, 31.)

1. Ježíš hlásá pokání, ale i království nebeské, odpuštění hříchů a evangelium. Obě je míněno vážně. Je to něco vážného, jako propast alpská, ale i milého, jako květy zvonků na okraji propasti, něco slavnostního jako noc a povzbuzujícího jako třeptání hvězdiček v ní. Ježíš stavi v život náš obrovské myšlenky: Bůh spojuje se s člověkem a činí jej takorča bohem. Kol čela splétá nám všem věnec synovství božího, ale posléze poukazuje i na bytí věčné a učí nás chápati, co jest „pondus aeternitatis“, tato obrovská síla k životu. Věčnost nás čeká — to nám zvěstuje tolik světla mezi

námi, které leskem tisícerych slunci nám i peklo osvětluje. Je blažená nebo neblahá věčnost, bojme se této. „Pravím pak vám, svým přátelům: Nebojte se těch, kteří zabijejí tělo . . . bojte se toho, jenž, když usmrtí, má moc uvrhnouti do pekla.“ (Luk. 12, 4.) Pro koho je peklo? Pro nás všechny, hřešime-li a neobrátime-li se. Pekla bojí se sv. Pavel, i sv. Augustin. Pismo nezproštuje nás této bázni, ano Kristus ulamuje všechnu domýšlivost: Jste moji přátelé, ale zahynete, nebudete-li vážně pracovati, nebudete-li zápasiti a přinášeti oběti.

2. Ježíš patří na nás se stanoviska vážné věčnosti a žádá obět. Jas tvého zraku, tvé blaho, noc hrobu a žalář, muka a mučednictví nic neznamená v obětavém zápase a snažení, jež chce zabezpečiti spásu tvé duše. Třeba, aby ses dovedl odříkati všeho dobra pozemského a snášeti všeliké nesnáze pro svou duši. Sestupuj raději ze svitu slunečního v noc, ze svobody do vězení, ze života ve smrt, jen když duše neztratilš. — Zachraňme se proto, přinesme nějakou obět, budme horliví, rozohněme srdce svá na ohni pekelném, učme se ráznosti. Bytí naše musí býti plno bojů, musí do únavy pracovati s velikými statky, kdyžtž na konci čeká nás buď věčná záhuba nebo věčná blaženost.

3. Nad propastí pekelnou stojí kříž. Na jejím okraji strom zapovězený. K tomu se nepřibližuj. Ježíš trpí a do posledních sil vyčerpán svou obětí patří na nás. Pohled ten mrazí. Rozumím ti, Pane, nesmím marniti tvou krev, tvými zásluhami, tvou milostí. Nač Kristus a kříž, není-li pekla, a podobně, nač Kristus a kříž, přijdu-li přece do pekla? Proto jako bych s kříže slyšel, jako by se v lidné slovo evangelia měnilo v hučící orkán, tak doléhá ke mně lkavě a rozechvěle: „agonizesthe“ — bojujte na život a na smrt, tu nesmíte zemdliti! I Bůh sám chce, abyste zvítězili a vše vám dává k použití. Nuže k dílu, vážně k dílu!

Den podle Srdce Páně.

V. Wirsig S. J.

Vcházíme-li do velkého města, třeba do Brna nebo do Prahy, spatříme množství lidí zvláště v hlavních ulicích. Potkáme lidi, je jejich oděv svědčí o blahobytu, potkáme i dělníky, kteří se vracejí z továrny. Kdybychom mohli nahlédnouti do vnitřního jejich života, viděli bychom, jak mnozí touží po tom, by něčím byli, by postavení své zlepšili. Dělník často si přeje, by se nemusil tolik namáhat, bohatší si přejí, by se vyšinuli v lidské společnosti na významnější místo.

Znají tito lidé cenu lidského života? Všichni nemají stejných duševních vloh, aby se mohli vyznamenati ve službě státní, ve službě vojenské neb v životě občanském. Mužové jako Alexander Veliký, vojevůdci jako Napoleon, řečníci jako Cicero, Demosthenes zřídka se vyskytují; a přece může každý býti velikým, když pojímá život svůj v pravém světle, v tom světle, v jakém jej pojímá Nejvyšší a Nejmoudřejší. Který život byl a bude navždy nejcennější? Zajisté život toho, jenž obnovil lidskou společnost, jenž je Nejmoudřejší, Nejbohatší, ale zároveň Nejchudobnější, Nejnížší, jenž je zároveň vzorem každého stavu, každého zaměstnání; nejcennější je život božského Spasitele. Čím více se podobá život každého člověka tomuto životu, tím větší nabývá ceny. Svatý Isidor byl rolníkem a život jeho byl opravdu cenný. Sv. Zita byla služkou a život její byl velmi cenný, poněvadž se podobal životu nejcennějšímu.

Život náš se skládá z roků, měsíců, dnů. Budou-li jednotlivé dny našeho života cenné, budou-li dny plné, pak i celý život bude cenný, ať jsme v jakémkoli stavu. Jde tedy o to, aby dny našeho života se co nejvíce podobaly dnům života našeho Spasitele.

Mnoho záleží na tom, bychom každý den dobře začali. První ranní chvíle

jsou vzácné. Komu mají patřiti? Zdaž pracím povolání? Muž, jehož život byl cenný, pravil: Bože můj, k Tobě z jitra bdím. Ctitel Srdce Páně obrací první myšlenky ráno k Srdci toho, jenž v Nazaretě při vstávání pozdvíhoval oči a srdce k Otci věčnému, k Srdci, jež celou noc bdělo v tolika svato-stáncích.

Ctitel Srdce Páně koná uctivě ranní modlitbu, děkuje vroucně Pánu Bohu, že obnovil síly těla oběrstvujícím spánkem, že mu udělil nový den, by si mohl získati nové zásluhy pro život věčný. Ctitel Srdce Páně obětuje mu všechny myšlenky, řeči, práce a všechno, co ten den přinese příjemného neb nepříjemného; prosí snažně o pomoc a požehnání pro všechny starosti a práce celého dne. Jako ranní rosa na lukách oběrstvuje květiny, tak sestupuje rosa nebeská při ranní modlitbě na práce celého dne, oběrstvuje mohutnosti duše, činí vůli ochotnou ke konání povinnosti, k snášení obtíží a křížů. Otec s novou láskou věnuje se své rodině, matka získává novou obětavost a horlivost pro výchovu svých dětí, které doporučí božskému Srdci. Děti vyprosí rodičům nové milosti. Svati andělé přinášejí ranní modlitby ve zlatých nádobách jako líbeznu vůni před trůn boží. Šťastná rodina, která nejvzácnější chvíle každého dne věnuje Pánu Bohu!

Někdy je slychati poznámku: Nemám ráno kdy k modlitbě, musím spěchati do práce. Klame se, kdo myslí, že tím získá čas. Nezávisí všechno na požehnání a pomoci boží, které potřebujeme při každé práci? Žalmista praví: „Nestavi-li Bůh domu, marně se lopotí, kteří jej stavějí: nechráni-li Hospodin města, nadarmo bdí, kdo je hlídá.“ (Ž. 126, 1.) Modlitba ranní, třebaš krátká, s uctivostí konaná, není ztráta času, naopak veliký zisk.

Dovolují-li to práce povolání, chodí ctitel Srdce Páně ráno na mši svatou. Tam prýští z božského Srdce hojnost milostí a požehnání. Když nemůže obcovati mši sv., alespoň v duchu spojuje se s knězem, jenž mši sv. obětuje za všechny věřící živé i mrtvé.

Největší část celého dne je věnována práci a zaměstnání. Každý ctitel Srdce Páně má své zaměstnání, pokud je zdrav. Avšak mají ty práce vždy stejnou cenu? Naše skutky mohou být zlaté, stříbrné, měděné, olověné, ze skla nebo ze slámy, podle toho, s jakým úmyslem a jakým způsobem je konáme. Skutek a práce sebe nepatrnější, je-li vykonána z lásky k Pánu Bohu, je velikou a drahocennou. Vstávání, práce, obcování s jinými, vyražení, odpočinek dá se ušlechtiti, učiniti záslušnějším a cennějším, koná-li se z lásky k Pánu Bohu, s pohledem na Krista Pána. Zda konal Kristus Pán v Nazaretě práce kromobyčejné? Ježíš z metal, pomáhal sv. Josefovi v dílně při obyčejném řemesle, pamáhal bl. Panně a přece měla každá práce cenu převelikou, nejenom že to byly práce Syna Božího, nýbrž také, že je konal z vroucí lásky k Otcí věčnému, že je konal dokonale. Jak asi se řinul pot s jeho čela, když byla práce namáhavá!

Jaký poklad by si mohl každý ctitel Srdce Páně denně nashromáždit, kdyby práci začal, v ní vytrval a ji dokončil z lásky k Srdci Páně. Jak spokojeně by si počíнал ve svém povolání, kdyby si při práci často vzpomínal na Krista Pána pracujícího. Oč více spokojenosti by bylo na poli, v továrnách a v rodinách. Pot, který při práci se řine, by se proměnil v krásné perly a drahokamy, které by se jednou na věčnosti skvěly na jeho krásné koruně. Mzda by se vyplácela ke konci týdne, měsíce neb roku, ale hojnější odměna by se zanašela do knihy života, která bude otevřena, až Pán zavolá k večeru služebníka svého, by ho odměnil podle skutků a prací jeho. Tehdáž u mnohého bude kniha života prázdna, ačkoliv se hodně na-

máhal, ale bez posvěcující milosti, bez lásky k božskému Srdci. Škoda, že mnozí nepoznávají pravé ceny života; uplynou dny, měsíce, roky a přece to nejsou dny plné.

Ctitel Srdce Páně musí mít také zotavení. I tělo potřebuje oddechu. Jsou neděle a svátky, jsou slavnosti v rodině. I tyto dny mohou a mají se posvětit podle vzoru božského Srdce. Kristus Pán odpočíval v soboty, v slavnostní dny, zúčastnil se hostiny, když byl pozván, sdílel radost s těmi, kteří se radovali. Radost Krista Pána byla upřímná, nenucená a důstojná. Ani tyto dny neplynuly bez užítku. Ctitel Srdce Páně užívá takových dnů především k tomu, aby se duše posilila a povzbudila slovem božím, účaststvím na službách božích, přijímáním sv. svátostí. Pak nalézá obcerstvení v návštěvě příbuzných a známých, sdílí s nimi radosti a bolesti, raduje se na procházce nad krásou přírody neb nad úrodou. Nejúčinnější zotavení nalézají členové rodiny v rodinném kruhu. Otec a matka, kteří milují Srdce Přítele dítek, v neděle a svátky rádi meškají mezi svými dítkami, bavi se s nimi, těší se z jejich upřímné přítulnosti. Když mysl je pokojná a svědomí je klidné, vzájemná láska se vzrná, členové rodiny po neděli ochotně se ubírají ke svému zaměstnání.

Je-li dílo celého dne ukončeno, pohlíží ctitel božského Srdce ještě jednou k nejlaskavějšímu Srdci. Děkuje vroucně za všechny milosti, které obdržel z tohoto pramene všech milostí, děkuje za pomoc, které Bůh mu přes celý den poskytoval. Pak srovnává při zpytování svědomí své srdce s nečistším Srdcem Páně. Prosí napřed o dar osvěcení Ducha sv.; pak projde jednotlivé doby denní, zkoumá myšlenky, řeči, práce a povinnosti. Tu poznává, že nebyl snad dosti trpělivý při práci nebo s domácími, že neodporoval dosti myšlenkám a úsudkům nelaskavým, že zameškal příležitosti ke konání dobrých skutků. Když tak svědomí

své prozpytoval, obrátí se k božskému Srdci, lituje upřímně svých hříchů a poklesků, prosí za odpuštění a pevně si umíní, že se chce druhého dne s pomocí boží těch hříchův a chyb varovati. Tak jsa usmířen s božskou Velebností může v pokoji jíti na odpočinek. Uzavře se do rány božského Srdce, které celou noc na něho myslí a za něho se modlí.

Štasten, kdo tak své dny prožije! Jsou to dny plné, plné zásluh, dny spokojené, i když při tom musel nésti rozličné kříže. Srdce Páně ho posiluje a občerstvuje v obtížích. Ke konci života nebudou jeho ruce prázdné; skutky a zásluhy ho doprovodí, by obdržel za ně hojnou odměnu.

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Upadli jsme mezi lotry.

Dobrodružství misionářů ze sv. Gabriela u Vidně.

Následující zpráva pochází od jednoho z misionářů, kteří v misijním domě ve sv. Gabrieli u Vidně na misionářské povolání se připravovali a loňského roku ke konci června do čínské provincie Kansu odcestovali, aby tam ve svůj těžký apoštolský úkol se uvázali.

Od našeho odchodu ze sv. Gabriela v létě 1927 — píše v lednu t. r. P. Alfons Riethmüller — jsme dosud na cestě a pořád ještě nejsme u cíle. Ke konci srpna opustili jsme italskou půdu a náš parník „Goblentz“ vyvezl nás na širé moře. Dne 1. října dorazili jsme do Šanghaje a odtud až sem do vnitra Číny cestovali jsme zase po vodě. Na malém říčním parníku plavili jsme se ze Šanghaje do Hankova, střediska to nynějších čínských nepokojů. Potom následovala plavba na džunkách, t. j. čínských loďkách plachtěných. Tyto džunky jsou nyní v Číně jediným plavidlem, kterých lze vůbec dostati, rozumí se, že plavba na nich, obzvláště proti proudu, je velmi zdoluhavá, ježto veslování nestačí, ale každou džunku několik silných mužů za provazy táhne. Mimo to jsou plavbě na překážku četné vodopády a přejeje. Budeme proto rádi, jestliže aspoň začátkem března do Kansu se

dostaneme. Až dosud plavba byla celkem příznivá, jenom nedávno octlí jsme se v kritické situaci.

Bylo 15. prosince. Sedíme nic netušice v naší džunce. Já jsem právě študoval čínštinu. Po chvíli vyjdu ven před naši kajutu, abych na čerstvém vzduchu se osvěžil. Bylo asi 10 minut po jedenácté hodině. Právě jsme přešli větší přejeje a za nimi méně řeka mezi vysokými horami svůj tok v pravém úhlu. Najednou zarachotí s hory dolů dva výstřely a P. Hesser a Sturwald, kteří byli za mnou přišli, míní, že to jsou asi lovci. Asi 20 metrů před našim „Rafaelem“ jede „Skřivan“ s misijními sestrami a asi 200 metrů za námi „Emden“ se španělskými Kapucíny. Tato jména dali džunkám němečtí cestující. Ale výstřely nás pranic nematou a již se chceme do své kajuty vrátiti, když tu zarachotí výstřel třetí a čtvrtý. Tentokrát slyšíme koule hvízdati v bezprostřední blízkosti. A vidíme již také, jak dvě černé postavy pádí s kopce dolů. V rukách mají pušky. Nyní je zřejmo, že jsme lupičům padli do rukou.

Také naši lodníci to ihned poznali a poněvadž naspět plouti nebylo možné, veslovali vši silou k protějšímu břehu. Řeka je tu několik set metrů široká. Přirazivše ke břehu vyskočili hbitě na zem a hledali spolu s lodními tahouny ochranu za velkými balvany.

Méně příznivou polohu má džunka

„Emden“, která asi 200 metrů pluje za námi. Tam, kde se nyní nalézá, je řeka velmi úzká a ploché břehy neposkytují žádné ochrany. Vidím právě, jak spouští plachty a přiráží ke břehu.

Mezitím seskákali černí, dobře ozbrojení loupežníci s hory dolů. Výstřel následuje za výstřelem. Koule hvízdají těsně okolo nás. Lupiči volají, abychom přijeli k nim. Ale majitel „Skřivana“ odpovídá: „Nepřijedeme!“ Je to muž starší a vážný, jenž patrně nemá po nejdřív s loupežníky co činiti. Volá několikrát po sobě: „Nepřijedeme,“ a běží podél břehu nazpět, odkud jsme přijeli. Zatím přiblížilo se sedm lupičů majice pušky na ramenou, k posledním peřejím. Tam pluje malá loďka, která už delší čas za námi následuje. Lupiči chystají se na této loďce k nám se dostat. Ale na štěstí nechali lodníci loďku státi uprostřed řeky a plavajíc ke břehu utekli. Lupiči střili proto na loďku nadarmo. To také konečně nahlédli a vrátili se ke svým druhům.

Jak se zdálo byli lupiči své věci jisti a proto příliš nespěchali. Věděli dobře, že jim ujítí nemůžeme. Proto nechali zatím naše obě lodi na pokoji a vrhli se na loď, kde byli Kapucíni. Ubozí, co z nich bude? Vidíme, že plují lupičům naproti; patrně byl z nich někdo raněn, jinak by to nebyli učinili. Mezitím hledíme své peníze pokud možno bezpečně uschovatí a proti nepřátelským koulím se zabezpečiti. Na nejnebezpečnější místo na lodi stavíme své bedny a před ně klademe všechny své svinuté cestovní houně, sami pak vrháme se na zem. Na sestry na druhé lodi voláme, aby učinily totéž. Přemysleme zároveň, co činiti, kdyby lupiči někoho z nás s sebou vzali, a modlíme se ke sv. Terezičce od Ježíška, která je naší patronkou na cestě. Jestliže nám ona nepomůže, pak bude zle s námi. Tak ležíme tu ve strachu a nejistotě, jak to s námi dopadne. Copak se asi stalo s Kapucíny? Uplynulo již asi půl hodiny, dosti to času pro lupiče, aby své

krvavé dílo dokonali. Tato myšlenka mi nedá pokoje, musím se přesvědčiti, co se na lodi Kapucínů děje. Z naší džunkky nemám přehledu, proto vyskočím rychle a již ležím na břehu za velkým kamenem. Zde jsem vice bezpečěn a mohu vše přehlédnouti. A co vidím?

Asi třicet černých lotrů stojí na protějším břehu. A loď s Kapucíny? Nechci s počátku ani věřiti svým očím. Jejich džunkka pluje přímo k nám; již jest na poloviční cestě. Či jsou snad lupiči na ní a jedou si pro nás, aby nás pak všechny zničili? Mezitím co takto přemyslím, zarachotí několik výstřelů za sebou a koule letí přes nás mezi loupežníky. Vidím zřetelně, jak na protějším břehu do suchého pisku zapadají. A ku podivu, lupiči utíkají na všechny strany a jako kamzíci lezou po čtyřech na horu. Loď s Kapucíny obrací se uprostřed řeky a jede k protějšmu břehu. Věc zdá se mi nyní býti ještě záhadnější. Také malá loďka pluje rychle k protějšmu břehu. Pořád ještě nevím, co to znamená. Ale sotva loďka přirazila ke břehu, hádanka je rozluštěna. Jako štváná zvěř vyrazí lupiči z loďky, jeden skáče přes druhého, aby se spasil útekem. Počítám lupiče, je jich čtrnáct, všichni dobře ozbrojeni. Jeli skutečně na loďce, aby nás dohonili.

Ale odkud byly ony záchranné výstřely? Majitel „Skřivana“ právě se vrátil a vypravuje: „Věděl jsem, že džunkka s vojáky, kterou jsme večera večer viděli, dnes ráno jede za námi. Soudil jsem, že nemůže býti daleko. Proto jsem běžel zpět a zavolal vojáky na pomoc. Bylo jich sedm. Když slyšeli, že P. Hesser, kterého znali, je v nebezpečnství, začali střeliti zprvu na postrach, potom čtyři z nich vyskočili na břeh, utíkali do kopce a začali páliť do lupičů.“

Než není ještě příčina, předčasné radosti se oddávati. Ještě nevíme, co se stalo s Kapucíny. Nepomstili se lupiči na nich za to, že jim kořist ušla? Konečně přijíždí jejich loď k nám.

Z kněží však neviděli jsme nikoho a naše obava o ně je tím větší. Již přistála jejich loď u naší. Tu teprve otevrou se dveře kajuty a ven potáčí se postava všechna krví zbrocená. Je to jeden z lodníků. Jestliže lupiči s ubohými lodníky tak naložili, myslíme si, jakpak teprv s kněžími? Nyní vychází zase lodník, jemuž kape krev s pravé ruky. Rychle skočím na loď. Jak děsně to zde vypadá! Všecko je přeházeno a na jednom místě podlaha probořena. Ale Kapucíni klečí ve spodku lodi neporušeni a modlí se. Teprve nyní poznávají, že nebezpečí minulo a P. Fulgentius, pravý to Španěl, volá opětně: „To je velký zázrak, zázrak sv. Terezie!“

Trvalo to ještě nějaký čas, nežli jsme se ze svého leku poněkud vzpamatovali a raněně obvázáli. Jeden má ránu v hlavě. Koule trefila ho pod pravým okem, projela celou tvář a krkem vyletěla. Nicméně zdá se, že není v nebezpečení života. Druhý raněný je bratrem majitele lodi a má prostřelenou ruku. Kapucíni vypravují, že bylo na loď vypáleno 15 až 20 ran. Jedna vrazila do cestovního

kuffíku P. Juliana, jenž měl hlavu právě za kuffikem schovanou a zůstala v něm vězeti. Také ostatní koule misionářů ušetřily.

Otcové Kapucíni vypravují: „Všichni lupiči byli dobře ozbrojeni: Měli vojenské ručnice, někteří i revolvery, nebo dýky a nože. Zbraněmi miřice na misionáře vnikli opatrně do džunky. Nejprve ptali se po zbraních. Jako odpověď ukázali jim Kapucíni své rúžence. Lupiči nevěřili, načež je majitel lodi vyzval, aby prohledali bedny a kufry. Ale právě v okamžiku, když lupiči chtěli kufry otevřít, ozvaly se záchranné výstřely. Hned po prvních ranách se lekli a dali se na útěk, aniž nějakou kořist s sebou vzali. Bylo všech asi 40—50, ale neočekávaný útok sedmi vojáků je zaplašil. Celý případ trval tři hodiny; byla to pravičelná bitka, za které padlo přes 300 ran. Rozumí se, že jsme se statečným vojákům upřímně poděkovali.

Další cestu konáme pod vojenskou ochranou a doufáme, že v únoru dojdeme cesty a dorazíme na naši misijní stanici.

A. M. Kadlčáková:

NEDĚLE.

Když je Boží neděle,
bývá u nás vesele,
otec s matkou zpívají,
a já jim též zahraji.

Matička má den co den
svatou píseň zpívá jen
a tatiček také rád
svatou chce si zazpívat.

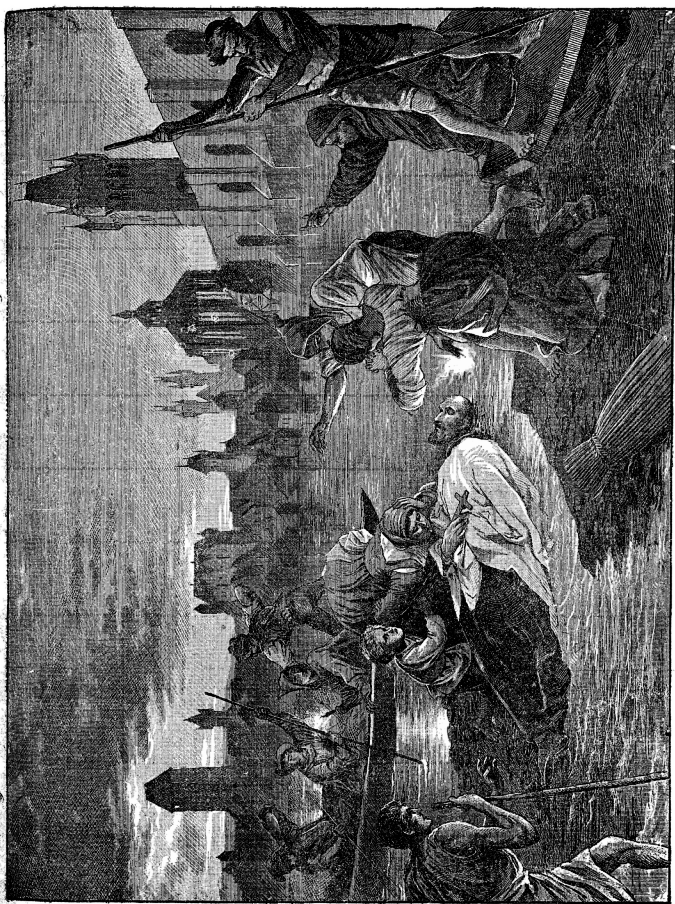
Do kostela hodina
vzdálena je dědina,
proto doma písní tou
ctíme Máti převatou.

Celý svět je Boží chrám,
říká dobrý otec nám,
ve všední den, v neděli
dobra vždy nám naděli.

Jubilejní pout do Lurd 1928.

Kraj, v němž šumné vlny Gave proudí podhořím Pyrenéi a omývají patu skály massabielské poblíž města Lurd, byl před 70 lety svědkem Zjevení Panny Marie Neposkvrněné prosté dívky Bernadettě.

Po prvé se tak stalo 11. února 1858. Při dalších zjeveních vytryskl na pokyn božského zjevu uzdravující pramen a dne 25. března oznámil zjev: „Já jsem Neposkvrněné Početil!“ Až do srdce se vrývají slova jeho, jež

Mučednická smrt sv. Jana Nepomuckého.

jsou svatým odkazem pokolení lidskému: „Pokání, pokání, pokání!“

A mimo pokání čeho si žádala Panna Maria od lidské ruky a od lidské duše? Vystavěti chrám a putovati na místo, kde stanul její zářivý a milostí plný zjev.

Prosté, pravé dítě hor Berdadetka vyplnilo všechna přání nebeské Paní, sdělivši je autoritám církevním, které je po náležitém prozkoumání uznaly pravdivými a povolily pobožnosti a pouti k posvátné jeskyni.

Útrapy lidského života a víra v nadpřirozenou moc velmi záhy přivolaly ke skále massabielské proudy věřících z celého světa — poutníky lurdské, mezi nimiž byl též nynější svatý Otec Pius XI., r. 1893 a r. 1911.

I v českém národě, v němž již od prvých dob křesťanských byla zakoreněna úcta k Panně Marii, probudila se touha stanouti na půdě, posvěcené čistým zjevem Bílé Madonny, kde bylo na její přimluvu uděleno již tolik milostí chorým na těle i na duši.

V československém národě uspořádali první samostatnou pout českou do Lurd v roce 1903: správce fary na domě v Brně dr. František Kolisek a Leopold Kolisek, farář v Předklášteří u Tišnova, za součinnosti čtyř bratří-kněží, pod vrchním duchovním vedením ndp. preláta Benedikta Korčiana, opata v Rajhradě na Moravě a Josefa Škardy, probošta v Šaštíně na Slovensku. Tehdy přinesli poutníci českoslovenští první částku na lurdský dar, na kapli Nanebevzetí Panny Marie v Růžencové basilice.

Od té doby pořádali bratři Kolisekové samostatně ještě 2 pouti: v letech 1907 a 1911 a poté jako pomocníci Lurdského spolku v letech 1913, 1914 (světový eucharistický sjezd), 1922 (bez osobní účasti bratří Kolisekových pro chorobu a úmrtí zakladatele lurdských poutí, faráře Leopolda Koliska) a v letech 1924 i 1926.

Aby bylo umožněno opět srdcím oddaných ctitelů mariánských pokleknouti na svatém místě před massabielskou jeskyní, zvláště když se na-

skýtá tak vzácná k tomu příležitost, aby národ československý byl důstojně zastoupen při projevech úcty Panně Neposkvrněné, umínili si podepsaní bratři-kněží Kolisekové, že na oslavu 70letého jubilea zjevení se Immaculaty a na památku, že před 25 lety byla uspořádána první samostatná česká pout do Lurd, podniknou tohoto roku 1928 pout jubilejní do Lurd a to od 8. srpna do 19. srpna.

Letošní poutníci nenajdou již roztomilého, vpravdě otcovského biskupa tarbsko-lurdského msgra dra Fr. Xav. Schoepfera, věrného strážce massabielské jeskyně, který na věčnost doputoval dne 24. srpna 1927. Na jeho místě pozdraví poutníci nejdůstojnějšího jeho nástupce, kterým jest msgr. dr. Alexander Poirier, jehož významným heslem jest „Sub cruce, juxta aquas“, t. j. „Pod křížem, vedle vod“.

Církevní povolení pouti jubilejní bylo uděleno výnosem nejdůstojnějšího biskupského Ordinariátu v Brně ze dne 9. prosince 1926, číslo 1526.

Protectorát milostivě přijali nejdůstojnější pan metropolita a arcibiskup olomoucký dr. Leopold Prečan a výnosem ze dne 18. ledna 1927, číslo 65 a nejdůstojnější pan apoštolský administrátor brněnský dr. Josef Kupka výnosem ze dne 18. ledna 1927, číslo 78.

Duchovním vůdcem bude monsignore dr. Alois Kolisek, universitní profesor z Bratislavy. V pořadatelstvu je zastoupen Lurdský spolek v Praze a spolupůsobí též jiní osvědčení pracovníci myšlenky lurdské.

K technické spolupráci je přibrána Slovanská cestovní kancelář bratří Doležalů (Praha, Paříž), kteří jsou stálými technickými vůdci Lurdského spolku v Praze.

Jízdní plán je následující:

8. srpna: Odjezd z Brna ráno, z Prahy v poledne.

9. srpna: Příjezd do Štrasburku ráno. V 10 hodin pokračování v jízdě, příjezd do Paray-le-Monial ve 20 hod. Ubytování.

10. srpna: Dopoledne pobožnosti, po

obědě odjezd do Nevers, večer pokračování v jždě.

11. srpna: Příjezd do Lurd k polednímu. Ubytování.

12.—15. srpna pobyt v Lurdech.

16. srpna: Dopoledne odjezd z Lurd.

17. srpna: Ráno příjezd do Lyonu, pokračování v jždě. Večer příjezd do Einsiedeln ve Švýcarsku. Ubytování.

18. srpna: Dopoledne pobožnosti, po obědě pokračování v jždě.

19. srpna: Ráno Dvořiště. Příjezd do Českých Budějovic, tam nedělní pobožnost. Pokračování v jždě do Tábora, odtud jedna skupina do Prahy, druhá do Brna.

P o z n á m k a k jízdnímu plánu: Pořadatelstvo si vyhrazuje eventuelní změnu jízdního plánu, bude-li k tomu správou železnice neb jinými okolnostmi nuceno.

C e n y : I. třída: A) při jždě z Brna Kč 4310.—, B) při jždě z Prahy Kč 4000.—. II. třída: A) při jždě z Brna Kč 3250.—, B) při jždě z Prahy Kč 3060.—. III. třída: A) při jždě z Brna Kč 1990.—, B) při jždě z Prahy Kč 1875.—. Za tento obnos dostanou poutníci jízdní lístek a celé zaopatření, t. j. nocleh a stravu (3krát denně).

Uvedené ceny rozumějí se při zvláštním vlaku poutním; mohou stoupnouti dle měny valutové a jiných okolností. Jistě by se zvýšily, kdyby nebyl dostatečný počet účastníků na zvláštní poutní vlak.

Poněvadž lístky pro zvláštní vlak musí pro všechny poutníky býti koupeny již z Brna nebo z Prahy, nemění se poplatky poutní tím, vstupují-li poutníci na jiné stanici než jest Brno a Praha.

Z povinného obnosu musí býti jedna třetina zaplacená hned při přihlášce, zbytek nejpozději do 30. června. Splacený obnos vrátí se, bude-li přihláška odvolána nejpozději do 31. července. Po 31. červenci je pořadatelstvo ochotno na splacený obnos přijmouti jiného poutníka, kterého si prvotní přihlašovatel za sebe určí. Mimo uvedený

poplatek za cestovné a zaopatření každému poutníku jest splatiti hned s přihlašovacím listem příplatek režijní a na hudbu: I. třída Kč 120.—, II. tř. Kč 100.—, III. tř. Kč 65.—. Odhlási-li se poutník kdykoliv, režijní příplatek se mu nevrátí.

Odchylky od uvedeného cestovního plánu nejsou poutníkům dovoleny. Pořadatelstvo nikoho k pouti nenutí ani velkými sliby neláká, ale ze všech sil se přičiní povinnost svoji vykonati svědomitě.

Arci pout má býti skutečně p o u t í, t. j. výkonem náboženským, a nikoli výletem! Účastníci pouzí turisté se nepřijímají. Rovněž ne osoby pochybné pověsti. Proto do přihlašovacího listu musí býti zapsáno doporučení dotyčného farního úřadu.

Přihlášky jest adresovati buď: Poutní kancelář lurdská. Brno, Falkensteinerova ul. 42, anebo Lurdský spolek, Praha I., Husova ul. 8.

P ř i h l a š o v a c í l i s t musí býti ve všech rubrikách správně a čitelně vyplněn. Přihlášeným pošle je Poutní kancelář.

Podepsáním přihlašovacího listu zavazuje se poutník, že splní všechny předpisy pořadatelstva a že se podrobí případným změnám cestovním co do směru jízdy i co do cen.

V Lurdech je pout naše schválena nejdůst. biskupským úřadem tarbsko-lurdským dle přípisu ze dne 27. prosince 1927.

Modleme se, aby Pán Bůh dopřál mnoha a mnoha ctitelům mariánským vzácné milosti státi se účastníky této lurdské pouti a zapěti tam z celé duše: Ave, ave, ave Maria, Zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria!

Msr. dr. Alois Kolísek, universitní profesor v Bratislavi, duchovní vůdce. — *Karel Kolísek*, voj. supérieur v. v. v Brně, ředitel poutní kanceláře. — *Jan Kolísek*, farář v Dukovanech, Morava, ředitel poutního zpěvu a hudby. — *Antonín Brož*, arcikněz a arcib. vikář, nředseda Lurdského spolku v Praze.

MATCE BOŽÍ.

Máti Boží, slyš mé lkání,
vyslyš mojí prosby hlas,
k Tobě spěchám se svým hořem,
k Tobě o pomoc jdu zas.

Ulev duši umučené,
utiš srdce bolný cit,
pevně zdraví pro své žití
u Tebe chci vyprosit.

Neodháněj dítě svoje,
nebes milá Matičko,
u Ježíše Krista vypros
milost, Boží Rodičko.

A Maria, nebes Máti,
usmívá se mile zas,
zdá se mi, že slyším slova:
v duši mír můj, klid a jas!

Různé zprávy.

Katolická charita v Československu vydává ročně 65 mil. Kč chudým. V „Deutsche Presse“ vypočítává ředitel německé charity katolické na Moravě P. Schlösinger, že katolická charita v Československu dává ročně na dobročinnou péči 65 milionů a to: katolické dobročinné ústavy 40 mil., kláštery 10 mil., neplacené výkony milosrdných sester 5 mil., farní chudinské ústavy 5 mil., výbory charity 500.000, spolky charity a jiné katol. spolky 4.5 mil. Katolická charita dosud působila skrytě a nechodila na veřejnost pro uznání svého díla. Ale dnes, kdy se katolíkům vytýká, že neplní příkázání lásky, stává se nutným, vyjítí na veřejnost se statistikou, ne, abychom se chlubili, ale dokázali, že v katolické církvi láska k bližnímu kvete tak skvělým způsobem, že všeku laickou humanitu daleko překonává!

Francouzští kněží vyznamenáni křížem Čestné legie. Verdunský biskup msgr. Ginisty, jehož diecése trpěla za války nejvíce, koadjutor apoštolského vikariátu v Pekině msgr. Fabresque, který už 30 let pracuje v Číně, msgr. Tisserant, který za války sloužil plných 54 měsíců na frontě, prof. etnologie P. Pastevin, kanovník v Chambrai, Arnošt Dim-

net, lazarista cañihradský, P. Jul. Leveque a řeholnice sestra Maria Minguier, která 34 let pracuje v nemocnici, byli vyznamenáni křížem francouzské Čestné legie.

Knězem pro hluché. V kněžském semináři v Leeds (Spoj. státy) byl nedávno na kněze vysvěcen Josef Hayward. Hayward byl dříve členem protestantské náboženské společnosti a připravoval se pro zahraniční misie. Za války úplně ohluchl, ač řeči neztratil. Na vrácení sluchu nemá naděje. Když byl učitelem hluchých dětí v Johansseu v Boston Spa, vznikla v něm touha státi se knězem katolické církve, k níž po válce přestoupil. Jako kněz chce pracovati v Boston Spa ve prospěch hluchých.

Výchova domácího afrického kněžstva. Misionářské semináře pro výchovu domorodého kněžstva v misijských stanicích Kenya v Africe, řízené turinskými misionáři Utěšiteli, jsou přeplněny chovanci. Vloni byli vysvěceni dva první domorodí afričtí kněží.

Domorodec papuánský katolickým knězem. Prvním papuánským domorodým knězem bude kandidát kněžství Ludvík Vangeke z Papuy, který svá teologická studia již dokončil. Aby

se mohl dostat do svého semináře v Madagaskaru, musel urazit námořní cestu v délce 7000 mil.

Stavba nového paláce ve Vatikáně má být uskutečněna ve vatikánských zahradách. V paláci má být umístěna pinakotheka a laboratoř pro restauraci obrazů a fresek ve Vatikáně a v apoštolských palácích. Palácová novostavba má být monumentálně provedena nákladem 15 mil lir.

Pronásledování katolíků v Mexiku. Redaktor amerického listu „The Common ve a l“ Williams činí návrh, aby byla ustanovena nestranná (ne-sektářská) komise, která by zjistila pravdu o Mexiku a ji pověděla světu. Známy anglický spisovatel B. Shaw připojuje se k tomuto návrhu. Williams píše, že za své poslední návštěvy v Římě obdržel dokument, adresovaný papežem na celý vzdělaný svět, v němž se praví, že Sv. Stolicе považuje nynější situaci v Mexiku za nejhorší persekuci v dějinách. Ale kterýsi syndikát amer. novin, prohlédnuv rukopis, zamítl řečený dokument a prohlásil, že je to „katolická propaganda“. Nyní znovu navrhuje Williams, aby utvořil se mezinárodní laický výbor pro vyšetření nynějších náboženských poměrů v Mexiku a praví: „Spadá-li vina skutečně na katol. církev za sociální poměry v Mexiku, nechť jsou fakta oznámena. Je-li však církev v právu ve svém přesvědčení, že bezmocné dítky Mexika hrozně trpí, nechť to zví celý svět a spojený protest veřejného mínění mezi protestanty, židy, katolíky a nevěříci bude dosti silným, aby pronásledování zastavil.“ Návrh Williamsův je zajisté sympatický. Ale netajíme se obavou, že zednáři dovedou zřízení vyšetřujícího výboru překaziti a vláda mexická řekne, že stav katolíků v zemi je ryze vnitřní její záležitostí, do níž nějaké cizí komisi praničeho není.

Jak se referuje. Hrázy mexického krvežíznicve Callesa nejen že jsou umlčovány světovým tiskem zednářských centrál zpravodajských, ale

jsou také stále zkršlovány tak, jako by katolíci byli rebelanty a jako by krvežíznicve Calles jednal zcela v právu, když je dáva s tříletí, mučiti a pronásledovati. Naše pokrokářské noviny pracují bez hlavy. Otisknou tu a tam zkršlené zprávy, aniž by uvažovaly o tom, co se vlastně děje. A tak soustavně čtete v nich o „vzpouře katolíků v Mexiku“, místo aby se psalo o ochraně katolíků proti neslýchané tyranii náhoněho Callesa, kterým lomcuje ďábelská horečka nenávisti protikatolické.

Sila britského katolicismu. Podle „Catholic Directory“ pro rok 1928 dělí se katolická církev v Anglii a ve Walesu na 4 církevní provincie, a sice westminsterskou, birminghamskou, cardiffskou a liverpoolskou se 14 sufraganními biskupy, jedním koadjutorem a 5 světicími biskupy. Největší diecése je liverpoolská s 373.855 věřícími. Kněží má 424, kostelů a kaplí 161. Saldorfská diecése má 293.400 katolíků, westminsterská 260.000. Nejmenší diecése je Menevia, která má pouze 11.861 katolíků. V britské říši je katolíků celkem 15,289.660, a všech katolíků anglicky mluvících je 43 mil. 940.766.

Katolická církev ve Francii odkupuje od státu své bývalé ústavy a svůj majetek. Katolický ústav v Paříži, jehož budova je od roku 1905 státem zabrána, byl v těchto dnech od státu zpět koupen za 2,500.000 franků. Budova náležela kdysi řádu karmelitánů a v r. 1792 za revoluce byli v ní zastřeleni 3 biskupové a 160 kněží. Jsou tedy pro francouzské katolíky místa posvátná. Katolický ústav mohl v budově od r. 1905 sice zůstat, ale za velké nájemné.

Několik číslic ze Stojanova. Od 15. srpna 1926 do konce září 1927 bylo konáno ve Stojanově 33 kursů duchovních, z nichž jeden osmidenní, jeden čtyřdenní, ostatní vesměs třídenní. Jen rekruti a Omladina měli jeden den. V těchto kursech bylo účastníků 2248, z nichž mužů a jinochů 1647, tedy

48%. Kněží bylo ve třech kursech 148, převorové Mil. bratři 12, inteligentů a akademiků 76, studentů středošk. 213, železničářů ve dvou kursech 228, voj. gážistů 29, mužů z měst (Olom.) 24, dělníků 17, rekrutů 19, jinochů (Orlí atd.) 130, mužů z venkova 101, z Omladiny 50, studentek středošk. 73, akademíček 11, dám z pražské Družiny mar. 45, sodálek 95, terciářek 108, paní a dívek z měst (hlavně Olomouc) ve dvou kursech 193, paní a dívek z Přerova 52, žen z venkova 282, dívek z venkova 342. Celkem 1201 žen. Od samého začátku Stojanova (červenec 1924) do 15. srpna 1926 bylo 55 kursů s 4410 účastníky; celkem tedy bylo 88 kursů s 6658 účastníky, z nichž 2684 mužů (40%).

Zpustošení chrámů v Mexiku. „El Diaria de El Paso“ (Texas) sděluje z Mexika: V Cocula (Jalisco) vnikl purkmistr v čele skupiny komunistů postupně do šesti kostelů ve městě. Všecky obrazy, sochy, jakož i varhany farního kostela padly za oběť jejich zuřivosti. Obrazy, sochy, zpovědnice a starožitné předměty byly z kostela vyneseny na Plaza de Armas a tam spáleny. Poněvadž zuřivci nemohli varhany unést, zapálili je v kostele, čímž vnitřek chrámu byl zpustošen. Když hromada obrazů (z nichž vysoko vynikala socha sv. archanděla Michaela, patrona obyvatelstva) byla zapálena, prováděli komunisté se starostou v čele svatokrádežné orgie. Obklekli se v bohosluzební roucha a jako ďáblové tancovali kolem plápolající hranice. Bezbranné obyvatelstvo, zstrašené několika zatčenými a předstíraným zastřelením, neodvázilo se klásti odpor, jen výkřiky protestovalo proti této svatokrádeži. — „Excelsior“ konstatuje, že mexická vláda během jediného roku zabavila chrámového majetku v ceně 100 milionů peset (asi stejný obnos Kč). Zabaveným majetkem jsou budovy kostelní, farní, úřadovny, školy a j. Jak dlouho ještě?

Sovětský vyslanec o vědecké práci

jesuitů. Pařížský žurnalista, Jules Sauerwein, nedávno navštívil bývalého sovětského vyslance v Berlíně Radka, nyní správce t. zv. „čínské university v Moskvě“. O své návštěvě u Radka píše: „Radek ukázal mi řadu starých knih ve vkusné, z hnědého safiánu zhotovené vazbě. A pravil: „To jsou díla vašich jesuitů ze 17. století o Číně. Jsou stokrát cennější, nežli to, co moderní učenci o Číně napsali. Oni dovedli čínské duši rozumět tak, že dosud nikdo toho dnes nedovedl.“ — Z odpovědi Radkovy lze poznati, jak se nynější sověty zajímají o „čínskou duši“. Universita v Moskvě zřízená, na níž mladí Číňané mají nassáti do sebe ruský bolševismus, je toho velmi výmluvným dokladem, s jakou rozvahou a metodou sověty pracují pro uskutečnění svého programu v Číně, a s Čínou potom proti celému evropskému západu.

Obětavost kněze. Ve francouzské obci Saint-Jean-la-Fouillouse řádily před nedávnem černé neštovice. Obyvatelstva zmocnila se taková hrůza a strach před nákazou, že nikdo nechtěl ošetřovati starou, chudobnou ženu, nemajících bližších příbuzných. Nikdo nechtěl ani vpustiti do domu lékaře, který přicházel z Mende k vůli inspekci epidemie, když si chtěl umýt ruce. Když se o tom dozvěděl místní farář abbé Valentin, stal se ošetřovatelem nemocné. Denně přicházel k ní a vše nutné obstarával. Když zemřela, neměl se nikdo, kdo by mu pomohl dáti nebožku do truhly, ba stěžl našel lidí, kteří ji zanesli na hřbitov. Generální rada departementu Lozère, zvěděvši o obětavosti kněze, vyslovila mu ústy svého presidenta vřelé uznání.

Polský kostel ve Francii. V Dourges, v diecési arraské, je kolonie polská, čítající 4007 duší. Správa dolů jim postavila kostel svatého Stanislava, který byl minulý měsíc posvěcen. Při kostele je též fara. — Kdypak se něčeho podobného dočkají naši katolíti Češi na Volyňsku?

O škole laické napsal francouzský spisovatel Edmond Villey tento zdrčující posudek: „Ločinnost mládeže hrůzné se rozmohla... S náboženským citěním mizí také smysl pro úctu a autoritu dítek k rodičům. Dítě, které se nenaučilo účt k rodičům, nemůže také mít účty k autoritě státu. A následek toho jest všeobecný úpadek smyslu pro povinnost; ruku v ruce s tím jde rostoucí sesurovění lidu. Důsledkem beznáboženské výchovy lidu je zničení charakteru. Beznáboženská výchova dala nám lid bez poctivosti, bez píce, věrnosti, bez spolehlivosti a svědomitosti.“ Toto upřímné doznání, které platí o výsledcích beznáboženské školy francouzské, trvajících již 25 let, splní se i na našem školství, jestli ve směru náboženské výchovy nestane se včas nutná reforma. — O těžké věci píše známý romanopisec René Bazin takto: „Věřte mi a pohlédněte. Jestli vaše děti vracují se vám ze školy, umějí sice čísti, psátí, počítati, ale ničeho nevědí o Bohu, pak krade se vám i jim nejjednodušší svoboda, totiž svoboda víry. Mlčí-li zvony, jestli chrám buď rozpadá se v trosky anebo je svévolně uzavřen, bere se vám naděje. Vyhnějí-li se řeholníci a řeholnice, kteří žehnají, učí, modlí se, dávají příklad, bere se vám část lásky a to ze všech, nejzácnější, totiž té, která nežádá od vás vyšší odměny. Šíří-li se ve vašich příbytcích nevěrecké listy, nemravné knihy, necudné obrazy, útočí na čest vašeho domu, vaše rozumné myšlení, na nevinnost vašich dítek a počestnost matek. Vašimi úhlavními nepřáteli jsou, kteří mrzačí vaše duše a duši vaší ochraně svěřených.“

Lurdy. Počet putujících do Lurd byl r. 1927 velmi značný. Jak staniční železniční úřad oznámil, od velikonoce do října vydal na 600.000 jízdních lístků. A tak pravděpodobně do konce roku dostoupí počet lurdských poutníků 1 milion.

Eucharistický sjezd v Uh. Hradišti ve dnech 26.—29. května 1928. O sva-

todušních svátcích bude uspořádán v Uher. Hradišti krajinský eucharistický sjezd Slovácka a přilehlého Valašska. Metropole Slovácka zahájí krásnými kroji, rozzevučí se zbožným zpěvem a říznou hudbou. Tisíce přijdou uctítí Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti Oltářní a veřejně projevití svou viru. Sjezd bude zahájen v sobotu dopol. o 10. hod. svčticím biskupem Msgrm Stavělem a ukončen velikým průvodem v pondělí svatodušní dopoledne. Kazatelé Msgr Stavel, Msgr Melka z Čes. Budějovic, děkan Dr. Caban z Uher. Skalice, dominikán Dr. Ber. Skácel ze Znojma, jesuita prof. Rybák z Velehradu, salvatorián Paternus Kubác z Val. Meziříčí, františkán Dr. Vyskočil z Kroměříže, univ. prof. Dr. Jos. Foltynovský, tajemník Apoštolátu Jemelka z Olomouce a jiní budou hlásati lásku a slávu Pána našeho ve velebné Svátosti. Všechny stavy přijdou poklonit se Ježíši Kristu svátostnému. Slovácko s Valašskem přinese, co má nejpěknějšího, aby oslavil Krále svátostného, Jemu se zaslíbilo a dokázalo věrnost dědictví cyrilometodějskému. Zveme již nyní všechny. Přihlášky na nocleh přijímá a všechny dotazy zodpoví ř. katol. farní úřad v Uher. Hradišti. Přípravný výbor.

Uznání sovětů a náboženství. Jak bude v zemích, kde se sovětům podaří vyvolati revoluci, s církví a s náboženstvím, o tom píše známý Jesuita, spisovatel P. Bedřich Muckermann takto: „Svá pozorování sám jsem v Rusku prodělal. Pracoval jsem ve Vilně s proletářským dělnictvem a založili jsme silnou katolickou organizaci. Její konec byl ten, že ji bolševici zakázali. Potom zažili jsme v kostele malé obležení, také několik ran ze strojních pušek a rovněž bomb nechybělo. Konečně putoval jsem na 9 měsíců do žaláře; a v té době mnohé v mé duši uzrálo. V žaláři je možno více o národním hospodářství a socialních vědách se přiučiti, nežli z nejobemnějších knih.“

Trojčata k Jesuitům. Do noviciátu u Jesuitů v Aranjezu ve Španělsku vstoupili nedávno tři bratři, kteří se jako trojčata jednoho dne narodili a nyní také společnou životní dráhu nastoupili. Starší jejich bratr již po několik roků jest rovněž v Tovaryšstvu Ježíšovu.

Vatikán zrušil a rozpustil „*Opera Bonomelli*“. Velký rozruch vyvolal v Itálii dekret kongregace konsistoriální, jímž se zrušují „*Opera Bonomelli*“, která měla úkol duchovní péči o vlašské

emigranty. V poslední době snažili se fašisté zmocnit se tohoto díla, jemuž vnutili fašistického komisaře. Komisař Pestolazza pak bez povolení církevních úřadů počal přesazovat kněze působící v emigraci nebo je odstraňoval. A proto Vatikán, než by připustil, aby „*Opera Bonomelli*“ oclla se v rukou politicky stranických, raději je likvidoval. Tak vyhlíží rub fašistické lásky k církvi! Nic jim nevěřte, jde o ztročení ve formě velmi záluďné!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátost oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vzývání P. Marie, prostřednice milosti a za pokřesťanění Japonců a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Vroucně vzývati Prostřednici všech milostí.

Úmysl v červnu 1928: **Rozmnožení katechetů misijních.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Vzývání Marie Panny, prostřednice všech milostí a pokřesťanění Japonců. (Hlavní úmysl.)
— *K Bohu (báseň).* — *Vstoupil na nebesa.* — *Na rozcestí (báseň).* — *Kaplička v lese (báseň).* — *Oslavené tělo.* — *Podobenství Páně.* — *Sv. Maří Magdalena u hrobu Páně (obrazek).* — *Den podle Srdce Páně.* — *Obrázky z katolických misí.* — *Neděle (báseň).* — *Jubilejní pout do Lurd 1928.* — *Mučednická smrt sv. Jana Nepomuckého (obrázek).* — *Matce Boží (báseň).* — *Různé zprávy.* — *Obětování denního úmyslu.*

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. ČERVEN 1928.

ČÍSLO 6.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, at sluhů Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Zadostčinění bož. Srdci Páně a prosba za rozmnožení katechistů.

(Hlavní úmysl.)

Od té doby, kdy Pán Ježíš zjevil své nejsv. Srdce služebnici své sv. Markétě M. Alacoque; od té chvíle, kdy pravil Spasitel, ukazuje na své srdce, ejhle Srdce, které tolik lidí milovalo, vzrůstala vroucí úcta toho nejsv. Srdce Páně mezi věřícími sv. církve katolické. Úcta, kterou prokazujeme nejsv. Srdci vztahuje se na samého Spasitele Boha-člověka, který tolik lidí miloval, že sebe sama vydal až na smrt kříže. Úcta nejsv. Srdce má rozpnít srdce lidská vroucí láskou ke Spasiteli našemu. Než jak to již bývá, každá dobrá věc má své přátele a nepřátele. Tak je to i s úctou bož. Srdce Páně. Hned na začátku této úcty mnozí byli jati láskou hořící k Pánu Ježíši, kdežto zase jiní vystupovali jako nepřátelé této krásné pobožnosti. Tak tomu je až dosud. Místo aby lidé uznali nekonečnou lásku bož. Srdce Páně k nám, protiví se jemu, urážejí Pána nevěrou, neřestmi, bludařstvím a zjevným nepřátelstvím proti Bohu, hanobí sv. tajemství, odporují lásce božské, činí útoky na božství Kristovo, šlapou po přikázáních Božích, zapovrhují sv. svá-

losti, vyhošťují všelikou ctnost, pracují všemožným způsobem o záhubu duší, smyslnost a pýcha rozmáhají se čím dál více, pohrdají sv. církví a nynější hlavou její. Nejsou to hrozné urážky Pána Ježíše? Není to největší nevděk k Němu? Máme to trpět? Což nejsme povinni zadostčinit nejsv. Srdci Páně? Snažme se co nejvíce zadostčiniti našemu Spasiteli! Važme si sv. víry v božství Krista Pána a jeho sv. učení, milujme neskončeně milování hodné Srdce P. Ježíše, klanějme se mu v nejsv. Svátosti oltární, zachovávejme svědomitě jeho sv. prikázání, přistupujme hodně často a ve velikém počtu ke sv. přijímání, cvičme se v bohumilých ctnostech v tichosti a mírnosti, přemáhejme všelikou smyslnost a ošklivou pýchu a važme si sv. církve a sv. Otce, nejvyšší hlavu její, činně pokání na usmíření bož. Srdce Páně, zasvěťme se a celé rodiny úctě tohoto nejsv. Srdce, které jediné přinese všem mír a pokoj tak všem potřebný. Již svítá! Jsou družiny mužů a jinochů, žen a dívek, které hromadně přistupují ke sv. přijímání, společně konají pe-

božnosti k počtě Pána Ježíše ve svátosti oltářní na zadostčinění za všechny urážky a hříchy spáchané. Právě měsíc červen je příhodným k pěstování této velebné pobožnosti k nejsv. Srdci Páně. To jest vroucné přání sv. Otce Pia XI. a proto ustanovil tento úmysl. Než nezapomeňme prositi nejsv. Srdce Páně za pomocníky našich misionářů v pohanských zemích, Jsou to katechisté, kteří kněžím při misiích pomáhají vyučovati lid pohanský pravdám sv. náboženství. Kněží misionářů je poměrně málo, nestačí sami dostáti úkolu tak těžkému

a proto potřebují pomocníky k vyučování sv. náboženství. Tito pomocníci pocházejí dílem z Evropy — dílem jsou to rodáci v těch pohanských zemích, kteří již přijali viru Kristovu, jsou v ní dostatečně vyučeni a pevní. Tito mohou mnoho přispěti mezi svými rodáky ku šíření sv. viry naší; mají snazší přístup ke svým lidem, znají jejich řeč a obyčeje a tak ulehčují misionářům kněžím jejich apoštolskou práci. Čiňme tedy zadost nejsv. Srdci Pána Ježíše a prosme, aby vzbudilo hojně horlivých katechistů v misiích katolických.

Anna Maria:

ALLELUJA!

Alleluja, alleluja,
zní po celém světě,
tam ke hrobu Krista Pána
píseň tato zve tě.

Alleluja, alleluja,
vyzvánějí zvony,
po lučinách, po dědině
letí dumné tóny.

Alleluja, alleluja,
všecko tvorstvo jásá,
a v kostele na oltářích
zlata stkví se krása.

Alleluja, vstal jest z hrobu
zase Kristus milý,
zde u hrobu v modlitbě své
poklekněte chvíli.

Alleluja, zazpívejte
ve svém srdci, v duši,
k lásce velké Jezu Krista
nebuďte víc hlouzí.

Alleluja, alleluja,
z hrobu vstal jest zase,
tam u Otce na nebesích
kraluje v své kráse.

Ještě jest místo.

Úvaha na II. neděli po sv. Duchu. Podává Ignát Záhnl.

Neukonečně velký jest počet lidí, jejichž jedinou touhou jest štěstí, dosíci ho bývá jediným cílem celého jejich života. Ale často se stává, když se jim nabízí opravdové štěstí, opovrhují jím, nesahají po něm. Tisíce let toužily miliony lidí po zaslíbeném Vykupiteli, dožily se toho dne, viděly světlo světa, při jehož spatření radostně zvolal starší Simeon: „Nyni propouštíš, Pane, služebníka svého v pokoji, neboť viděly oči mé spásu tvou.“ (Lk. 2, 30.) Byli pozváni k večeři, ale zaslepení od-

mitli přijíti, našli nevhodné výmluvy, nedostavili se. Není tedy divu, že řekl Pán: „Žádný z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí večeře mé.“ (Lk. 14, 24.) Nařídil, aby šli služebníci na silnice a ulice města, ke plotům, a přivedli chudé, zmrzačené, slepé, kulhavé a kde koho najdou a aby je umístili u připravených stolů. Služebníci učinili podle rozkazu Pána, všechny, které našli, pozvali, ale hlásili pánovi: „Ještě jest místo!“ O této větě chceme rozjímati.

Výzva „ještě jest místo“ platí všem v lažným a studeným nášincům. Lenost, netečnost končí v obyčejném životě chudobou, nedostatkem, v duchovním životě věčným zatracením, peklem. Mnoho vlažných je mezi námi, jsou naprosto neteční ke všemu životu církve, nezúčastňují se ničeho, nečtou dobrých knih, životů svatých, rozjímavých knih, nenavštěvují bohoslužeb, zanedbávají svátosti a posty nejsou pro ně, žijí životem, nesrovnávajícím se s příkázáními Božími a církevními. Vymlouvají se podobně jako pozvaní, o nichž mluví dnešní svaté evangelium. Ctihodný Kempenský líčí následky duševní lenosti těmito slovy: „Lenivý bratr — má sice na mysli především klášterníky, avšak týče se jednoho každého z nás — je skoro stále churavý, všudy a vždy je poslední, rád si odpočívá, rád si pospí. K práci přichází pozdě, brzy z ní odchází. Zčerstva vychází, pomalu se vrací. Veselí se při jídle, v postě je smutný, mračí se. Při společné modlitbě chraptí, při rozprávce křičí. Je hluchý, když se mu něco poroučí, při práci je nemocný.“ Vlažnost srdce je těžká duševní nemoc, způsobuje odpor ku práci, hledá roztržitost mysli. Jinak se jí člověk nezbaví, než horlivostí v dobrém, pilností v rozjímavé četbě, častou modlitbou, vzpomínkou na hořké utrpení našeho Spasitele. Kdo se chce varovati duševní lenosti, musí se přemáhati, pokorně prositi o milost Boží a trpělivě na ni čekati. Hrozné slovo čteme v Písmě: „Poněvadž jsi vlašný a nejsi ani horký ani studený, vyvrhnu tě z úst svých.“ (Zj. 3, 16.)

Tato vlašnost je znamením ohromného nevděku za dobrodiní, která by nás měla pohnouti, Boha z celého srdce milovati, z lásky k němu nejochotněji snášeti všechny obtíže, nepříjemnosti, utrpení. Prosme proto Boha o milost vytrvalosti v dobrém. Sv. Bernard píše: „Čtiš-li se vlašným, lenošným, rozmrzelým, neztrácej důvěru v Boha a neustávej v duševní horlivosti, uchop se ruky toho,

který může a chce pomoci, následuj příkladů světců, neustávej prositi o pomoc, až tě osvití milost i posílá a staneš se činným, obdržíš radostnou náladu a můžeš volati se žalmistou: „Po cestě tvých příkázání běžím, neb ty se uvolňuješ mému srdci.“ (Žalm 118, 32.) (Což znamená: žalmista je zbaven své tísně; když mu bylo uvolněno, radostně a rychle kráčí a běhá po cestě zákona.)

Lenost duševní zbabuje nás mnohých zásluh pro nebe. Stále, v každé chvíli můžeme si získati velké zásluhy pro nebe, můžeme si dobytí vchod do věčné slávy. Opovrhujeme ji? Otevřeme oči a pozorujeme, jakou péči věnují svěští lidé věcem nicotným, pranic neznamenajícím! Sv. Augustin píše: „Považ, s jakou pilností, vytrvalostí spěchají svěští lidé po svých obchodech; považ, co vše podniká ctižádostivý, jakých oklik užívá, aby dosáhl v očích rozumných titěrného uznání nebo vyznamenání. Považ, co vše činí služební, aby našli milost u pánů a viděli v jejich očích, že jsou s nimi spokojeni. Uvaž, jak těžkou, mnoho síly tělesné vyžadující práci podnikají chudí, jak mnoho trpěného potu prolévají, aby si vyhdělali několik korun peněz. Považ, jaké nebezpečí na vodě i na zemi snášá bez reptání kupec, aby získal poklady pomíjející. A ty vlašný, netečný křesťane, nechceš pranic pracovati, pranic podniknouti, aby sis získal milost, přízeň, poklady, bohatství duševní, což ti získá šťastnou věčnost. Jaká to nerozvážnost, jaký to opravdový nezrozum!

Svou netečností a vlašností zavínáme, že mnozí jiní také hynou, protože jim dáváme špatný příklad. Lhostejně přihlížíme, když druzí kráčeji cestou k věčné zkáze. Proč zapomínáme na příklady našeho milého Spasitele i svatých? Pokud pán dohlíží na poli, přičiňují se dělníci a pracují, co síla stačí. Jak bychom měli pracovati o spáse své duše, když víme, že Bůh je vševědoucí, že Ježíš tolik strasti podstoupil tu na světě. Proto nás zve

a vyzývá: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi a já vás občerstvím.“ (Mt. 11, 29.) Všimněme si života světců, co vše podnikli, nikdy nebyli neteční, leniví, vlašni. Podle výroku sv. Augustina volejme: „Mohli-li ti a oni, proč bys nemohl ty, Augustine?“

Cvičme se v lásce k Bohu. Kde je málo lásky, tam není žádná pilnost, snaživost. Kde je pravá láska k Bohu, tam jest opravdový úmysl kráčet na cestě dobrých skutků, které získají věčnou slávu. Již ve Starém zákoně čteme napomenutí: „Ostříhej příkázání Hospodina, svého Boha, bys chodil po cestách jeho a bál se ho.“ (Dt. 8, 6.) Ježíš Kristus výslovně pravil: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánum; neboť buď bude jednoho nenávidět a druhého milovatí aneb se jednoho přidrží a druhým bude opovrhovati.“ (Mt. 6, 24.) Bůh nenávidí všechnu polovičatost, nerozhodnost, ale chce rozděleného srdce, ne chce mít srdce celé. Sv. Jan Zlatoušlý po pisuje těmito slovy podobnou nerozhodnost a polovičatost: „Nečinití dobrého, znamená činití zlé. Služebník nekrade, neopíjí se, není svěhlavý, ale celý den stojí nečinně, nehne rukou, pochválíš ho? Nechce-li tvá ruka nic učiniti pro ostatní údy těla, je lenošná a zaslужuje, aby byla utáta a na oheň uvržena. Bůh nás proto stvořil, abychom pracovali, práce je našim údělem; kdo nepracuje, nevyplňuje účelu, pro který je stvořen. Nutno opovrhovati leností, neboť snižuje nás pod němou tvář, pod pilného neúnavně činného mravence a podobně neustále činnou včeličku. Kdo nepracuje, není hoden býti živ, proto praví sv. Basilius: „Lenost je kořenem a pramenem mnohých hříchů.“

Jistý spisovatel vypravuje tuto událost. Jakýsi cizinec měl zvyk, že chodil v osadách, do nichž zavítal na hřbitov a prohlížel si tam pomníky na hroběch.

Jednou přišel kamsi a četl na hrobě tento nápis: „Muž, který je tu pochován, dočkal se věku devadesáti

let, žil však toliko tři leta.“ Cizinec nemohl porozumětí tomuto podivnému nápisu, ohlížel se po hrobaři a když ho našel, ptal se, co znamenají tato podivná slova? Hrobař vyprávěl: Muž, který je tam pochován, žil od mládí příliš svěťácky, staral se ze všech sil výhradně o pozemské věci. Tři leta před smrtí se vzpamatoval, naučil se znáti a ctíti Boha, snažil se žiti podle učení Ježíšova a církve jím založené. Užil svého bohatství k dobrému, neměl větší radosti než dobře činiti, snažil se líbiti se Bohu, o lidi se nestaral, zda jedná, jak si přeje. Na smrtelné posteli před svědky vyprávěl: Můj dřívější život byl naprosto pochybený, byl jsem pro Boha, pro dobré skutky, pro bližního mrtev. Od té doby, co jsem se vzpamatoval ze své netečnosti, nevěry a obrátil se k Bohu, počal jsem vlastně teprve žiti, žil jsem tedy toliko tři leta poctivě, spravedlivě a zažil jsem nejkrásnější, nejčistší radosti. Poručil, aby mu byl na pomníku jeho hrobu vytesán tento nápis. Považme, co je náš život i kdyby byl sebe delší, srovnáme-li ho s věčností. Vyplatí se proto zde využití času a stále pracovati, méně pro tělo, ale více pro duši, aby mohla býti věčně šťastně živa. Jediného je nám potřebí, žiti v milosti Boží a s ní spolupůsobiti.

Jaká útěcha jest obsažena ve slovech: Ještě jest místo! Jak vážné je to napomenutí pro všechny vlašné, netečné, liknavé, lenivé, aby snažné a neustále pečovali o spásu své duše a vyplnili místo pro ně uchované. Kdyby si tu na světě nikdo nevšímal chudých, utiskovaných, potlačovaných, v nebi je pro ně uchováno místo, tam se nepotřebují obávat, že budou odmitnuti. Vyplňme tu na světě místo, na něž nás postavila Prozřetelnost Boží! Kdykoliv nás stihne něco nepřijemného, bolestného, trapného, utěšujme se blahou nadějí: V nebi, ve svatě církvi, je ještě místo pro nás. Pracujme, pokud síla stačí, o spásu své nesmrtelné duše, vykonávejme toto dílo s největší péčí, aby o nikom z nás neplatil výrok starozákon-

ního proroka: „Zlořečený, kdo koná dílo Hospodinovo ne-dbale.“ (Jer. 48, 10.)

Kéž my všichni přináležíme k vyvo-

leným Páně, k těm, kteří se bojí jména Hospodinova, neboť „blaze jim bude“ (Mich. 6, 9), budou jej viděti tváří v tvář. Amen.

Anna Maria:

S R D C E P Á N Ě.

Svaté srdce Krista Pána,
Tebe nad vše miluji,
Tebe ctítí a slavítí,
v celém žití slibuji.

Svaté srdce Krista Pána,
od zlého mne ochraňuj,
v utrpení, ve zlé chvíli,
vždycky při mně, prosím, stůj.

Svaté srdce Krista Pána,
milostí svou naplň hruď,
zlé žádosti v srdci mojim
nikdy, nikdy neprobuď.

Svaté srdce Krista Pána,
útěchy své vždy mi přej,
před nepřáteli Tvé církve,
vždy mne, prosím, ostříhej!

Svaté srdce Krista Pána,
posvěť srdce, duši mou,
a až jednou zmirat budu,
vem mne v řís svou nadhvězdnu.

Důstojnost člověka.

Napsal Jarolm St. Pavlík.

Kristus se stal za nás poslušným a ponížil se až k smrti kříže; proto jej Bůh povýšil a dal mu jméno, jež je nad všeliké jméno, aby se ve jménu jeho každé koleno sklánělo v nebi, na zemi a pod zemi. Tak píše apoštol národům. Jako Bůh stojí Ježíš tak vysoko jako Otec; On však byl i jako člověk nad všeliké rozumné tvory povýšen a požívá tu největší moc a slávu v nebi a na zemi. Čtyřicátého dne po svém zmrtvýchvstání vstoupil slavně na nebesa jako vítěz a triumfátor nad hříchem, smrtí a peklem. Teď sedí na pravici Boha Otce a je spoluvladařem stvořeného světa a soudcem živých i mrtvých.

I nás, křesťanství čtenáři, Bůh povýšil a ještě více povýší, když vůli jeho budeme plnit a poslušni mu zůstaneme až do smrti. Vznešenost

Ježíše prvorozeného mezi zemřelými i z mrtvých vstalými dává nám příležitost rozjímat o vznešenosti člověka. Tato vznešenost je tak veliká, že si mnohý myslí, že je Bohem anebo aspoň výronem a částí Boha. Mnozí římské císařové vyžadovali pro sebe poctu božskou. Nuže, Bohem člověk právě není — on tak hluboce klesl, protože chtěl býti jako Bůh; ale on je Bohu podobný. On platí více než zvíře, on platí více než celý třebas i tak nádherný svět. Rozjímajme, co člověk je, co má a co bude; ne za tím účelem, abychom si na tom něco zakládali, ale abychom důstojnost svoji ocenili a Bohu za to děkovali.

Co je člověk? Král viditelného světa a všech nerozumných tvorů. Na více místech hlásá nám to Písmo svaté.

Bůh řekl: Učiňme člověka k obrazu a podobnosti svému; nechť vládne nad rybami v moři a nad ptáky nebeskými, nad zvířaty a nad celou zemí. Bůh pozehnal prvním lidem a řekl: Rostež a množte se a naplňte zemi a učiňte si ji poddanou. V Knize moudrosti čteme: V moudrosti své, ó Bože, jsi určil, aby člověk vládl nad tvory. A v knize Sirachově: Bůh mu dal moc nade vším, co je na zemi.

Žasneme nad velkolepými vynálezy, jež lidé učinili, obzvláště v posledních letech. Člověk pátrá dalekohledem po hvězdách nebeských, spektrem seznává jejich složení, paprsky Röntgenovými vnitro člověka, mikroskopem ty nejmenší živočichy, jichž celý milion vejde se do jedné kapky; on poutá blesk, mluví a píše do velké vzdálenosti i bez drátu, jenom vzduchem, zachycuje v gramofoně zpěv a hudbu, lítá jako pták povětřím, podrobuje si síly přírodní. Tuto schopnost, tuto moc obdržel od Pána Boha. Už David zvolal: Co je člověk, že pamatuješ na něho? Jenom o málo menším andělů učinil jsi jej, slávou a cti korunoval a ustanovil nad dílem rukou svých.

Už svým tělem vyniká člověk nad všechna zvířata. Jeho složení je pravým dílem zázračným. Člověk chodí zpřímá, má nejenom nohy k chodění, ale i ruce k pracování, má všechno, čeho potřebuje ke svému živobytí; on může i mluvit. Ovšem má s tělesné stránky mnohé věci společné se zvířaty; nemůže se však říci, že by bylo tělo jeho tělu zvířecímu podobné, jako kdyby zvíře více platilo než člověk, nýbrž naopak: tělo zvířecí je tělu lidskému více méně podobno.

Člověk má však i nesmrtelnou bohopodobnou duši; má rozum, má svobodnou vůli, a to jej povznáší nad všemi nerozumnými tvory. On se může svými silami duševními povznést až k Bohu; nejenom smyslné, ale i nadmyslné a nadpřirozené věci může pochopiti a vystihnouti; on se může modliti a Boha chváliti.

Je-li tak člověk nad všemi zvířaty povznesen, není-liž to hanba, když se pod zvířata snižuje a žádosti těla způsobem nespořádaným uspokojuje, když se oddává opilství a smilství? Bůh jej učinil králem přírody, a člověk se snižuje za jejího otroka. Člověk, praví žalmista, když byl ve cti, nepochopil toho; učinil se rovným nerozumným zvířatům.

Druzí zas padají do opačné chyby, vyvyšující se nezřízeným způsobem; jsou velmi pyšní, moc si na sobě zakládají; jsou pyšní na své vědomosti a umělecké schopnosti, na své vynálezy a vymožnosti, myslíce zrovna, že jsou bohové. Monisté popírají Boha nebeského, uznávajíce jenom boha pozemského; oni praví, že vesmír a příroda celá je božskou bytostí, a každý tvor, jenž žije, jenom projevem a vývinem té bytosti navenek a důkazem, že žije. Před takovou pýchou, před takovým bludem třeba se mítí na pozor. Takové lidi, kteří Pánu Bohu cti upírají, pokoří on až do pekla. On pravil: Cti mě nedám žádnému! Slyš, Israeli, já jsem Hospodin, Bůh tvůj; kromě mne není Boha.

Pozorujme a uvažujme dále, co je člověk, a žasneme nad dobrotou Boha milostivého, jenž jej tak vyvyšil. Člověk je dítkem nebeského Otce. Bůh je otcem všech lidí, protože je stvořil a otcovsky o ně pečuje. Zdalíž není otcem tvým, jenž tě učinil a stvořil? táže se Mojžíš ve svém chvalo zpěvu. Ježíš učil nás se k Bohu modliti: Otče náš, jenž jsi na nebesích. Člověk pokřtěný, posvěcující milostí ozdobený, je ještě více dítkem Božím. Všem, kteří ho přijali, dal moc státi se dítkami Božími, oněm totiž, co jsou z Boha zrozeni. Jaká to hodnost, jaká čest, jaké vyznamenání, býti dítkem Božím!

Dcera krále Ludvíka XV. zasypala jednoho dne svoji komornou předhůzkami. Tato odvětila ve vši skromnosti, že předhůzky ty jsou zcela nespravedlivé. Rozhorlena, že se jí odpíralo, řekla pyšná princezna: Nevíte, že jsem dcerou královnou? A já

jsem i dítkem Božím, řekla komorná. Hluboko a nepomíjitelně vtiskla se odpověď ta princezně do srdce. Nemohla se již zprostiti té myšlenky: Je ještě něco lepšího, vznešenějšího, než býti dcerou královskou, a to jest: býti dítkem Božím. Proto odložila titul dcery královské a stala se chudou a poslušnou dcerou svatě Teresie jako karmelitka, tak aby se stala a zůstala úplně dítkem Božím.

Člověk je dále bratrem Ježíše Krista. Jak svatý Pavel praví, přijal Syn Boží na sebe způsobu služebníka a stal se lidem rovným. Přijal naše tělo, naši krev, naši přirozenost, naši slabost, kromě hříchu, a tím se stal jedním z nás, naším bratrem. Musil se ve všem bratřím svým státi podobným, píše apoštol židům. On sám nazývá lidi svými bratry. Co jste učinili nejmenšímu z bratří mých, mně jste učinili, řekne o soudném dni k spravedlivým. Jaká to pro nás čest!

Člověk je i chrámem Ducha svatého. Zdaliž víte, táže se apoštol Páně, že jste chrámem Božím a že Duch svatý bydlí ve vás? Zdaliž nevíte, že údy vaše jsou chrámem Ducha svatého, jenž ve vás bytuje? Vy jste chrámem Boha živého, jak Bůh praví: chci bydleti uprostřed nich. Ctihodnou je kaple, kde Pán Bůh jen v obraze je znázorněn; daleko ctihodnějším kostel, v němž Bůh sám bydlí; takovým svatostánkem, takovou svatyní, ale živou, je člověk.

Ó, jak velkou příčinu máme Pánu Bohu děkovati, že nás tak povýšil a vyznamenal. Jak mocná to pohutka, abychom se hodnými učinili uděleného vyznamenání. Budme dobrými a poslušnými dítkami Otce nebeského, zjijme tak, abychom dělali

čest našemu bratru Ježíši Kristu, aby se za nás nemusil stydětí; zjijme zbožně a svatě, bez hříchu smrtelného, abychom byli hodným chrámem Ducha svatého.

Člověk je i opatrovancem svatých andělů. Svatý Pavel píše: Zdaliž nejsou andělé sloužícími duchy, vyslaní k službě pro ty, kteří mají děditi věčnou blaženost? Andělům svým přikázal o tobě, aby tě opatrovali na všech cestách tvých. Andělé se tedy vznášejí kolem člověka, andělé jej vodí, andělé mu slouží, andělé jej opatrují. Viz, ó křesťane, kolik platíš u Boha, že máš anděly ke své ochraně. Kež bychom nikdy hříchem smrtelným anděla strážného nezarmoutili!

Uvažujme konečně, čím člověk bude jednou později, pakli Bohu zůstane věrným. Bude jednou dědicem věčného života a občanem nebeským. Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne, bude žiti. Otče, chci, aby kde já jsem, i ti byli, které jsi mi dal, aby viděli slávu mou. Já jsem vám připravil království, jakž je mně Otec připravil. Jak útěchuplnými jsou výroky tyto pro nás! Svatý Pavel též nás těší: Víte, že od Pána dědictví za mzdu obdržíte. Hle, jak krásnou má člověk vyhlídku do budoucnosti! Skončil-li šťastně pozemský boj, zavolá jej Pán Bůh, aby se uvázal ve své dědictví a přijal z jeho ruky nepomíjející korunu, brána nebeská se mu otevře, jako se otevřela milému Spasiteli, a on uváže se v držení království, jež mu Ježíš připravil, a kralovati bude s Kristem na věky. Jenom jedno žádá Bůh od nás, abychom mu věrnost zachovali a v dobrém vytrvali; neboť praví: Buď věrným až do smrti a dám ti korunu života. Kdo vytrvá až do konce, ten bude spasen!

Řád Trinitářů.

Jarolm St. Pavlik.

Slavnost Nejsvětější Trojice náleží k velikým svátkům; mnohé kostely jsou jí zasvěceny. Officium svaté Trojice patří k nejkrásnějším v kněžských hodinkách; škoda, že nic z toho nestojí v modlitebních knihách. Velebnými antifonami oslavuje církev troj-jediného Boha: Chvála a ustavičná čest buď vzdávána Bohu Otci a Synu i zároveň Duchu svatému po všechny časy. Chvalořečena buď svatá a nerozdílná Trojice, která všechno stvořila a všechno řídí, teď a každý čas a po všechny věky. Tebe, Boha Otce nezrozeného, tebe, Syna jednorozeného, tebe utěšitele Ducha svatého, svatou a nerozdílnou Trojici, celým srdcem a ústy vyznáváme, chválíme a velebíme; tobě buď sláva po věky. Tys naše naděje, naše spása, naše čest, vysvobod nás, zachraň nás, oživ nás, ó přebлаžená Trojice!

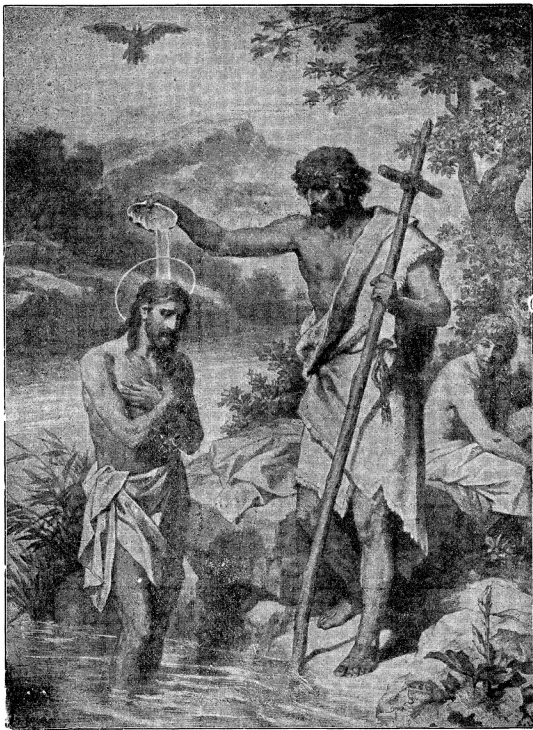
Úctě nejsvětější Trojice je však nejenom první neděle po svatém Duchu, nýbrž každá neděle věnována; proto se zpívá v neděli (vyjma zvláštní časy jako postní a velikonoční) preface o nejsvětější Trojici. V neděli započalo stvoření světa stvořením světla. Bůh Otec stvořil svět, on však jej stvořil skrze Syna; jakžto stojí v evangeliu sv. Jana a vykráslil jej skrze Ducha svatého. A Duch Hospodinův vznášel se nad vodami. V neděli dělájí se výlety do pěkné Boží přírody, tu je příležitost obdivovati Boží moc a moudrost a jej velebiti. On stvořil světlo. Je dvoji světlo: přirozené a nadpřirozené. Přirozené světlo svítí každý den, a to všem lidem, ale nikoli nadpřirozené světlo náboženské pravdy; většina lidí strádá dosud ve tmách pohanství. Ó kéž by jim vzešlo Božské slunce; Kéž by přijali viru v nejsvětější Trojici a se jí klaněli.

Pod moci pohanů a mohamedánů — titi poslední nevěří v druhou a třetí Božskou Osobu — nacházeli se dříve

a částečně nacházejí se dosud ubozí otroci; jejich počet je nemalý. Katolická církev vždy měla soustrast s nimi. Ke konci 12. století sdrúžilo se více zbožných mužů a pojalo úmysl, založiti řád, jehož nejhlavnějším účelem by bylo, zajaté křesťany z otroctví vysvobozovati sbíráním výkupného, postavením se na místo zajatce a všelikým jiným vhodným způsobem. Byli to hlavně svatý Jan z Máty a svatý Felix Valesius. Dali svému podniku jméno: Řád Nejsvětější Trojice. Podnět k tomu dalo sv. Janu zjevení, jež měl při svých prvotínách. Viděl anděla, bílé oblečeného, na prsou kříž z červené a modré látky na oděv přišitý, kterak ruce své rozpínal nade dvěma zajatci, z nichž byl jeden křesťan, druhý mohamedán. Tento zjev měl i později papež Inocenc III., proto potvrdil nově založený řád, řád Trinitářů.

Zajatí a otroci jsou dosud, hlavně v Africe, kde obchodníci s otroky konají na ně hony. Je to dobrý skutek, přispějeme-li něco k jejich osvobození modlitbou a almužnou; tato poslední sbírá se na Tři Krále. Tim se zavděčíme Bohu Otci, jenž nás skrze Syna svého spolupůsobením Ducha svatého z otroctví ďáblova vysvobodil a důstojnost a hodnost svobodného dítko Božího, kterou Adam pozhyl, v nás obnovil.

A vůbec všichni pohané patří k zajatcům. Ďábel je drží v zajetí a oni budou i v pekle jeho zajatci, neodložili svých pohanských neřestí. Přispějme, aby se obrátili, podporujice misie. Je to bohubilý skutek. Bůh Otec jej bohatě odmění, protože jsme mu nové dítky přivedli. Bůh Syn, protože jeho krev za ty duše nebyla prolita nadarmo a Bůh Duch svatý, jenž by rád milost svou co možná nejvíce lidem uštědřil. A andělé se budou radovati, uzří-li svěřence své zachrá-

Křest Pána Ježíše.

něny a svatí v nebi, protože jsme jejich počet rozmnožili.

Kristus Pán poručil svým apoštolům a jejich nástupcům, aby šli do celého světa, učili, křtili a pokřtěné zachovávali příkázání jeho nabádal. A co my máme činiti, kteří nemůžeme jíti k pohanům? Misionářům pomáhati, za ně se modliti, je podporovati, aby s výsledkem mohli vyplniti svou úlohu. Necht' zavzní chvála Nejsvětější Trojice v pohanských zemích a necht' se uskutečnití ty dvě prosby v Otčenáši: Posvět se jméno tvé, přijď království tvé!

K zajatcům, které by záhodno bylo vysvoboditi, náleží i bludaři a rozkolníci: k nim patří ty různé sekty protestantské a nesjednocená východní církve. Oni jsou sice křesťané a věří v Nejsvětější Trojici, ale nevěří to pravě. Jakž se zajatec musí spokojiti s onou stravou, kterou mu dá dohlizitel, i kdyby byla nevim jak nechutná a nezáživná; rovněž tak musí se naši odloučení spolukřesťané spokojiti s onou duchovní stravou, jaká jim bývá od jejich kazatelů předkládána. Ach, jak špatná je často tato strava! Pokažená strava, pokažené evangelium, plné bludů. Předsudky proti katolické církvi je drží v zajetí; pýcha, pohodlný život, nechuť ke kajícím skutkům a tak mnohý jiný málo šlechtný ohled, nenechají je vrátiti se na pravou cestu. Co máme činiti? Za jejich obrácení se modliti a jim dobrý příklad dávat, aby se vrátili do ovčince Kristova a přesvatou Trojici pravým způsobem uctívali.

Národ Gotů, kteří žili v čase stěhování národů, byl oddán ariánskému bludu; později stal se katolickým. Na památku toho slavi se ve Španělsku 8. května svátek ke cti Nejsvětější Trojice, jako děkovaná slavnost za

obrácení Gotů, jež se stalo za krále Rekarada.

K zajatcům patří dále hříšníci ze zvyku. Náruživost drží je v zajetí, jsou otroci ďáblu, pro nečistotu, nestřídmost, lakotu. Zarmucují Boha Otce, který je stvořil, Boha Syna, kterého znovu ukřižují, Boha Ducha svatého, jehož milostí povrhují. Jak ty máme vysvoboditi? Bratrským napomenutím a modlitbou za obrácení hříšníků, zvláště k přečistému Srdci Panny Marie. Blaze tomu, komu se podaří hříšníka obrátiti! Svatý apoštol Jakub píše: Kdo hříšníka s cesty bludné zpět přivede, ten zachráni duši jeho a přikryje množství hříchů svých.

Ještě je jedna odrůda zajatců, kterou máme vykoupiti: to jsou duše v očistci. Jejich vézením je očistec, místo bolesti. Ó jak touží spatřiti Nejsvětější Trojici v její slávě a velebě. To je jejich nejsvětější bolestí, že jsou odloučeny od Boha. Každý ví, jak je můžeme vysvoboditi: obětí mše sv., postem a almužnou, modlitbou, odpušky. Mysleme často na duše v očistci, navštívme častěji hřbitov a pomodleme se tam: vysvobozené duše budou se za nás přimlouvati u Nejsvětější Trojice.

Ti, kdo nosí škapulír, patří též k řádu Nejsvětější Trojice, ač ne tak jako oni, kteří skládají sliby a žijí v klášteře. Nejvrchnější škapulír je bílý s červenomodrým křížem. Napomíná nás, abychom chodili v bílém šatě nevinnosti, abychom toužili po modrém nebi a šli po cestě křížové, od krve červené, která k nebi vede. Účel řádu máme tím způsobem vyplniti, že budeme zajatce vysvobozovati, otroky, nevěřící, bloudící, hříšníky a duše v očistci a uctívati Nejsvětější Trojici. Ji budíž čest, chvála a sláva po všechny věky věků.

K dějinám zasvěcení se rodiny božskému Srdci.

V. Wirsig T. J.

Člověku je vrozena láska k vlasti a k svému rodišti. I když je vzdálen od své vlasti, rád na ni myslí, rád o ni slyší, těší ho, setká-li se s některým krajanem a má účastenství na jejím osudu. Zajímá ho zpráva o vzniku, o rozšíření, o přátelích a nepřátelích a vůbec o dějinách své vlasti. Tato láska doprovází člověka až do hrobu.

Ještě dokonalejší láska má se v jeho srdci ozývati, neboť je tak šťasten, že se stal občanem ještě jiné říše. Tato říše má větší objem, než kterákoliv pozemská vlast. Je rozšířena po všech dílech země. Členů ji celkem neubývá, nýbrž přibývá. Má sice nepřátele, ale nezahyne, ježto bude trvali až do konce světa: „Říše jeho nebude konce.“ V čele této říše je král nejmocnější a nejmoudřejší, jenž má všechny poddané a má srdce nejšlechetnější. Tento král je Kristus Pán. Dějiny této říše jsou slavné. Přežila sice boje veliké, měla mocné nepřátele, ale i nejurputnější nepřátele, jako římský císař Julian, musili uznati: Králi věčný, Tys zvítězil. Kdo je dobrým členem této tak slavné říše, je to katolická církev, zajímá se o její osud, rád slyší o jejím rozšíření, o bojích a vítězstvích. Ovšem část poddaných nejevila vzdy upřímnou lásku k nejšlechetnějšímu Králi. Mnozí se odvrátili od říše Kristovy a nechťeli uznati sv. Otce za náměstka Krista, věčného Krále. Aby Kristus Pán své poddané přitáhl k sobě, zjevil své horlivé a pokorné služebníci, sv. Markétě Marii Alacoque svénejlaskavější Srdce a přikázal jí, aby rozšiřovala jeho úctu. Ona namítala, že není schopna k tak velikému dílu, ale Kristus Pán příslibil jí svou pomoc. Zároveň poukázal na P. de la Colombière z Tovaryšstva Ježíšova, jenž jí měl býti rádcem a pomocníkem. P. de la Colombière hleděl všemožně

rozšiřovati ve Francii a Anglii úctu k božskému Srdci. I dva jiní zpovědníci sv. Markéty Marie Alacoque P. Croiset T. J. a P. Rolin pracovali o rozšíření úcty k božskému Srdci. P. Croiset vydal r. 1689 dílo: Úcta k božskému Srdci. Ve zveřejnění vyslovil Kristus Pán přání, aby zvláště řád Navštívení P. Marie, k němuž náležela sv. Markéta Marie Alacoque a Tovaryšstvo Ježíšovo rozšiřovalo úctu k Božskému Srdci.

Sv. Markéta Marie Alacoque jasně poznávala, že praktický kon lásky ke Kristu Pánu pozůstává v úplném zasvěcení se božskému Srdci. Proto zasvětila sebe a svou klášterní rodinu na svůj svátek, 20. července r. 1685 božskému Srdci.

Abyste pobožnost k božskému Srdci a tím také zasvěcení rodin mohly se veřejně konati, potřebovaly schválení sv. Stolic. Brzo po zjevení se Krista Pána sv. Markétě Marii Alacoque obrátili se králové, knížata, biskupové, řeholní řádové, mezi nimi sestry Navštívení P. Marie na sv. Stolic, aby povolila svátek, hodinky a zvláštní mši sv. ke cti božského Srdce. Mezi biskupy žádal o to zvlášť Jindřich Belsunce, biskup Marseilleský, jenž byl zasvětil svou diecési božskému Srdci z vděčnosti, že byla osvobozena od moru. P. Gallifet sestavil r. 1726 na papeže Benedikta XIII. zvláštní spis o účtě božského Srdce, kterým podporoval tuto žádost.

Avšak povstali také protivníci této pobožnosti, zvlášť Jansenisté, Josefínisté a také někteří katolíci a vytýkali, že se ctitelé božského Srdce klanějí pouhému tělesnému srdci, jakoby srdce Kristovo nebylo spojeno s duší a božstvím Krista Pána. I pokuty a tresty byly ustanoveny od světské moci, na př. P. Hellovi T. J., zaměstna-

nému na hvězdárně ve Vidni a kanovníku Fastovi, jenž rozšiřoval spisy o uctívání božského Srdce. Tak se stalo, že jenom částečně bylo vyhověno prosbě tolika žadatelů o povolení svátku božského Srdce. Sv. Stolice dlouhá a bedlivě všechno zkoumá, než nějakou pobožnost schválí.

Ale přes všechny odpor rozšiřovala se úcta k božskému Srdci vždy víc a více. R. 1856 ustanovil Pius IX. svátek, mši sv. a hodinky ke cti božského Srdce pro celou sv. církev a sice na pátek po oktávě Božího Těla.

P. Ramière *) T. J. založil Apoštolát modlitby, který je úzce spojen s úctou božského Srdce. Jeho snaha směřovala k tomu, aby celá lidská společnost byla zasvěcena božskému Srdci. Proto dokazoval ve francouzském časopise b. Srdce z roku 1861, 1862, pak ve spise „Říše božského Srdce“ a také později, že Kristus Pán je králem celé lidské společnosti a všech jednotlivých společností a že chce vládnouti nad nimi ne mocí, nýbrž láskou. Aby připravil tuto říši božského Srdce, uveřejnil ve francouzském časopise v září 1870 článek o zasvěcení se rodin, farností a spolků rozličného druhu. Události v Římě, obléhání a nové poměry překážely tehdy provedení toho úmyslu.

R. 1875 vynasazil se P. Ramière přiměti biskupy k tomu, aby podali papeži Piu IX. žádost o povolení zasvěcení se celé katolické církve božskému Srdci. Žádost byla podána od 534 biskupů.

Sv. Otec přijal prosbu velmi blahosklonně, ustanovil zasvěcení a udělil P. Ramièrovi zvláštní výsadu, že měl ve jménu sv. Otce rozhodnutí sdělit všem biskupům celého světa. Pius IX. se vyslovil, že nikdo jiný nemůže lépe vyložit důležitost zasvěcení než P. Ramière, jenž k tomu dal podnět. P. Ramière ohlásil pak zasvěcení v dopise ze dne 25. dubna, který poslal biskupům celého světa,

*) Manuel De La Consécration par le R. P. Joseph Calot, S. J.

vyložil smysl a užítky zasvěcení a vybízel horlitele a horlitelky Apoštolátu modlitby k spolupráci, by zasvěcení mělo stále účinky. Ve spojení s náměstkem Krista Pána, jenž jediný mohl zasvětit celou sv. církev Srdci Páně, měli biskupové zasvětit své diecése, představení své komunity, faráři své farnosti, hlavy rodin své rodiny.

Několik roků později r. 1882 vydal P. Ramière nové provolání jenom pro rodiny a vybízel je k tomu, aby se zasvěcovaly zvlášť a sice slavně. Účinek provolání byl veliký; jenom v městě Marseille zasvětilo se od r. 1882—1886 10 tisíc rodin božskému Srdci.

Roku 1889 byla stoletá památka zlověstné francouzské revoluce. Vrchní ředitelství Apoštolátu modlitby v Toulouse vydalo nalehavé provolání k celému světu, aby se zasvětily všechny katolické rodiny božskému Srdci. V provolání se zmínilo, že zasvěcení se může vykonati doma hlavou rodiny aneb v kostele ve jménu hlavy rodiny. Aby užitek zasvěcení byl trvanlivější, doporučovalo prohlášení, aby se zasvěcení obnovovalo první pátek každého měsíce a aby obraz Srdce Páně v příbytku se uctíval. Provolání mělo takový účinek, že se zasvětilo jenom ve Francii přes milion rodin božskému Srdci, jak dokazuje Zlatá Kniha, ve které jsou zapsána jména zasvěcených. Zlatá Kniha se uschovává v Paray-le-Monial v pokoji sv. Markéty Marie Alacoque, který byl proměněn v kapli. Ve Francii zasvětilo se přes milion rodin božskému Srdci, na celém světě přes 2 miliony. Na vrchní ředitelství byla poslána jména rodin z celého světa, které se zasvětily: z Anglie, Argentinie, Rakouska, Austrálie, Alžiru, Německa, Brazílie, Belgie, Kanady, Číny, Egypta, Španělska, Holandska, Irska, Itálie, Polska, Portugalska, Turecka.

Vrchní ředitelství Apoštolátu modlitby snažilo se i po roce 1890 stále rozšiřovati zasvěcení se rodin božské-

mu Srdci. O tom svědčí nová vydání zázračné modlitby, jež byla stále žádána i veliká korespondence o této pobožnosti s rodinami.

Rodiny i jednotlivci obraceli se s důvěrou k božskému Srdci. Kristus Pán sám byl prohlásil, že účta k božskému Srdci je milostí uschovanou pro poslední dny, tedy i pro naši dobu.

Kéž najde božské Srdce i v našich zemích mnoho horlitelů a horlitek, kteří by pracovali pro rozšiřování zasvěcení se rodin božskému Srdci. Hojnost milosti by se do rodin přýštila z božského Srdce a zavládl by v nich mír, který jim namnoze schází.

Anna Maria:

OBĚT MŠE SVATÉ.

Každý den se v chrámu Páně
sloužívá mše svatá,
při ní duše lidská bývá
Bohem zaujatá.

Při Gloria, epístole
i obětování,
s prosbou vřelou duše lidská
ke Kristu se sklání.

A pak u pozdvihování
vroucně retý prosí,
ať nás milost Krista Pána
celým žitím roší.

Při svatém pak přijímání
přiját tělo Páně,
bývá duši naší štěstí,
blaho svrchované.

Každý den se v chrámu Páně
sloužívá mše svatá,
kdo má srdce plné bolu,
ten tam na ni chvátá.

Milost Boží srdce plní
i uštvanou duši,
proto spěšte na mši svatou,
nebuďte k ní hluiš. —

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Světlé obrázky z Číny.

Píše misijní lékař Dr. Fr. Drexler.

Metlou lidu, postrachem všech kupců a pocestných, brzdou všeho provozu, největší a nenasytnou pijavici na těle čínského lidu, spolučáští zákonitých i nezákonných lupičů, příčinou nezměrné bídý je čínská soldateska. Je opravdu těžko říci, je-li na ní něco dobrého. Jestliže nyní Čína vojáky se hemží, lze si učit obraz o hospodářské a sociální bídě této obrovské říše. Tim se také vysvětluje, že vojenský stav je ze všech nejrozkřivenější.

Nuže, příslušníky tohoto vykřičeného stavu získati pro křesťanství, to jest pro misionáře na první pohled věci nejen nadmíru obtížnou, ale i ve mnohých případech docela nemožnou. A přece není misijní práce v této příčině beznadějná, ano potkává se tu a tam s dobrým výsledkem. Výbornými pomocníky misionářů v této věci jsou nemocnice a misijní lékaři. Často přichází do naší nemocnice v Tsiachovu vojáci ranění i jinak nemocní. Jsou to obyčejné lidi z cizích provincií, kteří byli se svými pluky na sta kilometrů přechodili, až je konečně nepřátelská koule ranila, anebo

nemoc nějaká schvátla. Léčení čínskými lékaři ránu nebo nemoc přecházející ještě zhorší a tak se stává nemocnice a misijní lékař jejich posledním útočištěm.

Léčení těchto raněných nebo nemocných vojáků bývá světlou stránkou misijní činnosti. Jejich pobyt v nemocnici bývá pravidelně delší a když se byli uzdravili, bývají z vojska vyloučeni a dostávají pak nějakou menší veřejnou službu, která jim v konání křesťanských povinností nepřekáží v případě, jestliže se stali křesťany. A mnozí skutečně se křesťany stávají. Takové případy jsou nejen dosti časté, ale i zajímavé. Proto o některých obsírněji se zmíním.

Velmi často trvá to 8—10 dní i více, prve nežli raněného nebo nemocného na nosítkách k nemocnici donesou. Můj první pohled padne zpravidla na obličej nového pacienta, abych zjistil způsob a povahu nemoci. Pravidlem jest, že ubožáci přicházejí s vysokou horečkou a v bídném stavu a je vůbec s podivem, že jich cestou málo jenom umírá.

Jednou za krásného letního odpoledne jedu na koni sousední osadou, která asi 20 km od Tsinchova je vzdálena. Tu vidím, jak nosiči nesou na nosítkách raněného vojáka. „Aha,“ myslím sobě, „to je asi také jeden z těch nedobrých!“ Když však raněného do naší nemocnice přinesli a já k léčení jeho nohy jsem přikročil, změnil jsem své špatné mínění o něm a byl jsem nucen ho politovati. Asi před osmi týdny byl v jedné bitce poraněn a ponejprv a naposled obvázan.

Když byl dlouhý čas děsně bolestí snášel, podařilo se mu dostati se k nám do Tsinchova. Když jsem obvaz odstranil, objevilo se v ráně velké množství červů a vyčítal z ní asi 10 cm dlouhý kus holenní kosti. Spoleháje na čínskou houževnatost, dal jsem se do léčení. A hle, k velké naší radosti byl raněný za několik neděl úplně zdrav.

Nemocný byl velmi povděčen, že byl u nás přijat a ošetřován a během času zajímal se velmi o náboženství křesťanské. Vyznaje se ve čtení a psaní vyžádal si katechismus a pilně v něm četl. Ke konci léčby dospěly jeho vědomosti tak daleko, že jej mohl misionář pokřtiti. Několik neděl po svém propuštění z nemocnice poslal nám ze svého domova Honanu srdečně psaný list děkonný a za následujících měsíců obdrželi jsme od něho dopisy další, ve kterých nikdy neopomenul nás svou vděčností ujititi.

Podobný ubožák jako předešlý přišel k nám o několik neděl později. Jeho stav byl ještě horší, nežli jeho předchůdce a vůbec se pochybovalo o jeho uzdravení. Ale Číňané vydrží často víc, nežli bychom se nadáli. Musila mu býti odejmuta noha, ale potom se pozdravil nápadně rychle. Ježto se na vojnu vrátiti nemohl, hledal si nějakou službu. Na katolickou víru však, kterou byl za svého pobytu v nemocnici poznal, nezapomněl, ačkoliv ještě pokřtěn býti nemohl. Má k nám dobrých 20 kilometrů, ale nicméně přijíždívá k nám na svém oslu na nedělní služby Boží. Stalo se ovšem nejednou, že nemaje kalendáře místo v neděli přišel o den později anebo i o den dříve. Doba jeho pokřtění není daleka.

Jiný případ. Před vraty stojí nosítka a na nich leží raněný voják. Ve vojenském kabátě vězí vyhublý, horečkou se třesoucí výrostek s prostřelenými plícemi. Vykašlává krvavý, hnisavý hlen. Jak se radoval ubožák, když konečně po 8—10denní cestě přes hory v nemocnici ležel na lůžku! Klidně a spokojeně podroboval se přesně všem lékařským pokynům. Jednou večer viděl jsem v jeho světnici světlo. Nepozorovaně nahléd jsem dovnitř a viděl jsem, jak zatím co ostatní spali, při kousku svíčky s velkou horlivostí učil se katechismu. Netrvalo to dlouho, raněný činil totéž před ostatními nemocnými a že měl dobré vlohy, činil rychle velké po-

kroky. Domorodý čínský kněz do-
učoval jej ještě nějaký čas a brzy
mohl na vlastní žádost býti pokřtěn
i přijati svátost sv. biřmování. Byl
bych rád statného mladíka v nemoc-
nici podržel jako sluhu nebo ošetřo-
vatele, ale on toužil po svém domově
v Honanu, kde bydlí jeho rodiče a
kde také mnoho křesťanů žije.

Není tomu dávno, obdržel jsem
z Lanchova, hlavního to města pro-
vincie Kansu, čínský dopis. Byl psán
tamějším nářečím a proto mi při jeho
překladu musil býti nápomocen náš
čínský kněz. Pisatel dopisu byl voják,
jenž před několika týhodny odtud
byl propuštěn a s vojínem, o němž
shora byla řeč, se učil katechismu.
Poněvadž byl méně nadán, nežli onen
a proto v učení byl pozadu, nemohl
ještě býti pokřtěn. Mimo to musil se
na rozkaz vojenského lékaře vrátiti
k svému vojenskému oddílu. Odtud
psal mi zmíněný dopis, který zní ná-
sledovně:

„Slovutný, milý pane, bohatý a
velikost a slávu! Kéž by tvé štěstí ne-
přetržitě rostlo! Všecko okolo tebe
zvětšuje tvou slávu a tvou nezměrnou
výsost. To ti praví Džu ven tsä.
(Jméno pisatele.) Buďtež tobě díky,
ty ve štěstí narozený a nejvyšš sta-
roslivý. V církvi nalezl jsem radost,

kdežto jsem dříve byl vždycky smu-
ten. Přišel sem šťastně budu dle tvé
rady věrně se řídit. Přijmi můj po-
zdrav, ty nade všecko vznešený! Pln
oddaností podává ti tento list Džu ven
tsä. Zajímavý to list, není-liž pravda?
V celém svém životě jsem aspoň ta-
kového nedostal. Zde vidíme, jak
Čiňan píše představenému anebo vel-
kému pánu. Avšak ještě něco z toho
vysvítá: je to šlechetné smýšlení, jaké
i příslušník nejvykřičenějšího stavu
v Číně může mít. Na první pohled
by se ovšem člověk domníval, že celý
čínský národ stojí ve zbraních a pro
nic jiného nemá smyslu. Nicméně
mezi touto ohromnou lidovou spou-
stou jsou jednotlivci, kteří jsou kře-
stanství přístupni a právě ústav mi-
sijních lékařů mnoho k tomu přispívá,
že dochází svého cíle. Na lůžku ne-
mocnice zapomíná raněný nebo ne-
mocný na váru válčnou a začíná se
zajímati o věci docela jinaké. U Či-
ňana jest tato duševní přeměna tím
snadnější, ježto se už v nové poměry
vžil a na staré národní tradice více
méně zapomněl. Slovem, z předešlého
vidno, že vydatnou podporou v mi-
sijní činnosti skytá misionáři lékař
misijní, jenž raněné vojáky léčí a
tak zároveň dříve nežli kněz na jejich
mysl působí.

Různé zprávy.

Papežským delegátem pro mezi-
národní eucharistický kong-
res v Sidney byl jmenován
kardinál Ceretti, který odjede
do Sidney s celou delegací. Podle nej-
novější statistiky je v Australii katolík
1,155,469, na Novém Zelandě
164,577. Episkopát čítá 7 arcibiskupů,
17 biskupů, 11 apoštolských vikářů
a 1779 kněží. Ve školách vyučovalo
9604 sester a 913 fráterů.

Domorodý klerus v Oceánii. Dle mi-
sionářských zpráv P. Duboira C. M.
z Oceánie, mají misijní stanice v Ton-
gu, Valisu a Futuně 8 domorodých

kněží, 8 seminaristů a 58 preparan-
distů. Samoyské ostrovy mají 2 kněze,
12 preparandistů, ostrovy Fidisi 1 kně-
ze, 1 seminaristu a 24 preparandistů.
Celkem je tedy 11 domorodých kněží,
9 seminaristů a 94 preparandistů.
Zásluhu o výchovu domorodého kněž-
stva má hlavně msgr Bataillons, kte-
rý v roce 1842 byl jmenován apoštol-
ským vikářem Oceánie, a jemuž se
podařilo založiti na ostrovech Valis-
ských v roce 1874 kněžský seminář.
50 let sbíral almužny. Milosrdný
bratr fráter Victorian, známá
osobnost ve Vídni, byl v únoru t. r.

předmětem řídké oslavy. Slavil 50 výročí složení slavných slibů, již po bohosluzkách v konventním kostele znovu obnovil do rukou řádového provinciála P. Cyrona. Fráter Victorian obdržel od sv. Otce a generála Milosrdných bratří blahopřejné připsy. Fráter Victorian vykonával po celých 50 let funkci sběratele milodarů pro nemocnici svého kláštea.

Počet katolíků na světě je různými statistikami udáván různě. Ve Španělském listě „Razon y Fe“ konstatuje P. Gil S. J., že počet katolíků na celém světě činí 345 milionů. Pro Ev-

ropu odhaduje počet dle Catholic Directory 200 mil. Pro Asii a Ameriku odhaduje počet vyšší než anglický Catholic Directory. V jižní Americe počítá 95 mil., pro oba americké kontinenty 127 mil. katolíků.

Poděkování.

Plnic svůj slib, vzdávám tisícěrě díky Božskému srdci Páně, Neposkvřněné Panně Marii Lurdské, sv. Josefu, sv. Antonínu, sv. Teresii od Ježíška a sv. Gertrudě za uzdravení z těžké choroby.
M. S.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltařní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, na zadostčinění za všechny urážky Tvému Srdci činěné jakož i za katechisty a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Čiňme za dost Pánu Ježíši!

Úmysl v červenci 1928: **Aby studující od nevěry a zkázy mravů chráněni byli.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Zadostčinění bož. Srdci Páně a prosba za rozmn žení katechistů. (Hlavní úmysl.) — Alleluja (báseň). — Ještě jest mlsto. — Srdce Páně, (báseň). — Důstojnost člověka. — Řád Trinitářů. — Křest Pána Ježíše (obrázek). — K dějinám zasvěcení se rodiny božskému Srdci. — Obět mše. sv. (báseň). — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskarna, Brno. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. ČERVENEC 1928.

ČÍSLO 7.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Rozřešení sociální otázky v duchu křest.

A by studující od nevěry a z kázání mravů chráněni byli.

(Hlavní úmysl.)

Mnoho se mluví a píše o sociální otázce, o propasti mezi lidmi majetnými a nemajetnými, mezi prácedárci a dělníky, mezi občanskou třídou a proletariátem. V novinách, ve schůzích, ve spolicích, v přednáškách na vysokých školách, slovem všude se mluví, píše a řeší sociální otázka a přece jsou lidé bezradní a neví si pomoci. Nedaří se jim překlenouti propast mezi těma dvěma stranami proti sobě stojícími a bojujícími na život a na smrt. A proč se jim práce nedaří? Proč si noví rady? Neznají pravé cesty ke smíru. A ti, kteří cestu znají, nechtějí po ní kráčet. Schází jim dobrá vůle a ještě něco a to je hlavní příčina nezdaru jejich. Nedbají hlavního přikázání Kristova: *Milovat i budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, z vešší duše své, z vešší mysli své.* A druhé přikázání: *Milovat i budeš bližního jako sebe samého.* (Mat. 22, 37.) Kdyby právo a zákony, veřejný a soukromý život byly proniknuty pravou láskou k Bohu a k bližnímu, hned by bylo jasněji, lépe na zemi a sociální otázka by byla šťastně vyřešena. Než kdo dbá těchto přikázání? Lid, ať bohatý nebo chudobný, od-

vrátil se od Boha, obojí zatvrdli srdce své, naplnění jsou touhou po bohatství, jsou plni sobectví, jeden chce zničit druhého a nenávisť roste čím dál více. Boj se stává vždy krutější. Bez Pána Boha, bez jeho přikázání lásky nebude nikdy sociální otázka vyřešena. Je tedy jediná cesta ku řešení této otázky, „návrat k Bohu“. Miluj Boha nade všecko a bližního jako sebe samého. Bez Pána Boha není žádná záchrana ani v sociálním ani hospodářském životě. Na tento prostředek poukazují papežové a biskupové ve svých pastýřských listech. Již papež Lev XIII. ve svém okružním listě o sociální otázce praví: *Jediná křesťanská víra jest s to, zlu tomuto odpomoci, z kořene vytrhnouti.* Na totéž upozornil papež Benedikt XV., Pius X. a nynější sv. Otec Pius XI. těmito slovy: „Prutože lidé od Boha a Ježíše Krista haněbně se odvrátili, upadli ze svého dřívějšího štěstí do této propasti bíd.“ Z téže příčiny rozpadnou se v pouhé nic všechny namáhavé pokusy, napraviti škody způsobené. Je pravda, že se již mnohé věci napravily, ale je přece všecko to nepatrné proti velikému zlu sociálnímu. Proto dle napomenutí sv.

Otce Pia XI. modleme se, aby lid se vrátil k Pánu Bohu a řídil se dle jeho příkázání lásky; neboť jen tak se vyrovnají strohé rozdíly mezi stranami; jen tak se vrátí spokojenost a štěstí do rozhárané společnosti lidu. Láska Boží rozřeší sociální otázku. K rozřešení sociální otázky přispěje též mnoho záchrana studujících před nevěrou a mravní nákazou. Studující, kteří po dokonaných studiích mají zaujmout vlivná místa jako profesori, lékaři, právníci a úředníci, musí též býti opravdu křesť. smýšlení, musí býti mužové víry v Boha, aby podle zásad příkazů Božích mezi lidem působili a

tak řešili sociální otázku. Jedná se ne-
toliko o studující z Evropy, ale též z jiných dílů světa jako z Asie, Afriky a Ameriky. Jak mnozí byvše zachráněni budou blahodárně pracovat mezi svými sourodáky a mnozí snad by nastoupili cestu k duchovnímu stavu, aby jako apoštolští kněží konali misie ve své rodné zemi mezi svými krajan-
y. Jest to velmi důležitá věc, která nezávisí tak na lidech jako více na Pánu Bohu a jeho pomoci.

Proto modleme se tento měsíc a prosme božské Srdece Páně za šťastné rozřešení sociální otázky a za ochranu studentstva na vysokých školách.

Anna Maria:

SVATÉ SRDCE PANNY MARIE.

Svaté srdce Matky Boží,
ó jak tebe v světě ctím,
že jsi milou pomocnicí
duší mojí, to já vím.

Svaté srdce Panny nebes
v žití mém mne ochraňuj,
dej, ať láskou k Bohu svému
plane srdce i duch můj.

Svaté srdce Panny svaté
moje srdce objímá,
neboť Ty jsi v hoři, v bolu
i v neštěstí técha má.

Svaté srdce Matky Boží
drž nade mnou ruku svou,
a když jednou zmirat budu,
vem mne v říš tam nadhvězdnou.

Tam chci s Tebou, svatá Panno,
u podnoží Tvého žit,
s anděly a s nebešťany
srdce Tvoje velebit!

Ježíš pláče, trestá, učí.

Úvaha na IX. neděli po sv. Duchu. Upravil Ignát Zhaněl.

Ježíš pláče. V největší slávě
vcházel božský Mistr pět dní před
svou ukrutnou smrtí na kříži jako
vítěz do Jerusalema. Ač lid jásal, ač
byla všude nejslavnější nálada, ku
podivu veškerého Mistra doprováze-
jícího zástupu, zastavil se najednou
Ježíš, zadíval se upřeně na město ležící
před jeho zrakem a hořce plakal. Pro-

nesl trpká slova o městě, lituje, že se
neobrátilo a neposlechlo výzvy jeho.
Slzy Ježíšovy byly plny bolesti, nej-
srdečnější útrpnosti.

Tážeme-li se, proč plakal Kri-
stus, odpovídá nám jeho výrok, který
pronesl při této příležitosti. Jako vše-
vědoucí předpovídal vše, co se při-
hroze na toto svaté město, jaké hrozně

osudy bude mít. Viděl v duchu surové, krvežiznivě římské zoldnéře, kterak si nelidsky, surově počínají oproti židovskému národu, jak vše ničí, srovnávají se zemí toto bohaté město a pohubí jeho obyvatelstvo nejkrutějším způsobem. Ale ještě více než nad touto bídou proléval božský Spasitel hořké slzy nad duševní otupelostí lidu oproti božské pravdě, kterou hlásal tento Vykupitel všeho lidstva. Jak vroucně často zval lid něznými, právě otcovskými slovy: — „Pojďte ke mně všichni, kteří se loptíte a jste obtíženi a já vás občerstvim“ (Mt. 11, 29.) Ježíš plakal nad velkou zatvzeleností srdce vyvoleného národa, který nechtěl činit pokání.

Položme sobě otázku: Nemá-li vševedoucí Ježíš příčinu, aby zaplakal i n a d e m n o u h ř í š n í k e m? Zajiště přitaká naše svědomí a vyzná ve vši zkroušenosti, že jsme byli lenošní využití milostí, často zhršili přemnohými hříchy, opomenuli mnoho dobrého, trvali v nekajcnosti a když se vyzpovídali, upadli opět do téchž, ba někdy i do větších hříchů, nevarovali se příležitosti ke hříchu, naopak snad ji ke své duševní zkáze vyhledávali. I pro nás platí vyzvání Ježíšovo: „Kdybys byl poznal ty a to alespoň v tento den tvůj, co jest tobě ku pokoji“ (Luk. 19, 42.) Může-li býti důraznějšího vyzvání, abychom důkladně zpytovali své svědomí a poznavše své hříchy, očistili je dobrou svatou zpovědí a častým svatým přijímáním? Připomeňme si, co praví již ve Starém zákoně prorok: „Vždyť nechci smrti toho, jenž umrtí má, praví Pán Bůh. Obráť se a budete živi!“ (Ez. 18, 32.) Volejme často a z hloubi srdce svého se žalmistou: „Smiluj se nade mnou, Bože, dle svého velikého milosrdenství, obmyj mne od nepravosti mé a od hříchu mého očisti mne!“ (Ž. 50, 1.)

Ježíš trestá. Přijda do Jerusalema, odebral se Ježíš nejprve do přibytku svého nebeského Otce do chrámu a vyhnal odtud prodávče i

kupce, kteří znesvěcovali tento dům modlitby. Kéž by nám toto jednání našeho milého Spasitele bylo pobídkou, abychom měli příslušnou úctu k našim kostelům. Nezapomínejme na slova Pisma: „Domu Božimu přísluší svatost“ (Ž. 92, 5.) Chodme ochotně a rádi především v neděle a zasvěcené svátky do kostela, jdeme-li okolo, zastavme se na okamžik a pokloňme se svátostnému tu přítomnému Ježíši Kristu, starejme se, aby naši domácí a nám podřízení nezameškali kostela. Připomeňme si, že patří ku povinné mši svaté také kázání, nevzdalme se nikdy, když se káže, chodme i na odpolední svaté požehnání, na křesťanské cvičení. Vždy však budme uctivi, zbožni v našich kostelích, přispívejme na jejich výzdobu a na vše, co souvisí s bohoslužbou.

Jest však ještě jiný chrám božství a tím jsme my, dle slov sv. Pavla: „Nevíte-liž, že jste chrámem Božím a že Duch Boží přebývá ve vás? Kázali-li někdo chrám Boží, toho zkazí Bůh; neboť chrám Boží jest svatý a tím jste vy“ (1. Kor. 3, 16.) Přípravme Pánu ve svém srdci důstojný přibytok, přijímejme Ho často v nejsvětější Svátosti oltární; neboť „když najdeme Hospodina, najdeme život a dojdeme požehnání od Pána.“ (Př. 8, 35.) „Kdo jí mé tělo,“ praví sám Spasitel, „a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6, 57.) Pak zavítá k nám mír, pokoj, jaké ho nám svět dáti nemůže, neboť „plodem ducha jest láska, radost, pokoj, trpělivost, přívětivost, zdrženlivost, čistota“ (Gal. 5, 2.) Kéž o nikom z nás neplatí hrozná slova Páně: „Vy učinili jste chrám svůj peleši lotrovskou“ (Lk. 19, 46.) Odložme všechnu zatvzelenost srdce pamětlivi slov sv. Pavla: „Podle zatvzelenosti tvé a nekajícího srdce svého hromadíš sobě hněv Boží ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího, jenž odplatí každému podle skutků jeho“ (Řím. 2, 5.) Řídme se podle napomenutí sv. Pavla: „Nevíte-li, že tělo vaše jest chrámem

Ducha svatého, který jest ve vás, kterého máte od Boha . . . vždyť jste vykoupeni za cenu velikou. Nuže, oslavujte a noste Boha v těle svém“ (I. Kor. 6, 19.)

Ježíš učil. Když vyhnal Ježíš z chrámu kupce i prodavače, pravi dále svatě evangelium: „I učil každého dne ve chrámě“ (Lk. 19, 47.) Jak velký důkaz lásky Spasitelovy k lidem, když učil nejen v den, kdy slavil tak slavný svůj vjezd do města Jerusalema, nýbrž učil i každý následující den, kdy již byli odhodláni jeho nepřátelé, že odsoudí Ho k nejpoutnější smrti, kterou vůbec tvrdý zákon zná, ke smrti kříže. Až do posledního dechu dokazoval svou lásku k lidu, ač znal dobře jeho nevděčnost a věděl, že odsoudí Ho k smrti beze všeho milosrdenství. Pro blízké svátky velikonoční přicházelo v tyto dny do chrámu ohromné množství lidu ze všech končin světa, všechny chtěl Ježíš přivést do jednoho ovčince, pod jednoho pastýře, aby „byl jeden ovčinec a jeden pastýř“ (Jan 10, 16).

Jak často mluví božský Mistr i k nám, naše svědomí nás napomíná, chváli, kárá, trestá. Přihodí se veliké neštěstí. Bůh ochránil nás svou prozřetelností od úrazu, nepustil, abychom se stali obětí nehody. Někdy se zdá, jakoby Bůh mnohého z nás lidí zvláštním způsobem opatroval. Když byl Adam Kravařský ještě studentem, koupal se v Olomouci a byl by utonul, kdyby mu nebyli podali tyč, již se přichytl a tak se zachránil. Když byl přehorlivým misionářem po třicetileté válce a putoval po našich vlastech, padl jednou s vozu mezi kola, ale vyvázl životem. Jindy ho přepadli loupežníci, jindy střelil po něm voják a koule se smekla po růženci, jež měl stále u sebe a který se často a rád modlival.

Kdo cestuje ve velehorách, především v Alpách a chce vystoupiti na některou horu, vezme si vůdce, který je zkušený, zná všechny cesty a ví, jak a kde nutno jíti. Bylo by zajisté velmi nemoudré a zároveň naprosto

nemístné, kdyby si stěžoval cestovatel vždy, když se octne na drsné, nepohodlné stezce a vytýkal vůdci, proč tudy jdou, a opětovně se ptal, nezbloudili-li? Právem by odvětil takovému nespokojenému a mnohomluvnému cestovateli vůdce: Co se tolik staráš? Já znám dobře cestu, lépe než ty, musím tě tudy vésti, i když se tobě zdá, že je to cesta křivá, že si zacházíme, že je stezka neschůdná. Kdybychom šli po cestě přímé, na pohled dobré, vpadli bychom brzy v močály a bařiny. Podobně vodi nás lidi Prozřetelnost Boží mnohdy po cestách, které se nám zdají býti nepřímé, špatné, nálo upravené. Pozastavujeme se nad tím, ale později se přesvědčíme, že vedl nás Bůh dobře, že přivedla nás na oko nevlídná, těžká, kamenitá cesta přece ke kýženému cíli. Bůh vodi nás na cestách, jak činí naše matky; některé z dětí nese v náručí, jiné má uvázané na zádech, jiné vede za ruku, jinému poroučí, aby šlo před ní nebo za ní, nebo vedle ní. Podobně vodi Prozřetelnost Boží nás lidi nejruznějším způsobem. Někoho takřka nosí zvláštní svou pomocí a útěchou, jiného jenom vede a ponechává jeho svobodné vůli, aby se sám přičinil a namáhal, všechny však přivádí k určitému cíli.

Jak často přesvědčil se na př. Kolumbus, že jest a vládně světem božská Prozřetelnost. Ohdržel proto čestný název „legáta“ božské Prozřetelnosti. Celých 17 let trvaly přípravy k jeho výpravě do neznáma, ještě v poslední chvíli se podobalo, že se rozpadnou v nic všechny jeho plány a snahy. V komisi byl odmítnut, odhodlal se, že půjde ze Španělska do Francie zkusit štěstí. Královna však se rozhodla, že vypraví lodi na svůj náklad. Poslala ke Kolumbovi svého pobočníka, dohonil Kolumba daleko, skoro čtyři hodiny cesty za městem Granadou. Kolumbus se vrátil. Jednou, když již byl v nové zemi, střelil po něm divoch lukem z lučiště. Vitr však zahnal luk v jinou stranu. Kolumbus byl zachráněn. Zajímavě je

divatí se v podzimku na listí spadlé se stromů, je-li vítr; pohání jím na všechny strany, háže jím vzhůru do vzduchu nebo daleko někam na zemi Podobně zahrává si rozmarně na pohled Prozřetelnost Boží s námi lidmi.

Slzy našeho milého Spasitele dokazují nám jeho převeliké milosrdenství, které „nemá nikdy konce“. Lidské milosrdenství a láska podobají se „rannímu mráčku nebo rose ranní, (což brzy zmizí)“ (Oseáš 6, 14). Nezapomínejme, že milosrdenství jsou dveře, jimiž můžeme vejít do ráje. Milosrdné skutky jsou klíče sv. Petra, jimiž si otvíráme království nebeské, jsou štítem, kterým se chráníme před

hříchy a pojistíme si nebe. Ježíš vyhnal kupce i prodavače z chrámu, čímž dokázal, že jest nejvyšš spravedlivý. Přičiňme se, aby bylo naše srdce spravedlivé, pak musí býtí dle slov sv. Bonaventury čistě jako zrcadlo nevinnosti, bohaté ctnostmi, jako archa, úrodné jako pole, oplývající množstvím dobrých skutků, hořící jako oheň, velkou láskou k Bohu a bližnímu. Važme si učení, jež zvěstoval Ježíš a jež hlásají i nyní biskupové a kněží. Zdokonalujme se ve víře, hledme ji více a více poznávatí a si ji zamilovatí. Když budeme živi podle víry, můžeme býtí ujistěni, že odmění nás Bůh věčnou slávou. Amen.

A. M. Kadlčáková:

ČESKÉ VLASTI.

Vlasti drahá, země česká,
ach, jak tebe ráda mám!
Tvoji řeč a tvoje zvyky
za nic v světě neprodám!

Vlasti drahá, země česká,
touho moje jediná,
tebe duše má miluje
a na tebe vzpomíná.

Vlasti drahá, země česká
tobě sloužit na pokyn
chce má duše i mé srdce
a snést všecko ve tvůj klín!

Vlasti drahá, vlasti moje,
pro tě přeji vždy jen zdar,
úklady všech jiných zemí
v zárodku ať přijdou v zmar!

A. M. Kadlčáková:

OBRÁZEK Z POUTI.

Obrázek Matičky Boží
dostala jsem z pouti,
kdo Marii Pannu ctívá,
nesmí zahynouti.

Zahynouti v hříchu těžkém,
neb Ona ho chrání,
před útoky lidí špatných
duši jeho brání.

Tak je psáno na obrázku
Matky Boží milé,
která v loktech drží dítě
svaté, ušlechtilé.

Obrázek ten z pouti chovám
sobě na památku,
nahradí mi v světě tomto
tatička i matku.

Slavnost Lásky.

P. Jindřich Perroy T. J.¹⁾

Vypravování nad míru zajímavé skýtá lidské úsilí, by splnilo se přání Božského Spasitele, a pátek po oktávě Božího Těla byl zasvěcen jeho nejsv. Srdci. Poslední jeho stránky nejsou dosud napsány. Ač slavnost ta světi se velmi okazale, přece ne ještě tak, jak si toho přejí oddaní ctitelé.

Štasten, kdo uvidí plné vítězství Lásky.

Štasten, kdo uvidí, jak pátek po oktávě Božího Těla jest velkým všeobecným zasvěceným svátkem!

My zase děkujeme Bohu, že naše oči vidí, po čem jiní tak dlouho toužili!

*

Dějiny vývoje tohoto svátku vykazují trojí období, plné smutku a radosti, zklamání i naděje!

I. z těchto období sahá od velkého zjevení 1675 až do smrti sv. Markéty Marie r. 1690.

II. období plné úsilné práce, končí r. 1856, kdy sv. Otec Pius IX. ustanovuje svátek Srdce Páně pro celou církev.

III. období zahrnuje dobu poslední, jež domáhá se stále větší oslavy tohoto, Srdci Božímu tak drahého svátku.

OBDOBÍ PRVNÍ OD R. 1675—1690.

I. Velká žádost.

Markéta Marie byla čtyři léta v Paray-le-Monial. P. de la Colombière T. J. dle od čtyř měsíců rovněž v témže městě. Za oktávy Božího Těla dostalo se služebnici Boží neobyčejně velkých milostí. Píše o tom: „Když klečela jsem před nejsv. Svátostí, toužíc vroucně lásku splatiti láskou, řekl mi Pán: „Viz to Srdce, které lidi tak vroucně milovalo, že ničím nešetřilo, ano vyčerpalo se a ztránilo, by jim

svou lásku dokázalo. Odměnou za to dostává se mně od většiny jen nevděku; bez ustání urážejí mne neuctivostí, svatokrádeží, pohrdáním a chladností, jimiž mne zahrnují v této Svátosti lásky. Nejvíce mne bolí, že tak chovají se i srdce mně zasvěcená. Proto žádám, by první pátek po oktávě Božího Těla byl zasvěcen cti mého Srdce; by téhož dne přistoupiło se ke stolu Páně, a Srdci mému učiněna smírná náhrada za všechny urážky, jichž dostalo se mu po celou dobu, kdy bylo vystaveno na oltářích. Slibuji ti, že mé Srdce se rozšíří a přebohaté milostí Božské lásky vylije na všechny, kdo vzdají mu tuto úctu a též přičiní se, by i jinými mu byla vzdána.“

„Pane,“ prosila Markéta Marie, „dej mi nějaký prostředek, bych učinila mohla, čeho si přeješ.“

„Obrať se na mého služebníka, Otce de la Colombière, Jezuitu,“ odpovéděl Pán; „pověz mu, by pro tuto pobožnost učinil vše, co může, a tak potěšil mé Srdce. Nesmí však zmalomyslněti obtížemi, jichž vždy bude dosti; ale necht' ví, že ten jest všemohoucí, kdo nedůvěřuje sobě, by jedině mně důvěřoval.“

Také bylo zjevení z roku 1675.

Převyšuje všechna ostatní a proto nazývá se „velkým zjevením“, „velkou žádostí“.

Pán Ježíš podává tu svým přátelům celé malé pojednání. Jasně praví:

Čeho si přeje. Chce zvláštní, velmi slavný svátek, neb žádá pro něj, čeho sv. Církev dožaduje se pro dobu velikonoční: sv. přijímání.

Nástroje, jichž chce použít: budou to malí a slabí, kteří něčeho si nepřipisují.

Obtížce, s nimiž se potká jejich úsilí: Budou tak velké a mnohonásobné, že i duše hluboce

¹⁾ Přeloženo s dovolením veledůst. autora. Podáváme práci v stručném výtahu.

etnostné jako P. de la Colombière, musí Pán varovat před malomyslností.

Konečně i prostředky k vítězství: Nedůvěra v sebe, důvěra v něho.

Tímto slovem končí Pán své poselství lásky. Zní podobně jak mluvil v Galilei: „Hle, Já s vámi jsem —“ „Buďte dobré mysli! Bude-li vitr protivný, přijdu i po vodě. Budu panovatí přes všecko úsilí nepřátel i všech, kdo se mně protiví.“

II. Divné mlčení.

Podle vůle Boží měl P. de la Colombière míti převelký úděl na sv. podniku. Ale již za několik měsíců poslán do Anglie jako dvorní kazatel Beatrice d'Este, choti následníka trůnu Jakuba Stuarta. Tam za krátko onemocněl plicní chorobou, které podlehl dne 15. února r. 1682, šest a půl roku po velkém zjevení.

Divné řízení Prozřetelnosti Boží! Zda splnil P. de la Colombière své poslání? Dozajista, ale ne způsobem lidským. Šířil sice již za života pobožnost k Srdeci Páně, jak ve Francii tak i v Anglii, ale nejvíce jí prospěl přece jen svou smrtí. Jak se to stalo?

V písemné jeho pozůstalosti, která později vydána celkem, nalezeny jisté poznámky z duchovních cvičení. Představení v naději, že prospějí i jiným duším, vydali je tiskem r. 1685 pod názvem „Duchovní cvičení P. Klaudivia de la Colombière.“ Mezi těmito poznámkami bylo i celé zjevení z r. 1675. P. de la Colombière přepsal si je tam doslovně ze zprávy, kterou na jeho žádost podala mu sv. Markéta Marie.

Knižka měla ohromný úspěch. Slova P. de la Colombière nítla v duších sv. oheň. Tak zrnečko Boží, jež deset let bylo pohřbeno v hlubokém mlčení, začalo klíčiti. Slibovalo velkolepou žeň.

III. Klíčící osení.

Ve vinorodném pohoří Côte d'or leží malebné městečko Sémur. R. 1685 bylo ovšem jen malým městysem; ale mělo již přece svůj klášter „Navští-

vení Panny Marie“. Byl to „Milovaný klášter nejsv. Srdce.“ Tak vyjádřil se o něm sv. Markétě Marii sám Božský Spasitel. A proč? Vlivem jediné duše, plné lásky k nejsv. Srdeci. Matka Greyfié po šest let byla v Paray představenou sv. Markétě Marie. Věděla tedy všecko. Když přišla později jako představená do Sémuru, znalo její srdce milosrdenství Srdce Ježíšova. Čtení „Duchovních cvičení“ P. de la Colombière rozvázalo jí ústa, mohla tedy i ona mluvit o „velkém přání“ nejsv. Srdce. Pojala smělý záměr: chtěla ze všech první splnit toto přání a v pátek po oktávě Božího Těla slavt i svátek Srdce Páně. Mělo to býti jen soukromě, neb Církev neudělila ještě dovolení ke zvláštní mši a k hodinkám. Ale řeholnice mohly přistoupiti ke stolu Páně a vykonati smírnou náhradu. Dala tedy od jistého malíře vymalovati obraz nejsv. Srdce a v den slavnosti vystavila jej pěkně ozdobený v předsíni chrámové, kde po celý den byl předmětem nejhlubší úcty.

Bůh miluje prvotiny. „Pán žádá,“ psala Sestra Markéta Marie Matce Greyfié, „bych vám sdělila, že touto první pobožností získaly jste si Jeho přátelství a staly jste se předmětem Jeho božského zalíbení.“

Šťastný klášter Sémurský! Gd něho vyšlo první hnutí, které se již nezastaví, ale růsti bude ustavičně. Podle velkého obrazu zhotoveno několik miniatur; jedna z nich poslána do Paray, kde v dějinách svátoku nejsvětějšího Srdce bude míti první úlohu.

IV. Miniatura.

Matka Greyfié poslala miniaturu jako novoroční dárek do Paray své svaté dceři v lednu r. 1687. Můžeme si představit radost Sestry Markéty Marie. Ale nedala jí najevo. Proč?

Od 20. června minulého roku nosila v srdci hlubokou ránu. Onoho dne byly její jmeniny, a novicky, chtějice překvapiti svou drahou mistryni, připravily v noviciátě malý oltář, ozdobený kvítím, stužkami a světlý. Středí-

skem jeho byl malý, perem kreslený obraz nejsv. Srdce, jich vlastnoruční práce. Markéta Marie dojata jejich něžnou pozorností, pozvala do noviciátu i sestry profesky. Ale nedobře se dařilo novičkám, které šly je zvát. Ano, Sestra des Escures, nazvaná „živým pravidlem“, odpověděla jim: „Rekněte své mistrýni, že nejlepší pobožnosti jest plnění našich sv. pravidel a tomu necht' vás učí!“ Představená vidouce taký odpor, žádala, by Sestra Markéta Marie mimo noviciát vůbec se nezmiňovala o nové pobožnosti.

Proto světku nechtěla ani ukázati svého obrázku. Ale Matka Greyfié sama v listě vypravovala sestřám v Paray, jak milou slavnost ke cti nejsv. Srdce uspořádaly v Sémuru. List divotvorně působil. Bylať matka Greyfié známa svou obezřetností a rozvahou.

Přiblížil se červen. Novicky, které měly úplnou volnost, těšily se, jak oslaví svátek nejsvětějšího Srdce, jenž tohoto roku připadal na 21. VI. Ale jaké bylo překvapení všech, když v předvečer slavnosti přišla sama hlavní odpurkyňe Sestra des Escures, poprositi Markétu Marii o obrázek z kláštera Sémurského.

Nazití u mřížky řeholního kůru stál stolek, pokrytý kobercem a na něm uprostřed květin a světel postavena ona miniatura, dárek Matky Greyfié. U něho ležel listek, v němž Sestra des Escures zvala všechny řeholnice, by zdaly účtu nejsv. Srdci Páně; měly však též poprositi své přátele o malý příspěvek na vystavení kaple Srdce Ježíšova.

Kdo vyličí tento první svátek v Paray le Monial?

Kdo vyličí tu tichou zori, jež vzrůstati bude dál a dále, až k plnému žaru polednímu?

„Požehnání domům, v nichž obraz Srdce mého bude vystaven a ctěn.“ Vpravdě, obraz působil. Klášter slavil své letnice; sestry mluvily jazykem dosud neznámým, jazykem sesterské shody a lásky. Malá miniatura dýchala vůní silnější než všechny červenové

růže v klášterní zahradě. Vůně plnila srdce všech sester. Žádaly jednomyslně postavení kaple ke cti Srdce Páně. Večer se skončil milým poselstvím lásky.

Božský Spasitel žádal Markétu Marii, by jeho jménem vzdala díky, komu náleží. Učinila to ještě téhož večera v něžném listku Sestře des Escures.

V. Ta nejmenší.

Téže doby žila v Dijoně mladistvá, velmi pokorná sestra. Nazývala se Johana Magdaléna Joly. Její srdce přijalo chtivé radostnou zvěst z Paray le Monial a zahorelo vroucí láskou k nejsv. Srdci Páně. Snad to byla i ona, na jejíž radu představená kláštera se rozhodla, prositi v Římě o dovolení, slaviti svátek Božského Srdce zvláštní mši sv. Ostatně mše sv. byla již napsána. Složila ji dobrá sestra za pomoci domácího kaplana, muže velmi vnitřního a zbožného. Napsála též i litanie k nejsv. Srdci a malé vysvětlení nové pobožnosti. Celek vydán tiskem, ale jen soukromě pod názvem: „Pobožnost k nejsv. Srdci Pána našeho Ježíše Krista“. Knížky rozeslány do ostatních klášterů; jeden výtisk svěřen jistému poutniku římskému s plobou, by odevzdal jej představené v Římě, která měla se postarati o církevní schválení.

Dijon nepochyboval o zdaru, ale zklamal se. Odpověděno, že sv. Otec neschvaluje žádné pobožnosti, která nebyla dříve schválena biskupy. Tenkrát nepomohly ani horlivé modlitby „té nejmenší“ před svatostánkem; ale tím neochabla důvěra. Misto však obrátiti se na biskupa, učiněn nový pokus přímo v Římě — proto došla táž odpověď záporná. Teprv nyní předložena knížka ke schválení biskupu langreskému. Ze však byl nemocen, zkoumal knížku jeho generální vikář Msgre Amat. Nejen že ji schválil, ale i dovolil, by tohoto roku slavil se svátek nejsvětějšího Srdce na první pátek únorový; učinil tak z útlouiti

k představené, jejíž šestiletí končilo se v den Nanebevstoupení Páně, a tedy by nemohla svátku slaviti.

Velká byla radost v klášteře dne 4. února 1689, velká radost zvláště v srdci „té nejmenší“, když slyšela od oltáře slova, která vytryskla z hlubin její vlastní duše.

Záhy zvěděly o slavnosti i ostatní kláštery. Těšila se zvláště Markéta Marie, ale ne bez smutku. „Paray,“ řekla, „bude poslední, jež slaviti bude mši ke cti nejsv. Srdce, do jista pro mé hříchy.“

Ach, pokora těch nejmenších!

VI. Nezvrátná důvěra.

Takou byla důvěra Markéty Marie. Než odejde do nebe, nechť poví některé z těch útěchyplných zaslíbení! Povzbudí i nás v obtížném apoštolátě nejsv. Srdce.

„Nedivme se, vzbudí-li zlý duch protivenství a souzení; doufám, že svrchovaný Pán bude sám chrániti své vlastní dílo; ochrana jeho jest mocnější než útok pekla. Dozajista splní, co tolikráte pověděl své nehodné služebnici: „Budu panovati přes všechno úsilí nepřátel i všech, kdo se mně protiví.“ Slovo to dodalo mi tolik útěchy i naděje v úspěch celé věci, že čím více byla jsem zbavena pr. střeků, tím více doufala jsem, že věrný Bůh splní, co slíbil, a že sám povede celou věc k cíli, než aby zůstavil své dílo neuskutčněno. (List na P. Croiseta II. str. 532.) Sv. Markétě Marii před odchodem se světa dostává se víc a více světla, i čte vždy jasněji v budoucnosti: Prohlašuje, že svátek nejsv. Srdce bude jednoho dne tak slavným, jak svátek Božího Těla; že Srdce Páně má velké záměry, jež s časem uskuteční jeho všemohoucnost; že Božské Srdce vejde vítězně v paláce velmožů; že vojska pod praporem nejsv. Srdce budou vítěznými.“

Všecka tato budoucí sláva plnila Markétu Marii takou radostí, že velké štěstí bylo jí zvěstovatelem blízkého konce. „Umru brzy, neb již netrpím,“

říkala. Zemřela skutečně téhož r. 1690, dne 17. října o sedmé hodině večerní, patnáct let a čtyři měsíce po velkém zjevení.

Čeho dosaženo? Tři, čtyři kláštery slavily svátek. Tento svátek schválen několika biskupy. Oba bratři naší světičky Cl. yrcstem, starosta ve Verosvres i Jakub, farář v St. Bois-Marie, slavili velmi okázale svátek Srdce Páně. Lyon, Marseille a chovanci vdpp. Otců Jezuitů ujímali se se zápallem této pobožnosti. Knížka Sestry Joly šla výborně na odbyt. Pařížské dřevorytyně Srdce Páně rozcházely se na všechny strany. To bylo vše, čeho světičky se dožila. Ale oko nevidí, co se děje v hloubi zorané brázd, nevidí též doutnající ohně. Tento oheň zanitila na zemi Markéta Marie.

OBDOBÍ DRUHÉ 1690-1856.

I. Ústí.

Téhož roku, kdy zemřela sv. Markéta Marie, Maria Beatrice d' Este, které jak víme, poslal Bůh P. de la Colombe, zasedla s chotěm svým Jakubem Stuartem na trůně anglickém. Ale ne na dlouho. Po svém vypuzení uchýlili se do Francie, kde Ludvík XIV. nabídl jim krásný renesanční zámek nedaleko Paříže, St. Germain-en-Laye. Hledali tam útěchy a opory v hluboké zbožnosti. Kdo sám krvácí srdcem, chápe lépe kopím probodené Srdce Páně. Mladá královna často a ráda navštěvovala oba pařížské kláštery Salesiánek. Důvěrných těch styků použily řeholnice k provedení svých zbožných záměrů. Kde Dijon sklídlil nezdar, minuly, tam královně se může vydařit. Maria Beatrice s nadšením ujala se věci, zvláště když i s jiných stran docházely jí podobné prosby. Prosby ty vycházely i z ostatních královských zámků, ale žádná od krále, ač právě Ludvík XIV. byl vyvolen Božským Spasitelem, by na Sv. Stolicí vymohl zvláštní mši ke cti nejsvětějšího Srdce. (List 107.) Jak víme, Ludvík XIV. neučinil toho, ač

musel věděti o úsilí Marie Beatrice, neb jeho vyslanec v Římě předložil papeži žádost královninu. Papež odevzdal ji Kongregaci ritů, kde nastal tuhý zápas. Leč i tenkrát zvítězil odpor proti nové pobožnosti a žádost odmítnuta.

Zda byla Marie Beatrice zklamána? Byla-li, dojistá si vzpomněla na slova, jimiž Pán dodával myslí P. de la Colombiérovi: „Nechť nezmalomyslní!“ Tak smýšleli budou všichni přátelé nejsv. Srdce při každém novém nřdaru.

II. Bouře.

Na úsilné vybidnutí sv. Markěty Marie napsal mladý Jezuita P. Croiset knížku o pobožnosti k nejsv. Srdci Páně. Světici mnoho záleželo na knížce; předpovídala, že způsobí mnoho dobrého. Neklamala se. Knížka vyšla až po její smrti v dubnu 1691. Měla ohromný úspěch. Jen v Římě potkala se s odporem, ano r. 1704 oetla se na indexu. „Nezasluhovala odsouzení,“ psal o tom P. Gallifet T. J., „zavinil to jednak nedostatek některých formálností, ale též zlomyslnost několika osob, hlavně však pekla. Až Sv. Stolice schválí novou pobožnost, dojistá učiní knížce podle spravedlnosti.“ Právě z ohledu na novoty nedostal ani P. Gallifet povolení k uveřejnění své knížky.

Zajímavo jest zaznamenati, že obě řehole, jimž svěřeno bylo šíření pobožnosti k nejsv. Srdci, totiž Tovaryšstva Ježíšova a Navštívení Panny Marie, zapoměly na vlastní čest a věrně i zmužile stály při Cirkvi. Zvláště obdivuhodně poddal se P. Croiset. Od oně doby nemluvil vůbec o drahé pobožnosti, jeho pero nepsalo ani jméno nejsv. Srdce Ježíšova a jeho rty ho již nevyslovily. Jen vždy a všude hlásal lásku.

Srdce horlivého řeholníka zarmoutilo se novou zkouškou. Nebe nechtělo se vyjasniti. Matka Greyfié jménem celé řehole Navštívení Panny Marie vysylala na papeže Klimenta XI. opět-

¹⁾ Knížka P. Croiseta vyňata z indexu r. 1882.

nou prosbu r. 1707. Byl to odvážný krok. Odpovědi bylo opětne odmítnuti. Ale sv. Otec potěšil své dcery, vyzýváje je, by klidně vyčkaly smýšlení Církvě, jež vždy přimou a nejkratší cestou ubírá se k Srdci Božského Spasitele.

III. Útok božský.

Přátelé Boží mlčeli a bouře tichla; Bůh ráčil sám ujeti se svých zájmů, i dopustil souzení, jež nemálo posunulo ji vpřed.

Jižní Francie se svým vřocím a pohostinným srdcem přijala zvěst o Srdci Páně s otevřenou náručí. Již záhy po smrti Markěty Marie kázal tam P. Croiset a proto snadno získáno celé Provençalsko. Ale i pro ně nadešla chvíle zkoušky. Dne 25. května r. 1720. „Velký sv. Antonín“, přicházející ze Saisy, přistál v Marseille. Ač za plavby zemřelo na něm sedm osob morem, přece dovoleno složiti zboží přivezené. Tím dčstal se do města hrozný mor, jemuž z 90.000 obyvatel mělo podlehnouti 50.000.

Oně doby žila v tamních klášteře Navštívení mladá řeholnice, sestra Anna Magdalena Rémuzatová, které Srdce Páně se zjevovalo důvěrným způsobem. Tamní biskup Mgr. de Belzunce sledoval se zájmem pokroky té duše, skrze niž Bůh nejednou mu zjevil svou vůli. Biskup dříve nesloužil denně mše sv., až když Pán se toho na něm dožadoval ústy své služebnice. Tentokráte poselství Boží bylo zcela jiného rázu. Bůh oznamoval, že spravedlnost jeho těžce dolehne na celou diecesi. Rána byla skutečně hrozná, ale biskup byl připraven.

Denně umíralo na 400 osob. Město bylo všem předmětem hrůzy. Ulicemi projížděly celý den pohřební vozy, do nichž z oken spouštěny v prostěradlech zavinité mrtvoly. Marně byly všecky lidské i božské prostředky: posty, sliby, průvody... Bůh měl své záměry. Zjevil je 17. října 1720 sestře Rémuzatové. Řekl jí: „Chci, aby den, který jsem určil, pátek po

oktávě Božího Těla, byl velkým svátkem mého nejsv. Srdce. Než se mi toho dostane, nechť každý věřící uctí mé Srdce modlitbou, kterou biskup určí. Pak Marseille bude osvobozeno, kdo oddají se této pobožnosti, budou jen tehdy postrádati pomoci, kdy mému Srdci nebude se dostávatí moci.“

Mgre Bělzunce nepochyboval ani na chvíli. Již 22. října ohlásil, že svátek nejsv. Srdce bude závazným pro celou diecési, a že na první pátek v listopadu bude uspořádán všeobecný kající průvod ke cti téhož Božího Srdce. Byla to velkolepá slavnost. V průvodu, jehož účastníci měli na hrudi připjaté škapulíře, kráčel biskup bos, s provazem kolem krku, v rukou nesa veliký kříž. Když došli k oltáři, postavenému na křížovatce ulice, začal biskup hlasitě se modlití: „Pane, urazili jsme Tě, poněvadž jsme lidmi. Smiluj se, poněvadž jsi Bůh. Nechť Srdce Tvé dojmou naše slzy, naše pokání a volání!“ Bůh se smiloval, mor přestal.

Události marseillské vyvolaly v celé říši hluboký dojem, zvláště když i jiná města doznala ochrany nejsv. Srdce... Toulon, Arles, Avignon, Lyon... slibily vesměs slaviti svátek Božského Srdce Páně. Od té doby zdálo se, že všechny naděje jsou oprávněny.

IV. Zklamání.

Hnutí v jižní Francii dodalo odvahy. Řehole Navštívení Panny Marie učinila nový pokus. K dcerám sv. Františka Saleského přidali se král polský, král španělský i biskup marseillský. Celé věci ujal se P. Gallifet T. J. Naděje plnila srdce všech. Ale ne, ještě ne. Bůh dopustil, že v Římě odpůrce nové pobožnosti, Prosper Lambertini, promotor víry, zvítězil nad P. Gallifetem, postulátorem věci. Ve všech srdcích zavládl smutek, ale ne malomyslnost. Nezdařil se pokus z r. 1729; proto rozhodnuto, že se učiní nový a Versailles bude prostředníkem. Tam od r. 1725 žila choť Ludvíka XV., Maria Karolína Leszczyńska, dcera bývalého polského

krále. Mladá, hluboce zbožná královna těšila se tehdy lesku své moci. Ochotně ujala se sv. věci, pro niž snadno získala Klimenta XII. Vítězství bylo již jisté. Ale papež náhle zemřel a nástupcem jeho stal se onen Prosper Lambertini, nyní Benedikt XIV. Žádost odmítnuta. Aby však královnu poněkud potěšil, poslal jí papež obrázky Srdce Páně, vyšívané v zlatohlavu. Obrázky nepřišly nadarmo do zámku Versailleského, kde zanedlouho započalo utrpení vnuka Marie Leszczyňské. Uprostřed největšího soužení modlil se Ludvík XVI. před jedním z těchto obrázků.

V. Vítězství.

Bohu líbí se, kdy láska bez únavy a bez lidské opory pro něho pracuje; celé čtvrtstoletí uplynulo mezi odmítnutím Benedikta XIV. a schválením Klimenta XIII. Ostatně toto opoždění přispělo k většímu lesku celé věci. R. 1765 podpisovalo novou prosbu 148 arcibiskupů, biskupů, opatů a generálních představených. — August III., král polský, i Stanislav Leszczyński, bývalý král polský, psali též sv. Otci. Zatím dožadovali se svátku Srdce Páně se zvláštní mši pouze pro Polsko a pro arcibatrštvu Srdce Páně. Celá věc vyvolala velkou diskusi v Kongregaci Obřadů — ale tentokrátě zvítězila. Dne 5. února dekret podepsán Klimentem XIII. Dne 10. července rozšířena milost na všechny kláštery Navštívení Panny Marie. Od té doby, kdo chtěl dosíci podobné výsady, mohl o ni požádati. Učinily to pozvolna všechny diecése. Tak každoročně obnovovalo se rozhodné prohlášení nahraditi všechny neuctivosti, potupy a svatokrádeže, jež snáší Srdce Páně ve Svátosti své lásky. I rozhostila se v horlivých srdcích zvláštní radost, tichá, vřelá a jasná, jaká dovede vyplynouti jen z úspěchu Srdce Ježíšova.

VI. Co se stalo při křtu císařském.

Ve Francii rozpoutala se revoluce. Po jejím utišení měnily se trůny.

Nastal r. 1856. Napoleon III. pozval na křest svého syna celý episkopát francouzský. Chtěl tím zvýšiti lesk svého trůnu, a zatím jeho tížďadost valně posunula v před nesmrtné království Srdce Ježíšova. Shromáždění biskupové vyslali jednolhasnou prosbu k sv. Otci Piu IX.: „Dosud byl svátek nejsvětějšího Srdce povolen jen zvláštní výsadou. Dnes biskupové celé Francie prosí pokorně sv. Otce, by tento svátek učinil závazným pro celou Církev.“

Odpověď nedala na sebe čekat. Dne 23. srpna vydán žádaný dekret. List tento jest listem slavy:

„Od chvíle, kdy Kliment XIII. několika diecésím povolil slaviti svátek Srdce Páně, zahřešili věřící vroucí láskou k této pobožnosti, i není dnes ani jediné diecése ve světě, která by si neřádala tohoto svátku. Francouzští biskupové, věduce to, i přejíce si vroucně, by tento svátek, tak drahý srdci věřících, slaven byl po veškeré Církví, projevíli přání, by prosba o to zanesena byla Sv. Stolici kardínálem-legátem.

I zalíbilo se Sv. Stolici přijati příznivě jejich žádost a naříditi, aby každoročně v pátek po oktávě Božího Těla slaven byl jako duplex majus, aniž by se tím rušila výsada některých diecésí, jež obdržely dovolení slaviti tento svátek obřadem slavnostnějším.“

Záměry Boží se splnily. Dosaženo teprve po dvou stoletích, čeho se dožadoval Božský Spasitel na sv. Markétě Marii.

Divný kontrast! Dítě, jehož křest dal příčinu k poslednímu kroku, nemělo nikdy panovati, ano o čtrnácte let později zřítel se i trůn jeho otce; ale trůn Lásky se nikdy nezachvěje.

„Budu panovati,“ řekl Pán své služebnici. „Věříš-li, uvidíš moc mého Srdce ve velkoleposti mé lásky.“ Tuto zoru království Srdce Páně vitala Církev dne 23. srpna 1856.

TŘETÍ OBDOBÍ OD R. 1856.

Lumen in coelo.

Ale domáháno se stále větší oslavy slavnosti Lásky. Jest zajímavo sle-

dotati postupné kroky lidové pobožnosti, jež se rozhodla neustati, dokud tato slavnost nebude důstojna lásky Boží.

Obtíže nescházejí. Přátelé Srdce Ježíšova musí často sobě připomenouti, co Božský Spasitel vzkázal P. de la Colombiérovi: „Nechť nezmalomyslní! Půl věku bylo zapotřebí, aby se mohlo dosíci druhého cíle: slavného svátku. Tu se ovšem jednalo pouze o vyšší stupeň slavnosti.

Prosby se množily, přicházely z celého světa, ano i ze samého sněmu Vatikánského: Svátek Srdce Páně měl býti svátkem první třídy a pak celá Církev měla býti zasvěcena nejsv. Srdci. Bohužel sv. Otec nemohl této prosby splniti. Teprve 16. června r. 1875 — v dvěstěleté výročí velkého Zjevení — zasvětil celou Církev Srdci Božímu. Ale svátek sám nezměnil stupně své slavnosti.

Ukončení dějin slavnosti Lásky vyhrazeno bylo Lvu XIII.

Nebylo spravedливо, aby toto světlo vyvolaly částečně paprsky nejsv. Srdce Ježíšova? Veliký, nejvyšší Pastýř mluvil příliš dobře o Matce, než aby neměl oslaviti i Syna.

Per Mariam ad Jesum.

Ale Lev XIII. panoval již deset let a dosud neučiněno pro svátek Srdce Páně ničeho. Přicházely četné prosby; ta neb ona diecése neb řehole žádala slaviti svátek Srdce Páně jako slavnost první třídy. Sv. Stolice dovolovala, ale pro celou Církev nebylo ještě nic nařizeno. Leč jednoho dne prosilo o to sv. Otce pět set biskupů, arcibiskupů a kardínalů. Lev XIII. laskavě přijal jejich žádost.

Od té chvíle pátek po oktávě Božího Těla stal se velkým svátkem církevním.

Bylo to v roce 1889 — v dvěstěleté výročí onoho poselství Lásky, jež se dožadovala: vystavění chrámu Srdce Páně, zasvěcení říše Srdci Páně, ozdobení korouhvi obrazem Srdce Páně a konečně i vymození zvláštní slavnosti Srdce Páně.

Bylo to též sté výročí prohlášení revolučních stavů generálních i práv člověka.

Kam zavedla tato práva člověka?

Jak bylo by lépe s lidstvem, kdyby uznalo práva Boží nad národy a králi — ano i nad korouhvemi. Hle, v tomto dvojím výročí ukázal Bůh v nové jasnosti a záři nejsv. Srdce Ježíšovo, jako jediný prostředek proti zášti a pýše.

„Jednoho dne,“ pravil Lev XIII., „spatřil mladý císař na nebi skvoucí kříž, vítěznou záruku; labarum naší doby jest nejsvětější Srdce Ježíšovo.“

„V tomto znamení zvítězíme.“

O několik let později chtěl ctihodný stařec — dřív než opustil tento svět — splnit dokonale přání nejsv. Srdce Páně.

Pius IX. zasvětil mu Církev; on zasvětil mu celý svět.

Basilika Srdce Páně na Montmartru zvěčnila slovo i čin Lva XIII.

Kdysi sv. Markéta Marie zvolala plna bolesti: „Ach, slyším, že Řím chce všecko zrušit!“

Kéž by byla mohla viděti onen nádherný chrám, jehož tak vroucně si přála, a v něm, v ústřední mosaice nad hlavním oltářem obraz Lva XIII., an kleče obětuje Srdci Ježíšovu celou zeměkouli! Kéž by byla mohla čísti v kapli sobě zasvěcené, jak nejvyšší Pastýř vyzývá lidstvo, aby pohlédlo na jediné znamení svého vítězství!

Ale nemýlila se, kdy řekla: „Toto Božské Srdce chce všecko z lásky, nic násilím. Musíme jen umět vyčkatí chvíle, kterou určílo.“

Epilog.

Dějiny slavnosti Lásky končí se pro nás, ale má-li to býti již poslední slovo? Sotva.

Když vidíme, jak zbožnost lidová vždy slavnostněji chce oslavit svátek nejsv. Srdce Ježíšova, bezděky se tážeme, zda neuvidí zítřek čehos většího ještě, zda pokolení, jež přijdou po nás, neuvidí dokonalého splnění přání Božeho ve velkolepé slavnosti jeho lásky?

Sv. Markéta Marie předpověděla, že svátek nejsv. Srdce bude jednou tak slaven, jako svátek Božeho Těla. Slova ta nutí k přemýšlení. Budoucnost jest tajemstvím Božím.

Ale vidíme již a uvidíme ještě, jak milující duše usilují o oslavu vždy důstojnější slavnosti nejsvětějšího Srdce Páně. Mělo by nás to divit?

Zrodili jsme se z lásky Boží, stvoření jsme pro lásku Boží, nedocházíme pokoje, leč v lásce Boží, jsme určeni i k blaženosti nekonečnou láskou Boží; proto jest spravedливо, chceme-li velkolepou, skvělou, nádhernou, jedinou slavnost Lásky!

A. M. Kadlčáková:

KRISTE PANE . . .

Kriste Pane, odpusť hříchy
všem těm lidským hříšníkům,
svojí láskou neskonale
přiveď všechny ve svůj dům.

Ve chrámě tam u oltáře
obmyj je ze všech těch vin,
a zavolej v nitra jejich:
pojď a buď zas hodný syn!

Nevěra se kolem vzmáhá,
Kriste Pane, chraň svůj lid,
aby Tvoji lásku poznal,
šel se k Tobě pomodlit.

Kriste Pane, Synu Boží,
ochraň také duši mou,
a až jednou zemřít musím,
vem mne v říš svou nebeskou.

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Misijní cesta do pralesů řeky Amazonky.

Na nejmohutnější a největší řece světa — píše misionář P. Cherubin Mones z řádu Františkánů — veletoku Amazonka zvaném leží 2° pod rovníkem misijní území Santarem, které co do velikosti předčí Německo před válkou. Je to jedno z nejobtížnějších misijních území, na kterém jen 12 Františkánů pod vedením biskupa Bahlmana pracuje. Jak na severu tak i na jihu zmíněného veletoku jsou území ještě docela nevyzkoumaná, kde jen svobodní synové pustiny, t. j. Indiáni, žijí. Na břehu řeky a v pralesích řece nejbližších bydlí tisíce Poloindiánů a mišenců, kteří za příčinou dobývání gumy a kaučuku dlouhé ztecky do lesů si proklestili. Na těchto cestách musí také misionář k obyvatelům pralesa se prodírat, aby svou misijní činnost i na ně rozšířil. Chci se pokusit v následující stati takovou apoštolskou cestu se všemi obtížemi, útrapami a nebezpečími popsati. Čtrnáctiletý pohyb v Brasílii, a tam osm roků na Amazonce, poskytl mi mnohou příležitost osobně poznati námahy a nesnáze, které misionáři v oněch krajinách jest podstoupiti.

Dne 22. listopadu minulého roku odcestoval jsem na říčním parníku „Tuchana“ do Santaremu. Mým úkolem bylo prales mezi řekami Tapajoz a Xingu vyzkoumati. Následujícího večera přijeli jsme k ústí řeky Cupary. Okolní krajina je zamořena zimnicí. Byl to první případ, že katolický kněz se ocitl v tomto neznámém území. Po dvoudenní plavbě na kolísavém člunu překonavše šťastně několik nebezpečných přejezů přijeli jsme k rozvodí dvou menších řek, Visenny a Utingy, které spojivše se, přijímají jméno Cupary. Odtud vnikli jsme na mezcích do pralesa. Prales! Kdo by se netěžil poznati prales s veškerou

jeho nádherou, bujností a jeho bohatstvím? Koho by netěšilo, kráčí-li neproniknutelným stínem panenského lesa? To byly také mé pocity, které mne dříve na četných cestách do pobřežních lesů Amazonky ovládaly. Ale zde bylo brzy všecko jinačí. Tyto tmavé lesy, jejichžto půdy zřídka jenom nějaký paprsek sluneční se dotkne, působí na mysl člověka přímé pochmurné. Ani to nejsou tak četní tygři a hadi, nikoliv, ale les sám se svými 60 až 80 metrů vysokými obry působí na člověka až příserně. Na celé týdny, ba měsíce je všechna vyhlídka do dálky zatarasena; člověk vidí jen věčnou jednotvárnost nekonečných houštin. Běda však, jestliže lesem se žene bouře! Pak i ten nejmzůžilejší chodec umkne a zvažní. Bouře v pralesě je hroznější než rozbourferé moře. Tu padají lámající se větve a kácející se stromy, řítí se zpuchřelí již lesní obří, takže se země otřásá. A tu stojí potom ubohý človíček uprostřed bouřícího se pralesa malíčký, bezmocný, se všech stran obklíčen nebezpečenstvím smrti.

Takové bouře zažili jsme již plavice se i.a člunu. Musili jsme ihned zabočiti doprostřed řeky, abychom od některého z padajících stromů nebyli zasaženi. V několika minutách byla řeka padajícím listím celá pokryta. Mým třem průvodcům už se jednou přihodilo, že se před padajícím stromem jedině tím před smrtí zachránili, že se rýcile a hluboko do vody potopili. — Čtyři dni trvala jízda na mezcích; denně urazili jsme 60 kilometrů. Pátého dne jeli jsme pouze dvě hodiny až k rozvodí řek Tapajoz a Xingu.

Asi 20 let již jsou tyto lesy přístupny. Dělníci, hledající gumu, toto tak řečené černé zlato, proklestili si do pralesa úzké ztecky, postavili si tam chatrče z palmových listů a domohli se značného blahobytu.

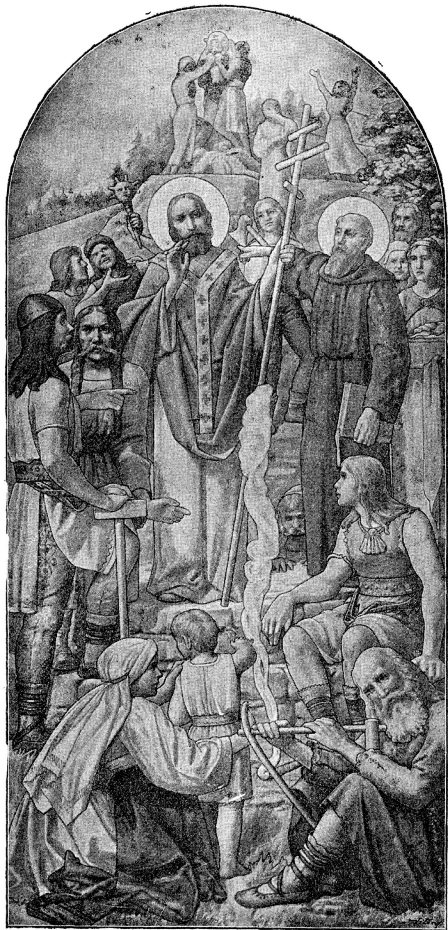
Ježto misionářů je citelný nedostatek, není divu, že žádný kněz do těchto krajů nepřišel. Proto byly tam mravní poměry nadměrně smutné. Nikde jsem nenalezl tolik těch, kteří zde nezezdání jsouce anebo docela v cizoložství spolu žili. Určitého jich počtu nemohu proto udati, ježto jsem brzy těžce onemocněl.

Sběratelé gumy jest v čas práce všeho pohodlí a veškeré zábavy se zřící. Celé dni cesty prodírá se sám do pralesa, svou rodinu nechávaje na břehu řeky, kde boj o život je snadnější. Mimo sbírání gumy musí si lovem zaopatřovati výživu. Je to tuhá práce, ale za několik let obyčejně přináší užitek. Tito obyvatelé pralesa slaví také jednotlivé svátky církevního roku, ale jak? Světi je hrou a tancem a různými prostopášnostmi. Nejednou se slává, že, co byli během týhodnů a měsíců v potu tváře své získali, lehkomyslně za víno a likéry, přepych a nádherné šaty utrácejí. V takovém případě zapominá obyvatel pralesa na svou lidskou důstojnost a mimo obžerství a nemravnost nejsou pak sváry, vraždy a jiné zločiny řídky. Když jsem jednou 8. prosince, na slavnost Neposkvrněného Početí, konal služby boží, byla vražda znemožněna jedině tím, že revolver útočníkův byl zajištěn a okolo stojící měli dosti času, aby mu zbraň vyrvali. V onen svátek poskytl jsem dělníkům příležitost ku přijetí sv. svátostí a jiné jsem křtil, birmoval a sezđával. Hlavní práce čekala mne však na zpáteční cestě, ježto se lidé o mé přítomnosti dověděli teprve po několika týdnech. Plavil jsem se tentokrát na mlčícím potoku. Již první den musili jsme celých pět hodin náš člun zdvihati a přenašeti, ježto vyvrácené stromy potok úplně zatarasily. Sami jsme stáli při této práci ve vodě.

Po třech dnech dorazili jsme do dělnické osady, ale odtud jsem nemohl dál, ježto jsem hned první den onemocněl. Dostavila se prudká horečka, následek to nezdravé pitné vody.

Ležel jsem 20 dní v nejvyšší horečce, bez dostatečného ošetřování, bez lékaře, bez kněze, 500 kilometrů hluboko v lese, aniž jsem mohl svým spoluobratřím doma podati o sobě nějakou zprávu, ano, konečně i bez naděje, že se živ vrátím. Dne 19. prosince poslal jsem posla do nejbližšího města Itaituby, kam bylo lze koňmo doraziti za 6 dní a kde jeden z našich kněží měl sloužiti vánoční mši sv. Prosil jsem ho, aby hned po mši sv. pospíšil mi na pomoc. Po 12 dnech vrátil se posel se smutnou zprávou, že řečený kněz do Itaituby nepřišel. Později jsem slyšel, že zaopatřuje sv. svátostmi vzdáleného nemocného říční parník zmeškal. Tak jsem se vypořádával s Bohem sám, doufaje v jeho milosrdenství. Měl jsem sotva malinkou naději na uzdravení, ale malomyslným jsem přece nebyl.

Tak jsem ležel až do 2. ledna tohoto roku. Okolo 8. hodiny večer padla znenadání v nejbližší mé blízkosti střelná rána. Strašné leknutí projelo mi všemi údy, ježto jsem tušil, že se stalo nějaké neštěstí. Jakýsi domorodec zavraždil obchodníka gumou, svého úhlavního nepřítele, v jeho vlastním domě. Dovlekl jsem se na místo neštěstí. Obchodník ležel krví zbrocen a byl již mrtev. Předříkával jsem mu vzbuzení lítosti, ač nedával již známky života a pokřtil jsem ho podmínečně. Ještě před dvěma dny jsem mu vážné domlouval, aby se dal pokřtiti, ale nadarmo. Měl několik vražd na svém svědomí, žil již deset let v nedovoleném poměru a nyní musil před věčného soudce předstoupiti. Bylo tu mnoho dojmů, které mne nyní tížily. Opět a opět vtírala se mi na mysl otázka: „Kde jest jeho duše?“ Ztrávil jsem noc v nejvyšším rozčilení, a hle, horečka do rána pominula. Ježto dělníci zavražděného na vrahu se chtěli pomstíti a tak dalších vražd bylo se obávati, vyžádala jsem si koně a odejel. Cesta vedla přes hory a doly po úzkých zarostlých ztezkách a trvala celých osm dní. V sedle

Sv. Cyril a Method kážou.

Sv. Cyrill umírá v Římě.

držela mne jediná naděje a snaha, abych došel živ na misijní stanici v Santaremu. Víc než jednou musil jsem v lese ulehnouti, ježto jsem pro slabotu nemohl dále. Po šest dní mne zimnice opět trápila. Plných 14 dní to trvalo, až jsem zase z pralesa se dostal ven. Jaká radost, když jsem konečně v Itaitubeo se octl a tam s jedním z našich misionářů se sešel! Téhož večera mohl jsem ještě na poštovním parniku do Santaremu

odplouti a po dvou dnech jsem byl doma, ale s horečkou v nejvyšším stupni. Než přičiněním naší výborné misijní lékařky dr. Anny Roggenovy záchvaty horečky brzy pominuly.

Mnoho těžkých hodin jsem prožil, neméně však s radostí a s pocitem vděčnosti k Bohu vzpomínám na minulé dni, kdy mne v nesmírném pralesa a na zpáteční cestě 500 kilometrů dlouhé téměř zázračně opatroval a chránil.

A. M. Kadlčáková:

J E P T I Š K A.

(Sestře Vendelíně v Brně.)

Na oční klinice
jeptiška milá,
oči mé s lékaři
kdys ošetřila.

Byla tak rozmilá
v šatě svém bílém,
dobrota zářila
v pohledu milém.

Častokrát za noci
u lože stála,
jak se mi vede teď,
tíše se ptala.

Od lože ku loži
tíše se brala,
zda si kdo přeje cos,
všech se nás ptala.

A všichni nemocní
rádi ji měli,
myslím, že jako já
nezapomněli.

A. M. Kadlčáková:

M I L O S R D N A S E S T R A.

(Sestře Valburce v Brně.)

Jako dobrý anděl chrání
duši svého děcka,
tak jsi láskou ku nemocným
zaujata všecka.

Ve dne, v noci, po celý den
ošetříš je ráda,
milá řeč Tvá v srdce jejich
útěchu jim vkládá.

Miluješ je jako matka
svoje milé děti,
ať je chudý či bohatý,
každý milý je ti.

Pro všecky máš lásku v srdci
a svůj úsměv milý,
kterým se i těžce choří
často uzdravili.

KE DNI SVATÉ ANNY.

Chvála tobě, svatá Anno,
jižto býti Bohem dáno
matkou Bohorodice!
Babičko ty Krista slavná,
křesťanský lid odedávna
miluje tě velice.

Navštěvuje poutní místa,
kde jsi ctěna; pomoc jistá
jси tam v nouzi všeliké;
jak je mocnou tvoje ruka,
u svého co platíš vnuka,
hlásí divy veliké.

Na Moravě Stará Voda
každému z nás důkaz podá,
že's nám stále k pomoci;
pomoz všem i se svou dcerou,
co k vám útočiště berou
v nouzi, strasti, nemoci.

Tys tak dobře vychovala
svou dcerku, by se stala
hodnou matkou pro Boha;
chraň nám mládež v jejím máji,
na kterou tak doléhají
pokusení přemohá.

Svatá Anno, pomoz dětem,
bez hříchu by prošly světem,
pomoz každé rodině;
zvláště matkám vypros síly,
aby udatnými byly
v utrpení hodině.

Komu stáří tělo drtí,
tomu pomoz k dobré smrti,
poslední to milosti;
když nám budou zvonit hranou,
dej, ať šťastně smrti branou
projdem k věčné radosti.

Různé zprávy.

Něco o nynější polské republice.
Nynější Polsko o rozloze 388.328 čtv.
km vykazuje nejen velikou rozmani-
tost půdy, ale i obyvatelstva. Národ-
nost polská sice převládá (18 mil.),
ale jest tu též půldruhého milionu
Bělorusů, 4,700.000 Malorusů, 900.000
Němců a 2,800.000 židů. Co se týče
vyznání, jest Polsko státem katolic-
kým. Téměř veškeré obyvatelstvo pol-
ské i Rusini řeckokatolictví náležejí do
církve katolické (76%); z ostatních
jest 10½% pravoslavných, 3% pro-
testantů a 10½% židů. V církevní
organizaci jest Polsko zemí o roz-
lehých diecesích, majících až milion
duší. Některé diecese donedávna sa-
haly do Polska ze zahraničí, což bylo
konkordátem urovnáno, a bullou pa-
pežskou byly tyto poměry roku 1925
upraveny tak, že povstaly nové die-
cese v Katovicích, v Častochově, v
Lomži a v Pińsku. Dnes všech diecesi

latinského obřadu jest 21 i tvoří do-
hromady 5 církevních provincií. Též
farnosti jsou rozsáhlé a v nejudné pří-
padě na 30.000 duší pouze jeden
kněz. V roce 1923, kdy napočteno
bylo 18 milionů katolíků, působilo
mezi nimi pouze 7370 světských du-
chovních. Řeholních kněží jest málo,
protože bývalá ruská vláda řehole
pronásledovala. Zato hojně jest ře-
holnic. Jsou některé ženské kongre-
gace tam velice rozšířeny, ač jsou
čistě polského původu, na příkl.:
Sestry Neposkvrněného Početí, Fel-
iciánky, Nazaretánky a Služebničky
P. Marie. V bývalé ruské části jsou
rozšířeny tak zvané skryté řehole,
nosící světský šat. Východní obřad
čítá 3600 kněží. Do toho počtu spa-
dají i kněží řehole Basiliánů dle pří-
kazu Lva XIII. reformované, které
mají i ženská odvětví, zabývající se
vychováváním mládeže.

Nedostatek kněží ve Francii. Od 3. do 5. listopadu 1926 konal se v Mar-seillu II. národní sjezd francouzský pro získávání kněžského dorostu. Akce pro rekrutování kněžstva není starého data, snad teprve od r. 1924, kdy podařilo se konečně jejimu apoštolu P. Debrelovi uskutečnití záměr, který choval v sobě už od r. 1908. Sjezd navštíven byl 15 biskupy a větším počtem kněžstva i laiků. Referáty nesly se vesměs směrem, jak získati co možno největší počet duší pro stav kněžský. Zvláště zajímavým byl referát člena akademie franc. Goya „Kněz před veřejným míněním“, v němž dokazuje známý tento historik francouzský, že největší ránu zasadil katolickému knězi tisk, romány, a že tudíž to musí býti opět kniha, jež mu vrátí uloupenou důstojnost a oblibu. Na štěstí je vskutku pozorovati obrat ve francouzské literatuře. Postavy katolických kněží, vystupující v posledních románech slavných romancierů francouzských, jsou s to přeroditi veřejné mínění franc. lidu ve prospěch katol. kněžstva.

Kněz hrdina. Z ostrovů Fidžijských obdržela tyto dny agentura Fides kabelegram, oznamující smrt misionáře Františka Nicouleaua, který zemřel v Makogai jako obět svých od-vážných služeb malomocným. Zesnulý hrdinský kněz narodil se ve Francii r. 1865. Opustil Francii ve věku 27 let a už se do vlasti nikdy nevrátil. V r. 1913 dobrovolně přihlásil se za nástupce duchovního správce malomocných v Makogai, který zahynul na moři. Po devět roků obětavě pečoval o malomocné, až sám, nakažen stejnou chorobou, byl nucen zůstatí na Makogai, ne však již jako duchovní její otec, nýbrž jako malomocný. Tehdy zanotil „Velebí duše má Hospodina“ a s příkladnou trpělivostí a odvahou snášel hrozné bolesti své nemoci. Jako ostatní malomocní z kolonie, měl svoji chyši z bambusových holí a listí. Pokud mu jeho zdravotní stav dovoľoval, sloužil

mši sv., až mu musily býti amputovány prsty na rukou i nohou. Poslední rok bylo jeho tělo samá rána a obličej nemocí úplně rozezraný. Jeho hrozná smrt neodstrašila jeho druhů. Má již nástupce. Je jím misionář z téhož řádu P. M. rodák francouzský P. Marcel.

Nepomucenum, papežská česka kolej v Římě. Velikou radostí nás naplňuje zpráva, že sv. Otec plně svůj slib a doplňuje ušlechtilé snahy episkopátu čsl. získal a papežské české koleji v Římě daroval pozemek velký asi 10 tisíc čtverečních metrů k zbudování nové a mnohem rozsáhlejší koleje, aby také česká kolej v Římě, jako koleje ostatních národů, měla residenci vhodnou a důstojnou. Nová kolej, která bude přijímati alumny z celého našeho státu a ponese jméno „Papežská kolej Nepomucenum“, bude státi na půvabném a povýšeném místě v blízkosti sv. Jana Lateránského, který nese hrdý název — „Mater et Caput Ecclesiarum“ — a nedaleko starobylého kostela sv. Klimenta, kde jsou uloženy tělesné pozůstatky sv. Cyrila, velkého apoštola slovanských národů. Bude rovněž nedaleko papežské university „Seminario Romano“, dále vedle nové skvělé koleje Irské a mezinárodního ústavu františkánského sv. Antonína atd. Se střechy koleje bude nádherný a sugestivní pohled na „Campagna Romana“, t. j. nejbližší okolí římské, se známými „Castelli Romani“; v přímé pak blízkosti, jak řečeno, dominuje Laterán, památné sídlo římského Patriarchátu, dále Kolosseum a ostatní slavné památky, ležící v pásmu římské starobylosti. Starost sv. Otce o naši kolej v Římě jde tak daleko, že osobně označil architekta stavitele, slavného umělce, který vystavěl již mnoho seminářů krajinských v Itálii, a který má předložití co nejdříve ke schválení samému sv. Otci plány k provedení stavby. Chceme ještě připomenouti zajímavou historickou okolnost. Zpráva o této radostné udá-

losti nás dochází právě na den sv. Karla Bor. Nuže, bylo to 4. listopadu 1884, v den staletého výročí památky — svatořečení sv. Karla, kdy přičiněním Lva XIII. konala se církevní inaugurační slavnost otevření české koleje v Římě v kostele zvaném dell' Anima. Za těchto příznivých okolností jsme přesvědčeni, že naše nová kolej vhodně bude reprezentovati náš stát, který dnes ve společnosti národů zaujímá tak vysoké postavení. Z celého srdce jsme vděční sv. Otcí, že papežský dorost z naší republiky učinil zvláštním předmětem své otcovské blahovůle.

x.

Kanadský seminář zahraničních misí. Kanaďané (franc. jazyka) se hodně hlásí k dědictví ducha bývalé vlasti, Francie. Před rokem 1921 bylo v misijních řadách přes 6 tisíc řeholnic, mužů také několik tisíc. Nadšení vlastenci i věřící chtěli mítí „svě“ misie. Podán do Říma návrh o založení misijního semináře. Řím schválil uslechlou snahu. 12. května 1921 se v Québecu shromáždili biskupové francouzského jazyka a zvolili za vůdce budoucího díla kan. Rocha. Ihned se přihlásili dva kněží. S radostí se usadili v opuštěné faře. Dne 27. dubna 1922 Prozřetelnost jim poslala místo pro stavbu budoucího semináře sv. Františka Xav. Místo bohaté svatými vzpomínkami — na sever od Montrealu v Pont-Vian — před dvěma sty lety tam tábořili první misionáři kanadského západu, u paty skalisk, kde P. Mikuláš a jeho žák Ahunssic dosáhli palmy mučednické. Během roku přibýlo šest nováčků a apoštol. vyslanec sv. Otec požehnal základní kámen. Pařížský seminář poslal msgr. Bloisa, apoštol. vikáře jižního Mandžurska, aby vedl odbornou výchovu nových dělníků. První tři misionáři kanadského semináře se přidružili k franc. misionářům v apoštol. vikariátě Mukdenském (300 tisíc čtver. kilometrů, 13 mil. obyv., z nichž bylo sotva 30 tisíc katolíků). Nová skupina sedmi misionářů šla za svými před-

chůdci roku 1926. Dnes již má seminář sv. Františka Xav. 15 kněží, z těch je 10 kněží v misích v Mandžursku, a 20 bohoslovců. Loňského roku postoupili někteří otcové až do úplně pohanského, žlutého prostředí; a půjdou za nimi druzí, až jednoho dne vyjde z jejich středu i duchovní pastýř, jenž by řídil „podíl jejich dědictví“.

Výroky o náboženské škole. Dr. Jarolimek píše: „Zločinu by se dopustil každý politik bez rozdílu stran, který by zvedl dnes ruku pro konfesijní školu a tímto pohybem opět uvedl v pohyb viko z rakve, ze které náš národ teprve nedávno duchovně a politicky povstal.“ — Tak frázovitě, nepravdivě a protinábožensky zaujatě vyjadřuje se muž, který stojí v čele školství Velké Prahy. To svědčí přímo o žalostně ubohém postavení a vlivu katolíků v metropoli našeho státu. — Také o profesoru dr. Marešovi by se mnohý katolík nebyl domníval, že je schopen napsati tato slova: „Je třeba chrániti školu před vlivy náboženských konfesi a církvi, při vši účtěk k náboženství.“ — A konečně výrok ministra dr. Krofity, který v Římě vyjednával „Modus vivendi“: „Pokládal bych za těžké národní neštěstí, kdyby jednotná škola národní byla zatlačena školami rozličných náboženských vyznání.“

Platíme si vlastní hanbu. Jistý horlivý rolník na Olomoucku v obci B. vzal si za úkol rozšířiti v obci „Selské Hlasy“. Na této své agitační cestě přišel do stavení, kde žena jest dobrou katoličkou a jistě i s lidovou stranou volila, žena projevila ochotu, když ne „Selské Hlasy“, tedy alespoň „Selku“ odebrati. Muž jest však jiného politického a náboženského smýšlení. Šla se jej proto předem otázati o povolení. Muž spustil hned huronský křik a na konec prohlásil, že raději ženu vyhodí z chalupy, nežli by dopustil, aby pod jeho střechou byl katolický časopis. Tak jedná pokrokář. Jak jednají naši lidé? Jest to k pláči,

když vidíme, co všechno v našich rodinách se odehrává a platí. Největší ránu by pokrokový tisk dostal tím, kdyby jej přestali číst katolíci. Pokrokař ve svém domě katolického časopisu nestrpí, a katolíci platí si časopisy, kde se nám spílá anebo poněnáhu, ale tím jistěji, se čtenář otravuje. Vzchopme se již jednou k činům, a vyhažme z rodin nevěrecký a bezbarvý tisk a zasadme se o to, aby v katolické rodině byl jedině katolický časopis.

Kolik lidí bolševici povraždili. U příležitosti 10leté „oslavy“ trvání „Čeky“, popravčího to sboru, zřízeného 1917 Leninem a Trockým, bylo konstatováno, že až do měsíce září 1921, tedy za necelá čtyři léta, popraveno bylo z rozkazu Čeky 1,766.098 osob, mužů i žen, z kteréhožto počtu bylo 3755 učitelů, 8800 lékařů, 1243 duchovních, intelektuálů vůbec 405.250, vojnů pak 290.000, řemeslníků 192.350 a rolníků 864.700. Tak hromadného vraždění nevinných lidí není v dějinách příkladu. Kolik obětí bylo popraveno od roku 1921, nedá se přesně zjistit, ježto pak již nebyl počet jejich udáván, ač se popravovalo stále, ale samy sovětské listy přiznávají, že počet popravených přesahoval tři miliony osob. A po všem tom vede se dnes lidu v Rusku stokrát hůře, než kdy před tím.

Ke zrušení výjimečných zákonů proti katolíkům v Anglii. Zákon, kterým se ruší poslední výjimečné zákony proti katolíkům v Anglii, přijatý dolní sněmovnou, bude se ještě projednávat ve sněmovně lordů, aniž by však byla obava, že by tam nepronázil. První zákony, kterými bylo zahájeno osvobození anglických katolíků, t. zv. „Emancipationsbill“, pochází z roku 1829. Než i po těchto zákonech nesměla žádná katolická farnost přijímat odkazy, katoličtí duchovní nesměli se v obřadním rouchu objevit na veřejnosti, byly zakázány modlitební knihy (i missaly) v latinském jazyku, řády nesměly se v zemi usazovat. Za po-

sledních let stalo se několik pokusů o odstranění těchto persekčních zákonů, ale nepodařilo se to, ježto nebylo možno dotknouti se některých výjimečných opatření, jako že následník trůnu nemůže býti katolík a že také starosta londýnský nesmí býti římsko-katolického vyznání. Oba tyto body dříve vedly vždycky k zamítnutí nového osvobozovacího zákona. A ještě nyní stal se pokus, aby nový zákon zůstal omezen jen na Anglii a neplatil také pro Skotsko, tak, jako nebude platit pro Ulster, ježto v Irsku mají ještě starý zákon z roku 1829! Řečený pokus byl zamítnut 200 proti 20 hlasům. Mezi nejostřejší odpůrci katolíků v parlamentě anglickém patří lady Astorová, která se hlásí „k nekompromisnímu protestantismu.“ A z těchto kruhů děje se dnes agitace proti toleranci, ježto „nekompromisní protestanti“ poukazují bázlivě na to, jak katolicismus v Anglii den ze dne nabývá na půdě.

Kněžská učená. Mezi novými rytíři čestné legie francouzské ocitá se též jméno Msgra Eugena Tisseranta, „konservatora orientálních rukopisů ve vatikánské knihovně, výtečného orientalisty, který působí velikou čest francouzské vědě“, a P. Tastevina, „misionáře, badatele, ethnografa. Četnými svými misemi v Amazonii přispěl k obohacení franc. vědy.“ V uvozovkách uvedené citáty jsou vzaty z posudku ministerstva zahraničních záležitostí.

Katolická církev v roce 1928. Dle Annuario Pontificio na rok 1928 čítá katolická církev na celém světě 1125 diecézí (počátkem roku 1927 pouze 1112), apoštolských vikariátů 227 (224), apoštolských prefektur 98 (93), V roce 1927 zemřelo 7 kardinálů a 69 arcibiskupů a biskupů. Ve státech měl Vatikán 22 nunciatur, 6 internunciatur a 19 apoštolských delegací. U Vatikánu pak bylo 11 velvyslanců a 18 vyslanců. Nově se uvádí papežská komise pro Rusko, jejímž prezidentem je kardinál Sincero a zpra-

vodajem biskup d'Herbigny S. J. a pak nové etnografické misijní muzeum v Lateranu.

Jediný kalendář v křesťanstvu. Synod řecko-východní církve, zasedající v přítomné chvíli v Alexandrii, udělal usnesení, které má význam i v praktickém životě. Je známo, že po světové válce státy, v nichž až dosud platil juliánský kalendář, přešly ke gregoriánskému, vyrovnávajíc tak ve smyslu tridentského koncilu rozdíl, jenž zatím vzrostl na třinácte dnů. Řecko-východní církve zůstávala však při starém počítání času, což se přirozeně projevuje také v časovém umístění svátků. Přítomným rozhodnutím alexandrijské synody dnem 1. října staré počítání zmizí a zároveň s ním i jeden z vnějších rozdílů křesťanského světa.

Katolíci ve Švýcarsku. Nyní žije ve Švýcarsku 1.585.311 katolíků, protestantů je 2.750.622. Protestanté jsou rozděleni ve 31 náboženských sekt. Atheistů je 2640. 25.000 osob je bez vyznání, pravoslavných je 4000, z rodiců katolických pochází a nebylo pokřtěno 95 osob. Od posledního sčítání lidu z r. 1910 ubylo 5000 katolíků, což se vysvětluje velikým přílivem cizinců za války.

Katolíci v Číně. Koncem roku 1962 byl stav katolické církve v Číně následující: Bylo 56 biskupů cizích, 6 ženských, cizích kněží 1628, domácích 1184, domácích seminaristů ve velkých seminářích 741, v malých 1969, klášterních bratří cizích 248, domácích 271, řeholních sester cizích 941, domácích 2834, katolíků 2.337.951, katechumenů 451.559, během roku 1926 bylo pokřtěno 384.400 pohanů.

svobodomyšlný spisovatel o katolických světcích. Ve Španělsku se oslavují právě sté narozeniny Juana Valery. Při této příležitosti byly uveřejněny i jeho dosud neznámé dopisy. Valera byl liberální spisovatel, který svým perem mnoho přispěl

volnomyšlenkářskému hnutí 19. století ve Španělsku. Tim více proto překvapuje jeho dopis z roku 1887 (číslo 57). Píše v něm svému příteli: „Milý! Smál jsem se při čtení vašich „výtahů z Flos sanctorum (květnice svatých)“. Ale musím přece říci, i když mám v sobě příliš málo katolického citění, že považuji naše závěry, k nimž jsme dospěli, za bludné a zarmucující. Je to důsledné popření všech ideálů, hrubý a oplzlý naturalismus, takže se při tom příležitostně směji, ale přece v jistých okamžicích při hlubším uvažování nemám chuti smáti se životu svatých anebo jej zesměšňovati. A pak myslím, že jste měl vyzkoušet svůj jemný a řídký talent spisovatelský na jiných věcech. Je jich dosti. Byl bych špatným a nečestným přítelem vašim, kdybych vám toto své mínění neodkrytě neřekl.“ Jindy, také roku 1887, píše: „Nejsem prostý věřící a považuji se za nevěřce. Pochybují o všem. Nezapírám to, ale také se tím nechlubím. Přes to odbíhají se mnohým svatým mužům a ženám a nemohl bych se jim posmívat. Čím více o tom přemýšlím, tím více shledávám, že nejlepší synové a dcery Španělska se musejí hledati mezi jeho světci. Přispěli podstatně k velikosti naší vlasti. Jdu ještě dále, i kdybyste se nadě mnou pohoršil. Co myslíte, koho stavím nad ony tři muže, kteří jsou oslavováni jako otcové a původové moderní kultury? Nad Luthera, jenž náboženství reformoval, nad Bacona, jenž přírodní vědu obnovil a nad Descartesa, jenž moderní filosofii stvořil? Nuže, muž, kterého nad ně stavím: jest s v a t ý I g n á c z L o y o l y. Je samozřejmě a nemusím vás o tom ujišťovati, že bych, kdybych chtěl zastávat i pěstovati nějaké učení, si ne zvolil nikoho z těchto čtyř za svého učitele. V 19. století není ničeho, co bych byl ochoten přijati jako hotovou nauku a učení. Ale nejdu tak daleko, abych některého z těchto čtyř mužů tak vy-

trvale zesměšňoval, jak vy to činite. Vaše karikatury se zdají více než přehnané.“

(Zasláno.)

II. svazek Edice Krystal: Bernadot: *Eucharistij k Nejsvětější Trojici*, str. 128, cena 6 Kč 60 h i s portem. K dostání v administraci revue Na hlubinu, Olomouc, Dominikánský klášter.

Revue Na hlubinu vydává v krátké době již druhou knihu své Edice. Kniha jest velmi šťastně volena. Po-

třebujeme opravdu hlubokého a dobrého poučení o této Svátosti, k níž volá Církev dnes tak úpěnlivě své děti. Kniha učí nořiti se do Ježíše, učí hluboko loviti perly v tajemstvích nevyzvešenějších. Kniha vám zapálí srdce, osvíti mysl a celou bytost přimkne k Ježíši. Vřele doporučujeme každému. Cena jest směšně levná a přece jest tištěna na krásném papíře v pěkné úpravě. Objednejte ihned, než bude zase kniha rozebrána jako první svazek zmíněné Edice. Pište ještě dnes na Dominikánský klášter, Olomouc, Slovenská 14. Doporučíme.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 41).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, a za řese ní socialistní otázky v duchu křesťanském a ochranu studujících vysokýchškolských před nevěrou a nemravností a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pěstovati pokoja a mír v lidu.

Úmysl v srpnu 1928: **Aby katolíci v misijních zemích dobrý příklad dávali.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Rozřešení sociální otázky v duchu křesť. Aby studující od nevěry a zkazy mravů chráněni byli. (Hlavní úmysl.) — Svaté Srdce Panny Marie. (Báseň). — Ježíš pláče, trestá, učí. — České vlasti. (Báseň). — Obrázek z pouťi. (Báseň). — Slavnost Lásky. — Kriste Pane. (Báseň). — Obrázky z katolických misí. — Sv. Cyrill a Method kázou. (Obrázek). — Sv. Cyrill umírá v Římě. (Obrázek). — Jeptiška (Báseň). — Milosrdná sestra. (Báseň). — Ke dni sv. Anny. (Báseň). — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. SRPEN 1928.

ČÍSLO 8.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Láska k vlasti podle zásad sv. víry.

Dobrý příklad bílých kolonistů pohanům.

(Hlavní úmysl.)

Láska k vlasti je něco velikého, vznešeného. Již pohanští řečníci oslavovali lásku k vlasti. Tak pravil Cicero:

„Milí jsou nám rodiče, milé děti, milí příbuzní a přátelé, než jedno jediné slovo „vlast“ zahrnuje lásku všech.“

Sám Bůh vstúpil nám do srdce lásku k otčině naší. Vzpomínám tu na Judu Makkabejského, který bojoval pro Hospodina a pro vlast svou. Jak naříkali židé v zajetí babylonském a s pláčem vzpomínali svaté hory sionské. Kristus Pán miloval svou vlast i národ svůj a plakal nad osudem sv. města Jerusalema. A mnoho svatých vyniklo svou láskou k vlasti, na př.: Sv. Ludmila, sv. Václav, sv. Vojtěch, sv. Prokop a jiní. A není divu! Vždyť přirozená láska k vlasti bývá křesťanstvím posvěcena, očistěna a povznesena. Křesťanství učí nás milovati všechny lidi na světě. Křesťanství učí nás, že všichni lidé máme jednoho Otce nebeského, jednoho Spasitele, jenž za všechny lidi krev svou na kříži prolil. Jsou tedy všichni lidé bratři a sestry velké rodiny Boží, církve Kristovy.

Proto máme se vespolek pro Boha milovati netoliko slovy, ale skutky dle slov Pána Ježíše: Milujte se vespolek, jako já miloval jsem vás! Milujte nepřátele své a dobře činite těm, kteří vás nenávidí! To jsou zásady křesťanské lásky k vlasti, kteréžto zásady doporučeli papežové, jako papež Lev XIII. Proto též papežové to byli, kteří odsuzovali boje a války a napomínali k míru a pokoji.

Ale ještě něco má sv. Otec Pius XI. na srdci. Týká se to našich misí. Stává se totiž, že bílí kolonisté, kteří se usazují v zemích pohanských v městech, dávají domorodcům špatný příklad, kazí lid a tím překážejí našim misionářům. Právě naopak měli by takoví kolonisté býti misionářům nápomocni a dávatí domorodcům dobrý příklad křesťanského života. Bohužel mnozí z nich nevedou dobrý a spořádaný život, jsou domorodcům kamenem úrazu, pohoršením a překážkou, aby nepřijali a nepoznali pravdy boží. Za to budou takoví křesťané zodpovídat jednou před Bohem. Kolonisté mají žiti jako praví křesťané ve vši poctivosti, upřímnosti

v celém svém jednání. Mají dávatí domorodcům dobrý příklad tím, že sami účastní se služeb božích, že přijímají sv. svátosti, že světi neděle a svátky, že nikomu neublíží, ale každému dobře činí a v rodinách svých spořádaně žijí. Ženy mají dbáti cudnosti a čistoty, kteréžto etnosti má církev sv. v účtě a zachování jejich přísně nařizuje. Dobrý příklad jest nejlepším prostředkem k obrácení jiných na víru katolicou. Za času pohanského císařství římského nešířilo se křesťanství tak velmi veřejným kázáním, ale více soukromým vyučováním a dobrým příkladem. Pohané pozorovali, jak láskyplní a přívětiví jsou křesťané a při tom přece plní zmužilosti; jak snášeli strasti bez reptání, jak se odvraceli od model, jak málo starali se o požitky a

radovánky a jak každý se obětoval za svého bratra. Vizte, pravili, jak se křesťané vespolek milují! Tak proniklo křesťanství z nejnižších vrstev lidu do nejvyšších kruhů společnosti, až konečně sám císař před křížem sklonil kolena svá — Konstantin! Velikou moc má do sebe dobrý příklad. A co pravíme o zemích pohanských, platí i u nás. Ti, jež mají víru, ať ji osvědčují ústy i skutky, aby slabé ve víře posilili a nevěrce ku pravdě Boží přivedli.

O to prosme nejsv. Srdce Ježíšovo, aby v srdcích našich roznítilo pravou lásku k vlasti naší a aby bílí kolonisté křesťanským životem byli nápomocni misionářům v obrácení pohanů na víru v Ježíše Krista, aby všichni poznali pravdu boží a tak dospěli ke spáse duší svých nesmrtelných.

Jarolím St. Pavlík:

NOVÝ NERO

Nový Nero v Mexiku teď vládne!
Nestrpí on víry v zemi žádné!
Jako mráz když na květenu padne,
tak je katolikům.

Doby prvokřesťanské se vrací,
katané zas mají mnohou práci,
cirkve budova se šmahem kácí,
konec zbožným zvykům.

Květy lásky křesťanské a péče
strhány, kněz k žalářům se vleče,
vynavačům Kristovým krev teče,
zem se barví nachem.

Peklo jásá, zednář komanduje,
vítr z novin příznivý mu duje;
jaké nové plány Calles skuje,
čeká lid se strachem.

Na křesťany jako smečka vlčí
vrhají se, rudý prapor trčí
nad Mexikem — a svět k tomu mlčí,
Bohu žalováno.

Chtějí církev zhubit mermomocí,
proto týrána jest dnem i nocí;
Bože mocný, přispěj ku pomoci,
i ty, svatá Panno!

Svatý Michaeli, vzhůru, vzhůru!
Svolej k boji devět svojich kůrů,
učiň neškodnou tu pekla můru,
na prsou co sedí.

Svatý Mořici, vztyč svoji píku
k obraně, vy vojska mučovníků,
pojdte na pomoc, svaz katolíků
na vás s prosbou hledí.

Dál a dál se nevěra kol šíří,
bezbožný svět v radovánkách hýří,
satan jásá: zdupej, svatý Jiří,
pekelného draka.

Na lán Boží škůdců moc se slétlo!
Kěž by jeho osení zas zkvetlo!
Kriste, rozžni svojí víry světlo,
neb se silně smráká.

Co získáme úctou k Panně Marii?

Úvaha na Nebevzetti Panny Marie. Upravil Ignát Zháněl.

Kdo ctí Pannu Marii, může mnoho získati. Mluvíme-li o úctě k této naší milé Matce, máme na mysli pravou její úctu. Záleží v tom, abychom se k ní nejenom modlili, konali k ní různé pobožnosti, nýbrž hlavně, abychom ji následovali a žili podobně svatě, abychom měli hřích v největší ošklivosti a vykonávali pokud možno mnoho ctností. Kdo ctí takto Pannu Marii, může doufati, že mnoho získá.

P. Maria posilní v dobrém a rozmnoží milost žití ctnostně. P. Maria nemá většího přání, než aby všichni, za něž prolil krev její jednorozený Syn, dosáhli cíle, k vůli němuž Ježíš s nebe sestoupil, totiž věčnou spásu. Je tedy také její vůle, aby, kteří již nastoupili cestu k nebi, buď že žili v nevinosti nebo konají za své hříchy pokání, neúnavně pokračovali, až dosáhnou cíle. P. Maria miluje svatost a dokonalost, přeje si proto, aby také všichni její ctitelé byli těmito ctnostmi ozdobeni. Snaží se, aby své ctitele stále v dobrém posilovala, aby pokračovali na cestě ctností, aby si získali v bohumilém životě vytrvalost a stálost.

P. Marii můžeme nazvati proto svým věrným přítelem, o němž čteme, že „jest mocná zástíta a kdo ho nalézal, nalezl poklad“. Sir. 6, 14. Svatí Otcové srovnávají P. Marii se sluncem: je štědrým rozdavatelem tepla, světla, takže vše roste, prospívá. Podobně vyprošuje P. Maria svým ctitelům u Boha nebeské světlo milosti, aby rostli v poznání, velebení, milování Boha.

Úcta P. Marie je jistou známkou u vyvolených k věčné spásě, ne sice v tom smyslu, že by všichni ctitelé její došli jistě do nebe, ale že není žádného obyvatele nebes, který by ji nebyl vroucně ctil. Svatý Ignát mučeník píše: „Nikdy nevezme špatného konce, kdo dokázal, že je věrný a neúnavný ctitel mariánský.“ Svatý

Hilar vysvětluje tento výrok slovy, která vylučují všechnu pochybnost: I kdyby byl někdo sebe větším hříšníkem, ctí-li správně nebeskou Matku, pomůže mu, aby činil pokání a nebyl věčně zatracen. Kdo nehledá Marii nenalezne ji, nenalezne pokladu, nemá mocné zástity, nenalezne života a nemůže doufati ve svou věčnou spásu. Umiňme si proto, že neustaneme nikdy ctíti svou milou Matku; prosme ji, aby nám svou přímlovou pomáhala, abychom kráčeli na cestě ctností, která nás dovede na vrchol svatě hory, kdež odmění Bůh své vyvolené korunou věčné slávy.

Velkým užitekem úcty mariánské jest obrácení hříšníků i nejzarytějších. Sv. Písmo nám vypravuje: „Učinil tedy Bůh dvě veliká světelná tělesa; těleso větší, by panovalo dni a těleso menší, by panovalo noci.“ Gen. 1, 16. Učitelé církevní pojímají tato slova ve smyslu vyšším, duchovním a vyzumávají pod sluncem samého Spasitele, jehož jasné zářícího světla všichni jsou účastni, kdo žijí v milosti Boží. Pod měsícem vyzumávají Pannu Marii: osvětluje srdce hříšníků, kteří žijí v temnotě hříchu, jsou mrtví pro nebe. Papež Innocenc III. vybízí proto hříšníky říka: „Kdo jsi ztratil milost, postrádáš světla slunečního, obrať se k měsíci, uctivej Marii! Vyprosí ti milost, abys poznal svou duševní bidu a byl posílen k správnému životu dle zákona Božího.“

Nikdo by nebyl s to, aby vypočítal tisíce tisíců případů, že je docela správným, nazývati Pannu Marii útočištěm hříšníků, což dokazují především zrovna bezpočetné votivní tabulky v našich mariánských poutních místech. Často se tuto používá obrazu archy Noemovy, v níž našla útočiště všechna zvířata země. Podobně nacházejí u Panny Marie útočiště všichni hříšníci, kteří se se

svými smyslnými rozkošemi zvířatům podobají s tím rozdílem, že dravá zvířata nepozbyla v arše, když z ní vyšla, své přirozené divokosti, kdežto hříšníci se pod mocnou její ochranou obrátí a odloží své divoké, nezřízené náruživosti. Často bývá vyobrazena Panna Maria majíc na sobě plášť, který je u krku úzký jako každý jiný ženský plášť, dole však je nesmírně široký a bývá vyobrazeno mnoho osob obojího pohlaví a všech stavů, kteří jsou pod ním shromážděni (v siní Milosrdných Bratří na Starém Brně je podobný krásný obraz).

Náš velký Karel IV., Otec vlasti byl velkým přítelem Blosia; s ním chtěl třeba trávit poslední svá léta, aby mu byl nápomocen, by mohl dobře umřít. Blosius, který je též velkým duchovním spisovatelem, píše o této otázce, nás tuto zajímající, následovně: „Žádného i sebe většího hříšníka neodmítne Panna Maria, vezme-li k ní útočiště.

Obracejte se k ní proto všichni, kteří jste měli neštěstí upadnouti do těžkého hříchu a jste plni lítosti k ní, Matce všeho milosrdenství. Dosáhnete její pomoci a jejím zprostředkováním získáte milost a život od Boha!“

Dalším ziskem úcty mariánské je její mocná pomoc v pokušeních. Jakou moc má Panna Maria nad pokušelem-ďáblem, dokazují ihned první stránky sv. Pisma, kde čteme, co promluvil Bůh po prvním hříchu k hadovi: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím; ona rozdrtila hlavu tvou.“ (Gen. 3, 15.) Ženou, která rozdrtila hlavu hadovu, rozumí se Panna Maria, a ještě stále ji rozdrčuje tím, že maří nástrahy hadovy, který chce učiniti nesmrtelné duše svými otroky, sváděje je k hříchům, což ustavičně máří. Místo. aby jiné zajal, je sám zajat touto mocnou královnou. Proto radí všichni učitelé duchovního života, aby se každý, kdo je v pokušení, obracel s plnou důvěrou k Marii, která dle výroku svaté církve

je zlým duchům tak hrozná, jako dobře spořádaný tábor vojenský.

Ve starém Zákoně čteme, že Pán vedl lid israelský z Egypta pouští, za dne jim ukazoval cestu v podobě sloupu oblakového, v noci v podobě ohnivého sloupu. Svatí Otcové prohlašují, že je sloup tento rovněž předobrazem Panny Marie, protože nás zrovna zasypává oblakem božské milosti a chrání před ohněm ďábelské zlomyslnosti. Svatý Bonaventura píše: „Maria jest pro nás ohněm. Jako se rozpouští vosk ohněm, podobně ztrácejí zlí duchové všechnu moc nad dušemi, které volají k Marii a prosí ji o pomoc.“

Nikdo se nepohoršuj, přicházejí-li na tebe různá a častá pokušení, jesti to z n á m k o u d u š í v y v o l e n ý c h, které Bůh miluje. Sirach výslovně praví: „Synu, chceš-li vstoupiti do služby Boží, buď připraven, že budeš zkoušen.“ (Sir. 2, 1.) Kdo Bohu neslouží, nebývá zkoušen či pokoušen. Dokud člověk poslouchá tohoto zlého svědce a hoví svým náruživostem, nechává ho v pokoji, ví, že mu neujde.

Když se však chce vysvoboditi z jeho drápů, nástrah, sítí, pak napíná všechnu svou obratnost, chytrost, aby ho dále podržel ve své moci. Nikdy nejsou pokušení ďábelská mohutnější, jako když se chce někdo vysvoboditi z jeho osidel a chce se obrátiti k Bohu a jest odhodlán jemu sloužiti. Každý dobrý služebník Boží musí prodělat tyto boje a pokušení, jsou tedy známi kou vyvolených.

Pokoušení tato trvají po celý život, proto nazývá svaté Písmo náš život bojem, který rozhodne o věčnosti. V tomto boji je nám věrnou pomocnicí naše nebeská matka. Dej Bůh, abychom mohli všichni při posledním okamžiku, až přijde Bůh a zavolá jednoho každého z nás, vydati počet ze svého vladaření, podobně volati, jako volal svatý Pavel: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokonál, víru jsem zachoval, pro budoucnost jest mi uložena koruna spravedlnosti,

kerou mi dá v onen den Pán, spravedlivý Soudce a nejen mně, nýbrž i všem těm, kteří milovali příchod jeho.“ (11. Tim. 4, 7.)

Nejdůležitějším okamžikem celého našeho života je smrt, když se odloučí duše od těla. Jak tu bude duše nalezena, tak bude souzena a odsouzena, zrovna jako strom, který kam se skácí, tam zůstane ležeti. Nikdo z nás smrti neuteče. U proroka Isaiáše čteme: „Zda řekne hlína hrnčířovi: Co to děláš?“ (Is. 45, 9.) Hrnčířem se rozumí Bůh, který „má moc jako hrnčíř, aby z téhož trupele udělal nádobu, jednu k ozdobě a jinou k nezdobě.“ (Řím. 9, 21.) Nikdo nemůže vytykáti hrnčířovi, udělal-li z hlíny to či ono? Bůh může tělo lidské odvolati se světa dle své vševědoucí a všemohoucí vůle v každém okamžiku a kdy se toho člověk nejméně nadá, což dokazuje každodenní zkušenost. Či neumírají lidé často, když se nejméně nadají?

Největší boj o duši vede ďábel při smrti, protože ví, že má duše málo času, jak čteme: „Ďábel sestoupil k vám se zlostí velikou, věda, že má málo času.“ Zj. 12, 12. Zlý duch používá všech druhů pokušení, aby mu nešla umírající duše. Proto potřebí velké pomoci a najdeme ji u své drahé Matky. Tu dokazuje, že jest mocnou ochránkyní všech umírajících. Volejme k ní často známá slova: Svatá Maria, pros za nás hříšné, nyní i v hodinku smrti naší! Kéž bychom zemřeli, jak zemřel náš svatý zemský patron sv. Metoděj. Papež Lev XIII. píše o jeho smrti v encyklice takto: „Celý život jeho byla cesta k nebi!“ Kéž i my žijeme podobně, aby náš celý život nebyl nic jiného než cestou, která nás jistě přivede k vyšším nebeským. Kéž zemřeme, jak zemřel věrný ctitel mariánský kněz-misionář černoch Donatus Leberaho (což znamená v naší řeči: Viz tu svůj vzor). Žil na rovníku v území, kde prýští řeka Nil. V mládí byl pastýřem, teprve v pozdějších letech dostal se ke studiu a stár 32 let byl vysvěcen na kněze. Působil nesmírně horlivě mezi svými

soukmenovci. Stár 41 let zemřel a jako věrnému ctiteli mariánskému dopřála mu Matka Boží, že zemřel na prvního května v sobotu, ve dni ji za svčcením, roku 1926, právě když se zvonilo večer „Anděl Páně.“

Maria je naší orodovnicí i po naší smrti. Oroduje za nás, přimlouvá se při posledním soudu a pomáhá nám, jsme-li odsouzeni na nějakou dobu do očistce. Bůh odevzdal všechno soud svému Synovi, proto objeví se naše duše před Ním jako soudcem hned po smrti. Každý se musí zodpovídati ze všeho, co vykonal dobrého a běda, jestli má na sobě zlé, které mu nebylo odpuštěno a za něž ještě dosti neučinil. Jak se omluvíme před vševědoucím Soudcem, jemuž je známo všechno myšlení? Kdo nám pomůže hájiti se, kdo se za nás přimluví? Soudce, který bude souditi, je Synem matky, které se dává čestný název matky milosrdenství. Kdo umírá v těžkém hříchu, jistě necitil této matky, nemiloval ji, neprokazoval ji příslušné úcty. Opakujeme často a vroucně slova: „Ukaž nám po tomto putování Ježíše, který jest pozeňnaný plod života tvého.“

Panna Maria pomůže svým ctitelům, kteří budou odsouzeni do očistce. Nelze si pomyslit, že by koho opustila, kdo ji sloužil věrně po celý pozemský život a je po smrti v očistci. Vždyť tam potřebuje duše ještě více přimlavy a pomoci než potřebovala za živa. Měla-li P. Maria soustrast a milosrdenství i s velkými hříšníky, zajisté neopustí svých ctitelů a přátel, kteří nebyli nalezeni docela čistí. Ujme se jich stejně laskavě jako činila, když byli živi. Ulehčuje jim jejich bolesti útěchou, kterou jim skýtá, zásluhami dobrých skutků živých, které na ně obrací, prosbami, kterě za ně přednáší svému Synovi. Svatý Bernardin tvrdí, že dosáhla Panna Maria moc, že může vysvoditi duše z očistce svou modlitbou, přidělením svých zásluh duším v očistci, především těm, které ji v životě upřímně uctivali. Mnoho milostí může si získati, kdo

upřímně, věrně, stále ctí Pannu Marii. Dobrým vyprosí milost vytrvalosti ve ctnostech, hříšníkům odpuštění, jakož i milost pokání a litosti, v pokušeních, v boji proti nepřítelům spásy duše dodá statečnost, umírajícím je mocnou ochránkyní, aby neupadli do osidel ďáblových, zemřelých rovněž neopouští. Je jim při-

mluvkyni při soudu soukromém a neodepře pomoci duším v očistci. Ctěme tuto dobrou svou Matičku tak vroucně, jak můžeme, snažme se žítí životem, jejímu podobným, aby nám na konci naší pozemské pouti mohla ukázati Ježíše, požehnaný plod života svého. Amen.

Jarolím St. Pavlík:

A S S U M P T A E S T .

Zvoňte zvony od radosti:
Sláva Bohu na výsosti,
hlahol, písní děkovná!
Celý vesmír nech ať plesá:
dnes se vznáší na nebesa
naše milá Královna.

Jako věnce z bílých růží
malebně se kol ní druží
zástup jasných andělů;
jako když o Božím Těle
bílých děvčat řady stkvělé
vycházejí z kostelů.

Ó jak podivná to krása!
Nový Jerusalem jásá
v trub a kotlů hlaholu!
Cherubové, Serafini,
všichni svatí v nebes síni
hymny pějí pospolu.

Zříc ty rajske sady krásné,
Matka Boží celá žasne,
co tu všude pokladů!
Co tu perel, co tu zlata!
Mira skvostů vrchovatá
zdobí Boží osada.

Kristus vítá mateř svoji,
vřelý polibek je pojí,
jeden lásky srdce tluk;
radost ze shledání toho
náhradou je, že tak mnoho
vytrpěli oba muk.

Usadiv ji na svém trůně,
sahá Kristus po koruně,
by ji vstavil na hlavu
Panně, jež ho porodila
a jež sobě zasloužila
nejvyšší tu oslavu.

Ó Maria, budiž zdráva!
Těší nás, že taká sláva
vzdává se ti na nebi!
Nechť i na okršku země
každý národ, každé plémě
tebe stále velebí!

Peklo se sic nad tím šklebí,
že ty takou moc máš v nebi,
zachraňuješ hříšníka,
jenž by jinak zhyнул věčně,
teď však hlásá světu vděčně,
láska tvá jak veliká.

Přimlouvej se za nás, Máti,
ať nás zlý duch neuchvátí
na smrtelné posteli;
přimlouvej se, bychom jednou,
opustivše zem tu bědnou,
v nebi žili veselí.

O častém a denním sv. přijímání dítek.

Sv. Otec blahé paměti Pius X. dovolil a přál si, aby děti šly k prvnímu sv. přijímání, jakmile dovedou rozpoznati nejsv. Svátost od obyčejného chleba, t. j. aby věřili, že pod rouškou čili pod způsobou chleba v nejsv. Svátosti je Kristus Pán přítomen se svým člověčenstvím i se svým božstvím. Dále dovolil i přál si papež Pius X., aby děti od prvního sv. přijímání šly denně ke stolu Páně.

Jako podmínku kladl sv. Otec jen, aby byly prosty těžkého hříchu a aby měly správný úmysl. Sváté přijímání působí v nás tyto milosti: 1. spojuje nás co nejužší s Kristem; 2. rozmnožuje milost posvěcující; 3. zeslabuje zlé náklonnosti a posiluje naši lásku k Bohu; 4. očišťuje od hříchů všedních, chrání od hříchů smrtelných a shlazuje časné tresty za hříchy; 5. je nám rukojemstvím slavného zmrtvýchvstání a věčné blaženosti. Je-li úmysl dosíci sv. přijímáním byť i jen jednu z těchto milostí, přijímáme se správným úmyslem.

Sv. Otec měl při tom úmysl, aby Kristus bydlel v srdci dítěte, a ochrá-

nil je před těžkým hříchem, aby Kristus chránil pevnost srdce dítěte tak, aby této pevnosti nedobyl zlý nepřítel a v ní se neusadil.

I malé dítě dobře chápe a rozumí naukám sv. náboženství. Je jen na rodičích, aby mu je vštěpovali. Ve své nejnovější encyklice sv. Otec klade důraz na smíření božského Srdce. Tím, že by malé děti často přijímaly, podával by se nejlepší smír, za ty četné urážky, svatokrádeže a jiné křivdy, které božskému Srdci lidmi činěny bývají. Kristus děti zvláště miloval, i když byl pracemi unaven, vzal děti od matek na svůj klín, laskal se s nimi a žehnal jim. A Kristus si přeje, aby děti přicházely: „Nechte maličkých přijíti ke mně a nebraňte jim ke mně jíti, neboť takových je království nebeské.“

Rodiče zajisté nechtějí, aby děti zahynuly hladem, nechtě se tedy i starají, aby nehynuly hladem duše. Neboť i duše má hlad, musí jísti. Jinak slábně, chřadne a je lehce přemožena svým nepřítelem.

Anna Maria:

KLEKÁNÍ.

Po kraji zvoní klekání
za šera každého rána,
tři Zdravas letí ku nebi,
kde sídlí svatá Panna.

Jí k cti zvony hlaholí
milostné „Anděl Páně“,
by nás kdys v nebi uvedla
až k Boha Otce bráně.

Aby nám svoji přímlovou
prospěla u svého Syna,
by za hřích v světě spáchaný
odpadla všaká vina.

Aby nás Pán Bůh netrestal
po smrti u soudu svého,
ale by její přímlovou
chránil nás všeho zlého.

Po kraji zvoní klekání
v poledne, večer, ráno,
přímlovu Tvoji žádáme
u Boha, nebeská Panno.

Božské Srdce a tisk.

Sv. církev užívá při mši sv. na svátek božského Srdce slov Žalmisty: Pohanění očekávalo srdce mé a bidu. Očekával jsem, kdo by spolu se pomroutil a nebylo nikoho, kdo by potěšil a nebylo nikoho, kdo by potěšil a nebylo nikoho, kdo by potěšil a nebylo nikoho. Žalm 68, 21.

Žalmista je pronásledován svými nepřáteli, skrývá se asi v nějaké jeskyni, svírá se mu srdce, neví si rady a je podoben topicimu se. Nenalézá srdce, které by cítilo s ním, které by vlévalo balsám útěchy do jeho duše. Právem obrací sv. církev tato slova na božské Srdce. Vždyť bylo Srdce Kristovo zvláště na sv. kříži pronásledováno a pohaněno svými nejuhlaვენjšími nepřáteli více než každé jiné srdce. Jizlivá slova potupy vnikala do Srdce Kristova jako jedovaté šipy a hluboce je poranila. Nebylo nikoho, kdo by potěšil Srdce tak těžce poraněné. Srdce Panny Marie cítilo sice neupřimnější soustrast, ale P. Maria nemohla se nahýbat nad hlavou nejmilejšího Syna a šeptati slova útěchy; pohled na bolestnou tvář milované matky ještě rozmnožoval bolesti a zármutek Krista Pána.

Pohanění na hoře Kalvarii trvalo, až Kristus Pán vypustil duši. Nepřátelé Kristovi se vrátili vítězoslavně s hory. Dílo Kristovo bylo dokonáno, krvavá obět dokončena, získány byly milosti a položen základ sv. církve, mystického těla Kristova. Ale nyní se obrátila nenávisť nepřátel proti mystickému tělu, sv. církvi. Pronásledovali nejprve apoštoly, pak nástupce sv. apoštolů, pronásledovali věřící. Povstali bludaři, kteří roztrhali roucho Krista Pána. Pronásledování nerušilo vždy se stejnou divokostí. Nastaly doby klidnější.

Ale je jiný způsob pronásledování, který není na oko tak zuřivý, avšak působí ohromnou škodu. To je nepřátelský tisk. Kolik je časopisů a novin, které haní sv. církev, její obřady, zvláště její služebníky a přinásejí

falešné zprávy o kněžích! Takové noviny brojí v člancích pod čarou proti mravnosti, jejich inseráty podporují hanebnost, v posudecích velebí zlé, útočí na veleduchy, až se jim poddají, útočí na vlády a parlamenty, až se stanou nástroji zla.

Jak veliká je moc tisku, o tom svědčí také přesvědčení Napoleonovo, jenž si naklonil veřejné mínění novinami a zprávami. Metternich pravil o něm: Noviny více cení než 300.000 mužů. Ve vyhnanství na ostrově Elbě Napoleon usiloval zase o trůn; proto si umínil získati moc tisku. Jedno pero — pravil — může v novinách hýbati světem, což se mezi nepodaří.

Náboženství nepřátelský tisk působí na smýšlení a citění čtenářů a mění znenáhla jejich přesvědčení. Biskup Rumeau mluvil v Paříži o vlivu tisku. Poznal jsem — praví — ve svém mládí muže, jenž měl důležité postavení. Jako dobrý katolík přijímal 4—5krát do roka sv. svátosti. Za volebního období byly mu posílány po tři měsíce noviny víře nepřátelské. Ze začátku pohrdal jimi, ale pak je čítal s pozorností. Lichotilo mu, že jméno jeho bylo známo v redakci. Když mu noviny po třech měsících nebyly posílány, předplatil si je. Rok na to přijal sv. svátosti jenom jednou o Velikonocích, pak už vůbec ne. Konečně stal se z něho urputný nepřítel církve a zeměl jako neznaboh. Následky nepřátelského tisku jsou lhotejnost ve věcech náboženských, odcizení se katolické církvi, víře a náboženství vůbec.

Božské Srdce může si právem stěžovati: Pohanění očekávalo srdce mé. Jak veliké a rozšířené je to pohanění. Z 80.000 časopisů a novin, které vycházejí, je sotva 2500 v rukou katolíků. Jak veliký je počet výtisků časopisů víře nepřátelských! Některé mají 80.000—100.000 odběratelů. Když dvakrát denně vycházejí, můžem počítati 800.000 až 1.000.000 čtenářů. Do tolika srdcí vniká denně zhoubný jed

Pán Ježíš se loučí s Matkou svou Marií Pannou.

lhostejnosti a nevěry. Může být božsk. Srdci lhostejné, když tolik srdcí se mu odcizuje? Právem může říci: Pohanění očekávalo Srdce mé. Očekával jsem, kdo by se zkormoutil spolu, kdo by mne potěšil a nenalezl jsem. Část katolíků v našich zemích pracuje pro dobrý tisk, odbírají se a čtou katolické časopisy a noviny. Ale jak veliký je i u nás počet katolíků, kteří jsou lhostejní oproti tisku, kteří odbírají a tím podporují tisk nepřátelský, v hostincích a restauracích čtou obvyčejně nepřátelské listy. Mnozí inteligenti a veliká část obvyčejného lidu nepoznává následků a škody, která pochází ze čtení listů církví nepřátelských. Papež Pius X. se vyslovil, že ani lid ani klerus nechápe důležitosti tisku. Nepoznávají, kolik škodí čtení takových listů svaté víře a mravnosti. Mnoho milionů se věnuje ročně na nemravný tisk, na nemravné oznámení v novinách. Kdo se bude tedy diviti, že nemravnost se hrozně rozmáhá i mezi studující mládeží?

Co cítí božské Srdce nad zkázou tolika duší? Právem může Kristus Pán říci: Pohanění očekávalo Srdce mé. Ctitel božského Srdce nemůže se dívat lhostejně na velikou škodu, která se působí tolika duším; nemůže být lhostejný k pohanění, které se činí božskému Srdci, nýbrž bude hledět, aby potěšil božské Srdce.

Jakým způsobem může to provést? Může především uvědomiti lid, že je to důležitá povinnost, plynoucí ze zákona Božího, by katolíci se varovali špatného tisku. Papež Lev XIII. ustanovil v konstituci vydané 25. ledna 1897, že noviny a časopisy, které soustavně brojí proti náboženství a dobrým mravům, mají být prohlášeny za zapovězené. Tedy zapovězeny jsou noviny a časopisy, které se nazývají protiklerikálními, noviny, které pod záminkou, že brojí jenom proti klerikalismu, vystupují proti katolické církvi a jejím služebníkům, noviny židovské a zednářské, noviny sociálně-demokratické. Tento zákaz je důležitý a vážný, zavazuje všechny; vzdělané

i nevzdělané. Zakazuje se nejenom odbíratí takové noviny, nýbrž také v hostincích a jinde je čísti.

Pak má ctitel božského Srdce jiné uvědomiti, že je zároveň jejich povinností dobrý tisk podporovati. Svátý apoštol praví, že všichni katolíci tvoří jedno mystické tělo Kristovo. Údové tohoto těla jsou na sebe odkázáni a mají se vzájemně podporovati. Právě škodlivým tiskem bývají nejčastěji odtrženi od těla Kristova. Proto právem psal Pius X. r. 1906: Je sv. povinnost každého katolika, katolický tisk podporovati a katolický tisk mezi lidem co nejvíce rozšiřovati. Veliký biskup moravský Ketteler praví: Kdo je lhostejný k tisku, nemá práva, aby se nazýval věrným synem sv. církve.

Ctitel božského Srdce má často příležitost dobrý tisk podporovati. Když jde do města za nějakou záležitostí a zastaví se v hostinci, má žádati list katolický. Není-li tam listu katolického, má říci, že po druhé půjde tam, kde najde list který odpovídá jeho smýšlení. Na Moravě vraceli se mladci z exercícií, kde byli poučováni o tisku. Na cestě domů stavili se v hostinci a žádali krajský katolický list. Když hostinský odpověděl, že ho nemá, odešli s poznámkou, že si v jeho hostinci budou žádati něco k jídlu, až bude mít katolický list. Hostinský byl překvapen a pravil, že se mu to ještě nestalo a brzo měl katolický list. Když někdo cestuje, má žádati na nádražích v prodejně jen list katolický. Penize, které věnuje tím způsobem, jsou nejlepší almužnou a nesou hojně úroky. Kdyby všichni katolíci a ctitelé Srdce Páně tak jednali, by se katolický tisk brzo hodně rozmáhal a Srdci Páně by se poskytovala pravá útěcha.

I členové katolických spolků mají vhodnou příležitost dobrý tisk rozšiřovati. Ve schůzích spolku má se často jednat o dobrém tisku a o škodě, kterou působí tisk církví nepřátelský. Je ku podivu, kolik nových odběratelů může někdy získati člen nebo členka katolického spolku, jak může na jiné působiti dobrým tiskem! Obyčejný

služebník navštěvoval někdy v neděli zahradníka, který do kostela nechodil a přinášel mu časopis božského Srdce. Za nějaký čas byl tento zahradník tak proměněn, že nejenom začal chodit do kostela, nýbrž se také předmodlival při průvodech.

*

Jiný způsob vydatně podporovati katolický tisk pozůstává též v tom, že řemeslník neb jiný inseruje v katolickém listě. Právě množství inserátů nejvíce pomáhá nepřátelskému tisku. Jednomu velikému nepřátelskému listu

vynesly inseráty jednoho čísla velikonocního 60 tisíc Kč.

Jak hojnou odměnu mohou očekávat všichni od božského Srdce, kteří podporováním dobrého tisku hledí potěšiti božské Srdce! Neprospívají pouze jedné duši, nýbrž duším všech, které dobrý tisk přivede na lepší cestu. Poskytují nejenom tělu občerstvení, nýbrž pomáhají duším, aby poznávaly pravdu, začaly lepší život a staly se věrnými členy katolické církve. Zakusí tak štěstí býti syny dobré matky, neboť: kdo má církve za matku, má Boha za otce.

Anna Maria:

M A R I A.

Maria Matička v nebeské výši,
Zdravas mě převroucí každý den slyší.
Maria, Matička, zahynout nedá
tomu, kdo u ní jen útechy hledá.

Maria Matička, Královna milá,
ta již mi u Boha dost vyprosila.
Maria, Matička, nebeská Máti
každého hříšníka vyslyší lkáti.

Proto k ní pospěšte v důvěře rádi,
pospěšte muži staří i mladí.
Maria Matička vyslyší ráda
toho, kdo důvěru svoji v Ni skládá.

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Nebezpečností v džunglích.

My se divíme našim mladým misionářům, když se ubírají do dalekých zemí pohanských a máme s nimi útrpnost, že musí všechno opustiti, rodiče, příbuzné, domov a mnoho jiného. Avšak při tom zapomínáme často, že mnohem více zmužlosti a obětavosti je třeba, neohroženě hleděti vstříc nebezpečnostem, které tam v cizině na misionáře číhají. Jsou to nebezpečnosti, o kterých my Evropané nemůžeme sobě učiniti pravého ponětí, ježto u nás jsou poměry docela jináči.

Jsou na př. v Africe misijní území, kde misionář sebe zdravější musí býti na to připraven, že za několik let bude bidným nezuživcem, nepodlehne-li vůbec nesmírným námahám a nebude záhy pochován v zemi cizí. Vlhké podnebí, nepřátelští, krvežízniví domorodci, dravá zvířata, bodnutí jedovatého hmyzu připravily již tak mnohemu statnému věrověstci předčasný hrob.

Jak často musí misionář po svém rozsáhlém misijním obvodu cestovat! Taková cesta není nějakou procházkou

po dráze, na př. z Brna do Prahy, tu se jde hustým pralesem, nekonečnými pouštěmi a nebezpečnými džunglemi, kde člověk ani okamžik není jist svým životem. Náhorný obraz všech těch nebezpečností, které člověku hrozí cestou džunglemi, podává nám anglický cestovatel Wrigt, jenž vše sám na ostrově Borneo prodělal. Týž píše:

„Ponenáhu pociťoval jsem onu bázeň před džunglemi,*) která je s to, aby člověka docela ochromila. Když jsme na osamělých řekách se plavili, měl jsem onen pocit bázně ponejprv. Po 12 dní klesl jsem si cestu houštím. Na zemi ležel mech půl metru vysoko a tma byla taková, že jsem svých nosičů 15 kroků za sebou neviděl. Půda byla propletena velkými kořeny a liány, které se mně pletly pod nohy jako živé bytosti. Při každém kroku prosakovala voda ze země. Vzduch byl otráven výpary hnijících rostlin.

Mnohdy osvětli osamělý paprsek sluneční nekonečné řady táhnoucích velkých červených mravenčů anebo mistry zvláštního jakéhosi šupinatého žlutého nebo červeného živočicha plazícího se přes cestu. Velké množství pijavic usazoval se všude na mém těle, na tváři, na krku, na rukách a obzvláště na nohách. Měl jsem co činiti, abych se těmto černým ošklivým živočichům ubránil. Občas jsem se zastavil, svlekl košili, vyhrnul kalhoty a nožem jsem pijavice s těla seškraboval anebo je hořícím koncem banánové cigarety páli. Najednou slyším docela blízko jakýsi podezřelý šustot a zastavím se. Hodím v tu stranu svůj těžký nůž. Cośi zuřivě zasyčí, padne na zem a snaží se marně utéci. Podívám se zhlizka a vidím, že jsem zabil velmi jedovatého ještěra.

Život v těchto džunglích je vlastně stálým zápasem různých živočichů o život, zrovna jako před tisíci lety. A jak pestrý je ten život! Vysoko v korunách stromů kolébají se pestří motýli v paprscích slunečních a za chvíli

ztrácí se v temnotách pralesa. Obrovské kobylky bzučí vzduchem a celé chumáče ovoce jako šarlach červeného visí s větví a větviček staletých stromů.

Vysoko nad zemí jsou džungle, ať tak dím, nádhernou klenotnicí. Každý strom, ať odumřelý nebo umírající, je úrodnou půdou nádherných orchidejí. Jiné rostliny a květiny visí jako lustry v kostele. Jedna rostlina žije z druhé, nebo dává život jiné. A všechny vespolek skýtají potravu myriádám motýlů a okřídleného hmyzu.

Velká dravá zvířata nejsou vlastně postrachem džungli. Já mohu říci, že bych byl kdy nespal strachem před tygry, levhardy anebo obrovskými hady. Nechá-li člověk tato zvířata na pokoji, pak se obvykle oň nestarají. To, co obyvatele džunglí nejvíce ohrožuje, jsou nebezpečství, proti kterým těžko jest se brániti. Jsou to misky, kteří přivozují malarii, jedovatý hmyz, tropické bouře, smrti, spící krokodíli, malí hadi a tisíce jiných na pohled nepatrných nebezpečství, před kterými musí člověk se mítí na pozor, je-li mu život milý.

Odtud pochází ona ochromující bázeň, aby snad neselhal živý a člověk neučinil chybný krok, jenž by mohl smrt mítí v zápětí. A tuto bázeň podporuje na výsost ono hrozné mlčení, ono zdánlivě nekonečné ticho ode dne ke dni, od noci do noci. Člověk musí zde nepřetržitě napínat všechny své smysly a síly, aby hrozícím nebezpečstvím nebyl překvapen. Při tom spočívá kolem dokola na přírodě příšerné ticho, které by jinak za normálních poměrů skýtalo pocit spokojenosti a jistoty.

Jednou odpoleadne seděl jsem docela pohodlně na břehu řeky. Bezmyšlenkovitě sáhl jsem rukou k zemi, chtěje zvednouti vypitou skořápku kokosového ořechu. Najednou vztáhnou ruku zpět; vedle skořápky lezl škorpion, máje žihadlo k bodnutí napřažené. Od té doby navykl jsem si nejprve podívatí se na zem, dříve nežli jsem se země dotekl.

Jindy chopil jsem se větve, abych

*) Džungle = močálovitě krajiny.

se z řeky na břeh vyšinul; tu padla mi pestrá, ale nanejvýš jedovatá ještěrka na rameno; mohl jsem jí zavčas se třásti, aniž mne kousla. Ale od té doby neopomenul jsem nikdy zraky své obrátiti tam, kam jsem ruku chtěl položit.

Když jsem jednoho večera scházel k řece, dotekl jsem se rukou nízkého křoví. Najednou upamatoval jsem se na nerozvážnost svého jednání a vztáhl jsem ruku rychle zpět. Abych se přesvědčil, že má opatrnost nebyla nadarmo, šel jsem několik kroků zpět a ohledal zmíněné křoví. Jako kus dřeva ležel přes větve natažen had, jehožto uštknutí ve 20 minutách má v zápětí smrt.

Za nějaký čas potom sestoupil jsem dolů k řece, abych se vykoupal. Tu vidím hlavu a přední nohy velkého krokodila, jak se vyhřívá na slunci. Tlamu měl dokořán otevřenou. Na tomto místě jsem přede dvěma dny vesele plovat dokola! Jednou, když jsem koupaje se ponořil do vody, kousla mne nějaká ryбка. Nemyslil jsem jinak, než že je to krodilí mládě a nemálo jsem se ulekl.

Jednou ležel jsem pohodlně v trávě, abych si odpočinul. Najednou probudí mne palčivá bolest a co vidím? Byl

jsem všecek pokryt červenými mravenci, kteří se do mého těla v pravém slova smyslu byli zakousli. Měl jsem pocit, jako bych žhavými špendlíky byl pobodán. Žravá havět našla mi i do nosu i do uší. Rychlý skok do vody mne zachránil. Co však, kdyby mne v takovém případě popadla zimnice a já se nemohl hnouti? Co potom?

Ne menší útrapou jsou krvežizniví moskyti. Kdybych v noci neměl dvojnásobnou síť nad sebou, ani oka bych nezamhouřil. Někdy jich přilétají sem celá mračna, aby zase s ranními mlhami, z řeky vystupujícími, odletěly.

Jednoho krásného jasného dne, okolo čtvrté hodiny odpoledne, plavili jsme se právě po řece. Najednou zazní povětřím strašný hukot. Sotva se veslařům podařilo přistáti ke břehu, přihnala se ohromná spousta vody níže a porážejíc všecko, co jí bylo v cestě. I stromy vyvracela z kořene a všecky bezmála ochranné hráze protrhla. A jaká byla toho příčina? Na horách byla průtrž mračen.

Taková a podobná nebezpečnoství hrozí denně obyvatelům džunglí, hrozí ovšem i katolickým misionářům, kdykoli tam přicházejí a bydli, aby tam hlásali sv. evangelium a šířili království Boží zde na zemi.

A. M. Kadlčáková:

MŮJ OTEC NEBESKÝ.

Můj Otec nebeský
tam v nebi má svůj stan,
s ním sbor je andělský,
kde Krista pět je ran.

Ty za nás vytrpěl,
když na světě zde žil,
jen lásku pro nás měl,
o lásce vždy jen snil.

On dobrý k lidem byl
a vždy jim pomáhal,
leč zástup zlých jej bil
a k smrti Jej až hnal.

Můj Otec nebeský
a s ním je Kristus Pán
a sbor s ním andělský
mne vezme v ráje bran.

Různé zprávy.

Hrozná čísla. Henri Béraud uveřejňuje v knize „Co jsem viděl v Moskvě“ tuto hrůzoplnou statistiku lidí od začátku revoluce v Rusku zastřelených: 28 biskupů, 1219 kněží, 6000 učitelů, 9000 lékařů, 54.000 důstojníků, 260.000 vojáků, 70.000 policistů, 12.950 statkářů, 355.250 intelektuálů, 193.200 dělníků, 815.100 rolníků. Připočteme k tomu ještě miliony lidí, kteří vinou bolševiků hladem a morem zahynuli, a uvidíme, jak vypadá v praxi vláda dělníků a rolníků a „vědecký“ marxismus! Toto řeznické střelení lidí bezbranných a zavedení hladomoru jest jediná práce, kterou bolševici „pro lid“ vykonali.

Boží cesty. Listy německé oznámily, že bývalý studijní rada na zrušené rynské rytířské akademii v Bedburku, prof. dr. Bernhard Barth vstoupil jako novic do bádenského kapucinského kláštera v Zell a. Harmersbach. Současně byla přijata jeho manželka jako sestra františkánka v klášteře v Cáchách. Také tři jejich děti vstoupily do řádu. Syn Bernhard jest již 20 let členem řádu benediktinského v Maria Laach, starší dcera vstoupila do řádu Sester křesťanské lásky ve Štrassburku, mladší jest v klášteře benediktínek v Eibingen u Rüdeshemu. Tak celá rodina nalezla útulek v klidu klášterů. — V trapistickém klášteře Foligny v Belgii složil sliby P. Albert Maria. Jest to proslulý státník a belgický mnohonásobný milionář Van de Cruyssen. Ve válce světové bojoval v belgické armádě. Když se vrátil z války, zdobilo jeho prsa šest medailí a kříž belgické a francouzské legie. Všecka tato vyznamenání visí nyní před oltářem Božského Srdce Páně v klášteře trapistů, kam se tento rek uchýlil. Při skládání slibů byla přítomna řada belgických poslanců, mezi nimi i sám prezident parlamentu. Nový řeholník zdůraznil, že jako P. Albert Maria

jest daleko šťastnějším člověkem, než jakým byl jako milionář Van Cruyssen.

Kněží učenci. Mezi novými rytíři čestné legie francouzské ocitá se též jméno Msgra Eugena Tisseranta, „konservatora orientálních rukopisů ve vatikánské knihovně, výtečného orientalisty, který působí velikou čest francouzské vědě“, a P. Tastevina, „misionáře, badatele, ethnografa. Četnými svými misemi v Amazonii přispěl k obohacení franc. vědy“. V uvozovkách uvedené citáty jsou vzaty z posudku ministerstva zahraničních záležitostí.

Katolická církev v roce 1928. Dle Annuario Pontificio na rok 1928 čítá katolická církev na celém světě 1125 diecézí (počátkem roku 1927 pouze 1112), apoštolských vikariátů 227 (224) a apoštolských prefektur 98 (93). V roce 1927 zemřelo 7 kardinálů a 69 arcibiskupů a biskupů. Ve státech měl Vatikán 22 nunciatur, 6 internunciatur a 19 apoštolských delegací. U Vatikánu pak bylo 11 velvyslanců a 18 vyslanců. Nově se uvádí papežská komise pro Rusko, jejímž prezidentem je kardinál Sincero a zpravodajem biskup d'Herbigny S. J. a pak nové etnografické misijní museum v Lateranu.

Jediný kalendář v křesťanstvu. Synod řecko-východní církve, zasedající v přítomné chvíli v Alexandrii, usnesl se na tom, co má význam i v praktickém životě. Je známo, že po světové válce státy, v nichž až dosud platil juliánský kalendář, přešly ke gregoriánskému, vyrovnávajíc tak ve smyslu tridentského koncilu rozdíl, jenž zatím vzrostl na třinácte dnů. Řecko-východní církev zůstávala však při starém počítání času, což se přirozeně projevuje také v časovém umístění svátků. Přítomným rozhodnutím alexandrijské synody dnem 1. října staré počítání zmizí a zároveň s ním

i jeden z vnějších rozdílů křesťanského světa.

Salesiáni přeložili svůj český ústav pro vzdělání kněžského dorostu vlastního řádu z Perosy Arg. v Itálii do Salesiánského ústavu „Don Bosko“ ve Fryštáku u Holešova na Moravě. Je tam 60 osob, z nichž 50 hochů. 30 hochů zůstalo v Itálii. Hoši jsou většinou chudí a na své vydržování mohou jen málo přispívatí neb dokonce ničím. Proto Salesiáni prosí o milodary. Také potřebují harmonium a hudební nástroje. Snad bylo by lze jim darovati neb aspoň za mírnou cenu přenechatí starší harmonium. Don Bosko, tento veliký apoštol a zachránce mládeže, nejsvětějším Srdcem Božského Spasitele a jeho Matky, tak drahé, zakladatel salesiánské společnosti, slibil svým dobrodincům a spolupracovníkům vždy zvláštní ochranu a pomoc P. Marie pomocnice křesťanů mocné ochránčyně celé salesiánské rodiny. Kéž P. Maria zahrnuje a obypává hojnými a zvláštními milostmi všechny spolupracovníky a dobrodince. V uvedeném ústavě lze též objednatí velmi poučné a zajímavé „Salesiánské zprávy“, obrázky P. Marie, pomocnice křesťanů, s milostnou novou, doporučenou ctíh. Don Boskem v každé záležitosti, obrázky ctíh. Don Boska a složenky. Bližších zpráv o díle Boskově atd. lze si vyžádatí tamtéž. Každý, kdo podporuje darem a prací dílo a činnost salesiánskou, získává si o náboženství a společnost lidskou zásluh převelikých. (Napsal r. 1903 papež Lev XIII.) Ve výše uvedeném ústavě nechť hlásí se též bratři-laici, ale se skutečným povoláním a zvláště mnozí, co by nemohli býti upotřebeni v řemesle, odhodláni ke všem pracím v ústavě. Divky, které si přejí působiti v duchu Boskově mezi ženskou mládeží, nechť obrátí se českým dopisem na generální představenou Sester P. Marie pomocnice křesťanů v místě Nizza-Monferrato, Italie, Collegio Convitto Madonna delle Grazie. Kéž by salesiáni brzy si otevřeli apoštolickou školu též v Čechách a oratoře

v pražských předměstích! Kéž by dostali mnoho srdečných pozvání. Píše jim, aby přišli! — Výrok sv. Otce Pia XI. o díle Boskově: Doporučujeme více než kdy jindy Salesiánskou společnost každému křesťanu, každé diecesi, každé farnosti, každému městu, aby všichni k ní živili vzrůstající blahovůli a lásku především z toho důvodu, protože se tato společnost cele věnuje křesťanské výchově mládeže a koná obdivuhodné věci ve prospěch lidské společnosti.

Vzrůst katolické církve ve Spojených státech severoamerických. Díle Katolického direktoria, vydaného pro rok 1928 v New Yorku obnášel vzrůst katolíků ve Spojených státech 203.753 duší a dosáhnuto tak počtu celkového 19.689.049 duší. New York sám má 1.273.291 katolíků a je tudíž skoro prvním mezi katolickými velkoměsty světovými. Ochranou vůči sektářství americkému jsou katolické školy, jež navštěvuje 2.881.837 žáků. Počet katolických kostelů obnáší 18.293, kněží 25.775, v čele pak církve stojí 4 kardinálové, 13 arcibiskupů a 99 biskupů. Největšími diecesemi co do počtu duší je newyorská, pak chicagská a bostonská. Jinak diecese mají velké územní obvody. Seminářů je 136, v nichž studuje 14.432 theologů. Katolíci vydržují mimo to 615 nemocnic, 147 útulků pro starce a 351 sirotčinců, v nichž nalézá útulku 51.961 dětí. Počet konvertitů v minulém roce obnášel 33.991.

Kněží katolíci průkopníky civilisace. Zeměpisná společnost v Paříži udělila zlatou medaili (cena Louise Bourbonnada) katolickému knězi z řádu sv. Ducha, P. Tastevinovi, za jeho výzkumy v údolí řeky Amazonky, za vědecké zpracování slovníku místních nářečí tamních a za publikaci etnografických a folkloristických zvyků a obyčejů indiánských kmenů v pralesi amazonském. Zmíněný kněz byl

nedávno dekorován čestnou legií, byl prvním řádným profesorem v Paříži a majitelem zlaté medaille Bonaparta, Weyse a Crevaux. Stříbrná medaille a 1500 franků (cena Foa) byla udělena jinému řeholníku sv. Ducha, P. Daigre za jeho výzkumy v kraji Ubanghi (rovníková Afrika).

Páně a sv. Terezií od Ježíška za vyslyšení prosby. N. N. z Brna.

(Z farnosti rajhradské.) Plnic svůj slib, vzdávám tisícíeré díky Božskému Srdci Páně, Panně Marii, sv. Josefu a sv. Terezii od Ježíška za uzdravení z těžké mé choroby. K. M.

Poděkování.

Vroucí dík vzdávám Panně Marii ustavičné pomoci, Božskému Srdci

Plnic svůj slib, děkuji vroucně nej-světějšímu Srdci Pána Ježíše, Panně Marii, všem svatým, zvláště sv. Josefu za vyslyšení jisté prosby. M. G.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslovené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za lásku k vlasti dle křesťanských zásad a dobrý příklad bílých kolonistů v zemích pohanických a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pěstovati pravou lásku k vlasti.

Úmysl v září 1928: **Aby spolky pomáhající umírajícím modlitbou vzkvétaly a národové v Africe na viru obráceni byli.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Láska k vlasti podle zásad sv. víry. Dobrý příklad bílých kolonistů pohanům. (Hlavní úmysl.) — Nový Nero. (Báseň). — Co získáme úctou k Panně Marii? — Assumpta est. (Báseň). — O častém a denním sv. přijímání dítěte. — Klekáni. (Báseň). — Božské Srdce a tisk. — Pán Ježíš se loučí s Matkou svou Marií Pannou. (Obrázek). — Maria (Báseň). — Obrázky z katolických misí. — Můj Otec nebeský. (Báseň). — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. ZÁŘÍ 1928.

ČÍSLO 9.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, at sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Šíření spolku šťastné hodinky smrti.

Obrácení národů afrických.

(Hlavní úmysl.)

Život lidský plyne jako voda v řece. Den po dni, měsíc po měsíci, rok po roce plyne, až se jednou zastaví dle ustanovení Božského. Nezáleží na tom, jak dlouho kdo na světě žil, zda jen den nebo 100 roků; ale záleží vše na tom, jak člověk žil a jak život tento skončil. Žil-li člověk zbožně, sloužil-li Pánu Bohu věrně, může doufat též ve šťastný konec života. Nebo se praví, jaký život, taková smrt; jaká smrt, taková věčnost. Běda člověku, který drahého času neužil ke konání dobra, ale více zneužíval života svého ke zlému, k hříchům, toho konec bývá zlý, neobrátili-li se včas. Právě ke konci života našeho vynakládá ďábel všecku svou moc, aby duši umírajícího získal pro sebe. Toť hodina, ve které se celé peklo proti nám postaví, by nám duši odňalo a ji na věky nešťastnou učinilo. To jest právě chvíle nejdůležitější, od které celá věčnost závisí. Proto máme vše vynaložit, aby tato poslední chvíle života našeho byla šťastná a náš odchod s tohoto světa na věčnost blahý. Proto se máme vroucně pomodlit za šťastnou hodinku smrti netoliko naší, ale i našich spolu-

blížních. Denně umírá asi 150 tisíc lidí na celém světě. Jejich věčnost závisí od toho, jak umrou. Kdo by z nás Apoštolů modlitby nechtěl přispěti těmto umírajícím? Církev sv. doporučí nám spolek úmrtí sv. Josefa a bratrstvo šťastné smrti. Toto bratrstvo bylo založeno v Římě r. 1648 pod názvem: Kongregace umírajícího Ježíše na kříži a bolestné Panny Marie, nebo krátce: Bratrstvo šťastné smrti. Bratrstvo toto se náramně rychle rozšířilo. Bohužel, že během času na mnohých místech přestalo. Proto chce sv. Otec Pius XI., aby bratrstvo toto zase ožilo a mnohým katolíkům mocným prostředkem bylo k dosažení veliké milosti šťastné hodinky smrti, jmenovitě konáním měsíčních duchovních cvičení. Z těchto důvodů obětujeme jako členové Apoštolátu modlitby na tento úmysl všechny své práce, utrpení a modlitby denní s heslem: Vše dle úmyslu tvého, nejsv. Srdce Ježíšovo!

Nezapomínejme, že sv. Otec Pius XI. velice se stará o misie v zámořských zemích. Proto doporučí modlitbám Apoštolátu též důležitou záležitost, totiž obrácení národů afric-

kých na viru katolickou. Těchto národů se ujímá spolek sv. Petra Klavera, jak našim čtenářům bude asi známo z časopisu „Echo z Afriky“; časopis tento zasluhuje všestranné podpory hmotné. Sbírá dárky pro černošky africké a zásobuje naše misionáře též potřebami bohoslužebnými. Za tou příčinou uveřejňuje krátké zprávy z misii afrických a dopisy jednotlivých

misionářů. Též nás časopis přináší v každém čísle obrázky z katolických misii z osvědčeného péra vdp. rady Max. Weinbergra. To vše má buditi zájem o naše katolické misie v pohanských zemích v Africe, v Asii i v Australii. Podporujme naše misionáře netoliko modlitbou, ale také peněžitými dárky na stavbu kostelů a škol katolických!

A. M. Kadlčáková:

ZAPADÁ SLUNCE . . .

Zapadá slunce za hory,
do hrobu kloní se den,
na věži zvoní klekání,
do kraje padá již sen.

Usiná ptactvo i příroda,
usiná lidský i duch,
modlitbu šeptá chvějný rot,
ochraň mou duši Bůh!

Na nebi svítí měsíček
a kolem tisíce hvězd,
ve kraji kolem dokola
tichounce všude jest.

Zapadlo slunce za hory,
všude je mrtvý již klid,
než půjdu lehnout na lož,
půjdu se k Bohu pomodlit.

Misijní dílo církve sv.

Proč Bůh stvořil lidi?

Na tuto otázku odpovídá katechismus: Bůh stvořil lidi, aby ho poznávali a ctili, jej milovali, jemu sloužili a tak na věky spaseni byli. Bůh „chce, aby všichni lidé spaseni byli a ku poznání pravdy přišli. (1. Tim. 2, 4.) Proto také „Bůh poslal svého Syna na svět, aby svět spasil.“ Této úloze Syna Božího sloužilo jeho vtělení, jeho celá životní práce a námahy, jeho nesmírně bolestná obět a smrt na kříži, jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení.

Ježíš nazývá plnění vůle Otce svým chlebem. Tedy vše koná, vše dává pro spásu duší! Přípravuje si tři roky apoštoly, aby dokonávali jeho dílo. A tak, řekl bych, shrnuje účel svého života a smrti

v povel, jenž před svým odchodem se světa dává apoštolům:

„Jděte do celého světa, učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, učíte je zachovávatí všecko, což jsem přikázal vám!“

Apoštolé, jak je nazývá Kristus (apoštol t. j. řecké slovo znamenající vyslaný, totéž co latinské slovo misionář), poslušni rozkazu svého mistra, šli až k hranicím tehdáž známého světa, kázali všude evangelium, vzdělávali a světili si nástupce, biskupy a kněze. Církev pak pokračovala v díle Kristem jí uloženém. Avšak během časů celé kraje byly připraveny o viru Kristovu, a to falešnými proroky a násilím. Tak na př. islamu, jenž byl rozšiřován ohněm a mečem, podařilo

se kdysi kvetoucí katolický život zničiti v celé severní Africe a v Přední Asii, když již před tím nastaly východní rozkol celý Balkánský poloostrov a velkou Rus od cirkve odtrhl, kdežto nové spousty mezi dušemi způsobil v XVI. století povstaly protestantism.

Nelze tu uvést všechna velmi četná hrozná pronásledování cirkve, často spojená s krvavým mučednickým křesťanů, kteří byli i zbaveni svobody i majetku. Vzpomeňme jen též na hrozná pronásledování a mučednictví cirkve v Japonsku asi od r. 1582 (skoro po 250 let), kdy tam vyhubeni skoro všichni katolíci, na četná pronásledování v Číně a v jiných zámořských zemích (n. př. v Tongkingu, v Persii atd.) a poněkud pochopíme, proč dnes bezmála 2000 let po vyslání apoštolů je ještě tak málo katolíků.

Z lidstva dnes je

katolíků	304 milionů,
rozkolníků	147 „
protestantů	212 „
židů	15 „
mohamedánů	227 „
pohanů	785 „

tedy 673 pokřtěných lidí, z těch jen

304 milionů katolíků a

369 milionů nekatolíků a

1027 milionů nekřtěných,

tedy 1376 milionů nekatolíků.

Mezi těmi pohany, méně mezi mohamedány, působí jen asi 12.700 kněží, z těch asi 4100 domorodých a 8600 cizích kněží (t. j. misionářů), asi 4000 bratrů laiků a 25.000 misijních sester, jistě nepatrný počet vzhledem k davům, sedícím ve tmách a ve stínu smrti. Případá tedy na každého z těchto kněží průměrně přes 110.000 nekřtěných (ale jen asi 84.000 pohanů).

Hlavní příčinu zdlouhavého šíření víry jest hledati v nedostatku misijního duchovenstva. Již Spasitel pravil: „Žeň zajisté hojná,

ale ženců málo. Proste tedy pána žně, aby poslal dělníky na žeň svou.“

Další překážkou je nedostatek hmotných prostředků. Je třeba stavět kostely, stavět a vydržovat školy, nemocnice a jiné ústavy, n. př. pro práce neschopné a neuživé starce, opuštěné děti atd. Co stojí jen vydržování ošetřovatelů, ošetřovanců! I misionář má hlad a musí jísti. Mnoho stojí jen cesta misionářova na místo určení. Je třeba vzdělávati si domorodý klerus, domorodé učitele náboženství, tak zvané katechisty a jim platiti, platiti učitele atd. Protože n. př. protestanté vládnoucí obrovskými prostředky na sebe strhli v mnohých zemích skoro veškeré školství, působí nesmírnou škodu. Uvažujme jen, jak ve škole lze působiti na žactvo! Kdyby misionář měl jen moderní komunikační prostředky: auto, motocykl, letadlo, co by mohl vykonati, neboť na nesmírné velké oblasti musí navštěvovati své roztroušené ovečky, aby je poučil a posílil sv. svátostmi, musí vyhledávati nová místa, kde by rozsával sítě slova Božího.

Co máme činiti, aby se vyplnilo přání Božského Srdce?

I. Hleděti, aby bylo co nejvíce duchovních povolání a co nejvíce hmotných podpor.

Jak toho dosáhneme?

1. Modlitbou, aby bylo mnoho duchovních, misijních povolání a aby bylo hojně prostředků a podpor.

2. Probuzením zájmu o misie tím, že šíříme misijní časopisy, že pořádáme přednášky o misiích.

Výborné, krásné a velmi levné a zajímavé jsou tyto ilustrované měsíční časopisy:

„Écho z Afriky“ (pro dospělé), roční předplatné 8 Kč a

„Černoušek“ (pro děti), roční předplatné 4 Kč.

Objednati lze u Družiny sv. Petra Klavera pro africké misie v Brně, Petrov 7. a

„Věstník Dila šíření viry“, 6 sešitů ročně, předplatné aspoň 10 Kč za rok; objednat lze prostřednictvím farního úřadu nebo přímo u Ředitelství Dila šíření viry v Praze IV, Hradčanské nám. č. 7. n.

3. Co je samozřejmě a mělo by být vlastně na prvním místě: dle sil pracovat a se snažit, aby se víra udržovala a prohlubovala ve vlasti. To je naše přední povinnost!

Budeme:

a) Správně voliti při volbách jen stranu, jež má v programu hájení zájmů katolické církve; za kandidáty postavíme jen osvědčené, spolehlivé katolíky.

b) Vší silou se snažit a agitovati, abychom dosáhli konfesijní školy všech stupňů, t. j. pro katolickou mládež školy katolické!

c) Čísti a odbírat i jen katolické noviny, časopisy a knihy (n. př. z Dědictví svatojanského, Praha IV., jež za jednou pro vždy zaplacenou malou částku poskytuje každý rok jednu neb víc dobrých knih. Všem špatným knihám, spisům a časopisům dejme vyhost!!)

d) Dobře bdíti nad tím, co děti dělají ve volné době a s kým obcují. Ptejte se jich, co v naší nepřítomnosti dělaly, s kým a co mluvily. Mírně a laskavě je poučujeme, aby k nám měly důvěru a nic před námi netajily! Zaměstnávejme je vždy užitečně!

e) Pěstovati náboženský život, zvláště pěstovati a šířiti časté a denní sv. přijímání!

f) Dobrým vykonáváním povinností svého stavu a povolání dáti dobrý příklad!

1) Náboženské knihy smíme jen tehdy čísti, když jsou církovně schváleny, mají na prvním neb druhém listě: Imprimatur s podpisem a číslem! — Budme velmi opatrní, aby se do našich rodin nedostaly knihy vydané Volnou myšlenkou (vydavatelství „Život“) neb protestantské!

4. Krom peněžitých příspěvků na misie budeme sbírat známky, staniol atd. a zasílati Družině sv. Petra Klavera v Brně, Petrov 7. Táž Družina přijímá též různé předměty, n. př. šaty, prádlo, plátno, růžence, medailky atd., i jízdní kola, motocykly, paramenta atd., ve prospěch misii. Horliti pro misijní spolky!

Dilo šíření viry přijímá jen peněžní dary.

II. Modliti se za zdar misii, aby lidé ochotně přijímali slovo Boží. Víra je milost a musí být vyprošována! Tak bylo sv. Terezií zjeveno, že svými modlitbami tolik duší obrátila, jako největší misionář sv. František Xaverský, jež pokřtil na 800.000 pohanů!

Jak krásné by to bylo, společně, třeba denně, modliti se růžencem za obrácení světa a za zdar misii a často na ten úmysl přijímat nej sv. Svátost!

Námítky.

Mnohý snad řekne: Potřebujeme duchovenstvo a peníze nutně ve vlasti! Budeme jedno činiti a neopomijeti druhé!

Neboť plníme-li vůli Kristovu, přání nejsvětějšího Srdce a podporujeme-li misie a šíření sv. viry dle sil (povoláními a hmotnými dary), dá nám toto Srdce odplatou mnoho dobrých kněží, žehná nás též vzdejšími statky.

Pán Ježíš pravil: „Není nikoho, jež by opustil dům neb bratry neb sestry neb otce neb matku neb ditky neb pole pro mne a pro evangelium, aby neobdržel stokrát tolik: nyní v tomto věku domy a bratry i sestry a matky i dcery a pole a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“ (Marek 10, 29-30.)

Jako příklad uvedu Holandsko. Tam mezi 5,900.000 obyvateli je 2½ milionu katolíků. V roce 1921—1927 počet bohoslovců katolických v málých seminářích (asi tolik co naše apoštolské školy — katol. gymnasia

pro výchovu kněžského dorostu) vzrostl z 3700 na 5700; ve velkých seminářích z 1600 na 2000. Dále 5000 kněží vede duchovní správu v 1200 farnostech; farnost čítá obyčejně kolem 5000 katolíků, připadají tedy na 1000 katolíků 4 kněží, v Německu jen 1. Vedle toho Holandsko má v různých misijních stanicích 1500 misionářů a věnovalo r. 1925 na misie přes 7 milionů holandských zlatých.) (1 hol. zl. = 13.60 Kč, tedy přes Kč 95,200.000)!

Arcidiecese londýnská měla nedostatek kněží: Slavný arcibiskup (později kardinál) londýnský Vaghan (vyslov Vón) založil misijní společnost Millhill. „Jak zvrácené jste jednal, Eminenci,“ vysmívali se mu i vysocí páni. „Měl jste založit misijní společnost pro Londýn a pro misie!“ „Nesprávně myslíte,“ odvětil církevní hodnostář. „Dám-li Bohu kněží pro světovou misii, pošle mi Bůh, jenž budu povolán, ještě víc pro můj Londýn.“ Měl pravdu. Bůh se staral o Londýn a o Millhill.

Tak bude ve všem. Dáme-li mnoho pro misie, obdržíme mnoho. Ve své zemi, ve své rodině, ve svém životě: plnou, natřesenou a nakupenou míru!

Které z řádů a kongregací usedlých v naší republice pracují též v misiích?

Ze starých řádů a kongregací:

kapucíni, juvenáty²⁾ v Praze IV. a v Olomouci, provincialát v Praze IV.;

františkáni, juvenát v Kroměříži, provincialát v Praze II, u Panny Marie Sněžné;

dominikáni, juvenát a provincialát v Praze I, u sv. Jiljí;

augustiniáni, juvenát u sv. Tomáše, Praha III, hlásiti se dlužnou d p. P. Alfonsa Mitternacha (též bratři laici);

¹⁾ Nouvelles Religieuses v únoru 1928.

²⁾ V juvenátech mohou se hlásiti hoši, kteří chtějí se stát kněžskými dotyčného řádu, u nejd. p. P. provinciala bratři-laici.

jesuité;

redemptoristé (kongregace zal. r. 1732 sv. Alfonsem z Liguori), juvenát v koleji redemptoristické ve Vobořšti u Příbrami, provincialát v Praze III. u sv. Kajetána;

Lazaristé (kongregace založ. sv. Vincencem z Pauly r. 1633). Matu ranti, kteří se chtějí stát kněžskými a bratři-laici mohou se hlásiti u vp. P. Jos. Danielika v Ladci u Trenčína, župa Povážská, Slovensko. (Lazarista dp. P. Josef Zeman v Tzekiangu dopisuje do našich novin a časopisů.)

Servité³⁾ řád v Nových Hradech v již. Čechách. Řád má misie ve Swasilandu v Již. Africe.

V misiích působí ze starých řádů též benediktini (na př. z opatství St. Ottilien v Hor. Bavořích, zal. r. 1884, P. Amrhein) a premonstráti (z opatství Tongerlo v Belgii).

V novější době zvl. v minulém století založeno mnoho kongregací, zvl. pro působení v misiích. Z těchto jsou v naší republice:

salesiáni (zal. r. 1846 (1859) ctih. Don Janem Bosko v Turině), Salesiánský ústav ve Fryštáku u Holešova na Moravě³⁾;

Steylští misionáři čili Společnost Božího Slova (kongregaci zal. r. 1875 kněz Jan Jansen ve Steylu v Holandsku); ústavy: Misijní dům u Sedmibolestné Matky Boží v Močonoku a Misijní dům Matky Boží v Nitře, Kalvaria; Salvatoriani⁴⁾ ve Valašském Meziříčí na Moravě;

Pallottini⁴⁾ (zal. r. 1835 kněz Vincenc Pallotti v Římě). V Trutnově v Čechách je jeden pallottin.

Misionáři nejsvětějších Srdci Pána Ježíše a P.

³⁾ Bylo by dobře, kdyby salesiáni dostali mnoho srdečných pozvání, aby otevřeli apoštolskou školu po příp. gymnasium brzy též v Čechách blízko Prahy a bosídky pro mládež z pražských předměstí!

⁴⁾ Servité, Salvatoriáni, Pallottini, Picpus, sotva přijdou v úvahu pro vstup našich hochů, nebudou-li hoši velmi

Marie žili z Picpus⁴⁾ (vyslov: pikpy) zal. r. 1800 P. Condin v Poitiers (vyslov Kudrén v Potaje) jsou studijními prefekty v německém arcibisk. gymnasiu v Doupově (Duppau).

Obláti Neposkvrněné Matky Boží⁴⁾ (založeno roku 1816 Msgr. Evžen z Mazenodů), noviciát v Teplé u Milešova v Čechách (Töpley b. Milleschau). Za bratry-laiky přijímali by prý šestnáctileté hochy. Misie mají v ledových polárních krajinách i v Africe.

Ještě jiné řády a kongregace působí v misiích, tak trinitáři (řád založen r. 1198 sv. Janem z Mathy a sv. Felixem z Valois. Trinitáři působili též v Praze a to od c. 1704 až do r. 1783, kdy řád byl zrušen císařem Josefem.

Maturanti a bratři-laici mohli by se hlásiti u provinciála trinitářů ve Vidni II, Volkswehrplatz 6a. Klerici studují v Římě u sv. Chrysozona. Ve Vidni se mohou hlásiti též bratři-laici.

Assumptionisté (kongregace zal. r. 1845 P. Emanuel Josef Maria Mauritius d'Alzon), mají misie zvl. v Orientě mezi nejs. Slovaný i j. Mají apoštolskou školu pro pozdě povolaneé do 42 let věku, kteří se chtějí státi kněžími. Adresa: Notre Dame du Champ de Bois, 48, boulevard Ornans, à St. Denis (Seine). Dopsati francouzsky.

Kongregace Otců Naši Paní Sionské (Pretres Missionnaires de Notre Dame de Sion), zal. r. 1827 pokřtěný žid P. Theodor Ratisbonne za hlavním účelem obrácení židů.

Chlapci, kteří se chtějí státi kněžími, hlásí se u M. Louis Nicolas, 8, Impasse Cloquet, Issy Les Moulinaux (Seine), bratři-laici u Tres Révérend Superieur Général. P. Th. Devaux N. D. S. à Paris Ile Rue N. D.

schopni. Picpus na př. před vstupem žádají maturitu od toho, jenž by se chtěl státi knězem jejich kongregace. Bylo by si ovšem přáti, aby při velké duchovní opuštěnosti pražských předměstí působily tam řehole. K tomu pak musely by prve míti potřebných členů!

des Champs, 68. V Paříži naučili by se francouzsky a přišli by pak do noviciátu v Lovani v Belgii. Dopsati lze francouzsky, anglicky, italsky, německy a polsky.

Misijní sestry jsou nezbytnými pomocnicemi misionářů. Pohan je nevýslovně ukrutný: ditky, ubohé, nemocné starce, jež mu jsou na obtíž, vydává ukrutně smrti. Tu musí misionář dokazovati skutkem svou křesťanskou lásku, kterou káže a tak lze získati srdce. Pouhým kázáním by mnohdy nic nevyřídil. Sestry ošetřují nemocné v nemocnicích a vyhledávají je v domácnostech, ošetřují příbuznými opuštěné starce a stařeny ne-duživé. ujmají se odložených dětí, křtí a vychovávají je. Vyučují katechismu a školním i jiným předmětům, připravují k přijetí sv. svátostí.

Je mnoho ženských misijních společeností. Jen několik jich uvedu. O duchazeček se žádá zbožnost, dobré zdraví a především pravé povolání od Boha.

Sestry sv. Vincence, zal. sv. Vincenc z Pauly. Mateřinec pro Čsl. republiku je Ladci u Trenčína, župa Povážská na Slovensku. Věno aspoň 2000 Kč a výbava.¹⁾

Sestry P. Marie, pomocnice křesťanů, zal. ctih. Don Boskem. Adresa: Ctih. generální představená Sester P. Marie pomocnice křesťanů, Nizza Monferrato v Itálii, Collegio Convitto Maddonna delle Grazie. Věno.

Steylské misijní sestry, zal. P. Jan Janssen r. 1889 v. Steylu. Klášter Sv. Koloman ve Stockerau, Dolní Rakousy.

Františkánské misionářky P. Marie (F. M. M.). Noviciát: Annunziata-Kloster, Eichgraben a. d. Mestbahn b. Wien. Krom své misijní činnosti klaní se řeholnice ve dne střídavě před nejsv. Svátostí, aby si

¹⁾ Misijní sestry, jak vůbec všechny misijní řády jsou chudý a bude na místě dáti věno co největší a je podporovati!

vyprosily silu a požehnání. F. M. M. mají též pracovny, kde poskytují výdělků ženám i dívkám, při čemž se jim dostává důkladného náboženského vzdělání. Věnem a na výbavu aspoň asi 3000 Kč.

*

Za z d a r m i s i í j e n s e m o d l í Steylské klausurní sestry zal. P. Janem Janssenem r. 1896 ve Steylu. Steylské klausurní sestry modlí se chorově římský breviř a klaní se dnem i nocí slavnostně vystavené nejsv. Svátosti. Dříve jsem již ukázal, jak velmi důležitá jest modlitba při šíření víry, neboť obrácení jest skutek milosti, již třeba vyprositi. Klausura omezuje se na dům a na zahradu. Co se týče postu a zdrželivosti, je řehole moudře přizpůsobena časovým poměrům. I při noční adoraci běže se zřetel k silám tělesným. Krom modlitby konají sestry též práce ruční, zahradní i písemné. Vyzdaje se jmění. Dopsati německy: Ehrw. Mutter Generaloberin der Steyler Klausurschwestern, Steyl, Post Kaldenkirchen, Rheinland. Tamtéž zřízena je Eucharistická Liga, jejíž členové se též modlí za misie.

*

P o m o c n ý m i m i s i o n á ř k a m i nazývají se interní členky Družiny sv. Petra Klavera pro africké misie. Tuto kongregaci založila hraběnka Marie Terezie Ledóchowská. Družina sbírá milodary ve prospěch afrických misí, vydává krásné časopisy v různých řečích, aby šířila zájem o africké misie, tiskne i katechismy, bible a modlitební knihy v různých afrických jazycích. Členky pracují v kanceláři, v expedici, v tiskárně; neb mohou se též uplatňovati domácí neb zahradnickou prací. Dotazy u Družiny sv. Petra Klavera v Brně, Petrov 7.

*

Bůh chce, abychom podporovali šíření víry. To u k l á d á n á m p ř i k á z á n í l á s k y k B o h u . Proto musíme se snažiti, aby všichni lidé

pravého Boha poznávali a jemu sloužili, aby čest a sláva Boží se šířila, aby Kristus vládl nad celým světem.

Nám je nejdražší sv. víra. Musíme se snažiti z lásky k bližnímu, aby též jemu se dostalo nesmírného pokladu sv. víry, aby též on se stal dítětem Božím a dědicem království nebeského.

Není jen vůle Boží i Kristovou, abychom pečovali o šíření sv. víry, nýbrž i vůle cirkve a Svatého Otce. Vízme jen okružní list Pla XI. o misích „Rerum ecclesiae gestarum“, (otištěna ve Věstníku šíření víry č. 4, ročník XV. červenec-srpen 1926.

*

Nepopsal jsem misijní pole jednotlivých řádů i kongregací. Také jsem nepopisoval dějiny šíření víry. Chtěl jsem jen ukázati velikost úlohy, upozorniti na povinnost každého katolíka účinně pomáhati při snaze šířiti sv. víru a naznačiti k tomu prostředky a cesty.

Jak ubohý je pohan! Neví, odkud jest a kam přijde po smrti, cítí výčitky svědomí, ale neví jak hříchu se zbaviti. Srdece má ukrutné a bezcenné, je vlnný, tone v hrozných pověrách. Stená pod hrozným jhem ďablovým. Otrokářství, lidojedství vyskytuje se mezi pohany. Nelze tu vylíčiti hroznou bídu, ve kteréž tonou pohané i mohamedáni. Je hrozná, k neuvěření. P o m á h e j m e j a k m ů ž e m e ! Bůh nám odplatí. Kristus přijímá to, co jsme učinili neb neučinili, jako Jemu prokazované neb neprokazované.

Škoda, že „Dílo sv. dětství Ježíše Krista“ a „Dílo sv. Petra“ pro vzdělání kněžského dorostu nejsou, jak se zdá, u nás ještě organisována.

Dílo sv. dětství je misijní spolek dětí pro děti. Pohan je ukrutný. Děti, jež jsou mu na obtíž, odkládá bez milosrdenství. Nově narozené dítě hází do smetí nebo na ulici, kde je sežerou psi neb prasata. Pohan s děckem jako s ubohým práce neschopným spolublžním, jenž mu je na

obtíž, jedná jako s obtížnou věcí; zcela důsledně, když nevěří v nesmrtnost duše.

Dílo sv. dětství se stará, aby děti byly pokřtěny, a zůstanou-li na živu, aby dostaly křesťanskou výchovu. Státisíce dětem zachován tím život věčný a často též i život časný. Jak veliké to dílo milosrdenství!

Členové spolku modlí se jednou denně Zdrávas Maria s dodatkem: „Svatá Maria, oroduj za nás a za ubohé pohanské děti!“ a dávají měšičně malou almužnu.

Příhlášky a příspěvky k „Dílu sv. dětství“ měly by přijímati farní úřady.

Členství Díla sv. dětství je výborným vychovávacím prostředkem. Dítě se učí mysliti na bídu jiných, snažiti se jí ulevovati a ukládati sobě i oběti, aby mohlo přispěti almužnou. Budi se v dítěti touha po spáse duší a po šíření království božího na zemi, vděčnost a láska ke svaté církvi, jejíž zásluhou o dítě bylo pečlivě postaráno a vděčnost k Bohu, že se narodilo v křesťanské rodině.

Dílo sv. dětství r. 1843 založil horlivý francouzský prelát Monsignor de Forloin Janson, biskup v Nancy, aby již v nejtětlejším věku roznítil zájem o zahraniční misie. Papež Pius XI. před nedávnem napsal: „Z celého srdce žehnáme krásnému, svatému a Prozřetelností vedenému dílu sv. dětství, které je jistě dvojnásob milé božskému Spasiteli, tomuto velkému příteli dítek, protože má za účel zachraňovati dítky pomocí dítek.“

V hlavním městě Číny ročně zahyne 10.000 dětí, v celé Číně na sto tisíc dětí ročně. Velmi, ano nejvíc nám vadí, že nemáme konfesijních škol, t. j. pro katolické děti katolické školy, aby se tam mohlo mezi dětmi

šířiti toto krásné dílo sv. dětství. Dříve vycházel také krásný malý časopis tohoto díla. Kež brzy opět začne vycházeti!

Dílo sv. Petra. Domorodý klerus je přímo životní otázkou církve v mijských zemích. To se ukázalo ve válce, kde evropští misionáři byli internováni a stádo bylo opuštěno. Mnoho misionářů lež ve válce padlo.

Při nynějším nedostatku kněží v Evropě nebude lze vyslati tolik misionářů. Krom toho vyžaduje stále rostoucí stádo věřících více pastýřů, kteří by o ně pečovali.

Konečně bude domorodý kněz dokonale ovládající jazyk a znalý zvyků své země požívat větší důvěry lidu a bude moci úspěšněji pracovati než cizinec, často dokonce lidu i podezřelý.

*

Na konci chci jen ještě poukázati k tomu, jak horlivě se snaží bludaři, vyslanci (apoštolé) různých protestantských sekt, podporováni obrovskými prostředky, šířiti bludy, jak fanatičtí agitátoři islamu nadšeně pracují, aby získali přívržence svému smyslům lahodicímu falešnému učení, jak i stará pohanská náboženství opět se organizují a vzdávají, jak nevěra moderních filosofů otrávil lidstvo až do nejdálnějšího východu.

Nebojme se! Neohroženě, horlivě a vši silou pracujme pro šíření víry. Kristus, jenž dal rozkaz zvěstovati jeho evangelium všemu stvoření, slíbil nám svou pomoc: „Aj, já jsem s vámi, do skonání světa.“ Nám však náleží abychom horlivě konali rozkaz svého mistra, rozšiřovat čest a slávu Boží, starati se, aby Kristu se dostalo království nad celým lidstvem! A Kristus dá nám za to královskou odměnu.

Štěpán Goldschmid.

ANDĚL STRÁŽNÝ.

Každý člověk, když se zrodil
Anděl strážný byl mu dán,
aby jej ve světě viru
odváděl od hříchu bran.

Anděl strážný ochraňuje
stále svého chráněnce,
všecky jeho dobré skutky
váže k sobě do věnce.

A když někdy něco zlého
přece v žití provede,
z věnce dobra jeden skutek
Anděl strážný odvede.

Proto mějme na mysli jen
dobro v světě konati,
aby z věnce dobra nikdy
Anděl nesměl ubrati.

Není spoluradosti, není soustrasti!

Úvaha na 15. neděli po sv. Duchu. Podává Ignát Zháněl.

Dobrotivý, nikdy ve skutecích lásky neumdlévající Ježíš Kristus přišel k městečku jménem Naim. Právě nesli ke hrobu jediného syna vdovy, která hořce plakala. Byl její jedinou podporou, těšil se všeobecné přízni a vážnosti, proto ho doprovázel četný zastup lidu. Ježíš byl hluboce dojat. Pohnut milosrdenstvím pravil vdově: „Neplač!“ (Lk. 7. 13.) Když pak Ježíš učinil zázrak, mrtvého mládence vzkřísil a dal jej jeho matce, obrátil se pláče a nářek všeho lidu v radost: všichni přítomní velebili Boha, byli šťastni s matkou, které byl zázračně navrácen syn. Sv. Pavel napomíná: „Radujte se s radujícími a plačte s plačícími.“ (Řím. 12. 15.)

Radujme se s radujícími! Projevujme radost, má-li spolubližní štěstí, vede-li se mu dobře, vyplnilo-li se jeho přání. Přejme mu, aby se jemu i jeho domácím stále lépe vedlo. Budme laskavi ke každému, nejenom ke svému, ku příbuzným, známým, přátelům, k těm, kteří jsou také k nám laskavi, blahovolní, ale vůbec ke každému, ať je to kdo chce. Což nemáme srdce, abychom se radovali s radujícími, nejenom, žehná-li jim Bůh ve věcech časných, ale i ve věcech, které souvisejí s věčností, aby se šířilo krá-

lovství Boží na zemi a milost Boží byla se všemi lidmi?

Bohužel vypadá skutečnost docela jinak, než zní návrh a napomenutí svatého Pavla. Neradují se lidé s radujícími, závidí jim jejich radost, vede-li se jim lépe, rozmnožuje-li se jejich majetek. Přemnozí přejí bližnímu zlé, neštěstí, pomáhají ho ničit, nikoliv ho osvobodit z vlivu špatných lidí.

Příčina bývá často v trojím zlu, o kterém mluví sv. Jan: „žádost těla, žádost očí a pýcha života.“ (Jan 2. 15.) Žádost těla čili lakota zaslepuje lidi; kdo má málo, chce mít více, kdo má mnoho, je také nespokojen, touží po více, závidí bližnímu, je-li spokojenější; šťastnější. Žádný prostředek není mu špatný, aby zničil spolubližního, poškodil ho na majetku, cti, dělá mu všude překážky. Již dávno před Kristem odsuzovali moudří a bohabojní lidé lakotu. „Nad lakomce nic není nešlechetnějšího. Proč se pyšní prach a popel? (člověk). Nic není nepravějšího, než milovati peníze. Neboť takový i duši svou má na prodej.“ (Sir. 10. 9.) Ježíš sám pravil: „Synáčekové, jak těžko jest vejíti do království Božího těm, kteří doufají v peníze! Snáze jest velbloudu projíti uhcem

jehelním, než boháči vejíti do království Božího.“ (Mr. 10, 24.) Nedivme se této na pohled tvrdé řeči. L a k o m e c nemá ani víry, ani naděje, ani lásky, bez kterýchž ctností nikdo nemůže býti spasen. Nemá víry, která poroučí věřiti v jednoho Boha, jemu samému se klaněti, jeho samého ctíti; lakomec nectí Boha, ale svého bůzka, majetek a peníze. Proto píše sv. Pavel: „Nebot kořenem všeho zla jest chtivost peněz, po nichž někteří bažice zbloudili od víry a způsobili si mnoho hoolesti.“ (Tim. 6, 10.) Lakomec nemá pravé naděje křesťanské, nemůže doufat, več nevěří. Kdyby věřil, že dojde štěstí, spokojenosti, blaženosti na nebi, nehledal by svého štěstí tu na světě. „Kdo ze země jest, jest ze země a mluví ze země.“ (Jan 3, 31.) Kdo miloval a hledal bohatství tu na světě, obdržel již odměnu, jak pravil otec Abraham člověku bohatému, který se odíval v purpur a kment a hodoval skvostně každého dne. Synu, rozpomeň se, že jsi obdržel své věci dobré ve svém životě. (Lk. 16, 25.) Co si's přál, obdržel jsi! Lakomec nemá lásky ani k Bohu, ani k bližnímu, jeho srdce bylo u věci tohoto světa, ty byly jeho pokladem, neměl pro Boha smyslu, neměl k němu a pro něho žádné lásky.

Žádost očí je rovněž velká zloba, protože úzce s ní souvisí mnoho jiných hříchů, jako požívačnost, chlípnost, tělesnost, zpuslost všeho druhu. Takoví lidé chtějí býti u všeho. Kde se dobře jí a pije, kde je veselí, čím bujnější, tím jest jim milejší. Svého majetku užívají jen k tomu, aby se jim tělesně dobře vedlo, aby měli vše, co hrdlo ráčí, svému tělu nic neodřeknou. Nikdy nejsou spokojeni s tím, co mají, vždy jim ještě něco chybí k domnělému štěstí a k ýženému blahobytu. Kdy bylo více potřebí střežití očí svých, jako v nynější době, kdy všichni přátelé mravopověstnosti s krvácejícím srdcem pozorujeme, jako by se stud z tohoto světa odstěhoval? Může býti větší urážky mravů, studu, ajko viděti necudnost v obleku žen a

dívek, mnohdy i z rodin naší víře nikoliv nepřátelských, ale naší otcově i matky jsou příliš slabí proti dětem, které si libují v tak zvané „módě“, proti níž se nechtějí prohrěsiti, proti Bohu však chtějí hřešiti? Více se bojí lidí než Boha? Což zapominají tyto ženské osoby, že vyřkl Ježíš Kristus hrozná slovo: „Běda světu pro pohoršení! Nutno jest, aby přicházela pohoršení, ale běda člověku tomu, skrze něhož přichází pohoršení“ (Mt. 18, 7.) Jindy pravil Kristus: „Kdo by pohoršil jednoho z těchto malíčkůch, kteří ve mne věří, tomu by bylo lépe, kdyby žernov oslíci ovázal se o hrdlo jeho a on byl uvržen do moře.“ (Mr. 9, 41.) Žernovem se jmenuje mlýnský kámen, který býval otáčen od oslů. Jak hrozná jsou slova: „Smilství však a všeliká nečistota neb lakota nebudí ani jmenována mezi vámi, jakž se sluší na svaté; taktéž ani mrzkost a prázdné tlachání neb vtipkování, která se nesluší, nýbrž spíše děkování. Toto pak vězte a znejte, že žádný smilník nebo nečistý, neb lakotník, to jest modloslužebník, nemá dědictví v království Kristově a Božím.“ (K Efes. 45, 3.)

Kdo se oddá p ý š e ž i v o t a, marnivosti, ješitnosti, nemůže býti rozradostněn, vidf-li, že se vede dobře spolubližnímu. Přeje si, aby se okolo něho točil všecken svět, chce býti středem všech lidí, jemu mají věnovati pozornost. Touží po cti, vyznamenání; když chce vše míti sám, pak ovšem nemůže míti s jinými soustrasti a přátí jim dobré. Kdo by rád poroučel, nedovolí, aby někdo jiný jemu poroučel. Kdo se chce jiným líbiti, nedovolí, aby se druhý také líbil. Neoddávejme se marnivosti, budme pamětlivi napomenutí moudrého Siracha, který praví o lidské pýše, že „bývá obyčejně počátkem odpadu od Boha“. (Sir. 10, 14.) Sv. Jan Zlatoústý píše: „Když vidí ďábel, že nedobude pevnosti pomocí zlodějů nebo molů, nebo jinou lstí, vydobude jí marnivosti a ješitnosti.“ Ne nadarmo varoval proto božský Spasitel apoštoly před lidskou chválou, před žádostí, aby byli od lidí chváleni

a měli před jinými přednost. Čteme: „Navrátilo se pak těch sedmdesát dva, s radostí řkouce: Pane, zlí duchové se nám poddávají ve jménu tvém.“ I řekl jim: „Avšak z toho se neradujte, že duchové se vám poddávají, nýbrž radujte se, že, jména vaše napsána jsou v nebesích“ (Lk. 10, 17 nn.) Měli-li apoštolové příčinu mítí se na pozoru před marnou chválou lidskou, čím více my uboží a nepatrní? Hříchem jest toužiti, abychom byli od lidí chváleni, velebeni a ctěni, protože se tím okrádá Bůh, který jediný má býti ode všech lidí ctěn, veleben chválen. Vše, co Bůh stvořil, učinil pro svou čest a slávu, proto učil nás Kristus a poručil, abychom se modlili: „Posvěť se (t. j. buďž velebeno) jméno tvé“, ó Pane! (Mt. 6, 9.) Nejsou-li tato slova lži v ústech toho, kdo hledá svou chválu, sám sebe má za hodného, spravedlivého, touží-li někdo a vyhledává lásku a chválu lidí prostředky nedovolenými, hříšnými, utiskuje-li bližního z nenávisťi nebo z nelibosti k němu, utrhuje-li mu na cti, aby sám byl ctěn a veleben, je to hřích, o němž mluvil Spasitel a který vytýkal fariseům řka, že „více milovali chválu od lidí nežli chválu od Boha.“ (Jan 12, 42.)

Plačme s plačícími. Křesťanská soustrast záleží v tom, že zarmoucenému spolublížnému nejenom vyslovujeme slovy soustrast, nýbrž i jemu dle možnosti ze všech sil napomáháme, aby se mu ulevilo. Křesťanská soustrast vidí v každém trpícím svého spolublížního, ano i svého Krista. U posledního soudu uslyšíme slova Ježíšova: „Pokud jste to (dobré skutky) učinili nejednomu z nejmenších těchto bratří mých, mně jste učinili.“ (Mt. 25, 40.)

Pohlédneme-li se kolem sebe, uči nás každodenní zkušenost něčemu naprosto jinému. Nesčetný jest počet různých strastí, bolestí, nemocí, žalostí a jak málo těch, kteří mají soustrast s trpícími. Mnoho je lidí, kteří nemají s nikým nejmenšího slitování, chodí docela netečně vedle chudého,

nenavštíví nemocného. Žije-li někdo v nepřátelství, v nepokoji s druhými, dojde spíše vřeměchu, nežli slitování. Jsou lidé, kteří štvou jednoho proti druhému, nejsou nápomocni, aby se znepřátelení usmířili, aby z nepřátel byli přátelé. Má-li někdo nezdrámé dítě, navádějí je lidé k ještě větší vzdorovitosti k rodičům. Není žádné bity na světě, které by lidé nepomáhali zveličiti a nikoliv zmenšiti.

Kde najdeme příčinu této nelásky, neochoty, závisti k bližnímu? První a nehlavnější jest tolik rozšířená a oblíbená sebeláska. Přemnozí hledí a starají se výlučně o sebe, sobě věnují všemožnou péči, jejich bohem je jejich tělo, jejich domácnost, co jest mimo, tím opovrhují, tomu nevěnují prázdné pozornosti. Pomáhati, mítí soustrast se spolublížním překáží jim sebeláska, nadutost. Nadutec opovrhuje nemocným, stisněným na myslí, stydí se za chudého. Kdo je oddán hříchu, ať jest opilec, náruživý hráč, marnotratník, nemá smyslu pro druhé, žije jenom svým náruživostem, něco jiného není pro něho na světě.

Uvažíme-li vše toto, jsme nuceni říci: Zřídka se najde někdo, kdo by měl upřímnou soustrast s druhými a ještě řídkější je případ, že by se někdo spoluradovol s bližním svým. Není mezi lidmi lásky k bližnímu, nýbrž více a spíše vidíme u všech lásku k samu sobě. Sebeláska je všeobecně rozšířená nectnost. Již starý filosof Cicero říkával: „Máme mnoho nepřátel, závistníky však jsou skoro všichni.“ Chceme býti jenom „měď zvučící a zvonec znející?“ (I. Kor. 13, 1.) Bez lásky k bližnímu je život každého bezúčelný, prázdný. Kdo chce obstáti při posledním soudu, musí mítí soustrast se svým spolublížním, žítí životem lásky účinné k bližnímu, radovat se radujícími, plakati s plačícími. Sv. Pavel napomíná: „Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se. Vřidnost vaše buďž známa všem lidem: Pán blízko jest.“ (K Fil. 4, 4.) Amen.

Svätostný Ježiš vzor sedmi hlavních ctností.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Velmi pěkným týdnem je týden Božitélový. Vyjímá se jako věnec upletený z růží eucharistické pobožnosti. Je to vskutku slavný týden. Spasiteli ve způsobě chleba skrytému prokazujeme nejvyšší úctu, jakou vzdáti jsme schopni, protože věříme, že Ježiš je Bůh nejenom v nebi ve slávě své, ale i ve svátosti oltářní ve svém ponížení. Nepotřebujeme oněm záviděti, kteří žili v Palestině před 1900 lety, poněvadž mohli Ježiše viděti, slyšeti, s ním obcovati. Pán Ježiš to ve své moudrosti tak zařídil, že i my můžeme s ním obcovati a býti jeho současníky. Ježiš se stává ve velebné svátosti ještě jednou člověkem, on zde vede svůj skrytý život, opětuje i svůj veřejný život, obnovuje své utrpení a svou smrt. Nejenom jako dítě, chlapec a jinoch v Nazaretě, nejen jako muž, jenž po judské zemi chodil, učil a dobré činil, je nám vzorem křesťanských ctností, ale i jako Beránek boží ve svaté hostii. Byly-li již jesle jeho kazatelnou, s níž kázal, ačkoliv tenkrát ještě mluvit nemohl, tak je teď tabernakl jeho kazatelnou. Neslyšíme sice v uchu jeho slov, ale slyšíme je v srdci a rozumíme jim.

Mezi ctnostmi vyniká sedm hlavních ctností; jsou to ony, jež jsou protivou sedmi hlavních ctností; jsou to ony, jež jsou protivou sedmi hlavních hříchů: pokora, štědrost, cudnost, láska, střídmost, tichost a horlivost! Rozjímáme, jak koná Pán Ježiš tyto ctnosti ve svaté eucharistii.

První ctností je p o k o r a. Syn Boží už se tím pokořil, že sestoupil s nebe na zem a stal se člověkem. Skutky pokory bylo jeho narození ve chlévě, jeho chudobný život v domku tesaře, jeho putování po židovské zemi, jeho umučení a smrt na potupném dřevě kříže. Ve svaté hostii pokořuje se ještě více, protože bere na sebe nepatrnou způsobu chleba a nechá s sebou všechno dělati jako nemluvnátko. Kdyby

měl aspoň pěkný příbytek; toho však vždycky nemá. Jeho příbytkem je často bídna chatrč, jeho trůnem nějaká bedna; potřebujeme si jen vzpomenouti na misionářské kraje. A i v našich zemích, jak vyblíží mnohý kostel zanedbané a bez okrasy!

Za příkladem svátostného Krista máme i my v pokoře se cvičiti, k čemuž nás vyzývá slovy: Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný od srdce! Vzdalujeme se přepychu a světské slávy a budme hodně skromnými. Malí před světem, budme velcí před Bohem!

Druhá hlavní ctnost je št ě d r o s t. Štědrým a dobročinným byl Ježiš z svého pozemského života. Ovšem nemohl almužny rozdávat, poněvadž sám z almužny žil; ale on pomáhal chudým jiným a lepším způsobem; on hojil jejich neduhy a nemoci. Ve svaté Eucharistii koná stále ctnost štědrosti. Peníze a požitaviny nerozdává, ale zjednává nám dobrodince, obrátíme-li se na něho v nouzi své, jakž to byli světci často zkusili; on nám rozdává své milosti, a v tom ohledu ukazuje se velmi štědrým; jeho svaté srdce je pokladnicí duchovních statků. On nám slibuje nebeské poklady, když jsme u svatého přijímání; neboť toto je zárukou věčné blaženosti.

Konejme za příkladem Ježíšovým i ctnost štědrosti; prokazujeme bližním svým skutky tělesného, ale ještě více duchovního milosrdenství; tím si zahospodaříme v nebi veliký poklad.

Třetí hlavní ctnost, nejpěknější ze všech, je č i s t o t a neboli c u d n o s t. Ten, jenž řekl: Blahoslavení čistého srdce, ukázal, jak velice si váží cudnosti. Panenskou byla jeho matka, panicem jeho pěstoun, panicem jeho předchůdce, panicem jeho miláček a opatrovatel jeho matky; a i oni apoštolové, kteří byli ženati, opustili své ženy a následovali Ježiše.

I v nejsvětější Svátosti dává Ježíš najevo, jakou má zálibu v cudnosti. On je zde cudným ženichem cudných nevěst, s nimiž se zasnubuje; on chrání jejich čistotu a panenství. Už prorok Zachariáš rázývá Krev jeho vínem, z něhož se panny rodí. Cudní musí být i kněží, kteří chléb v tělo jeho proměňují; nevinní hoši, kteří při tom přisluhují; nevinné dívky, jež nejsvětější Svátost při průvodě doprovázejí a květiny mu na cestu sypají. Bílá je hostie, bílé plátno, na němž leží, bílé velum, do něhož kněz ministranci zamotává: samé poukázky na ctnost čistoty.

Cvičte se v té ctnosti, obzvláště vy mladí lidé; ona je nejkrásnější ozdobou křesťanského mladíka, křesťanské panny. Výborným prostředkem, zůstati čistým a bezúhonným, je častější svať přijímání.

Blahovolná láska k bližnímu, opak závisť, je čtvrtá hlavní ctnost. Pán Ježíš byl samá láska a přívětivost. Všechny lidi, vyjma jeho nepřátele, táhlo to k němu; on byl přítelem dítek, těšitelem vdov a sirotků — vzpomeňme si na vdovu naimskou — útočištěm hříšníků a neduživců. A tím je dosud ve svať Eucharistii. Volá k nám ze svatostánku: Pojdte ke mně všickni, kteří se namáháte a těžce trpíte, a já vás občerstvím. Když vás všeci opustili, zde naleznete upřímného přítele, jemuž můžete požalovati všechny své starosti, s nímž můžete důvěrně pohovořiti, od něhož můžete útěchu a pomoc očekávati. Následujte ho! Buďte láskyplní a přívětiví ke svým spolubližním, ochotní útěchu a pomoc poskytnouti, kde je toho třeba. Přejte jim vše dobré, činite jim dobré, aby se na vás vyplnilo: Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.

Pátá hlavní ctnost je s t ř í d m o s t. Že Ježíš ctnost tu konal, je samozřejmé. Farizeové mu ovšem spílali, že je zrádčem a pijanem, protože přijal pozvání k hostinám, aby měl příležitost lidi poučiti, je Bohu získati, jim dobře činiti; ale předhůzky farizeů byly

zlomyslnou pomluvou. Na poušti postil se Ježíš čtyřicet dní; on zapomínal na jídlo a pít pro povinnost svého povolání; on řekl, když ho učeníci napomínali, aby jedl: Můj pokrm jest plniti vůli toho, jenž mne poslal.

On koná ctnost střídmosti i ve svátosti oltární; neboť nepožívá v tomto stavu žádného pokrmu a žádného nápoje; on jich vůbec nemá zapotřebí. On sám je naším pokrmem a nápojem, a zároveň hostitelem. Ti, kteří ho přijímají, musí se postiti, kněz i laici, dokud ho nepožili. Budme střídmi v každý čas, obzvláště při hostinách a ve společnosti, kde je pokušení k překročení hranice střídmosti velmi veliké; zachovávejme i přikázání postní. Kdo se dobrovolně zřiká lihových nápojů, je na tom ještě lépe.

Teď přijde tichost na řadu. Tichost a trpělivost kráčeji spolu ruku v ruce; jsou to sourozenky. Jak klidným a trpělivým byl Pán Ježíš při chybách svých učeníků, při nevděku lidském, při nenávisti a pronásledování se strany svých nepřátel, při svém utrpení a umírání. Beránek, jenž oněmi před tím, kdo ho stříhá, kdo ho usmreje.

Tichým a trpělivým je i ve velebné Svátosti. Snášej nevděk, lhosejnost, odstrkování, pohrdání, posměch, rouhání, olupování a všechny svatokrádeže spáchané od lidí, aniž by pozdvihl trestající rámě, ač by to mohl učiniti, a někdy i vskutku činí, aby dal odstrašující příklad. Jinak je úplně potichu a nehýbá se. Chee, abychom jeho tichost následovali; proto praví: Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný od srdce.

Poslední hlavní ctnost je h o r l i v o s t v d o b r é m, opak lenosti. Ó, jak horlil Ježíš pro čest svého Otce, jak horlivým byl ve vykonávání svého úřadu! Procestoval křížem kráčem Svátou zem, učil všude, mluvil celé hodiny a dny, probhdel na modlitbách celé noci, a byl často unaven od práce, jako na příklad u studnice

Jakobovy nebo na lodi, nebo jak děti k němu přišly.

I ve svatě Eucharistii je život jeho životem práce, ač se zdá, že zde odpovídá a nic nekoná. On spravuje svět s Otcem a Duchem Svatým, stará se jako dobrý pastýř o své stádo, chrání je, naslouchá prosbám strádajících, pomáhá jim, prosí za ně u Otce nebeského a obětuje se za ně. Budme i my horlivými v konání povinnosti stavu svého, horlivými v náboženství,

v dobrořečení, dobří a pilní dělníci na vinici Páně. Spravedlivá odměna nás nemine. Kdo hojně seje, bude hojně sklízet. Na ponižení bude následovati povýšení a oslavení. Jsme-li štědrými, Bůh se nenechá předčít. Žijeme-li cudně, budeme Boha vidět. Láska bude nám splacena láskou. Střídmost a půst splatí Bůh nadbytkem nebeských statků. Tiší budou nebem a zemí vládnouti. A kdo je v dobrém horlivý, zaslouží si poklad v nebi.

† biskup Otakar Procházka:

Z maďar. Boh. Kyselý.

Podobenství Páně.

(Z úvah o evangeliu.)

O nevěrném správci.

1. Byl jeden člověk bohatý, který měl vladaře, ten byl udán u něho, jako by rozplýval jeho majetek. (Luk. 16, 1.).

Podobenství týká se v první řadě dober hospodářských. Boží jest všechno a rukám našim je z toho více či méně svěřeno, ale k tomu konci, bychom si šťastný život zajistili, bychom ze všeho získali ctnosti, blahobytu, útěchy, radosti, příležitosti k dobročinnosti (f a c e r e a m i c o s), vychováti lidi milující, ušlechtilé, přítulné. — I já jsem takový vladař a Pán vytkl mi tento cíl. Cítím, jak statky z ruky mé plynou v ruce jiné, vím, že vše je více méně statkem společným, že mnozí o něm pracovali. Jak záslužno tedy, abych svými statky dopomáhal k dobru a spokojenosti, sličetnosti mnohých. — Správné sociální smýšlení bude květem nejhlubšího náboženského přesvědčení, budeme-li pokládati svůj život a všechno své jako statky, s nimiž je třeba hospodářiti, které nám byly dány pro duši, pro hojnější, krásnější, věčný život. „Činit si přátele . . .“ vznešený cíl! Vychovávat lidi dobré a tím sobě budovati příbytek věčný!

2. Ve druhé řadě můžeme všeho pouzítí ku svému dobru: Pán nadal nás

mnohými schopnostmi, postavil nás v určitém povolání, popřál nám většího či menšího podílu ve statech pozemských, v kultuře. Vše je naše: práce všech dob, přičinění dějin a vývoje, přítomnost i minulost, proroci, svatí a Bůh sám. Já však nejsem ještě jeho, nepřemohu-li se sám pro něho. Záleží na mé svobodné vůli, na mém úsilí, přičinění, na mé horlivosti, abych patřil sám a mé všechno jemu. Mou vlastní součinností bude vše náležeti Pánu, pakli budu žiti správně, pakli obstojím jako člověk dobrý, osvědčený. Život můj je dobou vladaření. Není tedy cílem mým, abych měl to či ono, abych získal mnoho či málo, ale abych byl věren v tom, co mám. Obsahem mého života je tedy dokonalé smýšlení, nikoli majetek, právo, podnikavost!

3. I řekl vladař sám u sebe: Co mám dělati, neboť pán odnímá ode mne vladařství. Kopati nemohu, žebrať se stydím . . . A zavolav k sobě jednoho každého z dlužníků svého pána, řekl prvnimu. Kolik jsi dlužen pánu mému? On pak řekl: Sto tun oleje. I řekl mu: Vezmi úpis svůj a sedna rychle napiš padesát.

Vladař jedná s kvapnou náruživostí sebezáchovy, aby si zabezpečil život.

— I nám třeba vložiti do činnosti vladářské pečlivost, zájem, horlivost, obezřetnost, nadšenou činnost. Třeba pěstiti duši starostlivě, nadšeně, pracovat, aby její cítění bylo lepší, slechetnější, třeba sbírat s ní housenky, plati bodláči. Nutno činiti skutky dobré nikoli dle počtu, nýbrž se zvýšeným zájmem a sebevědomím. 2. Třeba se chopiti zájmů Páně a tyto zájmy týkají se království Božího, víry a mravů, pravdy, dobroty, duši, církve. K nim třeba přihlížeti s pudem sebezáchrany, — úzkostlivě je chrániti, žárlivě střežiti. Bez těchto vlastností zahanbí synové tmy syny světla.

* * *

O nevěrném vladaři.

I já pravím vám: Učíte si přátele z mamony nepravosti, aby, když dokonáte, přijali vás do stanů věčných. (Luk. 16, 9.).

Shromážďujeme si poklady tím, že budeme ve všem věrni.

1. Buď věren, toť mile vyjádřeno místo „buď mým služebníkem“. Služba vyslovuje málo, věrnost mnoho, neboť otvírá vyhlídku na přátelství, na zasnoubení. Přátelé, snoubenci, toť duše opravdu věrné. — Bůh chce, abych byl věren, neboť mně svěřil sebe sama i poklady své. Jsem jeho služebníkem, musím se státi jeho přítelem a mohu se duši svou státi jeho sladkým snoubencem. Věrnost není nikde do té míry rázná, radikální, jako zde, kde je vše, co máme, opravdu jeho a kde všim, co máme, musíme sloužiti jeho zájmům. Třeba nám hledati jenom jeho a toho, co on zve svým. Dej mu vše: svou práci, radost, své slzy, svou touhu i starost . . . svůj život. Vis na něm svýma očima, celou svou duši. Nyní neseš mne — di Pán věrnému služebníku — jsem bře-

menem tvým. Jsi na cestě svého života nosičem břemene Božího. Bojuješ na zápasišti, ty zápasníku Boží, „usque . . . usque ad mortem“ — až do smrti, stále, až do smrti . . . ale potom já již odplatím tobě.

2. Věren až do smrti. Jenom takové svazky zná hluboká, vášnivá láska. Obzvláštní krásou duši hlubokých je vytrvalost až do konce. Vytrvati po celý život — toť víc, nežli vytrvati na pustině, v bouři, na vlnách, na vodách, v ohni. To vše jsou jen symboly života, ale více je v žití násilností a obtíží, než v nich, více muk, více trpkosti, více ústrků a ran. — Jak život, tak smrt je cosi záhadného, proputuj tedy oběma s duši věrnou. — Čeká na tě snad mnoho pochyb, otřesů . . . buď věren! Přijdeš snad do styku s mnohými duchy chladnými, temnými a cesta tvá tě povede možná světy duševní bezúčelnosti . . . zůstaň věren! Mnohého nechápeš . . . buď jen věren! Upadáš do zmatku a malomyslnosti . . . buď věren! Duši své podává křídla jen věrnost až do smrti, leť tedy, vzleť výš a výše . . .

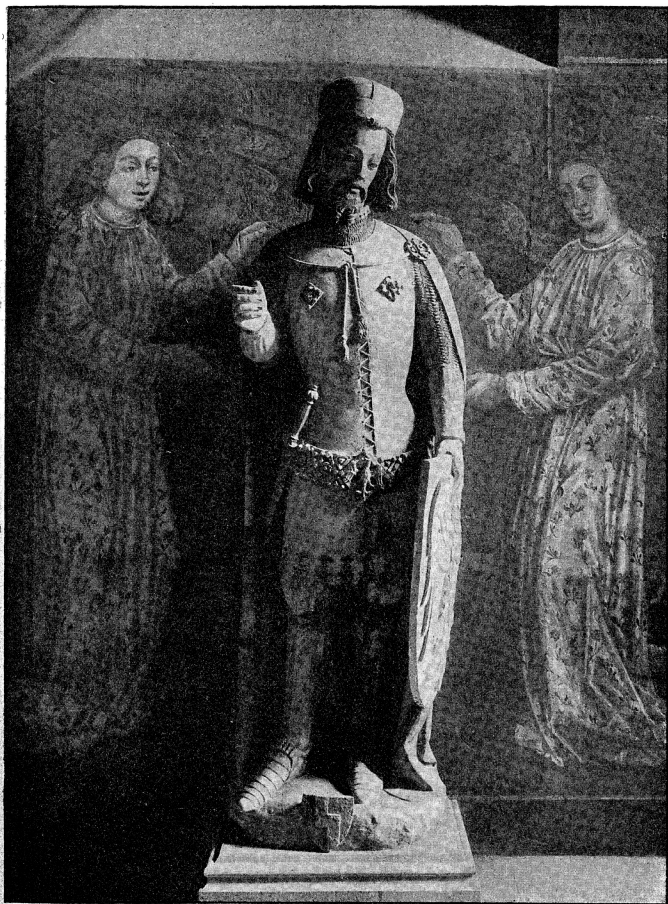
3. A dám ti korunu života, čili život tvůj bude ozdoben věncem slávy. Koruna dodává krásy a povznešenosti, věnec pak je uvit z květin; vůně, rozkoš, radost ze života, jarní vzlet, svatební nálada jej provází. Tobě dán život jiný, kvetoucí, krásný, silný, plný radostí.

I tu požíváš již radosti, jsi-li věren, a úplně úteče se ti dostane po smrti, až bude duše tvá schopna života svobodnějšího, mohutnějšího.

S Boží vůlí nejsem v takovém poměru, jako by to bylo nějaké pravidlo mimo mne, nýbrž měním ji ve vlastní svou vůli, u věrné, ustavičné vlastní smýšlení. Tím stává se vůli mou, mým vlastnictvím.

Matka Páně pod křížem.

*Socha sv. Václava.
od Petra Parléře ve Svatovítské katedrále v Praze.*

M A R I I.

Maria, Matičko,
nebeská Paní,
dej duši moji vždy
své požeňání.

Ostříhej od zlého
srdce i duši,
dej, ať jen láskou vždy
pro tebe buší.

Ať se mne nedotkne
nevěra kletá,
kterou tak mnohá již
duše je jatá.

Ať jen vždy u víře
setrvám svojí,
s tím duši poroučím
ochraně tvojí.

A N D Ě L P Á N Ě.

„Anděl Páně“ třikrát denně
ve kraj dumně vyzvání,
při třech „Zdravas“ hlava lidská
na prsa se uklání.

„Anděl Páně“ v kraj se nese
přes hory a přes doly,
kdo se k Matce nebes modlí,
toho srdce neboli.

„Anděl Páně“ pozdravení
nese nebes Marii,
srdce zbožné v modlitbě své
úctou jí jen ovíjí.

„Anděl Páně“ každého dne
volá na nás, křestaně,
kdo zde v světě zbožně žije,
do nebe se dostane.

„Anděl Páně“ těchu nese
unavené duši všem,
kteří věří v život nový
tam v tom ráji nadhvězděném.

Obrázky z katolických misí.

Podává *Maxmilian Weinberger.*

Růženka.

V sirotčinci v Kai-čeu v Číně — vypravuje misionář P. Schmidt — bylo chudé děvče asi čtrnáctileté. Pocházelo z chudobné pohanské rodiny na břehu Žluté řeky, rodičů svých hrubě neznalo a konečně do našeho sirotčince se dostalo. Byl to malý mrzáček. Až 14 roků stará měla postavu osmiletého dítěte. Škaredá nebyla, ale nanejvýš neobratná. Pohled měla bážlivý, ustrašený, jako děti, se kterými bylo nelidsky nakládáno. V předešlém

životě dostala jistě více ran než přívětivých slov a neměla často ani kouska chleba, aby hlad svůj ukojila. Ale krutý osud ji neroztrpčil. Byla pokorná a poslušná, ano ochotně podrobila se i práci, kterou jí mladší její družky ukládaly.

Také duševně byla velmi zaostalá. První dvě léta v sirotčinci naučila se modlit se pouze Otčenáš, Zdravas Maria a pamatovala si toliko, že jest jeden Bůh, že jest Ježíš a jako matka Maria. Ostatní pravdy sv. náboženství nebyla s to, aby si pamatovala, byť i

sebe vícekrát je byly do paměti vštěpovány. Bylo-li jí něco řečeno ze sv. náboženství, opakovala to doslova, ale příští den nevěděla už zase nic, jakoby jí byl někdo všecko zase vytrél z paměti.

Ale já jsem ještě neřekl, jak se jmenovala.. Měla jedno z oněch pěkných jmen, jež Čiňané berou z říše květin a dávají děvčatům. Jmenovala se „Růžové poupátko“, ale my jsme jí po křesťanskou říkali Růženka, na kteréž jméno byla později také pokřtěna. Abych řekl pravdu, její zevnějšík neměl nic růžového, ale její duše . . . Než dozvíte se hned.

K Vánocům zkoušel jsem některé sirotky, abych se přesvědčil, zdali by mohli ke křtu sv. býti připuštěni. Mezi nimi byla také Růženka. Ale nemohl jsem si pomoci, musil jsem ji odkázat na dobu pozdější. Neřekla nic; sklopila hlavu, pevně přesvědčena, že tak veliké milosti, jako je křest sv., není hodna. A přece nevýslovně po něm toužila!

Několik dní na to potkal jsem jí na dvoře. „Odkud přicházíš?“ ptám se jí.

„Z kalpe, navštívila jsem nejsvětější Svátost.“

„Jak? Ale vždyť přece ani nevíš, co nejsvětější Svátost jest. Kdo přebývá ve svatostánku?“

„Ježíš.“

„A co mu říkáš, když ho navštívíš?“

„Řeknu mu: Ježíši, dej mi Ježíše!“

Rázem jsem byl přemožen, odzbrojen, ano i dojat. Poznal jsem, že Ježíš vyslyšel modlitbu tohoto ubohého dítěte, které o nic jiného neprosilo, než o něho samého. Vyplnila se zde slova Spasitelova: „Nechte malíčkových přijít ke mně!“

Uplynula zase dvě léta. V životě Růženky nic se nezměnilo. Žila dále svým prostým způsobem, pokorná, zneuznávaná, ale při tom něžná a trpělivá. Jenom z jejího milého pohledu a úsměvu bylo lze souditi, že její duše daleko vyniká nad její zakrnělé tělo. Nikdo netušil, že v této chatrné schránce tělesné doutná bohatý život

vnitřní, který konečně nedlouho před její smrtí jako plamen mohutný vyšlehl na povrch.

Bylo po svátcích velkonočních, Růženka onemocněla. Měla silnou horečku. Přes to vykonala příkladnou sv. zpověď a já jsem jí udělil sv. svátosti umírajících. Zdálo se, že smrt se blíží. V té si vzpomenu, že ještě nepřijala svátost sv. birmování. Nemeškal jsem jí i tuto svátost uděliti.¹⁾ A hle, sotva vstoupil Duch sv. do srdce jejího se svou milostí, bylo všecka proměněna, najednou v plně krásu se rozvílo. Byl to jeden z oněch divů milosti Boží, o jakých v životopisech svatých se dočítáme. Tato ubohá dívka, která nic nevěděla, nic si nepamatovala, začala najednou s Bohem rozmlouvatí řečí, které všechny, kdož ji znali a nyní k ní přišli, naplňovala úžasem.

„Můj Bože,“ říkávala, „ty mne tak miluješ a já miluji Tebe! Lidé mají pro mne jenom opovržení, a ty, můj Bože, snižuješ se až ke mně! Hle, matka Boží Maria, jak krásná jest! A můj otec, velký světec Josef, jak je dobrý! A můj Anděl strážný! Dobrý anděli, já jsem přišel málo na tebe myslila, nebudu tě více zarmucovat! Ježíši, já tě miluji!“ A tak mluvila celou noc. Z rána poslala o sv. přijímání. Byla jakoby ospalá a já jsem se obával, že nebude moci svatou hostii spolknouti. Podal jsem jí tedy, aniž jsem jí to řekl, hostii neposvěcenou. Ale ku podivu, ona to poznala a nepřijala ji.

„Ale proč pak,“ nařikala, „nepodařilo mi otec sv. přijímání?“

„Vždyť nemůžeš sv. hostii spolknouti?“

„To, co mi dal otec, není nejsvětější Svátost, to je obyčejný chléb. Podej mi přece sv. přijímání, podej mi Ježíše, ale rychle!“

Vyhověl jsem její prosbě. A když přijala Tělo Páně, položila ruce křížem na prsa a pravila: „Ježíšek je v mém náručí, nechte mne nyní s ním, nemluvejte ke mně!“

¹⁾ V pohanských krajinách mohou i obyčejní kněží, zvláště v nebezpečení smrti, svátost birmování udělovati.

Na všecko, co nemělo vztahu k oblibeným jejím předmětům: Bůh, Ježíš, Maria, Anděl strážný, vůbec neodpovídala. Jakmile však někdo jenom tato jí nejmilejší jména vyslovil, byla všechna nadšena a radost nevysslovná jevila se na jejím obličejí. Řeklo se jí, že následujícího dne přijde na stanici p. biskup. Nemohla se ho dočkat: „Už přišel?“ tázala se každou chvíli a doložila: „Já neumru, dokud ho nevidím.“ Spatřila ho skutečně a biskup byl hluboce dojat, když viděl, jaké divy milost Ducha sv. v této prosté bytosti způsobila. Požehnal ji a dal jí medailku nejsvětější Panny. Vzala ji s povděkem a pravila: „To je obrazek mé matinky.“ Od té doby nedala medailku z ruky a podržela ji v rukou až do posledního dechu.

Poté jala se opět baviti se s Ježíšem, Marií a sv. Josefem a tvrdila, že všecky vidívá u svého lůžka. Jednou pravila: „Sv. Josef mi řekl, abych učinila slib panenství.“

„Sdělíla jsi to duchovnímu otcí?“ tázala se jí ošetřovatelka.

„Ne, ale sdělím mu to. Ostatně má dobrá máti i Ježíš o tom ví!“ A skutečně složila slib panenství do rukou sv. Josefa. Nevěsta byla nyní připravena; mohla předstoupiti před nebeského ženicha a připojiti se ke sboru panen, které doprovází. Beránka.

Smrtnelný zápas nastal. Byl to výjev nezapomenutelný. Umírající měla zraky obráceny v to místo, kde na stěně visel obraz nejsvětější Panny. Slabým, ale srozumitelným hlasem opětovala často slova: „Ježíši, já tě miluji, Maria, přiveď mne domů!“ Svou již studenou rukou přiložila obraz Ukřížovaného ke svým ústům a políbila jej vroucně. Pctom tiše usnula v Pánu.

Po její smrti oblekli jsme ji do pěkných bílých šatů, položili věnec z květin na její hlavu a vystavili na katafalku. Třeba ještě doložiti, že před smrtí prosila nejsvětější Pannu: „Dobrá máti, až umru, učíň, abych byla krásná, aby mě spoludružky se nebály na mne se podívatí.“

A byla vyslyšena. Jak bledá a zvadlá byla za živa, tak krásná byla po smrti. Siroteci i ti nejmenší, kteří vždycky mrtvých se bojí, nechtěli se ani od ní vzdáliti. Posedali na její lůžko a rozmlouvali s ní, jakoby ještě živá byla. To už nebyla ta popelka, na kterou se všecko svezlo, to byla malá světička, kterou všichni v úctě a vážnosti měli. „Otče,“ prosily mne děti, „nenech ji pochovati, nechej ji tak, jak jest. Budeš vidět, ona nezpráchníví!“

K vůli dětem byla celý den ve své panenské okrase vystavena. Všechny křesťanky, ano i pohanské ženy přišly a s jakousi posvátnou úctou ji pozorovaly. Něco podobného ještě nikdy neviděly a odcházely hluboce dojaty. Večer byl pohřeb ve velkém kostele, jenž právě pro nastávající slavnost sv. Josefa byl pěkně vyzdoben. Sám biskup byl také přítomen, aby vzdal čest ostatkům tohoto andílka v lidském těle. Bezmála že bychom byli raději zazpívali radostné Magnificat, nežli žalostné Libera!

Na tomto dítěti — končí svou zprávu P. Schmidt — nalezeném kdysi na břehu Žluté řeky a vyzvednutém z bahna pohanství, viděti patrně působení milosti Ducha sv. Dítě od přírody macešsky nadané, tupé a obmezené najednou z čista jasna probouzí se duševně, rozmlouvá s Bohem a počíná si jako omilostněná světička. Ano i mezi pohany dějí se divy a zázraky!

VEČERNICE.

Na nebi již v plné záři
večernice vzplála,
„Anděl Páně“ tichá viska
z kostelíčku lkala.

A pak ztichlo v kraji celém
všeho tvorstva žití,
jenom s nebe na zem dolů
večernice svítí.

Tiše plyne po obloze
večernice krásná,
za ní na obloze zřime,
jak je dráha jasná.

Od večera až do rána
po obloze pluje,
leskem svcím kdo je vzhůru
- toho pozdravuje.

Na nebi již v plné záři
večernice svítí,
pomni i ty, že je v rukou
Božích tvoje žití . . .

Různé zprávy.

Z církve katolické v Jugoslávii.
Sv. Otec Pius XI. dovolil veřejně
uctívání blahoslavené Hossannah z
Kotoru v jugoslávských chrámech.
Narodila se r. 1493 na Černé Hoře
a náležela k řecké schismatické církvi.
Byla jednou náhodně přítomna v Ko-
toru katolickým bohoslužbám, a od
toho dne zůstala v Kotoru, aby
mohla denně býti na mši sv. Později
přestoupila do církve katolické a
vstoupila do řádu dominikánek. Je st
první jugoslávskou ženou,
které se dostalo cti oltářů
a jest uctívána především jako pří-
mluvkyně za spojení schismatických
Jihoslovanů s katolickou církvi. —
Katolici v Bělehradě chtějí postaviti
novou katedrálu, aby jejich boho-
služba ve svém liturgickém vnějšku
nebyla zastíňována pravoslavím. Sta-
vební komité se skládá z předních
katolíků záhřebských. Také starosta
záhřebský slíbil podporovati tento pro-
jekt. Ale část pravoslavného a libe-
rálního tisku ohražuje se proti tomu,
aby katedrála byla postavena v go-
tickém slohu. Svůj protest odůvod-
ňuje tím, že by věž katedrály ovlá-

dala celý obraz města, protože pro-
finanční nedostatky není dosud možno
přikročiti ke stavbě pravoslavné ka-
thedrály. — Katolické duchovenstvo
při vyměřování kněžské kongruy skup-
štinou nebylo postaveno na roveň
duchovním jiných vyznání, ale do-
stává kongruu daleko nižší. Také
nový dokument hlásané rovnopráv-
nosti různých konfessí!

Čtyřstaleté jubileum svého trvání
oslaví letos řád OO. kapucínů. Založil
jej františkán-observant Matteo da
Bascio; byl 3. července 1528 papežem
Klementem VII. potvrzen. Kapucín-
ský řád dal církvi 5 světců, kanonicky
prohlášených, 9 blahoslavených a ne-
obyčejně veliký počet ctihodných slu-
žebníků Božích. Slavní kardinálové
a legáti vyšli z jeho středu. Nyní
čítá řád na 5000 kněží, 30 biskupů
a arcibiskupů, kteří žijí v 500 klášte-
řích. Generálem řádu je P. Melchiorre
de Benisa. Na 1200 kapucínů je
misionáři mezi pohany.

Rockerfeller katolickým mecenasem.
Protestantský miliardář americký
Rockerfeller daroval katolické kated-
rále v Chartres ve Francii 250.000

franků na pořízení barevných oken. Francouzský tisk je plný chvály na Rockerfelleru. Stát francouzský, jak známo, nemá pro církev ani halěře.

V Anglii *ruch konvertitní* neustále se šíří. „Catholic Times“ zaznamenává návrat do katolické církve Rev. Ralph Everarda Swena, který byl 32 léta náměstkem ředitele známé vysoké školy Harrowovy. Jako anglikánský farář u sv. Augustina ve Wembley zaujímal v dřívější své církvi velmi významné místo. Z Harrowovy vysoké školy konvertovali dříve slavný kardinál Manning, Sir Bellingham, a známý jezuita P. Martindale. — V květnu t. r. pořádána byla do Lurd národní anglická pout, již se účastnilo na 1000 poutníků; mezi nimi bylo na 200 nemocných a četní nekatolíci.

Pečín má skoro 300.000 katolíků. Pečín má 289.000 katolíků, o 29.000 více než Londýn. Provincie, v níž Pečín leží, má 709.258 katolíků, tedy 28 procent všech katolíků v Číně. Skoro 50 procent těchto katolíků bydlí v okolí Pečínu. Hlavní zásluhu o misie v Pečínu a v jeho okolí mají francouzští lazaristé a domácí klerus. Celkem tam pracuje 136 kněží. Sedm benediktinů se stará o založení katolické univerzity. Na 63 bratří-laiků a 148 sester věnuje se vyučování a charitě. Církev v Pečínu byla založena v 13. století. V 17. a 18. století pracovali tam jezuité. V 19. století lazaristé. Práce přímo vysilující rozdělena je na 2151 misijních stanic, z nichž 61 mají velké kostely, jež pojmu alespoň 1000 osob. 301 stanice má kostely pro 500—1000 osob. Škol je celkem 868 a 16 filantropických ústavů. Ciencin jižně od Pečínu má 45.000 katolíků a svého biskupa.

Církevní poměry v Polsku. V Polsku je v této době 18,225.976 římských katolíků ve 4526 farnostech, 3,612.615 řecko-katolíků v 1849 farnostech. Počet pravoslavných v Polsku je odhadován na 4 miliony v 1200 farnostech. Přestupováním z pravoslaví ke katolické církvi vytváří se v Polsku nová skupina tak zvaných katolíků

východoslovanského ritu. Správu těchto konvertitů vede 25 duchovních, z nich bývalých 16 pravoslavných kněží. Pro konvertity z pravoslavného duchovenstva je zřízen tříměsíční výchovný kurs.

Slovo věs. Kdežto asi v 18.500 katolických misijních školách je přibližně 850.000 dětí, mají jich protestanté v 28.000 národních školách 1,165.000. Dále mají 81 vyšších škol, které dílem jako školy reálné, dílem jako vyšší učiliště na způsob univerzit s 9000 studenty poznačiti můžeme. Z těchto škol vychází hlavně úředníci a jestliže na př. v Číně, kde protestanté 15 takových vyšších škol mají, katolíci však dosud ani jediné rovnocenné, úředníci většinou ze škol protestantských budou vycházeti, pak je tato obrovská říše se svými 400 miliony obyvatelů pro katolickou církev zrovna jako ztracena.

Vesničané uhájili své starožitnosti. V jihofrancouzské vesnici Peyrissas mají ve svém kostelíčku v absidě zazděné dvě románské sloupové hlavice z jedenáctého století. Ty vzbudily pozornost jistého obchodníka se starožitnostmi, jenž nabídl za hlavice 10.000 franků a obdržel od starosty svolení, aby je ze zdíval dal vyjmouti. Když však obchodník se svými dělníky dal se do práce, zvonilo se na poplach, přiběhli puškami ozbrojení muži, přiběhly i ženy a začaly stavěti barikádu, tak že starožitník se svými dělníky musil utéci.

Zprávy z Říma. S velikými sympatiemi provází papež Pius XI. činnost „Orientální koleje“; výraz jim dal 4. června 1928 při audienci profesorů a posluchačů ústavu. Tohoto roku bylo na ústavě zapsáno 50 posluchačů, kteří pocházeli z Itálie, Německa, Francie, Rakouska, Španělska, Belgie, Holandska, Československa, Ruska, Turecka. Ve Vatikánu staví se velké místnosti pro archiv na místě zrušených koníren. Ke zlatému kněžskému jubileu Pia XI. má býti dostavěn nový trakt vatikánské knihovny, do něhož bude umístěno 50.000 knih, které od po-

čtí války z různých zemí došly. V červenci posvětil kardinál van Rossum v Reykjavíku na Islandě nový kostel, pro kterýž uměleckou sochu Krista Krále sv. Otec věnoval.

První chrám ke cti sv. Terezie od malého Ježíška byl postaven v Elisabethville, mezi Poissy a Mantos, asi 40 km od Paříže. Jest to průmyslové místo, kde žije též mnoho Belgicánů. Finanční náklad na stavbu opatřila „Francouzsko-belgická společnost“. Jest to první chrám ve Francii postavený z cementu. V průčelí chrámu jest socha zvěčnělého kardinála Merciera, kterou sochař z měkkého cementu vytvořil.

Hlavní loď může býti pohyblivou stěnou otevřena ven, takže za značného počtu přítomných mohou i venku stojící viděti kněze, mši sv. sloužícího.

Eucharistini klaní se nejsvětější svátosti ve dne v noci, udělují svaté svátosti, kážou. Kdyby dostali jednoho dobrého českého kněze, podnikl by superior eucharistinů dp. P. Václav Janovec S. S. S. Brno, Františkánská č. 2, hned potřebné kroky, aby se usídlili též v Praze. Bude třeba jim poskytovat mravní a hmotnou podporu. U dp. Janovce mohou se hlásiti maturanti, kteří by se chtěli státi kněžími eucharistiny a mužové, kteří se chtějí státi bratry laiky. Podmínky přijaté: láska k svátostnému Spasiteli, zdraví, láska k duchovnímu životu.

Řád Nejsvětější Trojice Trinitářů byl založen dne 28. lednu 1198 sv. Janem z Mathy a sv. Felixem z Valois. Životním úkolem členů toho řádu jest: 1. vlastní posvěcení, kterého dosáhnou snahou po dokonalosti, záležející v zachování evangelických rad. 2. Osvědčená činnost řádu od založení po staletí, v misiích u pohanů, jakož i záchrana duší, duchovní správa ve vlasti zahrnující i činnost u nemocných a ve spolecích a charitativní péče. Trinitáři působí n. p. v „Domě milosrdenství“ pro nezhojitelně nemocné ve Vidni, jenž slouží téměř účelu jako náš „Vincentinum“ v Praze. Kromě toho obstarávají jednu faru. V dřívějších staletích značně rozšířený řád značně upadal v bouřích časů, leč v přítomné době těší se novému rozkvětu a má asi 500 členů v 5 provinciích s 32 domy. Aby Trinitáři mohli působiti též ve Velké Praze, musí předem míti dostatek českých řeholních členů. Postulant nechť doporučeně zašle žádost o přijetí důstojnému P. provinciálovi Trinitářů ve Vidni II. Volkswehrplatz 6a, s těmito doklady: litterae testimoniales, vysvědčení mravnosti od faráře neb katechety, křestní a biřmovací list, lékařské vysvědčení, svolení rodičů a chce-li se státi knězem, též maturitní vysvědčení. Řád dá své kleriky studovati u sv. Chrysogona v Římě. Trinitáři dříve působili též v Praze od r. 1704—1783. O tom svědčí farní kostel Nejsv. Trojice ve Spálené ulici a překrásné sousoší sv. Felixe a sv. Jana vyznačující též původ a účel tohoto řádu od znamenitého sochaře Brokova na Karlově mostě. Bylo by dobře, aby mnoho hodných jinochů se hlásilo, aby pak Trinitáři mohli konati svůj apoštolát pro záchranu duší v některém předměsti Velké Prahy po stránce duchovní tak zanedbaném.

Občanské snatky. V měsíci květnu uzavřeno bylo občanských snatků: ve Staroměstské radnici pražské 98, v úřadovnách: v Dejvicích 22, v Libni 22, na Smíchově 31, na Vinohradech 64, na Žižkově 39, celkem 276.

Uherský biskup Prohaszka. Loni v dubnu zemřel svatě žijící, pověst světece požívající biskup v Pětikostelí dr. Ottokar Prohaszka, rodem snad Slovák. Byl to velký učenec, básník, sociální politik a proslulý řečník. Jeho sebrané spisy, jimž bude brzy následovati jeho kritický životopis, vydala Společnost sv. Štěpána v Budapešti v 16 svazcích. Všelicos bylo již přeloženo z něho do češtiny. K jeho hrobu pořádají uherští katolíci velké poutě. U jeho pohřbu bylo přes sto tisíc lidí; letos ve výroční den jeho úmrtí šlo k jeho hrobce procesí, jehož se zúčastnilo více než několik set tisíc

osob. V Pětikostelí stavějí na jeho památku ve vzdáleném předměstí od středu města pěkný kostel. Doufá se, že bude brzy započato s přípravami a jeho svatořečení.

Litecatura.

Katolický muž. (Katolického muže den, týden, měsíc, rok a poslední hodinka.) Podle P. J. Abela upravil P. František Tomeček T. J. (Knihovny „Hlasů svatohostýnských“ číslo 2.) Nákladem „Hlasů svatohostýnských“, Sv. Hostýn u Bystřice p. H. Cena 1.90 Kč. Život

se skládá ze dnů, týdnů, měsíců a let. Nuže, aby byl celý život dobrý, musí být dobrý každý den, každý týden, měsíc a rok, zvláště však poslední jeho hodina. Čeho k tomu potřebí? Mužové nemilují dlouhých výkladů. Chtějí slyšet krátce, ale jasně, co jest jim činiti, aby žili jako řádní křesťané, otcové a občané. Takovou stručnou a výstižnou odpověď z pera zkušeného přítele katolických mužů vám podává úhledná knížka, která právě vyšla nákladem „Hlasů svatohostýnských“. Je kapeňou formátu a pevně v plátně vázaná. Pro svou neobyčejně levnou cenu se hodí k hromadnému rozesílání. Při větší objednávce poskytneme slevu. Doporučíme.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za šíření spolku pro šťastnou hodinu smrti jakož i za obrácení národů afrických a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modliti se za šťastnou hodinu smrti.

Úmysl v září 1928: **Aby „neděle misijní“ všude příznivě dopadla.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

Šíření spolku šťastné hodinky smrti. Obrácení národů afrických. (Hlavní úmysl.) — Zapadlá slunce. (Báseň). — Misijní dílo církve sv. — Anděl strážný. (Báseň). — Není spoluradosti, není soustrasti. — Svátostný Ježíš vzor sedmi hlavních ctností. — Podobensví Páně. — Matka Páně pod křížem. (Obrázek). — Socha sv. Václava (Obrázek). — Anděl Páně. (Báseň). — Obrázky z katolických misí. — Večernice. (Báseň). Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. ŘÍJEN 1928.

ČÍSLO 10.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svoji jen hojně vyslej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Ochrana mládeže před komunismem a jinými bludy.

Misijní neděle.

(Hlavní úmysl.)

Nešťastné Rusko, které propadlo komunismu a s ním spojené hrůzovládě! Do jakého neštěstí uvržen lid ruský! Kostely bořeny, osady páleny, lidé nepohodlní postřílení, půda neobdělána a následkem toho vzmožil se hlad. Tisíce lidu hladem zmrálo. Největší však nebezpečí hrozilo a hrozí dosud mládeži. Tuto chtějí komunisté získat a pro svůj záměr vychovat. „Kdo všecko ví, co se v Rusku děje, má nejednu ránu v srdci, ale toto je jedna rána,“ tak napsal očitý svědek. Čteme-li nyní zprávy o ruské mládeži, o její mravní zkáze a o všeobecné zpuštění dětí v posledních letech, zachvějeme se až do hloubky duše nad tím hrozným divadlem. Tři miliony dětí stalo se obětí bohaprázdného komunismu. V poslední době přicházejí do Říma zprávy ze všech zemí, že náhončí ruského bolševismu tajně pracují, aby získaly mládež pro své revoluční zámysly. K tomu cíli utvořil se mezinárodní komunistický spolek učitelů, aby dítkám byly vště-

povány komunistické zásady. K tomuto nebezpečí přidává se vždy více se šířící hnutí socialistické s plánem vychovat mládež pro třídní boj a pro odvrátí dítek nebo mládeže vůbec od církve a rodiny. V sousední zemi podleho již aspoň 100.000 dítek tomuto socialistickému vlivu a to časopisem, který vychází jako čtrnáctideník ve 300.000 výtiscích. Každý měsíc rozhodí se 700.000 listků socialistických mezi lid na venkově. Hlavně v městech s továrnami roz-
hazují se letáky obsahu socialistického pro získání členů komunismu. Běda svedené mládeži, běda budoucnosti! Co máme činit? Založit ruce a přihlížet k tomuto řádění komunistů? Není to žádná hříčka. Musíme na toto nebezpečí patřití starostlivými očima. Tu nepomůže jen naříkat, nýbrž musíme se chopit práce, špatný tisk potlačovat, mládež varovat, k mravnosti a zbožnému životu vésti slovem a příkladem. Musíme se chopiti mocného prostředku —

modlitby! Chraňme mládež před takovými otravnými bludy! Nes pouštějme se zřetele naše katolické misie v zemích pohanských. I zde hrozí mládeži nebezpečí propadnutí bludům a nemravnosti. Podporujeme naše misie všemožně, aby misionáři misie dosti prostředků stavěti katolické školy a kaple, nemocnice, kterých je tak po-

třebí. V říjnu je nařízena misijní neděle, kdy se budou sbírat dobrovolné dárky pro katolické misie. Otevřete štědrou ruku svou a přispívejte hojnou almužnou ku podpoře misii, by co nejvíce dařila se práce misionářů pro obrácení pohanů na víru Kristovu. Podporujeme tak vznešené dílo pro spásu duší!

A. M. Kadlčáková:

KŘÍŽ U CESTY.

Svatý kříž tam u cestičky
stojí mnoho, mnoho let,
o něm chci dnes ve vzpomínkách
něco vám zde povědět.

Za lesem tam v údolíčku
starý chudý žebrák žil,
ten ke cti Pána Boha
kříž ten svatý postavil.

Každého dne kolem chodil
do vesnice žebrati
a u dobrých, hodných lidí
vhodné práce hledati.

Dvacet roků kolem chodil
ubohý ten žebráček,
každého dne na svatý kříž
uložil si šestáček.

A když zemřel, plný váček
stříbrných těch peněz měl,
u cesty tam kříž postavte,
odkaz jeho slední zněl.

Postavili kříž u cesty —
dosud stojí ještě tam,
na žebráka toho v snění
u kříže vždy vzpomínám!

Na misijní cestě.

Črta z Francie. Pořádá Msgr. Dr. Rudolf Zháňel.

„Škola B. Srdce Páně“ přináší v každém čísle články a zprávy o misiích mezi pohany v zámořských krajinách. Dojista jest odůvodněno a prospěšno, aby věděli naši lidé o tom, jak se naše sv. víra šíří po celém světě.

Ale neméně bude zajímaví čtenáře zpráva o tom, jak jest nám pečovati i o vlastní krajany v cizině, by zachovali a věrni zůstali víře našich zbožných otcův. Proto dojista neodepřete členná redakce místa těmto rádkům, jež mají poučiti naše věřící o katolické misii pro krajany z československé republiky ve Francii.

Čítáť se v celé Francii na 50.000 vystěhovalců z ČSR. Jsou roztržštěni na prostranství třikráte tak velikém, jako je naše republika čsl. Žijí tu ovšem v zemi katolické, mají na blízku naše kostely i kněze katolické, jenom že jsou to sami Francouzi, z našich krajanů pak jen malá část ovládá tento jazyk. Proto jest jim třeba duchovní útechy, podpory, posily a pomoci v jazyku rodném, kterážto jest tím důležitější, že mentalita a celé prostředí této země románské je nadmíru odlišno od našich poměrů.

Nelze tu popisovati všech misijních

cest, které koná misionář po celý rok a po celé Francii, nýbrž budíží tu po-dáno několik momentek z poslední cesty, konané koncem srpna 1928.

Z diecése Bourges v srdci Francie poslali do Paříže biskupovi Msgru. Em. Chaptalovi, kterému je svěřena duchovní péče o všechny cizince — spoustu snubních oznámení k záznamu do křestních knih v ČSR a žádali zároveň návštěvu českého misionáře. Biskup Chaptal dodal vše české katolické misii v Paříži, odkud bylo do-spáno do Bourges, že 20. srpna 1928 dojde český misionář do tohoto arcibiskupského sídla.

A tak v pondělí dne 20. srpna 1928 v 8 hod. 17 min. ráno český kněz vsedl v Paříži na nádraží Quai d'Orsay do rychlovlaku, který uháněje francouzským vypráhlým krajem přes napolo vyschlou Loiru, kolem památ-ného Orleansu, města to národní svě-tice francouzské Johanky z Arku, do-nesl ho do města Bourges asi o půl 1. odpoledne.

Tam stál nyní se svým vakem na počátku města, odevzdal tento v gar-derobě, vstoupil pak na elektrickou dráhu, jel do nádherné katedrály. Tam snad doví se dalšího.

Měl první řízení na arcibiskupství. Sídlo tohoto a všech jiných úřadů cír-kevních najít ve Francii nyní, po odluce církve a státu, je často dosti obtížno. Nádherné paláce, které bý-ovaly residencí biskupů, sídlem semi-nářů, budovami klášterními a pod., jsou nyní zabrány státem francouz-ským, proměněny na radnice, pošty, školy, musea, kasárny a pod. Kancelá-ře konsistorní, farní a duchovní bý-vají dosti daleko od kostelů, někdy v postranních ulicích. Obyvatelé sami o nich nevědí a nutno se obrátiti na ty, kteří mají o kněze zájem. To ví český misionář a podle toho se řídí.

V katedrále byl kostelník, který hned dal ochotně odpověď a cestu ukázal. „Musíte jíti napravo a pak pořád podle koleji tramvaje, až k číslu 56.“

V úmorném parnu poledním kráčí český misionář úzkou, opuštěnou ulič-kou, až dojde ke skupině domů, v níž poznává kapli. „Tu by to mohlo býti, ale je to číslo 36!“ Jde dále a tu vidí na vedlejším domě nápis: „Maison St. Marie“. Tuto snad lze se dověděti pravdy! Vstoupí a concierge = vrátný, praví, že vskutku v č. 36 je konsistorní kancelář, žde pak že je chlapecký seminář. Tedy vše je šťastně nalezeno, kostelník pak na dómě zmýlil se v čísle.

V domě č. 36 je již vrátný zpraven o příchodu českého misionáře a di: „Nejdůstojnější pan arcibiskup je „na vakacích“ v jižní Francii, ve svém rodném kraji; „páni“ přijdou do kan-celáře o 2. hodině. Ještě jste neobědval, vedle v ústavě P. Marie čekají na vás s obědem.“

A vskutku, vedle vítá českého kněze francouzský spolubratr, otec-oekonom čili hospodář, vede ho do jídelny, kde je prostřeno a připraveno pro jednu osobu.

Po jídle dováží si misionář tramvaji z nádraží svůj tlumok, předkládá gene-rálnímu sekretáři na arcibiskupské kan-celáři své listiny, sekretář vyhotovuje jurisdikční dekret, generální vikář ho podepisuje a hned se koná rozvrh mi-sijní cesty, Arcibiskupská kancelář odesílá na prvnímisijní stanici telegram — ostatním farním duchovním sprá-vám dopisuje o příchodu českého kněze.

Tak plyne celé odpoledne, misionář sotva nalezne času, aby zašel do ná-dherné katedrály pomodlit se bre-viář, na prohlídku téže a města s čet-nými památkami není pokdy, poně-vadž je již zatím večer.

Ráno v úterý dne 21. srpna 1928 probudí misionáře bouřka a prudký déšť. Má časně ráno sloužiti v nedaleké nemocnici mši svatou a o 8. hodině odjetí vlakem na první misijní stanici, totiž do Laverdines u Nérondes v de-partement Chér.

Z nesnáze vysvobodí ho staříčký kněz ústavni, který ochotně půjčuje deštník, z nemocnice pak veze ho na

nádraží autem generální vikář, který je v nemocnici domácím knězem.

Za prudkého deště jsou tedy šťastně na nádraží, kde již vlak do Nérondes stojí připraven. Před odjezdem vykládá ještě vlidný generální vikář, že mají v Bourges kapli zasvěcenou Pražskému Jezulátku.

Cesta z Bourges do Nérondes není valně zajímavá, jede se rovinou ne právě příliš vzdělanou. Cestou pořád prší, až před příjezdem do Nérondes déšť ustává.

Z Nérondes do Laverdines, kde dli asi 30 krajanů, je asi 6 km, proto byl z arcibiskupské kanceláře vyzooměn majitel velkostatku, na němž krajané pracují, by poslal pro kněze povoz. Ale povozu toho tu nebylo — —. Na šestí stál tam prázdný automobil, jehož konduktér se uvolil za 18 fr. dovézt kněze k cíli.

Jedeme úzkými silnicemi, jež vroubí po straně meze, porostlé hustým křovím. Zabočujeme potom na polní cestu, šofér praví, že je tudy blíže do Laverdines.

Tu najednou vynoří se proti nám dva jezdcí na krásných jezdeckých koních, za nimi sluha, též na koni. „To je majitel velkostatku se synem,“ povídá šofér a hned zastavuje. Starší pán zastavuje též koně, když misionář se mu představuje, omlouvá se: dostal telegram, ale přijel včera večer z Paříže, jeho správce nebyl též doma, a tak se pozapomenulo. Poslal povoz na dráhu, ale trochu pozdě.

Majitel velkostatku odevzdává českého kněze hned svému „Regisseuru“, t. j. správci, by ho informoval, po případě zavedl za českými krajané. Tři náhodou pracují hned vedle — je to pastvec ovcí, kolář a dělník zemědělský — pak jdou do nedaleké skupiny domků, kde bydlí dvě rodiny s dětmi, na zpáteční cestě zastavují se u mužů, nakládajících kompost na vozy, jsou to vesměs krajané. Všichni vidí rádi misionáře, vykládají o svých radostech a žalostech, vyžadují si rady a zprostředkování; všichni pak jsou pozváni k večerní pobožnosti.

V poledne obědvá misionář s rodinou velkostatkářovou, která je dosti četná, na zámku, kde mu též vykázan za příbytek jeden pokoj. Statkář, jeho paní i děti znají všechny krajané pracující u nich, a zajímají se velice o poměry v naší vlasti, ovšem též i o poměry náboženské.

Odpoledne píše český kněz do vlasti v záležitostech, jež si vyžádali krajané, jiné jejich záležitosti zaznamenává si, by přednesl je u příslušných úřadů.

Večer v 7 hodin je v kapli, nedaleko postavené zesnulým zámeckým pánem, večerní pobožnost. Kněz vítá krajané krátkou promluvou, zdůrazňuje potřebu vzorného života v cizině, pak promlouvá o přípravě k sv. svátostem. Všichni pomodlí se litanii Loretánskou, pak je sv. požehnání nejsvětější Svátosti, po něm se zpovídá. Za soumraku vyprovázejí krajané kněze k nedalekému zámku, kolem něhož je rybník, žádné pak osvětlení, aby nalezl cestu tmavým parkem a cizími stezkami.

Ve středu dne 22. srpna 1928 ráno již o 6. hodině volá zvonek pěkné kaplice krajané k další pobožnosti. Napřed se modlíme „Anděl Páně“ a ranní modlitby; potom se zpovídá. Předě mši sv. je promluva o nejsv. Svátosti oltářní, při mši sv. společně sv. přijímání, jehož se zúčastní i zámecká paní s dcerou, po mši sv. promluva závěrečná a díky činění, společnou modlitbou, hymnami „Kde domov můj“ a „Nad Tatrou sa blíská“ je pobožnost v kapli ukončena.

Před kaplí čekají ještě krajané, většinou Slováci ze Slovenska, žádají si slovenských modlitebních knížek a růžencův. O knížky píše misionář hned na Slovensko, růžence slibuje ochotně dáti krajanům zámecká slečna, když se o tomto přání dovidá.

Druhou misijní stanicí je osada Marseilles-les-Aubigny. Má se tam jeti velkou oklikou pobožní drahou, na které jezdí jen dva vlaky denně. Proto se nabízí velkostatkář zavést tam kněze automobilem; ve Francii je totiž velice mnoho automobilů, má ho tu

každý lepší řemeslník. Po obědě do-
vází tedy syn velkostatkářův kněze
na další stanici.

Když jedou kolem zámecké kaple,
vykládá mladý šofér, že kaple byla
od jeho děda postavena ex voto. Je
zasvěcena sv. Sylvánovi a postavena
r. 1872. Když totiž r. 1870 Němci ob-
sazovali Francii, přišli až k řece Loiře,
kterou s pahrbkku, kde stojí nyní kaple,
lze viděti. Tehdejší majitel, jeho děd,
z vděčnosti, že nepronikli Němci až
k jeho statku, postavil kapli, vzav si
za vzor chrám P. M. v Lurdech. Sku-
tečně kaple, vystavená z bílého pískov-
ce, připomíná svou podobou štíhlý
nejvyšší kostel Lurdský.

Jeli jsme krajem mírně vlnitým,

v němž se vyskytovaly četné vinice,
dolů k řece Loiře, u níž jest osada
Marseilles-les-Aubigny. Zastavili jsme
u fary, jež jest hned u kostela. Pan
farář, stařeček 87letý, byl právě na
svém oblíbeném lovu ryb u vodního
průplavu za humnami fary, ale přišel
za chvíli a vedl misionáře hned ke
krajanům.

Tam se ho ujala Slovačka, sestra
z III. řádu sv. Františka a zavedla
ke všem krajanům, kteří mají zájem
o sv. viru. Všichni přijali kněze-krajana
vlídně a slibili přijíti k večerní pobož-
nosti, což též učinili. Večer jsme se
shromáždili, byla krátká promluva, po
ní ve č e r n í m o d l i t b a, pak se zpo-
víдалo. (O. p.)

A. M. Kadlčáková:

RODIČŮM.

Otec a matička
nejdražší v světě,
na jejich srdci mi
láska jen kvete.

O mne se starají,
živí a šatí,
duši mou i srdce
dobrem jen zlatí.

Učí mne Boha znát
i svatou víru,
abych snad nepadla
do zlého víru.

A za to rodičům
čest spěchám vzdáti,
za celý život chci
ctít, milovati.

Za českou slávou . . .

Napsal P. Jos. Soukup.

Tak, tuším, má název jedna kniha
českého spisovatele. Používám tohoto
názvu jako nadpis k těmto několika
prostým řádkům, abych upozornil na
jednoho propagátora české myšlenky
v zahraničí.

Vychováním dostalo se mi oné
národní pýchy, která v popřevratové
době měla (má snad ještě?) za to, že
o nás ví celý svět. Jak jsem se však

zklamal, když již v Itálii narazil
jsem na inteligenty, kteří pohříchu
málo věděli o mé vlasti. Hůře bylo,
když jsem se ocitl v Callo, Peru,
kde přístavní úředníci nikterak ne-
mohli pochopiti, že existuje také Česko-
slovensko a mého spoléhání pro-
měnili v „Jugosláva“.

Později jsem však poznal, že lid
ví o Praze a to až na sotva civiliso-

vaného Indiána. Tu poučiv toho, říkal jsem, že jsem od města, kde se nalézá soška „Niño de Praga“ a hned jsem viděl, že vědí, odkud — stačilo podotknouti, že to již není Austria . . .

Pravdu napsal Časopis českých turistů, že máme své krásy a poklady doma a že je hledáme v cizině. Náš lid je bohužel takový. Hledaje v roce 1922 kostel Pražského Jezulátka, nemohl jsem se doptati — kolik lidí v Praze nevědělo . . . Putujeme do Maria-Cell a o našich národních světcích — o památných místech nic se neví.

Proto chci dnes upozorniti, že v cizině daleko více si váží Pražského Jezulátka než sami Pražané . . .

Milou sošku Jezulátka naleznete téměř v celé katolické Americe. Colondre Jej ctí, veliké lazarety malomocných prosí Jej o uzdravení tak jako „Madre de Dios“ a j. La Paz, hlavní město Bolívie, má ve svých zdech četné ctitele, Arequipa, druhé město Peru, má Jej ve většině svých krásných kostelů (v Arequipě dle také český učenec Haenke) a v ústavě salesiánů (kde letos se nalézají také

čeští salesiánští novicové) má již po několik roků svůj oltář. Ani Lima nezadá. Však pozoruhodné je, že velmi rozšířena je úcta i u Indiánů. Tak na příklad Arjecucho nazývané od Indiánů Huamanga na cestě Lima—Cuzco ve výšce 2400 m. Zde je pobožnost k Pražskému Jezulátku mezi předními. Již léta nalézá se zde ve františkánském konventu Arcibratrstvo Pražského Jezulátka čili „Archicofradiz del Sacratísimo Niño Jesús de Praga“. Je to spolek dětí obého pohlaví se zvláštním představenstvem. Po III. řádě sv. Františka nejmocnější náb. hnutí v městě. Každý měsíc mají svoji schůzi. V lednu poslední neděli je pak průvod se soškou Jezulátka po čelných ulicích města. Zakončení této slavnosti je zakončení náb. školního roku. Pravidelná návštěva dětí na náboženství je 300, zapsaných 400 dětí. Z těch kolem 150 Indiánků, kteří jsou vyučováni ve své mateřštině „Quechua“.

Ke konci podávám ukázkou dvě písně v Quechua, které vyšly v knizeče vldp. José P. Jorge O. F. M. „Melodías Religiosas en Quechua“ r. 1924.

I. Jesús de Praga Niñochaman.

Coro Jesus cuyacuce Niñuchallay
Praga llactapi ricuriec
Soncollaita misquita hina
Timpuchi soncollaiquiipi.

Jupainoncuna:

Imamanmi hamurccanqui
Cai huaccana alpa pachaman
Yacharecanquim ricui Niño,
Mundopi huaccanaiquitacca?

Arí yacharecanin caita
Tucui ima muchunaitapas:
Runa cuyailam, churillai
Pusamuhuarcca gloriaimauta

Causanaí punchacaman arí
Ceamcunahuan ccainacusace
Huauncspaipas Mamaillaitam
Sacceccaiquichic huaiñipacc.

I. Pražskému Jezulátku.

Milé dítě, Ježíši, jenž jsi
ve městě Praha, dej srdci
mému vřiti jako almiter*)
ve Tvém Srdci.

Todos:

Proč přišel jsi do
tohoto údolí slz, věda,
že na tomto světě
budeš roniti slzy?

Ano, vím to všechno,
všechno, co budu trpěti.
Je to láska k mým synům,
jež mě táhla ze slávy.

Až do konce mého žití
učiním tak s vámi všemi
a ve smrti zanechám vám
moji Máti navždy.

*) druh cukrové šťávy.

Llepa machu-payacuna
llapa moso-sipocuna
llapallen huahuacunalla
Gloriaipim causacusunchie.

*

II. Jesús de Praga Niñočhaman.

Adios Praga llacetayoce Sumacc
Niñočhallai, Hanaccpacha huasiqipi
Ricunaicama adios Llapa hunmeee
cunata Cuyespallaquim rieu
Huac Praga llacetaipipas. Ay! ricuri-
murccanqui Huace Praga llacetaipipas.
Ay!

Chairaicum Niñočhalla
Cuyespella Niñoča
Manaccamhuan cuscacca
Causaita atipeimanchu.

Nirccauquim ricui, Niño, :
Dejaichie, huahuacuna
Noccaman hamuhusnauta
Caicca caipim canicu.

Mana camhuauca manan
Hanacc-pacha gloriata
Cusi causaitahuampas,
Ricuita atipai manchu

Causaiuipi huamánipi
Niño Jesús de Praga
Caumi conqui uyhuahuacui
Janapaicuhuaeenipas.

Všichni muži i ženy,
všichni hoši i děti,
všichni se budou radovati
v mojí Slávě . . .

*

II. Pražskému Jezulátku.

S Bohem, sladké Dítě,
s Bohem, něžný Infante,
s Bohem, něžný miláčku,
s Bohem, s Bohem, s Bohem!
Ta tvoje krása, upřímnost
duši mi bere, duši mi bere,
bere mi lásku!

bere mi lásku!
Pro to nejdražší Děťátko
my bez tebe nemůžeme
žítí.

Ty, oh, Děťátko, ty jsi řekl:
aby šly dítky k Tobě,
nuže tedy — zde jsmc.

Bez Tebe my nemůžeme
dojítí slávy, abychom se
mohli radovati.

V životě i ve smrti,
Pražské Jezulátku,
jsi naší zárukou
i naší útěchou. Amen.

P. S. Překlad z Quechua pořídil laskavě p. Th. Leonidas Olivere. Jeho
převedení je volné — také v češtině je dán smysl.

Známky pravé lásky k Bohu.

Úvaha na 20. neděli po sv. Duchu. Podává Ignát Záhánl.

Velkou radostí a upřímnou láskou k Bohu bylo naplněno srdce obšťastněného úředníka královského v Kafarnu, jehož umírajícího syna uzdravil Ježíš Kristus. Úředník i celý jeho dům uvěřili v Něho. Kamkoliv se poohlédneme ve svém životě, ve svém veškerém bytí a žití, všude vidíme důkazy lásky Boží k nám, nepatrným tvorům Božím. Není jiné

ctnosti, kterou by nám božský Mistr tak často na srdce kladl, jako přikázání milovati Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a ze vši mysli své. Uvažujme o známkách, jaké mítí musíme, aby byla tato láska pravá, skutečná, účinná.

Čistě svědomí musí mítí každý pravý přítel a ctitel Boha, svého tvůrce, Láska k Bohu nemůže přebý-

vati v jednom a též srdci s hřichem. Jestli nás svědomí neobžaluje ze hřichu, jestli čistě ode všech poklesků, pak přebývá v nás pravá láska k Bohu. Kdo chce být živ v lásce s Bohem, musí své svědomí očistiti od každého těžkého hřichu.

Ptejme se svého svědomí, pohlédneme na svůj uplynulý život a nepředhazujeli nám ani jednoho těžkého hřichu, dobrovolného přestoupení zákona Božího, jsme v milosti Boží, milujeme Boha skutečně z celého srdce svého, přebývá v nás a my v něm. Vyčítali nám však svědomí jeden, více, nesčetný počet hřichů, jest otázka, zda jsme se z nich již očistili a opustili cestu nepravosti? Kdo se dobře zpovídal knězi, kdo měl dokonalou lítost nad svými hřichy, předvezal si, že se polepší, že neupadne do starých poklesků, ten má pravou lásku k Bohu. Touto cestou pravého pokání kráčel sv. Petr, který v jedné noci třikrát zapřel svého Pána a Mistra. Touto cestou kráčela sv. Maří Magdalena, která ve svém mládí mnoho zhřešila, protože však dle slov Kristových Jej mnoho milovala, byly jí její čtené a velké hřichy odpuštěny. (Lk. 7, 47.) Sv. Jan píše: „Miláčkové, neobviňuje-li nás srdce naše, máme důvěru (lásku) v Boha a začkoliv budeme prositi, obdržíme od něho, ježto zachováváme přikázání jeho, a činíme, co jest mu milé.“ (I. Jan 3, 22.) U proroka Zachariáše čteme ujištění samého Pána a Hospodina: „Obraťte se ke mně a i obrátím se také (já) k vám.“ Zach. 1, 3.)

Čiňme po příkladu Davida, který praví: „Léta minulá si připomínám, rozjímám v noci se sebou sám mluvě. přemítám a zkoumám ve svém duchu.“ (Ž. 76, 7.) Není lepšího cvičení, aby poznal člověk sám sebe, než vyčistiti duši svou lítostným zpytováním nejtajnějších záhybů svého svědomí, čímž odkryjí se rány a připravuje se jejich zhojení i zacelení. Dům svědomí se vyčistí jako křišťálové sklo, připraví se důstojný příbytek pro nebeského Krále, který poctí svou přítomností

toliko duše čisté, neposkvrněné. Ať čteme životopis kteréhokoliv světce, o každém zvime, že zpytoval velmi často denně své svědomí a považoval tuto práci za nejdůležitější prostředek uchovati se čistým a neposkvrněným od zloby tohoto světa. Když jsme poznali své hřichy, nutno vážně, opravdově, dokonale jich litovati, čímž můžeme pokračovati denně v dobrém a získati si milosti i požehnání Božího. Z hříšníka se stane spravedlivý, když pozná jasně své hřichy a vyzná se z nich, jak praví sv. Augustin: „Počátek dobrých skutků jest vyznání zlého.“ Dle sv. Jana Zlatoustého žije v největší radosti i slasti, kdo má dobré svědomí, má pravý pokoj i klid.

Již ve staré mythické době znali Řekové svědomí. Bájili, že jsou zlé ženy, nazvané furie nebo erynie, měly místo vlasů hady, místo prstů drápy a stihaly zlé lidi již za živa bez milosrdenství, šlehaly je hadím bičem a zjevovaly se jim, kamkoliv se obrátili a kde se jich ani nenadáli. Starý mudrc Seneca říkával: „Neboj se více žádného, kdo by tě prozradil a kdo všechno ví, než sebe sama. Před cizincem můžeš utéci, sobě však neutečeš.“ Básník římský Juvenal píše: „Ve dne v noci nosí každý svědka ve svém nitru.“

Když jsme seznali své chyby, očistili dobrou svatou zpovědí své nitro, spojili se s Bohem, přijavše Ho pod způsobou chleba, odhodlejme se vším důrazem, že budeme c t n o s t n ě ž i v i : prosme o milost vytrvalosti v tomto dobrém úmyslu, až do okamžiku, kdy nás povolá Pán před svůj soud. Je mnoho prostředků, které nám pomohou vytrvati v dobrém. Otažme se sami sebe: Byli jsme trpěliví, poslali-li nám Bůh nemoc, souzení, trápení, neb jiný kříž? Přijali jsme tyto strasti jako pokání za své hřichy a poklesky? Jiní se nám vysmívali, spílali jmény ne lichotivými, nýbrž nejvýše urážlivými, opovrhují námi, rozšiřují o nás pomluvy, lži, nactiutrhání. Zůstali jsme při tom klidnými, lhostejnými? Pak by byla dobrá zámka, že chceme žiti ži-

Fod ochranným pláštěm Matky Boží.

votem právě křesťanským, že Boha milujeme.

Potřebí obezřetně, rozumově varovati se každé příležitosti ke hříchu, bojovati důsledně, vytrvale proti každé zlé náklonnosti své vůle. Raději chceme ztratiti všechn svůj pozemský majetek, nežli abychom utrpěli škodu na své duši. Nutno častěji opakovati pevný úmysl, že chceme vytrvati v tomto svém přesvědčení, že chceme všechny povinnosti svého stavu co nejsvědomitěji plniti; čím nemilejší, tím více se budeme o ně zajímati a vyplníme je do poslední čárky. Chceme konati dobré skutky milosrdenství, pokud stačí naše síly a dovolují naše poměry majetkové. Kéž se podobá život náš knize; první, prostřední a poslední písmeno buď: Bůh!

Pán Ježíš nás povzbuzuje ke ctnostnému životu těmito slovy: „Kdo má přikázání moje a je zachováva, ten mne miluje. Kdo však mne miluje, bude milován od Otce mého i já budu jej milovati a zjevím se mu.“ (Jan 14, 21), jinde čteme: „Budete-li zachovávat přikázání má, zůstanete v lásce mé.“ (Jan 15, 10.)

S láskou k Bohu je nerozlučně spojena láska k bližnímu. — Není nikoho, kdo by se mohl vymlouvat: nemám příležitosti a nemohu býti nápomocen bližnímu. Není každý požehnan pozemskými statky, mnohý žije v největší bídě, sotva si zjedná práci rukou svých nejnnutnější potřebné k živobytí sobě i svým milým. Každý však může se modliti za bližního, může mu prokazovati skutky duchovního milosrdenství, může dávat duchovní almužnu, poučovati, napomínati. Nechce-li nás bližní slyšeti, nebdá-li na naši dobře miněnou radu, modleme se za něho. Bůh je milosrdný, promluví k němu hlasem silnějším i mocnějším než jest náš. Nechce-li bližní jednatí dle našeho napomenutí, snášeje jeho přítomnost, i když je nám protivná, nemilá, se všemi jeho slabostmi, chybami, nepřijemnostmi trpělivě, oddaně do vůle Boží. Snad promluví k jeho srdci účinněji naše trpě-

livost, dobrota, laskavost, než kdybychom chrllili spoustu slov ze svých úst a poučovali ho. Jestli se bližní horší na nás, je rozzloben, spílá, pomlouvá, chová se nepřátelsky, dává nám příležitost, prokazovati mu větší milosrdenství, odpouštíme mu ze srdce, omlouváme je a úpěnlivě k Bohu voláme: „Otče nebeský, odpusť mu, neboť neví, co činí. Otče, nepočítej mu toho za hřích!“

Božský Spasitel napomíná nás slovy: „Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“ (Jan 13, 35.) Jakou slasti naplní se srdce naše, když volá sv. Pavel: „Neboť kdo miluje bližního, naplnil zákon.“ (Řim. 13, 8.) A jinde: „Posluhujte si vespolek skrze lásku. Neboť všechn zákon se naplňuje jedním příkázáním, tím (totiž): Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Gal. 5, 13.) Obě tato přikázání souvisejí spolu tak úzce, že řekl svatý Jan: „Řekne-li někdo: „Miluji Boha“ a nenávidí-li bratra svého, jest lhář; neboť kdo nemiluje bratra svého, kterého vidí, kterak může milovati Boha, jehož nevidí?“ (Jan 4, 20.)

Známy náš básník Karel Hynek Mácha zemřel jako oběť lásky k bližnímu, v mladém věku dvacetišesti let, kdy se teprve počínal zrovna fenomenálně rozvíjeti jeho básnický talent. Byl v Litoměřicích právním praktikantem. Činil přípravy ke sňatku, který měl býti 8. listopadu. Nedlouho před tím byl odpoledne na procházce na vrchu Radobyly, kde básnil. Pohroužen do svých libých snů, uviděl, že vypukl v městě velký požár. Utíkal pomáhati; celý unavený a upocený přiběhl za tři čtvrtě hodiny a pracoval u ohně. Byl vodou celý promočen, vydržel u ohně až přešlo všecko nebezpečí; přišel domů až večer a ulehl ve studeném, nevypotěném pokoji do postele. Následkem tohoto nastuzení ochuravěl a podlehl nemoci; zemřel v noci dne 5. listopadu 1836, jako málo známá, příkladná oběť účinné lásky k bližnímu. Sv. Augustin uvazuje takto o lásce k bližnímu: „Za-

razilali si noha trn, všichni údové spěchají pomoci. Hlava i záda se ohnou, oči se namahají, ruka sahá, aby vytáhla co nejsnáze trn z místa, kam se zarazil. Jak se to má s údy těla, tak má být i údy státu, církve, obce, rodiny, ba veškerého lidstva. Každý člověk má bráti podíl na štěstí i neštěstí svého bližního, pak by panovala v takové společnosti láska, svornost, pořádek, jinak je tam nersvornost, zmatek a jiné nehody.“ Jiný učitel duchovního života přímo praví: „Jako nemůže svět obstáti bez

slunce, podobně nemohou i lidé být bez účinné lásky k bližnímu.“

Má-li se pták pozdvihnouti z hlubin zemských k výšinám nebeským, potřebuje dvou křídel, podobně i duše naše, má-li dojiti do nebeských příbytků, potřebuje dvoji lásky, k Bohu a k bližnímu. Jedna bez druhé není možná, jsou to dva potoky, tekoucí z jednoho pramene. „Pravou lásku k Bohu má, kdo má čisté svědomí, kdo ctnostně žije, kdo miluje bližního.“ Sv. Ignác z Loyoly říkával: „Vzpomínej na Boha a nikdy nezhrěšiš.“ Amen.

A. M. K a d l ě á k o v á:

V Ě T Ě R E K V Ě J E.

Věje k nám větérek
přes hory, doly,
věje nám v zahradách
i také v poli.

Věje nám větérek
z jara i v létě,
usedá na stromy
houpá se v květech.

Věje nám větérek
celý rok, stále,
pospíchá ku předu
dále a dále.

Věje nám větérek
v noci i z rána,
neboť mu od Boha
moc ta jest dána.

Odpočinutí u Srdce Páně.

V měsících červnu, červenci a srpnu vyhledávají nemocní skličení místa, kde je osvěžující vzduch, kde dýchají plíce volněji, kde léčivé vody na organismus dobře působí. Obvykle jsou to místa v krajinách lesnatých, místa, kam nevniká dým továren. Mnozí nalézají na těch místech, když ne úplného uzdravení, alespoň značného ulehčení, tvář jejich září radostí, že zase budou moci zastávat práce svého povolání.

Avšak tohoto dobrodiní dostává se jenom průměrně malé části lidské společnosti. Kolik je těch, kteří stávají v nemocnicích nebo doma, jsouce trápeni ve dne v noci prudkými bo-

lestmi; leží tam měsíce, aniž by cítili nějakou úlevu.

Mimo nemoci je ještě mnoho, ještě mnoho jiných obtíží, které trápí srdce člověka.

Tu je na př. rodina, která je zmítána starostmi, odkud vzít prostředky pro výživu a osázení dětí, zvláště když onemocněl neb na věčnost se odebral ten, jenž dosavad rodinu živil.

Jinde je nepokoj v rodině, muž a žena nežijí ve shodě. Místo znamení lásky je viděti pohledy nelaskavé, často je slyšeti slova trpká, až se konečně od sebe odloučí. Jak krásný by byl život, kdyby žili ve vzájemně

lášce, jak si oba u oltáře slibili, že budou snášeti dobré i zlé. Zvláště ta část, která se necítí vinnou, těžce nese neutěšitelný stav.

Někdy je matka velmi zarmoucena, že se syn nebo dcera nalézají na zcestí. Bedlivá matka všechno vynakládala na vychovávání svých dětí, ale nespolehlivý přítel neb přítelkyně, čtení nebezpečných knih neb přednášky na učilištích udusily to světlo viry, které bylo rozžato v duši mladého člověka. Zármutek sklíčuje srdce mateřské, ve dne ani v noci nedá matce klidně spát.

Mezi sousedy by mohl býti pravý mír, ale nepřítel pokoje zasévá nepokoj. Malá příčina stačí, by ten mír byl zrušen; někdy léta i léta trvá svár; snad i před soudem má se záležitost rozhodnouti; mezitím trvá v srdcích odpor a trpkost.

Kdo by mohl všechno vypočítati, co lidské srdce svírá, kdo by mohl sčísti slzy, které trpící prolévali Ty trpké slzy by utvořily celé jezero.

Není-li žádné místo, kde by mohli zarmoucení naléztí útěchy, kde by si mohli poněkud odpočinout?

Ano, je takové místo velmi milé. Tam je dokonalý klid, tam nic neruší. Ve svatostánku přebývá ten, od kterého má každá léčivá voda svou sílu, jenž řekl 38letému nemocnému u rybníku v Jerusalemě: Vstaň, vezmi lože své a chod! Ve svatostánku přebývá ten, jenž zná zármutek každého trpícího srdce, jenž je pramenem všej útěchy. Jeho Srdce jeví soustrast nejupřímnější. Sv. Kamil z Lellis, sv. Jan z Boha, sv. Alžběta jevíli sice velikou lásku k nemocným, prokazovali jim nejnižší služby, těšili nemocné, sv. Petr Klaver vstupoval do lodí, kde byli černoši nemocní, opuštění, čistil jejich rány, přinášel jim oběrstvení, ale ti všichni měli svou lásku, svou soustrast od toho, jenž pravil: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, já vás oběrstvím!“ Jaká soustrast se jevila v oku Krista Pána,

když pravil k zarmoucené matce u Naimu: „Neplač!“ Když stál před hrobem Lazarovým a viděl zármutek Marty a Marie, kanuly slzy z očí nejlepšího přítele, Srdce jeho bylo pohnuto, cítil zármutek, který rozrýval srdce Marty a Marie.

Ten, jenž všechny nemocné přijímal, které přinesli k Němu, volá stále ze svatostánku: „Pojďte ke mně všichni, kteří obtíženi jste.“ Není sice slyšeti toho hlasu, jako by Kristus Pán se nám zjevil způsobem viditelným, ale je mluva, která do srdce vniká, je mluva milosti, která vychází ze svatostánku. Kristus Pán by rád shromáždil okolo sebe v každém chrámě zvláště v neděli všechny, které tíží zármutek. Nemocné, kteří nemohou vstávat, rodiče, kteří mají nezdrárné dítky, dělníky, kteří nemohou naléztí práce, starší, kteří cítí obtíže staří, mladší, kteří chtějí zachovávat čistotu srdce a musí bojovat s prudkými pokušeními, ale i ty, kteří cítí výčitky svědomí, že pokušením podlehlí, kteří zmitáni jsou pochybnostmi. Milý Spasitel slyší rád upřímné prosby za nemocné, kteří nemohou sami do kostela, slyší upřímné prosby za zachování sv. čistoty, slyší trpké povzdechy pro spáchanou vinu, vidí se soustrastí tiché slzy, které matka prolévá pro své dítky.

Zarmoučuje však Srdce Páně, že mnozí si nevšímají pozvání jeho, že se ponechávají svým trudným, snad i zoufalým myšlenkám a chtějí konec učiniti svým utrápám tím, že se vrhají na koleje dráhy, nebo skáčí do vody, neb berou jed. Myslí, že nemají nikoho, komu by žal svůj světili, že byli zklamáni ve své lásce a přece by našli v božském Srdci srdce upřímné, které miluje nezištně, obětavě a stále; jeho láska zušlechťuje a zdokonaluje každou pozemskou lásku. Jiní myslí, že nemohou snéstí nějaké pokárání a pokorení. Jiní zase, že nemohou snéstí ztrátu jmění, neštěstí, které je potkalo.

Kristus Pán volá všechny k božskému Srdci svému, kteří obtíženi jsou

ať bolesti a starosti vnitřní, neb bolesti tělesnou. On, věčná Pravda, praví: Já vás občerstvím. Kristus Pán nepraví: „Já tu bolest odejmu, já tu nemoc vyléčím, já ty poměry, ve kterých se nyní nalézáte, změním, nýbrž On praví: Já vás občerstvím.“

V čem záleží to občerstvení? Duše skličeného potřebuje světla, potřebuje síly. Ze Srdce Krista Pána vycházejí paprsky nadpřirozeného světla a působí, že duše skličená pozná neskončenou moudrost, která všechno řídí a k dobrému obrací. Pozná tu Moudrost, která připustila, aby Josef Egyptský byl prodán od svých bratří kupcům, aby byl uvržen do vězení, ale obrátila to neštěstí k zachránění rodiny Jakobovy a celé země Egyptské Skličený pozná tu Moudrost, která dopustila, by starý Tobiáš ztratil zrak, seděl ve tmách a nemohl nalézt radosti, kterou poskytuje pohled na přírodu. Ale Moudrost Boží proměnila zármutek v radost, když se mladý Tobiáš vrátil a přinesl lék pro oči. Skličený pozná neskončenou Moudrost, která připustila hluboký zármutek Marty a Marie při smrti Lazarově, ale proměnila zármutek ve velikou radost, když Lazar a volání Krista Pána otevřel oči a byl vrácen svým sestrám.

Duše skličená pozná, že se jí dotkla ruka Páně, ale že je to ruka neskončené dobroty boží, která i nyní ji miluje otcovskou láskou. V trápení a bolestech je duše jako vyprahlá země, ty bolesti vyčerpávají síly duševní, že člověk jenom na bolesti a zármutek myslí. Kristus Pán vlévá do duše, kte-

rá přichází k Němu, nápoj spasitelné moudrosti, který duši občerstvuje

Ze Srdce Kristova vycházejí také účinné milosti, které vůli posilňují. Když bolesti neb zármutkem skličený odpočívá u Srdce Páně, které bylo až do smrti zarmoucené, když pamatuje na bolesti Krista Pána při bičování.. na pokořování, kterých se dostalo Kristu Pánu před soudci, na hrozné bolesti Krista Pána při ukřižování. obdrží od Srdce Kristova účinné milosti, by podle příkladu Krista Pána bolesti své a pokořování trpělivě snášel. Kdo odpočívá u Srdce Páně, vcházi takřka do hluboké rány, kterou vojín kopím otevřel, chce tam přebývat, vloží tam všechny bolesti, všechny zármutek, všechna pokořování.

Kolik zarmoucených a skličených nalezlo již v Srdci Páně útulek, ve kterém je pokoj, nalezlo posilu a útěchu Síly, útěchy neubývá v božském Srdci, je Bohem veškeré útěchy. Všechny slzy se tam stírají, slzy promění se tam v perly, které jednou se budou stkvíti v koruně nebeské.

Kéž by všichni, kteří pracují a obtíženi jsou, uposlechli pozvání tak dobrotivého Spasitele. Údoli slzavé by se sice už nezměnilo v ráj, který na nynější zemi je ztracen na vždy, ale bylo by údolím tichým, kterým by se ubíral veliký průvod těch, kteří nesou svůj kříž s oddaností do vůle Boží a dívají se při tom na Toho, jenž kráčí v čele ohromného průvodu. Tak se dostanou šťastně tam, kde nebude bolesti, nebude zármutku, nýbrž radost věčná, odpočinek věčný u oslaveného Srdce Kristova.

P. V. Virsig.

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Krásná smrt mladého Japonce v semináři v Nagasaki.

Jedno z posledních pronásledování křesťanů v Japonsku bylo v roce 1870 v provincii Ūrakam. Nebylo sice tak krvavé jako mnohá pronásledování

především, ale nicméně bylo těžkou zkouškou pro tamější křesťany. Z té doby zachovala se nám zpráva misiónáře P. Traineau o mladém křesťanském hrdinovi, jenž sice mučednickou smrtí nezemřel, ale následkem pře-

stálých útrap předčasně do hrobu se sklátil. P. Traineau vypravuje:

„Jan Ivanaga Katsutaro byl žákem první latinské školy našeho semináře. Pro svou něžnost a upřímnou zbožnost byl u svých učitelů a spolužáků velmi oblíben. Bohužel, byl velmi slab a ačkoliv ještě mlád, následkem přestá-
lých útrap a muk napolo zničen. A ne-
bylo divu, neboť celý svůj dětský věk
ztrávil ve vyhnanství a žaláři. Bylo
mu teprve šest let, když v provincii
Karakami pronásledování vypuklo.
Malý vyznavač setrval neohroženě ve
víře vůči svým trýznitelům. S ostatní-
mi členy své rodiny byl nemilosrdně
spoután, na loď zavlečen a do pro-
vincie Kichou dopraven, kde
křesťané celá tři léta nelidsky byli
týráni a nejednou i mučeni. Útrapy
ty a dlouhé bolestné strádání byly
příčinou, že u malého vyznavače do-
stavily se záhy souchotě, kterým ko-
nečně podlehl.

Již kě konci minulého roku působil
mi jeho stav mnoho starostí. Byl jsem
nucen poslati jej dříve na prázdniny.
Zdalo se, že změna vzduchu a pobyt
na venkově mu dobře posloužily, tak
že vrátiv se z prázdnin cítil se dosti
silným, aby ve studiích pokračoval.
Ale sotva uplynulo 14 dní, byl nucen
ze semináře odejiti a ke své rodině se
vrátiti. Brzy nato prohlásil lékař, že
mu žádný lék nemůže pomoci a že je-
ho smrt jest jenom otázkou času. Od
tohoto okamžiku myslil jedině na to,
jak by se na smrt dobře připravil. Svůj
ortel smrti, lékařem vyneseny, sdělil
mi s takovou radostí, jako by to byla
zpráva o jeho uzdravení.

Ke konci listopadu psal mi třesoucí
se rukou: „Je veta po mně, všichni
lékaři předpověděli mi blízký konec.
Bezpochyby začátku příštího roku
se nedožiju. Jak Bůh chce. Můj život
je v rukou jeho; nechať mi ho vezme,
kdy mu bude líbo. Zatím myslím je-
nom na smrt.“ Ale konec nebyl tak
blízko, jak se mysliho, ubožák živořil
ještě dva měsíce. Jeho podivuhodná
trpělivost a odevzdanost, se kterou
bolesti své zdoluhavě nemocí snášel,

byly pro celou křesťanskou obec v Ura-
kami povzbuzujícím příkladem. Pokud
mi mé práce dovolovaly, navštěvoval
jsem jej častěji. Naše důvěrné roz-
mluvy, za kterých mi celé své srdce
otevřel, často mne potěšily a posil-
nily a myšlenka, že toto ubohé dítě
na své bídné rohožce brzy bude andě-
lem u trůnu Božího, naplňovala mne
hlubokou úctou k němu. Mezitím co
jsem jej připravoval na smrt a v duchu
v nebi jej viděl, doporučoval jsem do
jeho přimluvy zvláště svou misii a náš
seminář.

Nemoc zdoluhavě sice, ale nepřetr-
žitě pokračovala. Sil životních denně
ubývalo. Končtě 28. března, bylo
to v pondělí odpoledne o 4 hodinách,
přišli ke mně dva Čičané z jeho ro-
diště a oznamovali, že to s nemocným
jde ke konci. Rodiště to leží asi dvě
hodiny od našeho semináře vzdáleno.
Vydal jsem se bez odkladu na cestu.
Když jsem k domu nemocného dorazil,
stála matka jeho plačíc na prahu
a již jsem se obával, že jsem přišel
pozdě. Na štěstí zastal jsem ho ještě
na živě, ačkoli už jenom slabě dýchal.
Padl jsem vedle matky jeho na kole-
na. Smrtný zápas rysův jeho tváře
nezměnil. Byl to pořad ještě tentýž
tichý a něžný obličej, na němž se
klid jeho duše zrcadlil. Jeho zakalené
oči byly upřeny na kříž, který mezi
sepjatýma rukama na prsou držel.
Byl při plném vědomí.

Jakmile mne spatřil, pokoušel se
hlavu poněkud pozvednouti a pravil
umirajícím, ale slyšitelným hlasem:
„Můj otče, jaké obtíže vám působím!
Prál jsem si ještě jednou vás viděti
prve než umru. Tentokrát je to jistě
naposled.“ — „Milé dítě,“ pravil
jsem, „měj důvěru a pomysli si, že
odcházíš k milému Pánu Bohu. Ke
tvé útěše a posile přináším ti po-
žehnání našeho dobrého biskupa. Má
velkou soustrast s tvým utrpením
a vzpomíná na tebe ve svých modlit-
bách. Dnes zrána ještě obětoval za
tebe mši sv., aby tvůj Spasitel stál
při tobě a těl sil.“ — „Díky, vyřídte
mu ode mne nejsrděnější díky! Mám

modlitby tolik zapotřebí.“ Při těchto slovech sáhl po svém růženci, který visel na jeho šíji, a začal se modlit. Modlil jsem se s ním. Když jsem však pozoroval, že ho hlasitá modlitba unavuje, radil jsem mu, aby se po mém odchodu modlil tiše. Požehnav ho jménem biskupovým, naklonil jsem se k němu a táži se: „Milé dítě, bojiš se smrti?“ — „Nikoliv,“ odpověděl, usmívaje se, „již dávno přál jsem si umřít, ale netroufal jsem si Pána Boha o to prositi; čekal jsem, až on sám hodinu ustanoví.“ — „Nuže, milé dítě, ta hodina se nyní dostavila. Ještě několik okamžiků a všechna bída tohoto života je pro tebe u konce; pak jsi v nebi. Jak šťasten budeš tam za to, že jsi zde na světě Pána Boha znal a miloval! Obzvláště nyní musíš mu děkovati za to, že dopustil, aby jsi se křesťanem narodil. Vůkol okolo tebe bydlí tak mnozí uboží pohané, kteří ho neznají a kteří zemrou, aniž ho poznali. Až budeš v nebi, modli se vroucně za tyto ubohé duše. Modli se také za svého biskupa a nezapomeň také na mne, svého starého učitele!“ — „Ó nikoliv, nezapomenu na vás,“ pravil, „ani na vás, ani na nejdůstojnějšího pana biskupa!“ Pohnutím se lhal mu hlas; chopil se mé ruky a přitiskl ji ke svým rtům. Cítil jsem, jak dvě horké slzy na ni stékaly.

Bylo již osm hodin večer. Mnohé moje práce nedopouštěly, abych celou noc ztrávil u milého nemocného. Po-

modlil jsem se tedy nad ním modlitby za šťastnou hodinku smrti, rozloučil jsem se s ním a vydal se na zpáteční cestu do semináře. Následujícího rána, právě, když jsem chtěl přistoupiti k oltáři, došla zpráva, že Jan zemřel. Žádušní služby boží za spásu jeho duše konaly se 30. března v kostele Neposkvrněného Početí ve Vamazato u Ůrukami. Kostel byl naplněn jako v největší svátky. Nejen seminaristé a všechny školní dívky celého okolí byly přítomny, ale víc než tisíc křesťanů nechalo své práce ležeti, aby tomuto všem známému a milému dítěti poslední znamení své lásky a úcty dali najevo. Po službách božích pohyboval se průvod z kostela na hřbitov. Ježto jsme se průvodu zúčastniti nemohli, poněvadž japonské zákony misionářům zapovídají na nějakém náboženském úkonu veřejně bráti podíl, sledovali jsme průvod dlouho ještě očima a srdcem. Při pohřebním průvodu modlili se účastníci růžencem.

Jan odpočívá v hrobce své rodiny. Jeho spolužáci dali mu na hrob postavit kamenný kříž s nápisem:

„Zde odpočívá Jan křesť. Ivanaga Katsutarō, stár 17 let.

Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají.“

Seminář v Nagasaki ztratil v něm sice jednoho ze svých nejlepších chovanců, za to však nabyl v nebi, jak doufáme, mocného přímluvce.“

Různé zprávy.

1670 rozvodů a rozluk ve Vel. Praze za rok. Statistický úřad hlav. města Prahy dokončil právě výkaz, podle kterého bylo v r. 1925 ve Velké Praze zrušeno 1670 manželství. V tomto počtu je zahrnuto 768 rozvedených manželství, z nichž 398 dobrovolně, 370 nedobrovolně, dále 895 manželství rozloučených (59 bez a 836 po před-

chozím rozvodu) a konečně 7 manželství prohlášených za neplatná.

Velkomyslný dárc. Při nedávném svěcení 6 čínských biskupů dostal každý z nich od sv. Otce uzavřenou obálku. Bylo v ní v každé 1000 franků, dar to malého francouzského faráře, jenž tím chtěl podati důkaz o bratrství, které poji všechny kněze světa.

Za sjednocení ve víře. Na sv. Otce se obrátilo na 500 biskupů celého světa, aby zavedl závazně pro celou církev týden modlitby za sjednocení ve víře, který se dosud konal hlavně v Anglii od svátku Stolce sv. Petra do svátku Obrácení sv. Pavla (od 18. do 25. ledna).

Protest proti prodeji starých londýnských kostelů. Úmysl anglikánské církve, prodati některé kostely v City,

aby pak použila peněz za ně na udržování jiných kostelů, narazil jak u katolíků, tak u anglikánů na mocný odpor. Byl konán protestní průvod. I katolický tisk protestuje s odůvodněním, že většina těchto kostelů pochází z doby před reformací a jsou tedy starým majetkem katolíků, takže vůbec anglikáni nemají o nich co rozhodovati. Vyzývají stát, aby sám se ujal udržování těchto starých národních památek.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kristel Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 41).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za ochranu mládeže před komunismem a jinými bludy a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastrž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Věnovati se blahu mládeže.

Úmysl v listopadu 1928: **Aby počestnost a křesťanský zápor rozkvetly.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Ochrana mládeže před komunismem a jinými bludy. Misijní neděle. (Hlavní úmysl.) — Kříž u cesty. (Báseň). — Na misijní cestě. — Rodičům. (Báseň). — Za českou slávou. — Známky pravé lásky k Bohu. — Pod ochranným pláštěm Matky Boží. (Obrázek). — Větřek věje. (Báseň). — Odpočínati u Srdce Páně. — Obrázky z katolických misí. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. LISTOPAD 1928.

ČÍSLO 11.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Rozkvět počestnosti a křesf. sebezáporu.

Uznání království Ježíše Krista v Indii.

(Hlavní úmysl.)

Sv. Otec Pius XI. stěžoval si ve vydaném nedávno okružním listě mezi jiným na pokles mravnosti a křesfanské počestnosti, jakož i na pochybenou výchovu dítek, vedených ke změkčilosti. Dle úmyslu sv. Otce má Apoštolát modlitby tuto nakažlivou rakovinu přemáhati. Stud je mocnou ochranou čistoty duše i těla. Jako pevnost bývá chráněna okolními střílnami, tak chráněna je čistota studem, vrozeným každému člověku. Stud jeví se po skutku zlém ihned ve tváři zapálením a sklopením očí. Kde studu ubývá, tamtéž ubývá nejkrásnější ctnost. Jakou je čistota duše i těla. Čistotou podobá se člověk andělům a naplňuje čistou duší největším štěstím a spokojeností. Čistota činí člověka milým Pánu Bohu, čehož máme krásné příklady v Písmě svatém. Sv. Jan Křtitel, nejblah. Panna Maria, sv. Josef, sv. Jan apoštol byli miláčky Božími. A Kristus Pán sám velebí ty, kdož jsou čistého srdce: praví: „Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou!“ Kde hyne stud, tam hyne též čistota duše i těla. A proto zlý nepřítel doráží

nejvíce na stud, aby zničil čistotu člověka. Nynější móda ničí stud a je proto nebezpečná čistotě. Jak má býti zachován stud a čistota při nynějších pohanských mravech? Zdá se, že vše útočí na nevinnost mládeže, pochybená výchova, nemravné knihy, obrazy a zlé společnosti a rozpustilé zábavy. — Proti nynější změkčilosti je třeba pěstovati křesfanský sebezápor. Život je drsný. Život je tuhý boj nejen o časné věci, ale více boj o spásu duše. Sv. Pavel praví: Kdo touží v závodech po odměně, musí se podrobit tuhému cvičení a musí se mnohých věcí zdržeti. Kdo chce dosáhnout odměnu věčné blaženosti, musí se již od mládí cvičiti v křesf. záporu, musí býti sám k sobě tvrdým, krutým, musí se namáhat a všeho škodného varovat. Nemá se od tohoto směru života ničím a nikým dát odvrátit a musí všeliká protivenství z lásky k Bohu snášeti. Obě, jak stud tak čistota duše i těla, jsou pro lidstvo velmi důležité věci, o jejichž rozkvět máme se přičiňovati a vroucně modliti. Jak co do čistoty tak co do záporu máme krásný příklad na sv.

Benediktu, patriarchu západních ře-
holníků. Sv. Alžběta královna již co
osmileté děvče počala tělo své posty
a jinou kázní mrtviti, aby tělesnost
nad duchem převahy nenabyla. Bo-
jovat' snažně proti své vůli, dusila
v sobě samolibost a potlačovala
v sobě náklonnost k marnostem svět-
ským. Sv. Václav, kníže české, ne-
toužil po radovánkách a po zábavách.
Jeho radostí bylo navštěvovat ne-
mocné, chudobné, dávat jim almužnu
a často dlivati před svatostánkem a
klaněti se Králi všech králů. Při mod-
litbě za rozkvět čistoty a sebezáporu

neopomeňme pamatovati na obrácení
Indů, aby uznali království Ježíše
Krista. U Indů zvláště vznešených
již od mládí bývají hoši cvičení v růz-
ných uměních, tvoří zvláštní kastu,
pohrdají nižšími lidmi, obzvláště těmi,
kteří přijmou viru křesťanskou; na-
zývají je „pariové“. Je proto u nich
obrácení velmi obtížnou věcí. Ale mi-
lost Eoží je mocná. Proto prosme
nejsv. Srdce Páně, aby se slitovalo
nad lidem a jeho kněžími v Indii, aby
poznali pravdu učení Kristova a
uznali jeho království nad všemi
národy.

Anna Maria:

REQUIEM.

Mše svatá v kostele
za mrtvé bývá,
při ní kněz roucho své
černé vždy mívá.

A černý katafalk
uprostřed stojí,
k němu se šest svící
rozžatých pojí.

Requiem za mrtvé
kněz tise slouží,
v modlitbě prospět jim
duše má touží.

Na otce, na bratra
vzpomínám tise,
Otčenáš ku nebi
z retů mých dýše.

Bože, buď milostiv
těm, jež hrob chová,
v nebi ať blaží je
blaženost nová.

Nezapuď na věky
je od bran ráje,
ale vem k sobě je
v nebeské kraje.

Na misijní cestě.

Črta z Francie. Podává Msgr. Dr. Rudolf Zháněl.

(Dokoně.)

Ve čtvrtek dne 23. srpna 1928
začínáme ráno před 7. hodinou v pěk-
ném farním kostele sv. Martina ranní
modlitbou; z kranjů je tu několik
žen a ministrant, ostatní musejí do
práce. Ale konáme si svou pobožnost
jako doma. Po naší mši sv. slouží
mši sv. místní pan farář. Vypráví,
že mívá na mši sv. ve všední den

3 až 4 osoby a ministranta; z nich
jsou tři osoby i ministrant z ČSR.,
že na mši sv. ve všední den dostavuje
se tedy jen jediná Francouzka.

Z Marseilles-les-Aubigny měl kněz
jeti do Beffes drahou. Ale v Mar-
seilles je na dráhu čtvrt hodiny, do
Beffes z dráhy půl hodiny, přímá
cesta mezi oběma osadami obnáší

pouze tři čtvrtě hodiny pěšky. Dnes však jel náhodou tam prázdný automobil, který tam misionáře zavezl.

V Beffes je veliká osada krajanů z ČSR. Jsou tam rozsáhlé cementárny „établissements Poliet et chausson“, v nichž pracují kromě Španělů též přechetní Slováci, několik Čechů a Moravanů. Jsou tu většinou jen mužové, rodin z ČSR. je tu asi 5, asi 8 bydlí jich v Aubigny. Rodiny mají od továrny za levný peníz pronajaty pěkné domky o dvou světnicích a kuchyni se zahrádkami a kouskem pole. Mužové, kteří jsou tu, zanechávají manželky doma hospodařiti, a svobodní bydlí, spí a jedí pohromadě, skoro jako vojáci v kasárnách.

O polednách šel je misionář navštívit. Měli k obědu polévku s nudlemi, hovčízí maso s rajskou omáčkou a salát. Mají 2—3 kuchaře, které si volí ze svého středu. Přijali kněze velmi vlídně, ba někteří hned prosili, by zůstal přes neděli, poněvadž nemohou ve všední den ráno přijíti do kostela.

Stalo se po jejich vůli a tak jsme měli malou „retraite spirituelle“, jak říkají Francouzi. Po čtyři dny vždy jsme se sešli k večeru, pomodlili se růženec, bylo krátké kázání — o jsoucnosti Boží, o spravedlnosti, o svátosti pokání — sv. požehnání, večerní modlitba. Sv. požehnání měl francouzský farář, žádaje českého kněze, aby zpěv jeho provázel hrou na harmoniu.

Ale v Beffes byla obtíž s noclehem. Na faře, která má pouze dvě světnice a podkrovní komůrku, bydlí farář, jeho rodiče a podjáhen, dleci tu na prázdniny. Z nouze pomohl krajan, který má dvě světnice, jednu oddělenou a prázdnou, kterou nabídl misionářovi. Bylo to trochu daleko od kostela. Jedenkrát pak večer spustila se taková bouře a lijavec, že se kněz jen stěží dostal na svůj nocleh...

Krajané byli pilní v návštěvě kostela, že kterýsi prostosrdečný Francouz vyslovil faráři svůj podiv, jak je kostel ve všední den pilně navštěvován.

V sobotu večer a v neděli 26. srpna se zpovídalo, bylo nedělní kázání a společné svaté přijímání. Někteří krajané zůstali v kostele i na druhou mši svatou. Odpoledne byla křížová cesta, růženec, promluva, sv. požehnání a národními hymnami pobožnost ukončena.

V Beffes zakládá horlivý zastánce a tlumočnick krajanů J. N. od Kroměříže knižovnu; české knihy již mají, pro slovenské dopsali jsrnc na spolek sv. Vojtěcha do Trnavy.

Po pobožnosti šel kněz s krajaný do Marseilles-les-Aubigny, poněvadž z Beffes, od celého světa odříznutých, neměl žádné spojení dále. Šli jsme pomalu silnicí kolem průplavu asi tři čtvrtě hodiny; cesta byla příjemná, neprášílo se, poněvadž před dvěma dny důkladně sprchlo. Cestou potkávali jsme mnoho automobilů, motocyklů a cyklistů, kterážto vozidla jsou tu velice rozšířena.

V Aubigny měl misionář příležitost poznati, jak někteří Francouzi málo znají svého faráře. Jakási žena, jdoucí s dvěma dětmi a třetí nesouc na ruce, žádala ho: „Vidíte, pane faráři, pokřtíte mi toto dítě? Tyto dvě jsou již pokřtěny.“ Řekl dobrě ženě, že není zdejší, ale prosbu její že radostně vyplní kněz místní.

Zbytek odpoledne ztrávil český kněz v kruhu krajanů, kteří nevěděli, co sněsti, by hosta z daleka uctili. Krajan J. B. vykládal o svých přibězích ze Sibíře, na které pobyl v zajetí a v legiích čl. od r. 1914—1919.

V pondělí dne 27. srpna 1928 přišli krajané dle možnosti ještě ke zpovědi a ke sv. přijímání, pak doprovodili kněze k autobusu, který o půl 8. hodině ráno ho odvezl do Neversu.

První zastávkou autobusu bylo městečko Jouet (čti Žue), jež krajané nazvali „Žulau“. Vykládali, že tam moc rádi navštěvují kostel, poněvadž je to jako u nás, lidí je v kostele hodně a všichni zpívají.

Další tůra misionářská byla od posvátných ostatků blahosl. Bernardetty z Lurd v Neversu ke svatyni

Zjevení nejsvětějšího Srdce Páně v Paray-le-Monial, odtud pak do Arsu, památného to působiště faráře-světce Jana Křt. Vianneye.

Další zastávka byla v Dijonu. Tam byl český kněz pozván, aby se tu příležitostně zastavil, by posloužil duchovní útěchou krajanům, dlicím v městě a okolí.

Z nádraží jede misionář elektrickou drahou, hledá příbytek gen. vikáře, na něhož byl poukázán a jemuž svůj příchod oznámil. Konečně najde ulici, ale číslo domu mu sdělené je falešné. Na štěstí potká mladíka, který gener. vikáře zná a dům jeho ukáže. Ano, je tam žlutá tabulka s jeho jménem. Zazvoní ponejprv, po druhé, po třetí... V domě se nic nehne. Je tam ještě jeden zvonek. I na ten pokusi se zazvonit jednou, po druhé, po třetí...

Hlas zvonku slyšeti, ale v domě ticho... Konečně odkudsi naproti ze třetího poschodí kdosi volá: „Pane farář, nikdo není doma, všichni jsou na prázdninách!“ Tu těžká rada!

„Kde jsou biskupské kanceláře?“ táže se misionář. — „Je to tamhle za kostelem sv. Michala; tam to řeknou,“ zní odpověď.

Nuže chutě do tolio kostela! Tam však liduprázdno! Na štěstí po chvíli se ozvou kroky, dva řemeslníci sestupují s věže. S těmi konečně se domluví misionář, kde je kněžský alumnát. Mistr ukazuje mu cestu, sám jede pomalu na kole, a u každé zatáčky zůstává státi, by misionář ukázal další ulici. Až teprve na ulici samé — boulevard Voltaire — kde seminář stojí, opouští kněze a dává se svým směrem. Před seminářem stojí bohoslovec, který misionáře uvádí do domu a jeho návštěvu ohlašuje visitkou řediteli.

Ředitel, starší ctihodný kněz francouzský, přichází za chvíli. „Máme zrovna kněžská duchovní cvičení, je tu pan biskup, můžete s ním mluvit, máme všechno obsazeno, ale pro dnešek se najde nějaká světnička.“

Vede kněze do pokoje, pak jde s ním dolů do kaple, kde je pro všechny exercitanty sv. požehnaní, potom se ubírají všichni do refektáře, kde ředitel předvádí českého misionáře diecezánnímu biskupovi. Biskup Pierre Petit de Julleville je pán velmi vřídny, projevuje uspokojení a radost, čte se zájmem doporučující list arcibiskupa pražského a praví: „Generální vikář je na prázdninách, vrátí se v pátek, musíte vyčkat jeho příchodu, zatím si trochu odpočnete a prohlédněte Dijon.“ — K řediteli semináře pak dí: „Najdete přece nějakou světničku?“ — Ředitel krčí rameny:

„Dnes ještě, ale zítra nevíml!“ — Biskup: „Ale zítra to také spravíte!“

Ráno ve čtvrtek dne 30. srpna 1928 přišel ředitel k českému misionáři s bohoslovcem a pravil: „Zavede vás do domu III. řádu, kde vám bude též dobře.“ Řekl správně. Kněz domácí tohoto konventu právě odešel na prázdniny, proto byli všichni obyvatelé a obyvatelky prostranného domu rádi, že mají opět denně mši sv.

V sobotu 1. září 1928 přišel generální vikář. Vše se vysvětlilo, byloť tu nedorozumění nezaviněné se žádné strany.

Krajané — bylo jich tu asi 40 — odjeli před několika dny. Zbyli z nich jenom dva, které navštěvuje misionář odpoledne. Na neděli dne 2. srpna 1928 jediná krajanka tu dlicí jede do Dôle s misionářem polským a četnými Poláky, by zahrála tam na harmonium a zazpívala „Ave Maria“ při mši sv. Jediný pak krajan tu zbývající odjíždí fotografovati římské vykopávky v okolí Dijonu, aby jich použil při svých přednáškách se světelnými obrazy.

V pondělí dne 3. září 1928 nastupuje misionář zdlouhavou cestu z Dijonu přes Sens do Montargis-Chalette; musí seděti ve vlaku od 12 hodin v poledne až do 7 hodin večer, pak ještě jíti půl hodiny pěšky. V Chalette

jest asi 300 Slováků, kteří se pilně hlásí ke spolkové práci, zakládají knihovnu a pcd.

O tom, jak bylo v této csadě — kde misionář na jaře zakusil velmi

nepříjemnou povodeň a cítil to na zdraví několik měsíců — kde však jsou Slováci velmi dobří katolíci a vlastenci, až snad po druhé, bude-li to čtenářky a čtenáře zajímati...

Anna Maria Kadlčáková:

B U D E Z I M A.

Bude zima, bude mráz,
nezhřeje nás slunce jas,
na zem padne bílý sníh,
celý kraj tu bude tich.

Bude zima, bude mráz,
ta však neodstraší nás,
budem jezdit na saních,
všude bude zvonit smích.

Bude zima, bude mráz,
radujte se, dítky, zas,
sáňky, brusle, rychle sem,
zábav zimy užít chcem!

O odevzdanosti do vůle Boží.

Úvaha na 23. neděli po sv. Duchu. Zpracoval Ignát Zhaněl.

Představený požádal milého Spasitele, aby vzkřísil jeho právě zemřelou dceru. Nejvyšší milosrdný Ježíš Kristus vyplnil jeho žádost. Když se k němu ubíral, dotkla se roucha jeho „žena, která byla dvanáct let nemocna. Mnoho vytrpěla od mnoha lékařův a vynaložila všecken statek, aniž se jí prospělo, nýbrž spíše pohoršilo.“ (Mk. 5, 26.) Co tuto vidíme, opakuje se neustále v životě všech lidí. Jakým velkým, přímo bezpočetným bolestem, nemocem, strastem je prostoupen život lidský! Příliš čtenými kříži jsme stíženi my všichni synové Adama a Evy. Při všech těchto životních těžkostech na naší pozemské pouti budíž nám útěchou, že vše nám posílá Pán, že nám mohou být užitečny, podrobíme-li se bezpodmínečně úradkům Božím.

1. *Odevzdanost do vůle Boží je potřebná.* Jmenujeme jí ochotou, že se

chceme podrobiti všemu, co nám pošle Bůh, hlavně v utrpení. Zavazuje nás k tomu v í r a, která učí, že Bůh je náš Stvořitel a my jeho tvorové. Vězte, že „Hospodin Bůh jest, on nás učinil, ne my sami, jsme lid jeho.“ (Ž. 99, 3.) Každý z nás lidí opakujme slova Jobova: „Duch Boží učinil mne a dech Všemocného mne oživuje.“ (Job 33, 4.) Jako tvorové musíme být docela oddáni svému Stvořiteli: „Běda tomu, kdo se pře se svým Tvůrcem, stěpina ze stěpů hliněných. Zda řekne hlína hrnčičovi: Co to děláš?“ (Is. 45, 9.) Nezbývá nám než říci: „Hospodin jest, co jest dobrého před jeho očima, ať učiní.“ (I. Král. 3, 18.)

My všichni jsme děti Boží, Bůh je náš Otec. Svátý Pavel píše: „Jeden Bůh a Otec všech, který jest nade všemi a skrze všechny a ve všech (nás).“ (Ef. 4, 6.) Povinnost dětí jest ochotně, radostně, okamžitě vy-

konávat všechny rozkazy, každé přání otcovo. Jsme tedy povinni podrobiti se vždy, za všech okolností vůli Boží, protože vidíme, že vše, co nám posílá Bůh, je nám užitečno, vše i když sebe více trpké, zařídil Bůh k naší spáse, jak čteme: „Kázni Páně nepohrdej, můj synu, nemrz se, když býváš od něho trestán, neboť Hospodin, koho miluje, tresce, toho, v němž jak otec v synu zálibu má.“ (Př. 3. 11.) Sv. Pavel praví: „Každá kázeň . . . vydává pokojné ovoce spravedlnosti těm, kteří skrze ni byli vycvičeni.“ (Zid. 12, 11.)

Vira vybíjí nás, abychom se ce le o d d a l i B o h u. Sám Ježíš Kristus poroučí nám, abychom přenechali všechny starosti Bohu a odevzdali je do jeho rukou, neboť praví: „Nepečujte úzkostlivě o život svůj, co byste jedli, ani o tělo své, čím byste se odívali . . . toho všeho pohaně hledají: víť zajisté Otec váš, že toho všeho potřebujete.“ (Mt. 6, 25, 32.) Proto napomíná nás svatý apoštol Pavel, abychom se cele odevzdali do vůle Boží a trpělivě nesli vše, co nám vloží na ramena, řka: „V soužení buďte trpěliví.“ (Řím. 12, 12). Jinde pak „vytrvalosti zajisté jest vám potřebí.“ (Zid. 10, 36.)

Já k ý n e d o s t i ž i t e l n ý p ř í k l a d dává nám sám b o ž s k ý n á š S p a s i t e l ! Protože jsme všichni učedníci, služebníci, žáci božského Mistra, máme povinnost následovati jeho vznešený příklad, jak nás vybízí svatý Pavel: „To zajisté smýšlení mějte v sobě, které bylo i v Kristu Ježíši.“ (Filip. 2, 5.) A jaké bylo smýšlení božského Mistra? Sám mluví o něm, jak čteme: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mne poslal.“ (Jan 4, 34.) Svatý Pavel uvádí slova Kristova, která promluvil, když přišel na tento svět: „Hle, přicházím, abych vykonal vůli tvou, Bože!“ (Zid. 10, 7.) Víme všichni, že tomu tak bylo. To celých třiatřicet let, jež ztrávil Ježíš tuto na zemi, vykonával vůli svého nebeského Otce. I největš m u k a podstoupil s na-

prostou odevzdaností do jeho svatě vůle. Otrásá se sice jeho lidská přirozenost strachem před hořkým kalem, který má pít a který mu podává nebeský Otec. Padá k zemi v zahradě Getsemanské a prosí, aby vzal od něho Bůh tento hořký kalich, přece však ihned dodává: „Avšak ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“ (Lk. 22, 42). A nedlouho potom nese na ramenou těžký kříž, obětuje svůj život za nevyslovitelně velkých bolestí na Golgotě.

V den zmrtvýchvstání Páně šli dva učenci do Emaus. Ježíš připojil se k nim a vykládal jim všecka Pisma, která byla o něm. Mezi jiným pravil též: „Zda nemusil to Kristus trpěti a tak vejíti do slávy své?“ (Lk. 24, 26.) Sklánějme hluboce hlavu svou před tímto tajemstvím kříže; Židům byl kamenem úrazu, pohanům byl bláznovstvím. Spásou je všem, kteří věří; neboť utrpením na kříži spasil lid: Ježíš Kristus. Ve kříži, který nesl božský Spasitel na ramenou, byla vložena všechna utrpení, všechny strasti, které nám určil Bůh; jsou proto v tomto smyslu částčkou kříže Ježíšova, tedy něčím ctihodným, skvostným, jako dřevo, na němž dokončil Pán Ježíš náš spásu. I my nemůžeme pracovati o své spáse, než když vezmeme na sebe svůj kříž a následujeme Krista. Jako vstoupil na nebesa Bůh člověk po cestě křížové, nemůžeme ani my jinou cestou se tam dostat. A kdybychom i mohli, připustila by to naše láska k Ježíši, abychom se radovali již tu na světě stále, kde náš Spasitel ustavičně trpěl? Kdo miluje Ježíše, chce se mu ve všem přizpůsobiti, chce trpěti s trpícím, chce nésti trnitou korunu, protože i Spasitel jí nosil. Kristus také nás mohl vykoupati v radostech, chtěl však učiniti tak v bolestech a svým příkladem nás k nim povzbuditi, neboť síly lásky nikde se tak zjevně nejeví jako v utrpení. Trpělivost jest daleko zářící, podivuhodná ctnost, dojmavý příklad před Bohem i před lidmi. Věru, kdyby mohli andělé zá-

viděti, záviděli by nám, že můžeme trpěti, čehož nemohou. Jak se budeme radovati na věčnosti z každého dne, z každé hodiny, v nichž jsme trpěli s křesťanskou trpělivostí, s odevzdáním do vůle Boží, se zbožným pohledem na Kristův kříž! Tam teprve pochopíme smysl Pisma a tajemství kříže a budeme souhlasiti se sv. Pavlem, který píše: „Myslim totiž, že utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás. (Řím. 8, 18.)

Nutno jest tedy odevzdati se cele do vůle Boží, poroučí nám to naše svatá víra, božský Spasitel Ježíš Kristus dává nám příklad, jest to tedy naše povinnost nikoliv lehká, snadná, nýbrž přetěžká, při tom však požehnaná, neboť

2. *čini nás již tu na světě šťastnými a blaženými.* Kdo chce žiti spokojeně, musí býti spokojen se svým osudem a očekávati s radostným pocitem věčnou spásu. Budme spokojeni se vším, co nám Bůh tu na světě uštěďruje. Není potřebí ke spokojenosti, abychom nazývali svým velkým majetek, byli u všech ctěni, váženi, byli vysoce postaveni, užívali radosti tohoto světa. Chybí-li pravý pokoj a mír, neuspokojí toto všechno naše srdce. Známe mnoho příkladů, že nebyli šťastni a spokojeni lidé, bydlící v nádherných domech, palácích, kteří si mohli dopřáti, co srdce ráčí, nebyli spokojeni, protože nebyl v srdci jejich pravý pokoj, který dává čistě svědomí, který dává svým milovníkům Ježíš Kristus.

Naproti tomu bývají často spokojeni, kteří se odívají v jednoduché, neuhledné roucho, jedí černý chléb, zřídka se dosyta nasytí, po celý den trpělivě, bez únavy pracují. Důvod jejich spokojenosti jest tento: jsou cele odevzdáni do vůle Boží, jsou jedné myslí, jednoho srdce se svým Bohem, chtějí jenom to, co on chce. Vykonávají, co se jemu líbí, docela se podrobují všem jeho pokynům a nařízením. Proto píše svatý Augustin: „Blahoslavený, kdo činí vůli Boží a ve všem se podrobuje moudrým jeho

pokynům. Vede život plný největší sladkosti a radosti.“ Kdo se odevzdá do vůle Boží, cítí se vnitřně posilněn, neboť ví, že ho vede ruka Páně, která řídí všechny jeho kroky k dobrému cíli, z čehož vyplývá pro nás největší vnitřná spokojenost, která neopustí nás, i když přijde hodina navštívení a tíží srdce všeliká bolest, všeliký kříž.

K pravému štěstí přináleží, aby člověk s naprostou důvěrou obrátil zrak svůj k věčnosti. Běda tomu, jemuž svědomí připomíná: Jest Soudec, před nímž neobstojiš, jest peklo, jemuž neujdeš. Komu vyčítá svědomí, kdo je si povědom těžkého hříchu, který mu dosud není odpuštěn, má červa na srdci, má stále plápolající oheň ve svém nitru. Komu však nečiní svědomí žádných výčitek, kdo je má čistě, nestrachuje se před budoucností, je cele odevzdán do vůle Boží. Tato odevzdanost je vzácná ctnost, jak ujišťuje svatý František Saleský, když tvrdí: „Ctností všech ctností jest odevzdanost do vůle Boží.“ Kdo snaží trpělivě, co mu posílá Bůh, má příslibenu věčnou radost, jak čteme: „Ač-li spolu s ním trpíme, abychom i s ním byli oslaveni.“ (Řím. 8, 17.) „Jestli s ním trpíme, budeme s ním i královati.“ (II. Tim. 2, 12.)

Nic se neděje bez dovolení Božího, nic není tak nepatrné, že by se Bůh o to nestaral. Či nečteme: „Zdaliž neprodávají dvou vraců za penizek a nespadne z nich ani jeden na zem bez Otce vašeho? Vaše však vazy na hlavě jsou všechny sečteny. Nebojte se tedy: dražší jste nad mnoho vraců“ (Mt. 10, 29.) Poohlédneme se poněkud po svatém Pismu, vize, jak podivuhodně vedl Bůh národ israelský, zřejmě vidíme, že byla utrpení, která mu poslal, největší milostí, které mu prokázal? Přivedla lid tento od modloslužby zpět k účtě pravého Boha; učila lid hledati Boha, na něhož v sytosti a bujnosti života zapomněli. Poohlédneme se po jednotlivých osobnostech, o nichž se zmiňuje Pismo. Na př., jak podivuhodně vedl Bůh egyptského Josefa, kterého prodali

bratři ze závidosti do otroctví. Byl tak vysoce povýšen, že se stal záchranou své rodiny. Řekl k nim: „Vy jste měli sice zlé záměry se mnou. Bůh však to obrátil v dobré, aby mne povýšil a zachránil národy mnohé.“ (I. Mojš. 50, 20.) Za časů, když se zrodil Mojšiš, měla být všechna židovská pacholata utracena a dítě Mojšiš ušlo nejenom smrti, nýbrž bylo vychováno na dvoře téhož krále, který vydal onen krutý rozkaz.

Nic se nestane, než co Bůh dovolil, připustil. I kdybychom byli ze všech stran obklopeni nepřáteli, kteří usilují o náš život, nezkrví vlasu na naší hlavě, je-li to vůle Boží. Jak radostná je tato zvěst! Potká-li nás neštěstí, jsme-li děti bolesti, nenaříkejme na žádného člověka, vůbec na někoho: pohlédneme vzhůru k nebi a volejme, „Dobré-li věci jsme brali z ruky Boží.

proč bychom nechtěli přijímatí zlych?“ (Job 2, 10.) „Mnoho mívá souzení spravedlivec, ale z nich všech vytrhne jej Hospodin“ (Ž. 33, 20.) „Zdali se přihodí co zlého v městě, jehož by Hospodin neučinil?“ (Amos 3, 6.)

Umiňme si a věrně zachovejme následující předsevzetí: Chceme žítí cele odevzdání do vůle Boží. Přesvědčili jsme se, že je tato odevzdanost potřebná, zavazují nás k ní víra i vznesený příklad našeho Spasitele, činí nás spokojenými již tu na světě, dává nám upokojení se svým osudem, dodává nám naději na věčnou spásu. Ať nás stihne cožkoliv, vše přijmeme z rukou Božích, podrobíme se ochotně, trpělivě všem nařízením milého Boha. Volejme z hloubí srdce svého: „Bože, ku pomoci mé vzhledni, Pane, na pomoc mi přispěj!“ (Ž. 69, 2.)

A. M. Kadlčáková:

NA VŠE SVATÉ.

Příroda již pláče slzy své,
ostrý vítr stromům listí rve.
Dušičky se blíží s mlhami,
vénce ovijíme stuhami.

Na hroby je nesem mrtvým svým,
k nebesům se vznáší svící dým.
Co to pláče, štkaní na hrobech!
Pane Bože, mrtvé odpočinout nech!

Světlo věčné nech ať svítí všem,
pokoj ať jim skýtá svatá zem.
Příroda již pláče slzy své —
v zem ty složíš také kosti své!

Ke svátku Všech Svatých.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Milý a půvabný jest pohled na louku, na níž kvetou rozmanité květiny; bílé, červené, modré, žluté, fialové, v nejrozmanitějším útvaru, s nejrůznějšími listím. Kdyby byla na louce jenom jedna odrůda květin, už by nebyla tak krásná a zajímavá. Právě ta rozmanitost obveseluje náš zrak.

A nyní vás zavedu na nebeskou louku, odkud nám rozmanité květiny, každá pěkná po svém způsobu, vstříc kynou. Jsou to milí svatí a svěťice, jejichž svátek prvního listopadu slavíme. Červeně mučeníků střídá se tam s bělí vyznavačů a panen. Svatí tvoji budou kvéstí jako lilie a jako vůně

Sv. Kateřina, muččenice Páně. (Svátek 25. listopadu.)

balsámu budou před tebou. Spravedlivý bude kvést jako palma, modlí se církev. Každý světec je květinou v nebeské zahradě. Každá má svůj zvláštní půvab, každý svatý se vyznamenává zvláštní ctností, každý je nám vzorem k následování.

K účtě svatých vybíží nás církev, ana ve všední dny slaví ponejvíce svátky svatých, těch důležitějších i v neděle. Poněvadž však počet svatých je tak veliký, že by rok musil býti dvacet a třicetkrát tak dlouhý, aby chom větší jejich část mohli jednotlivě uctívati, proto slaví církev slavnost všech svatých a pečuje o to, aby žádný nebyl zkrácen o čest jemu patřičnou. Díky vzdává Bohu za všechny milosti, jež svatým uštědřil a velebi Boha v jeho svatých a vyzývá je, aby se za nás u něho přimlouvali...

Které svaté máme nejvíce uctívati? Zajisté na prvním místě blahoslavenou Pannu Marii. Proč? Protože je Matkou Boží a královnou všech svatých. Její důstojnost a moc převyšuje důstojnost a moc ostatních světců; její přímluva platí více, než ostatních sluhů Božích. Je i naší matkou, naší nejlepší přítelkyní, naší zastánkyní.

Po ní je to svatý Josef, jehož máme nejvíce uctívati. Náleží k svaté rodině, je pěstounem Kristovým a ženichem Mariiným; je i patronem katolické církve. Má veliký vliv na srdce svého chovance.

I svatý Antonín Paduanský a čtrnáct svatých spomocníků těší se zvláštní účtí křesťanského lidu; i svatá Anna, svatý Roch, svatý Alois a jiní. Zemští patronové mají větší nároky na naši účtu.

Co je zemský patron pro celou zem, to je patron kostela pro obec a křesťanů patron pro každého jednotlivce. Tohoto posledního si mnozí málo všímají; neprávem; onť je světcem, který se nás zvláště ujímá; jsme svěření jeho ochraně. K svatému, jehož jméno nosíme, máme se častěji modliti, v jeho svátek kostel navštívit, jeho životopis znáti, jeho obraz mít.

Uctivejme horlivě světce Božil

Když je Bůh sám cti, an koná skrze ně zázraky, jak bychom jim mohli účtu odepřiti? Protestanti zavrhlí účtu svatých ke své vlastní škodě; připravují se tím o tak mnohá dobrodini, o tak mnohé milosti.

S účtu svatých má kráčet ruku v ruce jejich následování. Ve všech životních polohách, v každém stavu, pro každý věk, pro oboje pohlaví dávají nám ten nejlepší příklad. Svatý Jan Zlatoušlý mluví: Kdo svaté chválí, má je i následovati; anebo nemá jich chváliti, když je následovati nechce.

Vidíme v nebi dvanáct apoštolů Páně. Druhdy chudobní rybáři, jsou teď vznešenými nebeskými knížaty. Budou mít účast na soudcovském úřadě Syna Božeho. V čem máme apoštoly následovati? V pevné víře, v horlivosti pro čest Boží, v rozšiřování církve podporováním misii; pak tím, že budeme apoštoly pro každou dobrou věc ji podporující a zvelebující, a že budeme v apoštolském duchu působiti.

Vidíme v nebi věhlasné vojsko mučeničků. Vytrpěli mnoho pro Krista, pro víru, pro ctnost a musili i život svůj položiti. Mučeníky můžeme následovati v trpělivosti a v ochotnosti, pro Boha každou, i tu nejtěžší oběť přiněsti. Mnohý člověk je mučenicem svého povolání, mnohá žena mučenicí stavu manželského, mnohý nemocný je mučenicem na svém loži. Necht' všichni ti trpí trpělivě.

Ve dvoru nebeského Krále je mnoho vyznavačů, svatých, kteří zemřeli přirozenou smrtí; byli však mučeníky nekrvavými, protože vedli život v odříkání a umrtvování a musili bojovati proti četným pokušením. Nejvíce jich náleželo k duchovnímu stavu; ty máme následovati v modlitbě a návštěvě chrámu Páně; mnichy a poustevníky v postech a skutcích kajících, krále u věrnosti k církvi, v působení pro blaho všeobecné; kajicníky v častém přijímání svátosti pokání.

Spanilým a sličným je kůr panen, jež s lilijemi v rukou doprovázejí nebeského ženicha. Následujme je v ne-

vinnosti a čistotě. A svaté ženy a vdovy ve skutcích milosrdenství a lásky křesťanské.

Každý den hledíme do zrcadla, chce me-li svůj zevnějšek upravit. Tak nám staví církev svatá každý den před oči zrcadlo, v němž vidíme nějakého svatého, abychom uspořádali svůj život podle jeho příkladu a též svaté žili. K dosažení svátosti není třeba zá-

zraků, ale chrániti se před hříchem, býti v dobrém horlivém, vykonávati povinnosti stavu svého co nejsvědomitěji.

Svatí a svěťice Boží, vyproste nám u Boha milého přimluvou svou tu milost, abychom boj životní dobře dobojovali, milost Boží zachovali, v dobřem setrvali, krásně umřeli a k Pánu Bohu do nebe se dostali.

Jarolím St. Pavlík:

S V A T Ý M A R T I N .

Z města ven a kolem humen
jede vojn katechumen.
Jede na svém bílém oři,
v myšlenky se vážné noři.

Kraj se ztrácí v mlhy šeru,
vitr duje od severu.
I kůň cítí, že je zima,
nozdra jeho parou dýmá.

Za městem tu podle dráhy
sedí žebrák polonahý.
Zimou chví se, co tak sedí,
na vojína s prosbou hledí,
zdaž by dostal dárek jaký,
slzou kalí se mu zraky.

Mladý vojn — Martin je mu,
s útrpností patří k němu.
Pomoz! prosí ho tvář nemá . . .
Co mu dáti? Peněz nemá.

Vida, jak se chuďas třese,
vojn náhle rozhodne se:
Sejme plášť svůj z dobré vůle,
rozetne jej ve dvě půle,
jednu z nich dá žebrákoví,
ať si nyní v teple hová.

Obdařený chuďas plesá,
s dikem na kolena klesá,
a náš vojn klusá dále,
ve zbytek se pláště hale.

Chuďasovi bídu slevil,
za to se mu Kristus zjevil
v noci na to, plášť půli
oblečený; k němu tulí
andělů se zástup stkvělý,
jimž se lice zorou rděly.

On k nim dí: Hle, tímto šatem —
který nevyvážíš zlatem,
takové je v nebi ceny —
Martin ještě nepokřtěný
přioděl mne.

Kriste Pane,
Martin dí, jak ráno vstane,
na tvá vzpomínám teď slova:
Lásku k chudému kdo chová
a mu pomoh' ve zlé době,
prokázal ten skutek tobě.

Vděčnou láskou celý vznatý,
dal se pokřtít Martin svatý,
stal se na to Božím sluhou!
Jeho příklad buď nám vzpruhou!

Obrázky z katolických misii.

Podává Maxmilian Weinberger.

Pochod v africkém pralesě.

Přenosný oltář — píše P. Frässle, misionář ve střední Africe — a všecko ostatní na cestu potřebné bylo uloženo v bednách. Bedny zavěsily se na silná rahýnka a nosiči po dvou vzali rahýnka na ramena. Karavana dala se na pochod. V čele šest černochů, majíce v rukou velké nože, aby jimi razili cestu; po nich nosiči beden a na posledy já se svým sluhou. Šel jsem poslední v řadě, jednak, abych své společníky viděl před sebou, aby se nerozptýlili, jednak abych, dojdá cíle, všechny své věci měl po ruce. Také bylo třeba chrániti karavanu před levhardy. Tito dravci na Evropany se tak snadno neodvažují. Obyčejně přepadají posledního muže karavany, toliko ženy unášejí ze středu průvodu. Vesnická mládež nás kus cesty vyprovázela.

Po krátkém čase octla se naše karavana na konci silnice a stanula před zelenou, 80 metrů vysokou stěnou pralesa. Smutně a mlčky ubírala se mládež po obou stranách průvodu. „Ty chceš opravdu od nás?“ tázal se někdo z jejího středu, když jsme se chystali do lesa vkročit. Úzká stezka lesní brzy nás oddálila od dosahu oslnujícího světla denního. Již nás obejmá pološero a chladný, vlhký vzduch lesní. Husím chodem následovalo za námi pořád ještě na 400 dětí, dokud stezka to připouštěla. Potom však obrátil jsem se a napomenul je, řka: „Vraťte se, les houstne a cesta stává se neschůdnou.“ Nyní předstoupilo každé dítě ke mně, stisklo mi ruku a obrátilo se na zpáteční cestu. „Opatruj vás Pán Bůh, milé děti!“ — „Šťastnou cestu, otče, a vrať se brzy k nám!“ slyšel jsem dlouho ještě volati za sebou.

Naším obyčejem na cestě je modliti se růžencem, dokud ovšem stezka

to připouští. „My se také budeme modliti s vámi,“ pravili nosiči a sdělali svůj růžencem s krku. Nosí jej na krku, ježto nemají kapes. „My nemůžeme růžence držeti v ruce,“ volali ti, kteří cestu razili, „čítejte odstavce za nás, my budeme říkati s vámi.“

Najednou nosiči se zastavují; naslouchají a volají: „Ticho!“ Ve velké vzdálenosti před námi slyšeti mohutný třeskot, jako když se porážejí stromy. To jsou sloni. Velké hejno je na cestě, ale kterým směrem táhnou? To je důležité, abychom se s nimi neseťkali. Moji společníci dávají se do nehorázného křiku, řvou ve všech tóninách. To má za účel, aby sloni se domnívali, že je nás mnoho. Je slyšeti dvojnásobný třeskot, který však se od naší cesty vzdaluje. To je znamení, že se sloni berou jiným směrem. Bohu díky! Setkáni se s nimi mohlo by nám býti osudným. Dva z mých lidí, kteří vyšli na zvědy, se vrátili, volajíce: „My jsme je viděli, bylo jich mnoho, velmi mnoho, staří i mladí, velcí i menší. Přešli přes naši stezku a dali se vlevo do lesa.“

Došli jsme brzy k místu, kudy sloni se ubírali. Byl to obraz zpuštění. Tento obr nezná žádné překážky. Jeho pohyblivé tesáky rozdělují houštiny, jeho chobot láme stromy, mající až 30 cm v objemu, jeho nohy jako mohutné sloupy sešlapují houštiny. Brodí se bařinami, plave přes řeky. Každý živočich, stojící mu v cestě, bývá rozdrčen.

„Hle, otče,“ praví jeden z nosičů, „pohled na ty obrovské stopy! Prošlo tu nejméně třikrát dvacet zvířat velkých i menších. Musíme si pospíšit, neboť není vyloučeno, že zakrátko půjde tudy nové hejno a pak běda nám! Zastanou-li nás zde na své cestě, chopí nás svým chobotem, vyhodí do vzduchu, zachytí nás svými tesáky, spustí nás na zem a rozdrčí

na kaši. Pak ovšem bychom svého do-
dova nikdy neuviděli.“

Černoch měl pravdu. Setkání se
slony mohlo nám být osudným. Na
štěstí vyvázli jsme z tohoto prvního
nebezpečství na cestě bez úrazu, ale
bez útrap na další cestě nebylo. Hlavi-
ní a nemalou útrapou byla pro nás
hejna mravenců, kteří v těchto kon-
činách Afriky jsou, ať tak dím, domo-
vem. Divím se, proč moji nosiči dá-
vají se do běhu, takže jim sotva sta-
čím. Činí tak proto, aby rychlejší
chůzí unikli červeným kousavým
mravencům. Tito padají se stromů a
jejich kousnutí způsobuje zánět a boule.

Misionář P. Kohl, jenž ohledně ži-
vota a vlastností mravenců, je uzna-
ným odborníkem, objevil v okolí své
misijní stanice ve Střední Africe 180
různých druhů mravenců, kdežto v
Evropě pouze 64 druhů je známé.

Od lidí a neméně od zvířat nejvíce
obávaní jsou tak řečení mravenci ko-
čovní či stěhovaví. Liší se od ostat-
ních mravenců tím, že nemají stálých
hnízd, ježto jako lupičské tlupy se
s místa na místo potulují a jak na zemi
tak i pod zemí na všechno jedlé živočiš-
stvo nepřetržitě hony podnikají. V boji
o život hrají úlohu obávané velmoci.
Jsou to skutečně krvelační tyraní. —
Vše, co nechce od nich být sežráno,
musí se dát na útěk. Obvykle napá-
dají jiný hmyz, avšak i velkých zví-
řat, ba ani člověka nešetří. Jedné noci
vnikli do naší ovčí stáje a ve dvaceti
minutách sežrali devět velkých ovci.
Jenom nejsilnější kosti zůstaly ležeti.
Jestliže koho přepadnou v posteli,
pak ho zachrání jenom skok do vody.
Tam musí vytrvati, až lidožrouti
odtáhnou v nekonečných řá-
dách. Viděl jsem řady táhnoucích
mravenců 40—50 centimetrů široké,
jež, ač rychle postupovaly, nicméně
tři celé dny potřebovaly, než přešly.
Pokrmu zachráníme před nimi jedině
tím, že nohy stolů a skříní postavíme
do vody.

„Budete mít mnoho vody na ce-
stě,“ předpověděli nám náš domácí
ve Vandangu a proroctví se vyplnilo.

Od devíti hodin zrána brodili jsme se
močalem. A není jinak ani možno, ne-
boť cestujeme v obvodí veletoku Kon-
go, sotva 8 hodin od jeho břehů. Každých
sedm let opětuje se v těchto kra-
jinách velká povodeň, každých 42
roků dostavuje se pravá potopa. Pro-
dělal jsem tuto v roce 1908. Všecky
osady byly pod vodou. Celý čas by-
dli tehdy domorodci na vyvýšeni-
nách utvořených mravenci, tak řeče-
nými termity, anebo na velkých člu-
nech anebo na stromech. Přes větve
přeložili koly a na nich z tyčí a listů
postavili si chatrče. Po žebříku z li-
nů sestupovali do člunů.

V močálu je stromů řídký, lepší
tedy rozhled, než v hustém pralesě.
Když se tak brodíme vodou, zavadí
naše nohy tu a tam o ryby, jichž je tu
ohromné množství. Kdo z nosičů
může uvolnit ruku, sáhne časem do
vody a loví je. Chutnají jako pstruzi.
Obyvatelé lesů loví je celé dny a na-
chytají jich na tisíce. Za lžici soli pro-
dávají jich celé sto.

Po tříhodinném pochodu močalem
vstupujeme na stoupající suchou pů-
du. Ale jak vypadáme! Plní bláta a
špíny. Vypadám jako moji černoši, a
oni jako já! Seškrabujeme noži bláto
s nohou a těla.

A pak jdeme zase kupředu, po strá-
ní nahoru. Je to ostrov v bařinách,
porostlý stromovím, ale bez trávy a
zelenající se půdy. Zdá se mi, jako
bych vcházel do nádherného stolič-
ního chrámu, v jehož sklomalbách si
paprsky sluneční pohrávají. Obrov-
ské kmeny stromů jsou jeho pilíři.
Šest mužů má co činit, aby takového
velikána obejmulo. Na zemi hemží se
roztodivné živočišstvo, ve vzduchu
poletují rozmanité druhy pestrých
motýlů.

Jest čas k obědu. Moje bedny jsou
našimi sedadly. Právě chceme oběd-
vati, ale co je to? Hned vykřikne ten
neb onen z naší družiny. Roj včel vě-
třil naše pokrmy a vrhl se na nás. Již
lezou mi některé po kalhotách nahoru
uvnitř i zevně. Za krátko jsem všude
popíchán, na nohou i rukou, na krku

a v obličejí. Poroučím sluhovi, aby rozestřel náde mnou síť proti moskýtům a rozdělal oheň, abychom kouřem včely zahnali. Rány způsobené žihadlem natíráme amoniakem. Po té posedáme na bedny a s chutí pojídáme, co nám byl sluha včera večer pro dnešní den přichystal.

Po obědě brodíme se opět močalem nestejně hloubky. Každou chvíli zavádí někdo z nás nohou o kmen nebo kořen pod povrchem ukrytý a padne do bahna. Je to nejen nedobrovolná, ale i špinavá koupel. Mimo to zatemňuje se pomalu skrovné beztoho světlo denní a vitr pohybuje vrcholky stromů. Bliží se bouřc, z dáli hučí hrom. Než bys napočítal padesát, je tu.

Blesky se křížují a les jako by stál v plamenech. Nastává děsné hromobiti, úder blesku následuje za úderem, až se půda pod námi otrásá. Dostavuje se liják, jako by nebeská stavidla dokorán se otevřela a nebe všecko živoucí na zemi chtělo zničití. A my ubozí, maličci tvorové uprostřed pralesa! Voda nahoře, voda dole, tak bro-

díme se pomalu a důvěřujice v ochranu Boží, kupředu. Na štěstí bouře brzy přechází, po dvaceti minutách už se jasní. Slunce lemujie mokré stromy stříbrným leskem. Příroda ožívuje, ptáci už zase zpívají a opice dovádějí. Také my nabýváme dřívější čilosti, ale jsme věci promoklí a tetelíme se zimou. Proto rychle vpřed, abychom se co nejdříve dostali z močálu!

S oné strany, kam se ubíráme, dochází našeho sluchu zřetelné hlasy. Nasloucháme. Brzy slyšíme, jak kdosi praví: „P. Josefovi musíme naproti, přijde tímto lesem!“ Jsou to naši spoluhratři, jižto nás očekávají. Ještě několik okamžiků a už si podáváme ruce. Měli o nás strach, že minulé právě hrozné bouře bez úrazu nepřečkáme. Zato, jak jejich, tak i naše radost je nyní tím větší. Když jsme se oči stili, že jsme zase vypadali jako lidé, pospíšili jsme do domácí kaple, abychom Bohu a sv. andělu strážnému vzdali povinné díky za mocnou ochranu na cestě . . .

Anna Maria:

U HROBU.

Rozmilý tatiček
ve hrobě leží,
roste již přes rok zde
travička svěží.

Nad jeho hlavou zde
černý kříž stojí,
ten bolest duše mé
i srdce zhojí.

Zde často v modlitbách
skláním svou hlavu,
prosím, by po smrti
věčnou měl slávu.

By blaze v nebi žil
po těžkém žití,
pokoj a věčný mír
ať mu tam svítí.

By prosil u Boha
za mne tam taky,
by duše má vzléla
tam nad oblaky.

Ku trůnu věčného
Otce a Boha,
kde duši mé vzejde
blaženost mnohá.

PÍSEŇ O SVATÉ HEDVICE.

Na vévodském trůně Slezska
sedi s mužem kněžna hezká;
je to svatá Hedvika.
Dobrá matka svému lidu,
umírňuje každou bídu:
láska její veliká.

Ku modlitbě časně vstává,
děti zbožně vychovává,
Bohu slouží horlivě;
Krista v srdci často hostí,
na ni, jak se přísně postí,
každý hledí v údivě.

Neváží si drahokamů,
milejší jí zdoba chrámů,
na mši bývá každý den.
Její poklad kříž je svatý
a Pán Ježíš na něm spjatý,
tomu líbit chce se jen.

Porodivší šest již dětí,
lože svoje nyní světi
slibem zdržlivosti.
Dvacet osm let tak žije,
z dobrých skutků věnec vije
pro nebeské radosti.

Za světa se kajíc hříchy,
nechá stavět klášter tichý
zasvěcené pro panny;
v tomto ráji je teď bytem
její těchou, jejím štítem
Ježíš ukřižovaný.

Svatou smrtí posléz zmirá,
v smrti zástup světů zirá,
duše spěje v nebes říš;
z jaké slávy tam se těší,
jak ji Poláci i Češi
v úctě mají, lehko zviš.

Ten, jenž mnohé divy činí,
téz i naši vévodkyni
v taký způsob oslavil;
tu, jež měla lásku žhoucí
k Spasiteli, Všemohoucí
za vzor matkám postavil.

Hedviko, ty svatá-ženo,
naše chloub, tvoje jméno
budiž námi velebeno!
Strážkyni buď naší vlasti,
pros, ať po vši zemské strasti
přijdem nebes do oblasti.

Různé zprávy.

Katolická charita. Jednou z nejdůležitějších složek kulturního života katolicismu jest charita — účinná, milosrdná křesťanská láska k chudým a trpícím. Katolická církev, vědoma toho, že tuto lásku a sociálně-zdravotní péči nelze, zvláště za stávajících poměrů, konati nahodile a neorganizovaně, založila svými pracovníky Charity světové Ústředí milosrdné lásky: Světový Svaz charity. Jeho sídlem je Švýcarsko. Světový Svaz charity má v říších a zemích své odbočky: Říšské (Zemské) Svazy, v nichž jsou sdruženy diecéšní Svazy charity. V naší repu-

blice sešli se 15. května t. r. zástupcové všech diecéšních Svazů a dohodli se, že bude utvořeno Říšské ústředí Svazů charity v RČS. Na Moravě začal organizovati charitu na moderních základech podle vzoru katolíků v zemi P. Ludvík Bláha, řeholní kanovník řádu Praemonstrátů strahovských, v roce 1922. Založil časopis „Za láskou“ (redakce a administrace Brno, Biskupská 7, roční předplatné na 12 čísel Kč 7.20). Tento měsíčník vytváří se za ústřední věstník v Československu. Za pět let vzrostla organizace charity na Moravě do velkých a

„Odpčinuti věčné...“

stále nadějnějších rozpětí. Svaz charity v Olomouci má tyto čelné funkcionáře: Protektorem jest arcibiskup olomoucký dr. Prečan, předsedou světicí biskup Stavěl, pokladníkem senátor Pavelka, sekretářem Stanislav Šimíček. Protektorem Svazu charity v Brně jest brněnský biskup dr. Kupka, předsedou sídelní kanovník Tenora, pokladníkem vrchní tajemník Všetečka, ředitelem P. Leander Brejcha, kněz řádu sv. Františka. Ze skromných prostředků, které si musí Svazy obsrávatí sbírkami, almužnami a dary šlechtných dobrodinců, udělovány: a) Vyzíivovací podpory na chovance v ústavech. Celkem vydržováno 35 dětí a vydáno za rok 1927 v Olomouci 2520 Kč, v Brně 16.190 Kč. b) Jiných vyzíivovacích podpor udělil Svaz charity v Olomouci v ceně 5528.79 Kč, Svaz charity v Brně má zařízení samostatnou akci chudinskou pro Velké Brno, kdež podporováno 4183 osob a vydáno pro ně na peněžitých příspěvcích, viktualiích a šatech a obuvi celkem 47.716.60 Kč. Dále podporovány katolické dobročinné ústavy. Z podzímních sbírek, které Svazy pořádají po katolických farnostech, rozdáno v Olomouci 8.807 kg viktualií. Oceněno Kč 10.568.40. V Brně: 38.568 kg. 20 tisíc 395 Kč. Svaz charity v Olomouci vydržuje sirotčinec „Carolinum“ v Lukově, pro nějž vydal za rok 1927 29 tisíc 016.21. Kč, a Útulnu pro těžce zmrzačené hochy v Tršicích, pro kterouž vydal 54.914.24 Kč. Svaz charity v Brně vydržuje Letní ozdravovnu v Dalečíně pro ženy a dívky z Vel. Brna. Roku 1927 zotavilo se tam celkem 41 nemajetných žen a dívek většinou z Vel. Brna. Svaz charity vydal pro ně 5.723.80 Kč. To je činnost ústředí Svazu. Jak je teprvé úžasnou činností katolických farností a katolických spolků! Ze statistických údajů jsme zjistili, že za rok 1927 vydáno pro chudé a trpící v arcidiecési olomoucké 810.499.04 Kč, v diecési brněnské 356.004.10 Kč. Tyto sumy jsou ještě neúplné, poněvadž ze všech farností výkazy nedošly. Sociálně-zdravotních katol. ústavů,

církevních i soukromých katol. osobám patřících jest na Moravě a ve Slezsku 120. Roku 1927 působilo v nich 658 členů a členek katol. řeholí. Opatrováno a ošetřováno 22.506 dětí a chudých i trpících. Celkem vydáno bylo 9,085.860.68 Kč. Za 10 let republiky ošetřeno 226.464 sociálně slabých a vydáno 73,679.609.30 Kč.

Katolická charita na Moravě vydala celkem za r. 1927 11,217.535.86 Kč. Jak bylo zjištěno pro statistiku na výstavu soudobé kultury, vydala charita na Slovensku za r. 1927 19,145.711 Kč, v Čechách: 29,636.754 Kč. Němečtí katolíci, kteří mají své německé ústavy a spolky sdružený v Německém říši. Svazu charity, udávají 5,000.000 Kč. *Celkem tedy vydala katolická charita v ČS. za rok 1927 65,000 000 Kč.*

Kterak Emausy v Praze přišly o svou obrazárnu. Když r. 1782 zrušil emauské opatství nenechavý císař Josef II., učinil zároveň opatření, aby počet jeho benediktinských řeholníků byl co nejvíce omezen. Proto bylo plno radosti, když r. 1871 bylo konečně emauským benediktinům opět dovoleno voliti si opata. Stal se jim dosavadní převor P. Prokop Škoda, který velice se staral o rozkvět kláštera, pilně shromažďuje vědecké knihy a hlavně obrazy, jichž klášter čítal ve své obrazárně na 600. Bohužel již r. 1822 potkala tento klášter těžká rána. Vyhořela jeho ves i s klášterním hospodářstvím v Sukdole, čímž řeholníci utrpěli velkou škodu. Aby mohli pomoci svým poddaným a svá hospodářská stavení znovu zříditi, ucházeli se o pomoc země i státu, ale neobdrželi ani groše. V té tísní byli nuceni zbavit se své překrásné obrazárny, již zprvu nabízeli ke koupi české šlechtě. Ale nepochodili a tak nebylo jiné pomoci než většinu obrazů prodati drážďanské galerii. Když tato je koupila, byla to jistě díla mistrovská, o něž jsme takto přišli. Žel, že to nebylo ani po prvé, ani naposledy.

Praha dostane mešitu. Pražští mohamedáni (tatarská emigrace, turecká kolonie atd.) rozhodli se postaviti si

v Praze vlastní chrám (mešitu), která má být jednou z nejzajímavějších staveb v Praze. Tato stavba vyžadá si nákladu 7—8 milionů Kč. Tento obnos byl z větší části darován mohamedány z Indie. Pražská obec byla již požádána o bezplatný pozemek. — A myslíme, že jej dostanou. Jsou to přece mohamedáni! Katolíkům však nechtěla socialistická většina na pražské radnici pozemek na nový kostel na Král. Vinohradech a n i p r o d a t ! Inu šlo zase o katolíky!

Papež Pius XI. o apoštolátu modlitby. Sv. Otec přijal v červnu t. r. deputaci „Apoštolátu modlitby“, vedenou P. Al. Masellou T. J. Deputace odevzdala sv. Otci „Thesaurus spiritualis“ („Duchovní poklad“), album, ve kterém je zaznamenáno 781,657.845 modliteb, mší, sv. přijímání a dobrých skutků, které dle měsíčních intencí sv. Otce v roce 1927 byly vykonány. Pro zvláštní úmysly sv. Otce bylo dle statistiky obětováno 93,451.014 duchovních skutků. Vřele děkoval sv. Otec za takový duchovní poklad, který jej, zástupce Kristova, velmi potěšil. — „Apoštolát modlitby,“ pravil sv. Otec, „je apoštolát nejmocnější, a chvála Pánu Bohu, nejsnazší. Může být nazván pravzorem všech apoštolátů. Kdo by se nemohl modlit? Všecko může být modlitbou: myšlenka, projev lásky, už pouhá vůle modlit se. Při takovém díle stává se modlitba apoštolátem, výborným, účinným a skvěle organizovaným apoštolátem. Kolik úspěchů v duchovním světě, v misiích, v boji dobra se zlem musí být připsáno mezi zásluhy Apoštolátu modlitby?“ Sv. Otec vybízí důtklivě, aby se však nezůstalo při pouhé modlitbě, nýbrž aby modlitba spojena byla s apoštolátem dobrého skutku, dobrého příkladu, dobrého křesťanského života, nejen však skrytého, o němž nikdo neví, ale takového, jenž se projevuje oděvem, chováním, hovory — zkrátka takového křesťanského života, který sám sebou je odpovědí na všechny pochybnosti. U nás máme Apoštolát sv.

Cyrila a Metoděje. Je to také vlastně apoštolát modlitby a vedle toho apoštolát dobrého skutku (almužny). Do rámce jeho však je možno vsunouti a se zdarem prováděti všechny druhy křesťanského apoštolátu. Je tudíž záhodno, abychom se všichni Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje ujali a šířili jej, doporučovali a organizovali, poněvadž je to skutečně apoštolát nejlehčí, nejsnadnější a může na druhé straně Slovanstvu tolik milosti a pozhnání přinést. Buďte poslušni přání sv. Otce a hlásejme všude svaté dílo Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje.!

Zajímavá vzpomínka na neohroženého kavalíra. Letos jest tomu právě třicet let, co stala se zajímavá věc, kterou dlouho se obíraly všechny evropské listy: Baron Erhard v Düsseldorfu na Rýně byl kterýmsi potřeštěncem vyzván na souboj. Jako pravověrný katolík nemohl ovšem vyzvání přijati a je odmítl. Proto byl z německého vojska vyloučen a zbaven své důstojnické hodnosti, což také císař Vilém potvrdil, povoliv milostivě, že baron smí dále nositi železný kříž, který dostal za svou udatnost r. 1870. Ale baron Erhard tuto milost nepřijal, ale psal císaři: „Vracím toto vyznamenání, třeba že v tolikerých bitvách statečně jsem se bil s nepřítelem a neschovával jsem se někde vzadu za prostými vojáky jako to velcí páni činívají.“ Když hned na to baronovi Erhardovi bylo oznámeno, aby očekával ve svém paláci vojenského majora, který si přijde pro jeho vojenské dokumenty, znovu odepsal: „Poněvadž jsem ve svém domě pánem já, a ne někdo jiný, uručuji já hodiny návštěv a ne osoba druhá. Ostatně někoho posílat pro mé vojenské dokumenty, jest zbytečno, — spálil jsem je už dávno.“ — Císař Vilém měl z toho případu velikou ostudu, a baron, který jen proto odmítl souboj, že se řídil příkazem své církve, byl všeobecně oslavován jako hrdina.

Vzrůst počtu katolíků v Evropě. Úřední „Catholic Directory“ pro An-

glii a Wales udává, že během minulého roku vzrost počet kaliků v Evropě o 9,576.615. Roku 1925 bylo tu katolíků 185,265.194, 1926 pak 194 milionů 841.809. Všech katolíků na světě podle zmíněné knihy jest 334,664.791, více o 10,336.383 než roku minulého. V zemích, kde se mluví anglicky, je katolíků 43 miliony 910.765, z čehož připadá na Ameriku 28,621.105, na britské království pak 15,289.660. Statistiky pro Anglii a Wales ukazují přírůstek kněží, kostelů, kapli, středních i elementárních škol, obyvatelstva, sňatků, křtů i konversí. Konverzitů bylo tu v posledním roce 11.948, z toho ve čtyřech diezích nad tisíc, a jen v jedné pod 250.

Eucharistický kongres v Sydney. Jako přípravou k eucharistickému kongresu v Sydney byla dne 2. září vysvěcena nová katedrála v Sydney, jedna z nejkrásnějších gotických staveb světa. Katedrála se zove mariánskou. Stavba stála 5 milionů franků. Kázání při svěcení měl arcibiskup ze San Franciska. Pro kongres samotný zřízena radiofonická služba pro Ameriku a Evropu.

Rozmach svobodného zednářstva a sociální demokracie. V Německu podle poslední statistiky je 638 lóží s 83.031 členy. Velkolóže Tří sfér universa má 177 odboček se 26.689 členy. Dle „Revue Internationale des Societes Secrètes“ dělá zednářstvo velké pokroky v Kanadě. Na 70. kongresu velkolóže Royal Arch bylo konstatováno, že jí patří 26.000 členů. Lóže Velkokapítál má 5 velkých jurisdikcí v Quebecu a jiných městech. Řád Molay doznal velkého rozšíření ve Spojených státech a v Kanadě. Má 1700 odboček s 300 tisíci členy od 16—21 let. Na 100.000 mladých lidí překročivších stáří 21 let bylo přijato do lóží. Lóže se tedy omlazují. V Anglii vstoupil do lóže Novy-Lodge princ Jiří. Jeho bratr, valeský princ, provinciální velmistr lóže Surrey a vévoda z Jorku, velmistr v Middlesex byli jeho kmotry. V Evropě

začíná se přátelit veřejně s lóžemi sociální demokracie. Je tomu tak ale spoň u sociální demokracie ve Švýcarsku.

Jeptišky na americké universitě. Na universitě Marquette v Milwaukee dalo se pro letní semestr zapsati 756 posluchačů a posluchaček, mezi nimi 277 jeptišek z 25 různých kongregací. Pak jsou jsou katolíci tmáři.

Kláštery v Dalmacii. Příznačně jest množství klášterů v Dalmacii. Ve Splitu jest jich 15—16 mužských a 9 ženských. Ale uplatňují se všechny dobře. Ženské kláštery mají sirotčince, školy, nemocnice. Kostelů a veřejných kapli jest ve Splitu na 40, což jest na město o 32.700 obyvatelích počet úctyhodný. Ve všech se denně slouží níže sv. V květnu konají se májové nabožnosti s kázáním v 17 kostelích. Ovšem jsou všechny ty kostely malé. V Trogiru, městě nedaleko Splitu, jest 21 kostelů a město čítá 2600 obyvatel. Některé kostely jsou ve stavu žubozeném, jiné opušteny. Jsou to zbytky slavných dob rozkvětu, které se nikdy nevrátí...

Všude jako u nás. Ve Vídni loni 1927 vystouplo z církve 31.709 osob, z nich mužů 16.357, žen 15.352. Z nich zůstalo bez vyznání 28.252. Tedy skoro 87%.

Bílí a barevní. Albert Sarraut, bývalý generální guvernér francouzské Indočíny a vynikající francouzský koloniální expert, nynější ministr vnitra v kabinetě Poincaréově, napsal těchto dnů do několika listů článek o nebezpečí budoucí srážky barevné a bílé rasy. Poukazuje na události na Dálném Východě a zejména na problém Tichého oceánu. Veškeré obyvatelstvo světa činí okrouhle 1.750.000.770 duší. Z toho počtu jest 550 milionů bílých a z těch 450.000.000 jest soustředěno v Evropě. Naproti tomu barevná rasa vykazuje číslíci dvojnásobnou, 1200 milionů; 550 mil. reprezentuje žluté plémě, 450.000.000 plémě hnědé a 150 mil. černochoy a Indiány. Tedy více než dvě třetiny světa jsou zalid-

něny barevnými národy, jež Evropané ovládli a jejichž rychle vzrůstající masy probouzejí se nyní vlivem seburčovacích myšlenek. Prestíž Evropy se zmenšila výsledkem války rusko-japonské a válkou světovou. Jak mohla asi na Evropu nazíratí za světové války Asie, na tu Evropu, která neustále hlásala, že přináší do Asie kulturu a civilizaci? Brzo byly barevné rasy však vtaženy do světové války jednak jako žoldněři, jednak však jako přátelě válčících, tedy jako spolurozhodčí mezi těmi bílými lidmi, jejichž převaha se jim dříve neustále hlásala. Podrobení žádali poměr vasalský, vasalové žádají samostatnost. — Čelná zahraniční revue „Weltbühne“, z níž čerpáme tato fakta, táže se teskně: „Stojíme my Evropaně opravdu zase po pěti stěch letech pěd vpádem nové mongolské útočné záplavy, my Evropaně, kteří jsme ponořeni do rozjímání o exportních statistikách, o valutních kursech o politických odznacích a o černošských tancích?“ — Řím cítí odpovědnost za kulturu, kterou vybudoval tím, že navázal na dědictví antiky, zušlechtiv je křesťanským duchem. Rusko jest jedinou evropskou velmocí, jež svoje kulturní dílo nevybudovala na římském světě. Je třeba naléztí cestu do tohoto východního světa, neboť jde nejenom o budoucnost evropské kultury, ale především o záchranu milionů duší.

Vyhnali slepého faráře z fary. (Obrázek z Francie.) Obecni úřad v La Neuve-Lyre dal na podnět zednářský svému starému slepému faráři abbé Thuillierovi, jenž v témže místě dvacet sedm let úřad zastával, výpověď z farní budovy na sobotu 28. července t. r. o půl 7. hod. ranní, ačkoliv většina obyvatelstva písemnou žádostí projevila, že s postupem tím nesouhlasí. V jmenovaný den ráno byl farář vyzván, aby faru opustil. Dovoláváje se svého práva a pokynů svého biskupa, farář odepřel poslechnouti. Tu začali obecní zřizenci vynášeti náby-

tek na ulici. Pak chopili dva četníci faráře jako sprostého zločince a vyvlekli ho ven. Aby tomuto trapnému řázení učinil konec, přečetl výpomocný kněz abbé Bousset před shromážděnou obcí následující prohlášení: „Odejdemo, protože jsme násilím přinuceni. Jakožto zástupce osleplého faráře, ustanovený církevní vrchností, mám povinnost ohraditi se proti tomuto vypuzení, které se děje proti vůli většiny obyvatelstva farnosti, proti náboženským zájmům obyvatel, proti spravedlnosti a slušnosti. Mým právem jest, abych znovu prohlásil, že fary nejsou nemovitostmi jako jiné nemovitosti, že faráři na farách nejsou nájemníky jako jiní nájemníci a že obce vzhledem k farám nejsou domácí páni.“ Odešli do kostela, kde shromážděným věřícím bylo přečteno rozhodnutí biskupovo, jimž se zastavují služby Boží v této farnosti.

Rozmach katolických řádů. Na prvním místě co do počtu členů jsou jesuité. Začátkem roku 1927 dosáhl počet jejich členstva 20.107 (o 438 více než roku 1926). Ze 6 asistenci čítá italská 1679 členů, německá, k níž patří i Rakousko, Maďarsko, Československo, Jugoslavie, Polsko a Holandsko 3822 členů, francouzská 2866, španělská s jižní Amerikou 4838, anglická 3337, americká 3565; z toho je kněží 9417, scholastiků 6267 a 4423 bratrů. Řád jest tak silný jako kdysi v době prvního svého rozmachu pěd rokem 1773. V misiích působí 1463 kněží, 362 scholastiků a 480 bratrů. — Ř á d f r a n t i š k á n s k ý měl v 1 tisící 863 domech 18739 členů. Ve svých seminářích má řád 6186 chovanců. — R e d e m p t o r i s t ě mají v 21 provinciích a 310 domech 2829 kněží, 644 kleriků, 219 noviců, bratrů 11473 a bratrů noviců 97. Celkem 5262 členů. Nejsilněji jsou zastoupeni v Baltimoru, Belgii, Španělsku, v západním Německu a v Australii.

Nová budova pro Collegium Ethiopticum, založené Benediktem XV., bude

postavena na podnět Pia XI. za vatikánským seminářem chlapeckým a basilikou svatého Petra a Pavla. Základní kámen k nové koleji byl položen 31. května 1928.

V *Lisieux*, městu sv. Terezie od Ježíška, kam v posledních letech připutovalo přes 1 a půl milionu osob k jejímu hrobu, má býti v románsko-byzantském slohu postavena basilika, na niž kanadští katolíci již věnovali 7 milionů zlatých franků. To věnují z úcty k té, jež se pokorně zvala míčem Ježíškovým.

Dílo šíření víry mělo v roce 1927 příjmů 46,380.000 lir, o 11.80% více než vloni; z toho nejvíce věnovala Amerika 22 mil., Itálie 5 mil., Francie 5 mil., Německo 2 a půl mil., Kanada přes 2 mil., pak následuje Nizozemsko, Španělsko, Argentina, Irsko, Belgie, Anglie atd. Podobně pěkné výsledky obětí oznámil sv. Otec gen. ředitel spolku „Dětství Ježíšova“, jehož příjmy k prospěchu misii v roce 1927 činily skoro 24 milionů franků.

Katolíci v Bulharsku. Dle „Nouvelles Religieuses“ (15. dubna 1928) mezi 5 mil. obyvateli je v Bulharsku 62.000 katolíků, z nich 14.000 náleží obřadu slovanskému, ostatní jsou latinského ritu. Katolíci slovanského sjezdno. obřadu bydlí většinou v krajině Jamboli, jsou pozůstatky unie bulharské církve s Římem roku 1860 a 1862. Latinští katolíci bulharští jsou zbytky Bogomilů, bulharských Albigenců. Udrželi si svou viru proti útokům řeckého duchovenstva a zůstali do 16. století svému rozkolu věrni, kdy se jich ujali bosenští františkáni a v luno církve vrátili. Zajímavé jest, že pod svým prelátem Petrem Partchevicem v 17. století zorganizovali odboj proti Turkům, který se však nezdařil. Většina odstěhovala se pak do Banátu a do okolí Bukurešti, kde svůj dialekt a mravy si udržela. Katolíci mají biskupy v Rusčuku a Sofii – Philippoli. Klerus mimo 4 kněží bulharských světských je většinou z řádu pasionistů holandských. Slo-

vanští katolíci mají vlastního biskupa v Sofii. Seminářů není.

Kapucínů. V letošním svém jubilejním roce řád kapucínský čítá dle nejnovější statistiky 63 provincií s 513 kláštery a 395 hospici. Kněží je 4494, kleriků 1772, laiků 2931; třetí řád čítá v 9010 řeholních obcích 1,141.450 členů.

Katolická universita ve Freiburgu ve Švýcarsku čítá dle letního seznamu letošního posluchačů: bohoslovců 244, právníků 255, filosofů 122, matemat. přírod. 121, Švýcarů je 394, cizinců 248. Čechoslováci jsou zapsáni 2.

Italští důstojníci při aloistánských oslavách. Při převážení ostatků — hlavy — sv. Aloise z Říma do Mantovy bylo viděti ve velkém průvodě více než 100 italských důstojníků, mezi nimi 6 generálů italské armády za vedení generála Vaccaribo. Po jeho boku kráčel kníže Gonzaga, podplukovník, člen světčova rodu. I ministr vnitra poslal zástupce. Světčova hlava byla po další cestě vystavena k uctění ve městech Chiusi, Sieně, Arezzu, Boloni, Janově, Turině, Miláně a jiných, kudy auto s ní jelo.

Varšavský nuncius Pelegrinetti, nástupce kardinála Lauriho, pochází z chudobné rodiny. Narodil se roku 1876 v Camaiore v provincii Lucca. Jako kaplan v duchovní správě složil doktorát filosofie a diplomatiky, později i z církevního práva. Brzy povolán byl za profesora v Luce, oddal se studiu řeči: franštiny, angličtiny, jakož i němčiny; k vůli dalšímu zdokonalení vrhl se i na jazyky východní a zná chorvatsky, polsky i rusky, takže jeho poslání ve Varšavě je vlastně přípravou pro další práce nunciovy ve východních otázkách. Za války musel sloužit a byl censorem dopisů slovan-ských zajatců. Diplomatickou kariéru začal vlastně roku 1918 se sv. Otcem samotným, neboť jej doprovázel na cestách Polskem, když tam byl poslán Benediktem XV. jako apoštolský visitátor. Když byla ve Varšavě zřízena nunciatura, tu msgr. Pelegrinetti byl

jmenován auditorem. Když byl nunciatus msgr. Ratti v roce 1920 z Varšavy odvolán, Pelegrinetti vedl nunciaturu dále, až byl roku 1921 v květnu jmenován titulárním biskupem adanským. Totéž titulární biskupství měl sv. Otec sám, než se stal arcibiskupem v Miláně. Papež Pius XI. posílá Polákům vlastně svého intimního důvěrníka, který jej do Polska uvedl.

Francouzský admirál knězem. Bývalý francouzský admirál Malcor vstoupil před 3 roky ve stáří 60 let k Bílým Otčům a byl v těchto dnech vysvěcen. První mši svatou sloužil v Toulonu za přítomnosti velkého počtu svých bývalých námořníků.

Benediktinská universita v Pekingu, na přání sv. Otce Pia XI. zřízená, je již otevřena, a to zásluhou benediktinů amerických, hlavně z opatství sv. Vincence, kteří vzali úkol na sebe, postarati se o profesory a o finance. Samotné kláštery přispěly částkou sto tisíc dolarů. Americký mecenáš Th. Mac Manus věnoval dalších sto tisíc dolarů, jiný neznámý dobrodinec tutéž sumu. Mimo to z Ameriky je zajištěn roční příspěvek 20.000 dolarů. Těž knihovna je již z velké části zřízena. Pro laickou vědu je získána řada katol. profesorů laiků.

První loď se stálým svatostánkem. Parník „Saturnia“, jenž má stálého lodního kaplana, jest první loď, která dostala povolení ve své kapli stále přechovávatí Sanctissimum. Uložení Velebné Svátosti do svatostánku dalo se v Terstu po slavném průvodu na palubě lodní.

Horní Amergava staví nové divadlo pro svoje pašiové hry. Světoznámé Pašiové hry v Horní Amergavě budou sice znovu zahájeny až za dva roky (1930), avšak již nyní koná k nim celé město horlivě a rozsáhlé přípravy. Městská rada dala asfaltovatí všechny ulice a hlavní zřetel jest věnován výstavbě nového divadla, v němž pašiové hry budou konány. Původně se jednalo — již od roku 1910 — o postavení pouze divadla dřevěného, oproti

dosavadnímu zvětšeného. Rozhodnuto však bylo vystavětí divadlo zcela nové. Bude to vlastně opět divadlo v přírodě, avšak pod ním budou vyklenuty rozsáhlé prostory, rekvisitárny. Příslušné dekorace budou vytažovány z podzemí na jeviště. Do roku 1930 bude nové divadlo hotovo. Bude majetkem obecním a jeho hlediště bude pomoci železné konstrukce zvětšeno oproti dosavadnímu o 4200 sedadel. Mista k stání úplně zmizí a nad celým hledištěm bude zřízena skleněná střecha. Zkoušky na nové pašiové hry začnou již letos na podzim. Až dosud bylo již vybráno na 450 účinkujících. Znovuzřízení divadla bude státí celkem 700.000 marek.

Sovětská vláda uzavírá kostely a synagogy. Sovětská vláda schválila nařízení, kterým známý chrám Alexandra Něvského v Moskvě bude změněn v biograf. Také ukrajinské sověty vystupují proti kostelům. Tak se oznamuje z Charkova, že ústřední výkonný výbor ukrajinský nařídil, aby v kraji kijevském a nikolajevském bylo zrušeno celkem 10 modliteben různých vyznání, dále několik kostelů, klášterů a synagog. V těchto budovách budou rovněž většinou zřízeny biografy.

K 1400 výročí sv. Benedikta. Za předsednictví ministra vyučování Fedele a účasti kard. Maffii utvořilo se v Římě národní komité, které má konati přípravy k náležitému oslavení 1400 výročí sv. Benedikta a jeho řádu. Také řada vlivných fašistických osobností obrátila se s prosbou na církevní autoritu, aby v den oslavy sv. Benedikta v jeho klášteře Monte Casino byl tento světec prohlášen za patrona fašistických organizací. Pochybujeme, že sv. Otec této prosbě tak jednoduše vyhoví.

Velké privilegium. Biskup francouzské diecese v Perpignan oznámil svému kněžstvu, že sv. Otec Pius XI., vzhledem k velkému nedostatku kněžstva na venkově těm kněžím, kteří obstarávají duchovní správu v několika

od sebe odlehlých farnostech a v neděli 3 mše sv. mají sloužit, vzhledem k tomu, aby na zdraví příliš netrpěli, dovolil, aby mezi 2. a 3. mší sv. mohli něco pít, a jestli od 2. k 3. chrámu je cesta obtížná, malé posílení (ale nikoli jídla) mohli přijít. Biskup očekává, že věřící dovedou tuto mimořádnou laskavost sv. Otce náležitě ocenit a tím horlivěji svým náboženským povinnostem vždy dostojí.

Dílo světové katolické charity. V rámci mezinárodní péče o blaho člověka zaujímá nejprůběžnější místo katolická charita. Podle pečlivé statistiky, v poslední době sestavené, vydrží světová katolická charita: 15.700 ústavů, pečujících o zdraví lidské, s 752.000 lůžky a 135 ošetřovatelů nebo ošetřovatelek; 13.400 ústavů výchovatele s 668 tisíci 600 lůžky a 70.600 vychovatelů. 96.300 útulků, jeslí atd., které denně navštěvuje 2,389.600 osob. 140.000 poraden, kanceláří nerjádnějšího druhu atd. Dohromady 265.400 institucí s 1,420.000 lůžky. V katolické charitě je číno z povolání 502.700 sil, z toho 350.700 klášterních sester a 320.000 řádových bratří. Katolíků, křesťanů zúčastňují charitativní práce dobrovolně, z lásky a milosrdenství, bylo napočítáno 6,650.000. Kdybychom chtěli veškeru blahodárnou činnost katolické charity vyjádřit peněžními obnosy, k jakým závratným sumám bychom došli! Počítejme, že udržování jednoho lůžka stojí ročně pouze 2400 Kč. Vyjde vám závratná cifra 3 miliard 408 milionů Kč. Ale tento obnos byste mohli směle zdvojnásobit. Takže světová charita obětuje ke zmírnění bídy lidské ročně skoro 7 miliard Kč. To jsou povětšinou samé milodary, velmi často groše vdoviny... Kolik zásluh před Bohem shromáždí si ti, kdož v katolické charitě nezištně, nesobecky, anonymně pracují, ví pouze Vševedoucí!

Jovita Fuentes z ostrovů filipinských je operní pěvkyně císařské opery v Tokiu. Zná ji téměř celý svět. Okouz-

lila jej svým zpěvem a talentem, který proměnil hrdlo její v sídlo slavičky. Zpívala v Praze, před tím ve Španělsku, Itálii, Německu — no a kde chcete. Všude ji znají, tu malinkou postavíčku drobnou (měří 1 m 35 cm výšky, váží přes 40 kg), kterou Bůh obdaril neskonalemi dary umění. Hraje celým tělem i očima. Nenajdete tolik něhy v lidských očích, jako v očích této dívky z exotické země japonské. Malá Japonka okouzluje věru svět všude, kam přijde. Je nejen převýbornou zpěvačkou, ale i skvělou herečkou a výtečnou pianistkou. Její garderoba skládající se z japonských kimono, má cenu nejméně 10.000 dolarů. Malá Fuentes, miláček uměleckého světa, je přísnou katolíčkou. Na nočním stolku jejího bytu v hotelu Šroubek v Praze ležela modlitební knížka a v rámečku Matka Boží. Ta ji chrání, vede, učí... Malá Fuentes nikdy nevkročí na podium divadelní nebo koncertní, aby zbožně nepoznamenala se křížem, a aby stělnou modlitbičkou nezalétla tam v nadhvězdnou výši. V Praze došla ohromného vítězství. Po koncertě byli by jí samou láskou na koncertním podiu umačkali.

Dražší nad poklady. Bohatý Američan J. W. Minford, cukrovník, zanechal po sobě na 2 miliony s určením, aby se tato suma rozdělila stejně mezi jeho děti s předpokladem, že žádné z nich nevstoupí do nějaké řehole. Přes to vstoupila jedna z jeho dcer Grace Minfordová do kláštera dominikánek a pohrdla, přes celý rok trvajících přemlouvání se strany příbuzných, 500.000 dolary.

Katolíci ve Švédsku. V zemi, dříve úplně katolické, je dnes katolíků hrstka; z celkového počtu obyvatel, skoro 6 mil., pouze 3424. Katolických misijních stanic je celkem 8, škol 5, kněží 16. Tři nové kostely se právě staví a sice v Oerebro k počtě sv. Eskila, prvního bisk. v Straengnaes, v Helsingborgu k počtě sv. Klementa a Norrköppingu k počtě sv. Brigity. Obrození katolicismu postupuje i zde

přes 'veškerá omezení náboženské svobody.

Pius XI. o významu tisku. Papež Pius XI. přijal před několika dny na 1000 členů římského odboru katolické mládeže italské. Při té příležitosti zmínil se papež o významu tisku a pravil: „Tisk jest za našich dnů jednou z nejmocnějších sil, poněvadž může býti nejosudnější a nejobrodivnější mocí života světa, ba církve samé. Dobře proto činíte, že v té věci snažíte se prospěti. Nikdy nevykonáte dosti pro rozšíření katolického tisku. Kdybyste však neučinili nic více, než

že dobrý tisk rozšiřujete, již tím konáte dílo svaté. Až dospějete v muže, budete moci konati více, snad z lásky k našemu Spasiteli se můžete státi i přispívatelem katolického tisku.“

Poděkování.

Z. Polné. S pokornou vděčností plním svůj slib a vzdávám dětině nejrůznější a tisícíceré díky Božskému Srdci Páně, Panně Marii Svatohorské, sv. Josefu a sv. Antonínu Paduánskému za vyslyšení a uzdravení z těžké nemoci nohou a prosím o další pomoc.
C.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a z a r o z k v ě t m r a v n o s t i, k ř e s ť. z á p o r u a o b r á c e n í I n d ů a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pěstovat všude mravnost.

Úmysl v prosinci 1928: **Ab y k ř e s t a n é n a v ý c h o d ě v r á t i l i s e d o c í r k v e ř í m s k o - k a t o l i c k é.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Rozkvět počestnosti a křesťanského sebezáporu. (Hlavní úmysl.) — Requiem. (Báseň). — Na misijní cestě. — Bude zima. (Báseň). — Odevzdanost do vůle Boží. — Na Vše Svaté. (Báseň). — Ke svátku Všech Svatých. — Sv. Kateřina, mučnice Páně. (Obrázek). Svatý Martin. (Báseň). — Obrázky z katolických misí. — U hrobu. (Báseň). — Píseň o svatě Hedvěce. (Báseň). — Různé zprávy. — „Odpočínutí věčné . . .“ (Obrázek). — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Ludvík Kučka.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXII.

BRNO, 1. PROSINEC 1928.

ČÍSLO 12.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Sjednocení církve východní s římskou.

(Hlavní úmysl.)

Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, praví sv. apoštol Pavel, háje jednotu církve. Jen apoštolu Petrovi řekl Pán Ježíš: Ty jsi Petr, t. j. skála a na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné ji nepřemohou. Jen apoštolům a jejich pravým nástupcům pravil božský Mistr: „Kdo vás slyší, mne slyší.“ Jedna je církev pravou církví, ta, kterou Ježíš Kristus založil, které Ducha sv. seslal, které svou pomoc přislíbil až do skonání světa. Během času povstaly různé bludy, jimiž lidé zaslepení odvraceli se od pravé církve. Jedni z nich se zase vrátili, jiní ve bludech vytrvali. Než církev sv. neuchýlila se nikdy od pravdy zjevené a hájila ji proti všelikým bludům a vždy pravda zvítězila. Nadešla však doba, kdy se církev východní řecká, pravoslavná, odtrhla od pravé církve římské. Příčinou byla řevnivost města Cařihradu proti Římu. Patriarcha cařihradský Fotius chtěl být papežem, nejvyšší hlavou celé církve. Byl pak podporován ve své snaze císaři východními a tudíž strhl s sebou duchovenstvo a lid do rozkolu, který bohužel trvá dosud. Do rozkolu toho stržen téměř celý východ: Rusko, Řecko, Bulharsko, Srbsko. Staly se pokusy,

jak od církve římské tak od církve východní ke sjednocení obou, ale vždy bez výsledku. Již od let osmdesátých předešlého století pracuje se ke sjednocení obou církví, ale dosud bez výsledku. Co je toho příčinou? Předně Rusko bylo nepřístupno katolickým kněžím; car byl nejvyšší hlavou církevní. Biskupové a kněžstvo byli otroky carovy vůle a nesměli míti ne společného s katolíky a s Římem. V Řecku je to jakási řevnivost proti papeži, a hlavně neznalost katolického učení a veliká nedůvěra k nám katolíkům. Další příčinou je zastaralá nenávisť proti nám katolíkům a hlavně proti papeži. Obvyčejný lid za to nemůže, ale jeho vůdcové. Čeho je třeba ke sblížení obou církví? Oboplného poznání, vzájemné lásky a snášlivosti, poučování, trpělivosti a vroucí modlitby za sjednocení východu se západem v jednu církev pravou, římsko-katolickou. Dějí se pokusy při sjezdech unionistických na Velehradě. Sjezdy ty pořádá Apoštolát sv. Cyrilla a Metodě. Bývají na sjezdy pozváni duchovní i laikové z pravoslavi i naši biskupové a učenci. Na sjezdech bývají přednášeny řeči poučné z obou stran, směřující ku porozumění a k návratu roz-

kolníků do pravého ovčince Kristova. Urovnává se cesta ke sblížení se obou církví. Hlavně nyní panující sv. Otec Pius XI. usiluje o toto sjednocení nejen svými okružními listy, ale též hmotnou podporou hladovějícím Rusům, jichž tisíce zachránil od smrti hladem.

Pomáhejme sv. Otci modlitbou za sjednocení Slovanů v církvi římskokatolické, aby všichni jedno byli a byl jeden ovčinec a jeden pastýř. Nejsv. Srdce Ježíšovo, smiluj se nade všemi, kteří od církve Tvé se odloučili, aby se zase do ní vrátili!

Anna Maria:

K MIKULÁŠI.

Svatý dobrý Mikuláši,
vítáme tě zase k nám,
že jsi zase s nebe přišel,
mezi hříšné lidi sám.

Přinesl jsi mnoho darů,
jež nám dnes tu podáváš,
a nežli nás opustíš zas,
rukou svou nám požehnáš.

Děkujem ti za ty dary,
z plna srdce děkujem,
hodnými a poslušnými
vždycky být ti slibujem.

A až jednou na věčnosti
budeme před Bohem stát,
chtěj se za nás. muži svatý,
chtěj se za nás přimlouvát.

By nás Pán Bůh nezavrhl,
u Krista se přimlouvej,
a kdo lásky potřebuje,
tomu ve světě ji dej!

Božské Dítě, předmět víry, naděje a lásky.

Jarolím St. Pavlík.

Dlouhý zimní čas byl by velmi nudný a pochmurný, kdybychom byli pohany a ne křesťany. Ale tak slavíme jako křesťané právě zimního času celou řadu krásných svátků, které se jako pěkný věnec soustřeďují kolem Nového roku. Nejlíbeznější, nejpěknější a nejradostnější je Boží Hod vánoční. Krásným je pro své noční služby Boží, tři mše svaté, velké osvětlení, pastorální hudbu a vánoční písně či koledy. Je krásným nejen v kostele, ale i v domácím příbytku, kde jesličky a vánoční stromek naplňují světlici zvláštním kouzlem. Radost a ples panuje v ro-

dinném kruhu; děti jásají a dorostlí zapominají na svůj denní kříž, na své práce, útrapy a starosti a radují se spolu.

S pastýři a mudrci navštívme v duchu jeskyni betlemskou. Tam leží dítě, jehož narození tak zasáhlo do dějin lidského pokolení, že se zavedl nový letopočet, a roky se čítají ne od založení města Říma, ale od narození toho dítěte, a i oni, kteří v Krista nevěří, musí se fídit podle toho letopočtu. Toto dítě bylo pro tehdejší lid a je i pro nás zkouškou víry, naděje a lásky. Dobře tomu, kdo v té zkoušce obstojí, kdo to dítě

v jeslech ležících za Vykupitele a Syna Božího považuje, od něho spásu očekává a jemu je nakloněn.

Ježíšek v jeslích ležící byl pro své současníky zkušebním kamenem v í r y. Byl Synem Božím a měl i za takového býti uznán. Než tajemství nejsvětější Trojice nebylo ve Starém zákoně dosud jasně dosti zjeveno, nýbrž jen naznačeno. Židé věřili v Boha Otce; ale že by měl i Syna, to bylo většině jich něco zcela nového. Kdo se však vyznal v Písmě svatém, musil již zpredu věděti, že Bůh Otec má Syna, poněvadž se o něm v Písmě mluví. Tak na příklad v žalmech: Hospodin děl ke mně: Ty jsi můj Syn, dnes zplodil jsem tebe.

Že Vykupitel bude sám Bůh, mohli věděti z proroka Isaiáše: Bůh sám přijde a spasí vás; tenkrát se otevrou oči slepých a uši hluchých.

Mělo by to chudobně, slabě, bezmocně, na péči rodičů poukázané dítě býti Bohem, který je přece duchová bytost? Pyšní farizeové a zákoníci nechtěli tomu ani tenkrát věřiti, když to dítě už dorostlo a konalo velké zázraky. Než pokorní a opravdu zbožní tomu věří. Věří tomu nejblahoslavenější a panenská matka Maria, už tehdaž tomu věřila, jak jí anděl zvěstoval poselství, že počne Syna Božího. Věří to i svatý Josef. Věří to i dobří pastýřové; nedbají, že našli to dítě v největší chudobě, ve stáji a v jeslech. Věří i Simeon a Anna a vypravují to dále druhým; věří i mudrci od východu a obětují Ježíškovi kadidlo, poukazující tím na jeho Božství.

I my věříme, že Ježíšek v jesličkách je Synem Božím. Kéž by Bůh židy osvitil, mohamedány, pohany a všechny nevěrce, aby poznali blud svůj a přidružili se k nám ve víře v nejsvětější Trojici. Děkujme jí za všechna dobrodíní, jež nám svátky vánoční připomínají: Bohu Otci, že seslal na svět Syna svého, aby nás zachránil; Bohu Synu za jeho ochotu,

státi se člověkem a jako člověk za nás trpěti; Bohu Duchu svatému, jenž v lůně blahoslavené Panny tělo pro Syna Božího vytvořil.

Novorozené Dítě v betlemském stáji bylo pro současníky zkouškou n a d ě j e. Bůh hleděl v národě israelském uchovati naději v příštího Vykupitele zaslíbeními, která dal patriarchům, a proroctvími proroků. Ille, jakého Mesiáše nebo Vykupitele očekávali židé? Pozemského, mocného krále, jenž měl židy osvoboditi od nadvlády římské a židovský stát znovu zříditi. Zdaž-li má býti to chudé dítě ve chlévě tím novým králem? Má sice býti v Betlemě narozen, ale v také chudobě a slabosti? Pyšní židé nevěří, že se Vykupitel nebude starati o pozemskou říši, ale že založí říši duchovní; že nevysvobodí židy od vlády Římanů, ale od otroctví satanova, od hřichu, a že vůbec nejen židy, nýbrž všechno lidstvo vysvobodí. Než pokorní věří, že Dítě novorozené vysvobodí lidstvo od hřichu, jakž to byl anděl svatému Josefu zvěstoval; všichni, kteří přijdou k Ježíškovi, očekávají od něho věčnou spásu. Učinil spásu v domě Davidově, pěl Zachariáš; Simeon opět Dítě jako světlo k osvícení pohanů a k slávě lidu israelského. Později pravil předchůdce Páně, poukázav na Krista: Ejhle, beránek Boží, jenž snímá hříchy světa!

I my máme doufati, že nás Ježíš spasí, budeme-li jeho příkázání zachovávali a prostředků spasitelných, jež nám nabízí, používati. Mnozí si myslí, že ve vysvobození od politické nadvlády leží hlaho lidstva. Nikoli, nýbrž v osvobození od hříchů, od zlých návyků, od tyranie ďablovy, od pekla leží naše spása, naše blaho. Děkujme Pánu Ježíši, že nás zachránil od věčného zatracení, a prosíme jej, aby dílo záchranné na nás dokončil.

Dítě v Betlemě narozené bylo pro své současníky i zkušebním kamenem I á s k y. Maria a Josef přišli do

Betlema, ale všude byli odmrštěni; na dítě, jež se mělo narodit, nevzal nikdo ohled; srdce Betlemitanů bylo ledové a tvrdé. Herodes nenáviděl dítě to, aniž je byl viděl, a hleděl je usmrtili. A později, až dorostlo, bylo předmětem nenávisti vznešených židů. — Jinak byli i takoví, kteří je milovali a důkazy své lásky podávali: matka panenská, která byla šťastna, že je mohla na své srdce tisknouti a jemu službu prokazovati; Josef, jenž jako dobrý otec oň se staral a je opatroval; pastýřové, kteří je s největším spěchem vyhledali a svatou rodinu v její chudobě podporovali; Simeon a Anna, kteří je s radostí berou na své lokty; mudrci, kteří tak dalekou a obtížnou cestu k němu konají a dary jemu obětují; Egypťané, kteří mu přibýtek poskytují.

My chceme malého Ježíška též z celého srdce milovati, ve chrámu Páně jej rádi navštěvovati, s ním se na modlitbách baviti, jemu v osobě chudého lásku a dobrodiní prokazovati; neboť víme, že cokoliv jsme nejne-

patrnějšímu z bratrů či bližních svých učinili, jemu jsme vlastně učinili.

Betlemské Dítě je i pro nás zkouškou víry, naděje a lásky, a sice ve velebné Svátosti. Tu též nevidíme jeho božské přirozenosti, ba ani jeho lidské; jenom malou hostii, nepatrnou způsobu chleba. Ježíš chce však, abychom věřili jeho slovům: Já jsem chléb živý, který s nebe sestoupil; tělo mé je vpravdě pokrmem a krev má vpravdě jest nápojem. Totot jest tělo mé, totot jest krev má. Blahoslavení, kdož nevidí a přece věří.

Pán Bůh zkouší i naši naději, stavě nám svatou Eucharistii před oči jako podporu nadpřirozeného a věčného života; skrze její požívání dosáhneme věčné blaženosti. Bůh zkouší i naši lásku. Kdo rád velebnou Svátost navštěvuje a přijímá, ukazuje, že Ježíše miluje. Osvědčme se tedy v této zkoušce, budme pevní ve víře, naději a lásce, abychom si zasloužili Ježíše v nebi i tak spatřiti, jak vypadal jako dítě.

Anna Maria:

A Ž K N Á M P Ř I J D E . . .

Až k nám přijde chvíle svatá
a s ní Boží Dítě,
bude duše zaujatá,
že zde, Kriste, zří Tě.

Že Tvé srdce láskou vzplane
tak, jak kdysi vzplálo,
když na světě mezi lidmi
se zde nalézalo.

Že jsi učil milovati
a vše dobré konat,
za to musil jsi pak smrti,
potupnou tak skonat.

Leč smrt Tvoje, Kriste drahý,
vykoupením byla
pro nás hříšné syny světa,
by nás vykoupila.

Za to Tebe milovati
chce mé srdce, duše,
s láskou k Tobě, Kriste drahý,
v modlitbě své kluše.

Prosí Tě, bys všemu lidstvu,
dal své požehnání,
a s tou prosbou k jeslím Tvojím
hlavu níže sklání.

Svátek Mládátek.

Úvaha. Podle dra. Em. Veitha podává Ign. Zháněl.

Těžko popsati krásu na jaře kvetoucího stromu. Je-li však příliš časně z jara, mísi se do této radosti obava, zda nepijde nevitáný mráz a nezničí téměř přímo rajske krásy? Takovým květům lze srovnati nevinná bellemská Děťátka. Sv. Augustin píše: „Právem je nazýváme květy mučovníků, neboť zničil je jako první květy, které vyplyskly na stromu cirkve ještě v době zimní nevěry mráz pronásledování.“ Rozkvetly a byly zničeny v téže době, kdy vykvetla na kmeni Davidově ratolest, kdy se zrodil Ježíš Kristus. Jak podivuhodně jest smrt těchto Nevinňátek spojena s životem božského dítěte, které přineslo život na svět. Kolik otázek namane se nám! Dítě zrozené v Betlemě jest jednorozený Syn Boží, je v něm moc a síla Boží a přece utíká před Herodem, a to pod zdánlivě chatrnou ochranou svého pěstouna sv. Josefa! Proč utekli právě do Egypta, kde kromě břehu řeky Nilu všude samá pustina a neúroda, kde vládne tma nevěry, pověry, kde bydlí nepřátelé Israele? Proč Ježíš, který se zrodil, aby svět skrze něho živ byl, dovolil, aby ihned v jeho mládí pro něho zhynulo tolik nevinných obětí? Vždyť umíraje na kříži, nedovolil, aby někdo zhynul, řka: „Hledáte-li mne, tedy nechte těchto, ať odejdou.“ Jan 18. 8. Tu však umírá pro něho velký počet nevinných dítek, které vraždí ukrutní vrazi při nesmírném pláči matek. Což nemohl utéci před ukrutným Herodem, aniž vydal smrti tolik nevinných obětí?

Ú t ě k. Vojevůdce Josue vyslal proti městu Haje pět tisíc vojinů a položil je v zálohu, kdežto všechno ostatní vojsko v čele s ním bylo sešikováno před městem. Když vytrhl král Haje z města proti sešikovanému vojsku, nevěděl, že je v zádech

záloha. Josue se dal s vojskem na zdánlivý ústup k poušti, jakoby se bál. Nepřítel se hnal za ním. Nikdo nezůstal v městě, všichni se hnali za nepřitelem. Tu vtrhla do města záloha, zmocnila se ho a zapálila je. Což vida Josue, kázal svým se obrátiti na nepřitele, který nemohl zpět a byl docela zničen. Josue 8, 1—29. Otázka útěku Ježíšova do Egypta tuto zodpověděna: Zdánlivě utíkal, aby byl později tím více vyvýšen, oslaven, zveleben. Když přitáhl perský král Darius s milionem vojáků, postavil se mu oproti Alexander. Jeden z jeho vůdců radil, aby přepadl Daria v noci, kdy možno snadněji zvítěziti než za dne. Tu odvětil král Alexander: „Nechci ukrásti vítězství, ale čestně za dne bojovati.“ Podobně lze říci o Ježíšovi: Nechtěl zemřít v noci, v temnotě mládí, kdy byl naprosto neznám, ukryt, chtěl provésti boj světla se tmou, proti nepříteli lidského pokolení za dne, veřejně, na hoře Kalvarii. Protože přišel Ježíš především na svět, aby vykoupil lidské pokolení svou smrtí na kříži, nemohl tak učiniti v dětství svém. Kdo by nás byl vyučil pravdám o Bohu ve třech osobách, o usmíření lidí s Bohem, o jistotě z mrtvých vstání? Kdo by byl ukázal cestu pravdy, udělil nám prostředky ku spáse, naučil nás modlitbě, povzbudil ke ctnosti? Proto praví sv. Petr Zlatoústý: „Kdyby se byl vydal Ježíš na smrt ve svém dětství, byl by také zároveň usmrtil všechnu naši spásu.“ Zrovna jako se pro nás narodil, pro nás zemřel, rovněž utekl pro naši spásu.

Do Egypta. Nemohl se Ježíš jinak uchrániti před ukrutností Herodovou, jako útekem do Egypta? „Mezi své přišel a svoji ho nepřijali.“ Nebyl-liž celý život našeho milého Spasitele ustavičným cestováním, stě-

hováním? Jeho matka ubírala se již před jeho narozením z Nazaretu do Betlema. Když mu bylo čtyřicet dní, zanesli ho do chrámu. Nedlouho potom byl zahnán Herodem z vlasti a utekl do Egypta. Vrátil se. Stár třicet let, vystoupil veřejně jako Učitel a Vykupitel, byl v poušti, Gerasenští vypudili ho z města, Samaritáni zavřeli brány před ním, všecko jeho veřejné tříleté působení bylo ustavičně cestování z města do města.

Když se zrodil, nebylo pro něho místa v městě Betlemě, byl vychován v cizině. Neměl než co mu uštědřili dobromyslní lidé, žil se svými učeníky z almužny. Židovští kněží, fariseové a jiní nepřátelé jako hladovi psi štěkali na něho jako na cizince. Není se tedy čemu diviti, že zvolil si Ježíš tento potulný život, což viděl v duchu již Jeremiáš, když volá: „Naděje Israelcova, Spasiteli jeho v čas tísně, proč chceš býti jak cizinec v zemi, jako pcečný, který se stavi jen na noc. Proč chceš býti jako tulák?“ (Jer. 14, 8.) Ježíš byl mezi svými cizincem svým nebeským, nadpřirozeným původem, svým postavením mezi lidmi, jako jediný svatý, jediný spravedlivý. Chtěl nám zároveň ukázati, že není země naší pravou vlastí, že jsme zde cizinci, kteří hledají a čekají na svou pravou vlast, na nebe.

Což aby se stalo, nutno věděti, co jest právě dobro života, rozeznávají pravdu od lži. Zda nemohl přijíti rozkaz, aby Josef utekl do země, z níž přišli svatí tři králové, kde by byli dítě s jásetem a radostí přijali? Proč šel do země, kde byl nedostatek, chudoba, tma nevěry? Chudobu zvolil si Ježíš, aby ukázal, že není hanbou, že lépe býti vychován v prostotě, jednoduchosti, obtížích, než v pohodlí a nadhytku. Ve starověku dal kdosi filosofovi jménem Zeno svého hochu na vychování. Když po letech přišel domů, tážal se ho otec: Čemu ses, naučil? Odvětil jiných: Ukáži! Otec rozlezen touto na oko drsnou odpovědí, domnívaje se, že nadarmo vy-

dal tolik peněz, bušil do něho, až nemohl. Jiných mlčky vše snášel. Brzy na to opět dorážel otec na syna s otázkou, dokaž, čemu ses naučil? Po mnohých domluvách odvětil syn: Naučil jsem se hněv otce svého trpělivě snášeti!

Špatně vychované, rozmazlené děti, jimž se vše dovolí, jednají naopak, trápí rodiče a žádají, aby mlčeli. Náš Pán a Mistr vyvolil chudou, nevládnou zemi, aby v ní ztrávil svůj nejútlejší věk. Tu se naučil, k čemu pobádal již Jeremiáš; řka: „Dobře jest muži, nese-li jařmo od svéhe mládí.“ (Pl. Jer. 3, 27.) Po lidsku řečeno: Tu v cizí zemi naučil se dítě Ježíš mlčeti, trpěti. Žil v zemi, v níž žili praotcové Abraham, Isák, Jakub. Tam vzdělal se pod krutým jařmem lid, z něhož jako člověk byl zplozen Ježíš Kristus. Z Egypta odešli židé, osvobozeni krvi beránka velikonočního, jenž byl předznamením Ježíše. Vedli lid Mojžíš. Aron a Josue, zákonodárce, velekněz a vůdce, kteréžto hodnosti v sobě spojoval Ježíš, tito tři byli jeho předobrazy, proto také čteme ve Starém Zákoně proroctví: „Ze země Egyptské povolal jsem syna svého.“

S m r t M l á d á t e k. Svou přítomností posvětil Ježíš zemi, v níž vládlo pohanství v nejpříšernějších formách, kde byla naprostá nevěra, že stala se později vlastí svatých, kde žili svatí poustevníci Antonín, Pavel, Pachomius, Athanáš, kde povstali obce, města poustevníků, na př. opat Serapion vládl desititisieům mnichů. V mládí pronásledoval Spasitele Herodes, v dospělém věku měl nejkrutější nepřátele členy synagogy. Nástrahám Herodovým vyhnul útekem do Egypta, úkladům synagogy ušel svým zmrtvýchvstáním a rozšířením své církve mezi pohany. Když toužila synagoga po jeho smrti, dal sám sebe v obět; když ho pronásledoval Herodes, padla jako obět Nevinátka. Doutnající dřevo nebo uhlí se rozptá, čím více se do něho ryje, štára, fouká. Podobně přišel Spasitel, aby roz-

nitil oheň na zemi a chce, aby hořel. Tim, že Herodes kázal zabítí dělátko do dvou let, roznitil do široka plamen ohně; pověst o vraždě roznesla se daleko široko, čímž vnikla také do světa zmínka o narození Spasitelově, o němž se zmiňují i pohanští spisovatelé.

Spravedlnost Boží trestala rodiče, kteří nepřijali Marie a sv. Josefa do svých domů, kteří udali krvežiznivému králi, že se u nich narodil Spasitel.

Be tlemští viděli mudree, kteří přišli z dalekých zemí východních, aby se poklonili novému zrozenému králi, sami se mu však nepoklonili. Zasloužili tedy trest; stihl je v jejich dětech. Děti odnesli trest rodičů, což dopustila Boží láska a shovívavost. Herodes nijak dětem neškodil. Byly zrozeny z pohanů, z bezbožných rodičů, nebo jinak hříšných. Byli by křičeli s jinými při jeho ukřižování „Ukřižuj ho, krev jeho přejdi na nás a naše děti!“ Mt. 27, 22. 25. Byli by vinní smrti tohoto spravedlivého. Mohli z nich býti největší lakomci, chlípníci, nevěrci. Sv. Augustin píše: „Nikdy nemohl Herodes tak prospěti těmto dětem svou přízní, jako jim prospěl svou ukrutností.“ Byli povražďeni z nenávisti ke Kristu, proto položili život jako mučedníci za Krista, svým křestem krve byli očištěni

od hříchu prvotního, spojili korunu mučednictví s křtinnou nevinností.

Herodes byl velký ukrutník. Již dříve kázal odstraniti svou manželku Mariamne, svého tehána Hyrkana, a v době vraždy Mláďátek kázal popravití též svého třetího syna Antipatra. Netěšil se však ze své vlády, již tolika nefestmi hleděl upevniti. V době velikonoční, když čítal Ježíš dvě leta, byl zastížen ne jednou, ale několika nemocemi zároveň. Pět dní po smrti Mláďátek a po zardousení svého syna, sám vydechl. Z jeho synů nebyl žádný samostatným vladařem, ale vládcem a otrokem z milosti Řimanů.

Herodes a jeho podlé jednání vybízí nás varovati se vši samolásky a převrácené moudrosti lidské, nehledati falešné slávy a přebytku. Podivujme se Boží moudrosti, že obrátila vraždu Mláďátek v jejich oslavu. Cesty Prozřetelnosti Boží nejsou nám jasny, nutno se jim podivovati. Z útěku do Egypta učme se cítiti co nejvroucněji ochránce a pěstouna Ježíšova, svatého Josefa. Jak trpělivě snášela všechny trpké zkoušky svatá Panna, Matka našeho Spasitele! Jak podivuhodná jest pokora božského dítěte, že snášel tak příkladně všechny obtíže chudoby, nedostatku, což by mělo upevniti v nás k němu lásku, trvajici až do našeho posledního vydechnutí. Amen.

A. M. Kadlčáková:

VÁNOCE.

Vánoce již přišly zpátky,
oživly zas naše chatky;
všude radost, všude ples,
září město, tichá ves.

Vánoce již přišly zpátky,
starost mají otci, matky;
nakoupiti dárků jen,
nežli přijde Štědrý den.

A když vzplane strom zas milý,
radostno všem je v tu chvíli;
neboť jsou tu vánoce,
přišly zpět zas po roce.

A s nimi jde štěstí, radost,
žádný bol a žádná starost;
vánoce má každý rád,
ať je starý nebo mlád.

Anna Maria:

VÁNOČNÍ STROMEK.

Vítám tě, stromečku,
vítám tě zase,
po roce v chatu k nám
přišel's v své krásě.

Stříbra a zlata máš
na sobě hojnost,
ach, až tě rozžeme,
to bude radost!

A až se sejdem,
s otcem a matí,
radost nám srdečka
i duši schvátí.

Po roce všichni se
u tebe sejdem,
a pak zas k jesličkám
k Ježíšku vejdem.

Díky své vzdáme mu
za jeho lásku,
o jeho zrození
zapějeme vzkazku.

Vánoce, vánoce,
stromečku milý,
dopřej, by celý rok
šťastní jsme byli!

Járolim St. Pavlík:

PASTÝŘSKÁ.

Pojďme, bratři, do Betlema,
Mesiáše vyhledat;
vemte dary; kdo nic nemá,
aspoň poctu musí vzdát
nebeskému pacholiku;
píseň chvály, píseň diků
musíme mu zazpívat.

Jaká to vám byla krása,
již jsme zřeli na nebi!
Dosud slyším, jak tam jása
a jak Boha velebí
stkvělý zastup cherubinů:
Bůh se zrodil z Panny klinu!
To se dábel zašklebí!

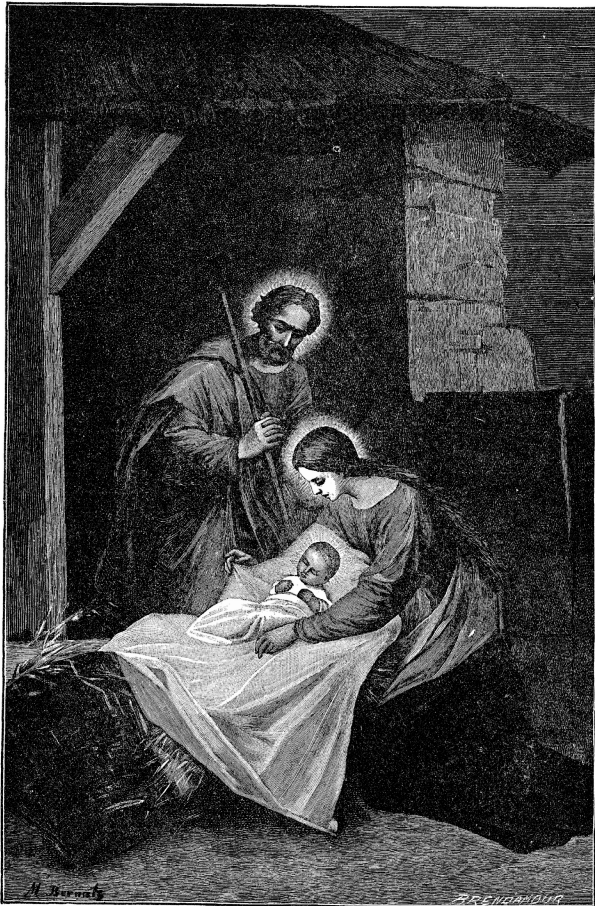
Naše ovce na salaši
opatruj teď Pán Bůh sám.
Pojďme ruče, milí braši;
Vidíte to světlo tam?
Tam my jistě Božské dítě
nalezneme . . . Pojďme hbitě,
já tu chyši dobře znám.

Ono leží tady bidně,
ale to nic nedělá;
zakoušíme očividně
pravdu zvěsti anděla.
Vejdeme jeň v tyto hradby
pokorně a s úctou, jak by
do našeho kostela.

V jeslích v plenyky zavinutý
leží tady Boží Syn;
na sebe vzal osud krutý,
by nás zbavil hříchů vin.
Svítá světu doba nová,
poklad drahocenný chová,
s nebe daný, země klín.

Vítáme tě, Mesiáši,
vítáme tě s radostí;
teď nás z moci satanáše
tvoje láska vyproští.
Přijmi od nás lásky zlato,
srdce naše, dej nám za to
hojně svojich milostí!

Narození Páně.

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Jak kouzelníci pomáhají rozšiřovati křesťanství.

„Kdo luk příliš napíná, zlomí ho.“ Pravdivostí tohoto přísloví zakusil už mnohý člověk, jenž mermomoci chtěl svou vůli prosaditi. Také velký a mocný čaroděj v osadě Asahun v západní Africe, jenž po mnoho let obyvatele řečené osady ve stálém strachu udržoval, pozhylnedávno pro své bezohledné jednání svého obávaného vlivu.

Třeba připomenouti, že tak řečení kouzelníci mezi pohanskými černochy v Africe měli dříve a mají častěji podnes velkou moc. Pomocí bůžků tak zvaných fetišů ovládají ubohý lid a z něho pro sebe těží a bohatnou. V osadách Evropanů byla sice jejich řádění učiněna přítrž, ale v odlehlých krajinách, kam moc úradů málo jenom sahá, řádi podnes. Následující obrázek nás o tom poučí.

Před několika roky otevřeli katolíci misijní ve zmiňené osadě školu. Místní pohlavár, horlivý v křesťan, jejich snahu účinně podporoval, takže do školy značný počet chlapců i děvčat docházel. Z toho měli kouzelníci ovšem pramálo radosti. Neboť jestliže v křesťanské škole žáků stále přibývalo, pak počet jejich přívrženců touze měrou rok od roku se menšil. Aby tomu předešli, použili starého osvědčeného prostředku.

Z myslí obyvatelů nevymizel totiž podnes ještě strach před ďábelskými kejklemi vrchního kouzelníka. Nebylo s jeho strany třeba, než pohrozili jim, že propadnou smrti, anebo že je potká velké neštěstí, a účinek hrozby brzy se dostavil. Proto sotvaže zazněl hlas zvonu s naší misijní budovy, svolávají buďto mládež do školy nebo dospělě na křesťanské cvičení, ozval se z blízké chaty kouzelníkovy třeskot kouzelného bubnu a kdekdo

spěchal za zvuky bubnu k obydlí vrchního čaroděje. Marně namáhal se náš učitel křesťanské školy, aby aspoň mládež ve škole udržel. Jako na povel pádila většina obyvatelů ke zmiňené chatě, aby předešli domnělému, jim hroziícímu neštěstí.

Proti tomuto zámyslnému rušení školního vyučování ohradil se náš učitel nejprve ústně. Když to však nic nepomohlo a svolávání mládeže i dospělých kouzelným bubnem denně se opakovalo, přešla učitele trpělivost a v míře ne příliš ružové zasel si osobně na vrchního čaroděje. Sotva však tento učitele zpozoroval, vrhl se s holi v ruce jako podrážděný býk na něho. Ale učitel se nedal. Chopiv se karabáče, přetáhl svého protivníka několikrát tak důkladně, že tento vztekem soptě, rovnou cestou pádlil do města k okresnímu soudu a na učitele podal žalobu. Nejvíce ho hnětlo, že se mu před očima tolika svědků dostalo tak přílehavého výprašku.

Obhajobu učitele převzal jsem já. Nemohl jsem ho sice zachrániti před trestem pěti marek, který mu byl za citelné potrestání kouzelníka uložen, za to však byl tento pro své štvánice na tři měsíce odsouzen do vězení. Toto nedobrovolné posezení ve vládní budově jej poučilo, že přístě musí býti skromnějším. Aby však se přece nějak odškodnil, vzkázal z vězení svým přívržencům, aby v den jeho návratu uspořádali na jeho počest nějakou velkolepou slavnost. Když však onen den nadešel, netroufal si přece bez souhlasu učitelova něco podniknouti. Pokorně prosil učitele, aby zamýšlené slavnosti nebránil. Učitel poslal čaroděje s dopisem ke mně. Ochotně jsem svolil, aby slavnost se konala, ale s podmínkou, slíbi-li, že budoucně školu nechá na pokoji. Slíbil, že tak učiní. A skutečně

po několik let držel slovo, aspoň na oko.

V této době míru a pokoje počet žáků a žákyň ve škole značně se zvýšil a také na křesťanské cvičení docházelo víc a více dospělých, kteří dříve sloužili bůžkům. Rozumí se, že čím více vzrůstal počet žáků ve škole, tím více ubývalo čarodějových přívrženců. To byla pro něho špatná do budoucna vyhlídka. Neboť nebýti početilých ctitelů fetišových, musil čaroděj žítí se prací rukou svých a ne podvodem, ale to mu bylo proti mysli, ježto byl práci už dávno odvykl.

Přemýšlel tedy, co by měl podniknouti, aby ztracené slávy a blahobytu tak těžce postrádaného zase nabyl. Ale co? Dřívějšího pokusu o uspořádání nějaké uvitací nebo jinaké slavnosti opěťovati si netroufal. V tomto případě mohl snadno zase proviníti se proti zemským zákonům a několik měsíců si poseděti za mřížemi. Dost možná, že dlouho přemýšlel. Konečně připadl na myšlenku, přemluvíti staré pohanské osadníky, aby všechny své malé dívky zasvětili fetišům. Kdyby se mu to bylo podařilo, pak měl všecku pozdější mládež ve své moci. Dal tedy prohlásiti, že mocný Tro, t. j. nejvyšší bůžek čili fetiš žádá, aby mu všechny dívky byly zasvěceny; jinak že dětem brzkou smrt, ostatním pak obyvatelům velké neštěstí pošle.

Kdyby toto zasvěcení dítěte fetišům se bylo skutečně stalo, pak měli modloslužebníci na dlouho dobré časy. Za každé totiž dítě, které fetišům se zasvětili, odvádí se slepice, ovce anebo koza a několik lahví pálenky. Na štěstí zdály se tyto oběti mnohým rodičům příliš velkými a proto usnesli se, že své dívky ne bůžkovi Tro, ale raději Bohu křesťanů, jenž

žádných obětí nežadá, dají zasvětiti, t. j. pokřtiti.

Když misionář do osady přišel, přinesli nejsrdnatější z rodičů své dívky, počtem dvacet, se žádostí, aby je pokřtil. Misionář, jenž o piklech kouzelníkových ničeho nevěděl, byl ovšem velmi překvapen a chtěl příčinu tohoto nenadálého obratu zvědětí, ale rodičové věc tajili. Proto jejich prosbu odmítl, ježto pro budoucí křesťanskou výchovu dítek nebylo dostatečné záruky. Když však potom po 14 dnech tytéž děti a kromě nich ještě dvaadvacet nových do školy bylo přivedeno a rodičové ještě snažněji prosili, aby dívky byly pokřtěny, slíbil misionář prosbě vyhovětí, udal-li pravou příčinu tak náhlého obratu. Nyní teprv odvážili se vylíčiti všechny neplechý a podvody vrchního čaroděje a tvrditi, že jeho útlisků jsou již syti a s ním ničeho více mítí nechtějí, ať se stane cokoliv. Misionář dodal jim zmužilosti a připověděl jim svou pomoc. Potom zašel k vrchnímu čaroději, varoval ho, aby nechal lidi na pokoji a zanechal svých štvanic proti křesťanské škole a vůbec proti těm, jižto se chtějí státi křesťany. Podvodník se zavázal, že všeho nepřátelství proti misionářům zanechá, a skutečně choval se od té doby pokojně. Následkem toho dostavili se na křesťanské cvičení mnozi dospělí, obzvláště ženy a dívky, které před tím byly ve stálém strachu před kejklemi podvodníkovými. Nyní už stará škola a starý kostelík všech účastníků křesťanských cvičení a služeb Božích pojmuti nemůže a stavba obou těchto budov nevyhnutelně je potřebna. A až s pomocí Boží a přispění našich dobrodinců bude provedena, pak bohdá i poslední zbytky pohanské pověry a služby ďáblovy navždy zmizi z naší osady.

Anna Maria:

JIŽ SE BLÍŽÍ . . .

Již se blíží chvíle svatá,
narození Páně,
na mysl nám přicházejí
vzpomínky tak mané.

Zda jsme hodni milovati té,
Jezulátko milé,
viděti tě každým rokem
této slavné chvíle.

Století již dvacet je to,
co jsi se nám zrodil,
co jsi mezi lidem hříšným
jako člověk chodil.

Za tvou lásku převelikou
nevděk ti jen dali,
a pak ve své nenávisti
zle tě křížovali.

A když zmiralo tvé tělo
na potupném kříži,
volal's k Bohu, ať odpustí
těm, co ti tak blíží.

Již se blíží chvíle svatá
narození Páně,
proste všichni, ať vás pozve
jednou k nebes bráně . . .

A. M. Kadlčáková:

V SVATÉ NOCI.

V svaté noci nad Betlemem
jasná hvězda vzplála,
a tu cestu svatým králům
k němu ukázala.

Andělé na nebi pěli:
„Pokož lidem v světě,
narozením Krista Pána
radost všem vám vzkvete.“

A my lidé věříme teď
v jeho velkou lásku,
za ní mnozí čest i život
obětují v sázku.

V svaté noci v srdce lidská,
láska Boží vchází,
a tu víra v život věčný
vždycky doprovází.

A. M. Kadlčáková:

VÁNOČNI.

Již se blíží vánoční čas,
přichystáme jesličky,
do pokoje postavíme
vršek smřerku, jedličky.

Zlatem, stříbrem ověsíme
zelený ten stromeček,
a pod něj pro svoje drahé
položíme dáreček.

Pro tatička teplý kožich,
pro matičku prádlo zas,
a náš milý otec s matí,
podělí zas dárky nás.

Různé zprávy.

Lidové misie ve velkém měřítku byly zahájeny ve Vídni ve 110 kostelích. Misie potrvají po dva týdny. Koná je 200 kazatelů-misionářů. Tisíce laických rukou pomáhalo misie připravovat. Desítky tisíců se zúčastňují denně kázání a pobožností. Katolická církev ve Vídni vidí se nucena podniknouti misie v tomto měřítku. Vídeň propadá bezvěří a agitaci k odpadům. V r. 1925 odpadlo k bezvěří 9267 duší, v r. 1926 již 12.242 a v r. 1927 dokonce 28.252. Min. roku bylo na školách 4162 bezkonfes. dětí, letos je jich 6148. Civilních sňatků bylo v jednom roce uzavřeno .2289, v následujícím 2640. Kremací provedeno v roce 1927 na 2915, letos v první polovici roku již 1712. Podobně se to má se vzrůstajícím počtem sebevražd a různých zločinných zjevů a případů. Ve Vídni, propadající v bezvěří, roste pro střední Evropu bolševické nebezpečí.

Zázračné uzdravení v Lourdech. Jak „Osservatore Romano“ z 6. října sděluje, událo se za návštěvy francouzských poutníků, vedených kardinálem Binetem, zázračné uzdravení 22letého seminaristy Alberta Dessailly z Norvy (okres Aisne). Seminarista trpěl oboustrannou tuberkulosou plic a těžkým onemocněním hrtanu a byl již tělesně všecek vyčerpán. Také odborní lékaři, kteří jej několik let ošetřovali, vzdali se již vši naděje v jeho uzdravení. Jakmile Dessailly byl vložen do lurdské zázračné vody, cítil se úplně zdrav a mohl se zcela volně pohybovat, ač již od ledna byl stále na lůžko připoután. Lurdská lékařská komise prohlásila jej za úplně zdravého.

Protestanté proti holandské královně. Představení protestantské církve v Holandsku vyslovily pokárání královně Wilhelmině, že se zajímala o olympijské hry v Amsterdamě a že v neděli rozdělila ceny.

Albánský král se dal pokřtít. Jak se sděluje, dal se král Zogu I. od papež-

ského nuncia pokřtiti. Tento akt prý souvisí s blízkým sňatkem albánského krále.

Propaganda nevěry v Rusku. Ředitel státního nakladatelství v Moskvě Chalotov poslal všem knihkupcům oběžník, v němž nařizuje, že v jejich výkladních skříních musí býti vyložen časopis „Bezbožec“ i jiné protináboženské knihy.

Zákaz motocyklu kněžím. Arcibiskup v Rouen ve Francii zakázal kněžím své diecése užívání motocyklu vzhledem k častým i smrtelným úrazům, které se v této diecése udály.

V severních Čechách je nejvíce sebevražd. Podle nejnovějších úředních dat je největší počet sebevražd v čl. republice v severních Čechách, kde bylo v roce 1927 v župě česko-lipenské 4.5 případů sebevražd na 10.000 obyvatelů. V župě mladoboleslavské 3.80 a v župě lounské 3.7. Ve Velké Praze připadá na 10.000 obyvatelů jen 3.3 sebevražedných případů. Nejméně sebevražd je v jižních Čechách, kde na příklad v Českých Budějovicích je pouze 2.6 sebevražd. Z jednotlivých soudních okresů v Čechách mají největší sebevražednost okresy: říčanský 8.3, Nové Strašecí 7.3, Bencšov n. Ploučnicí 6.8, Žatec, Litoměřice a Poděbrady 6.6%. Je zajímavé, že na Moravě žádný okres nedosahuje číslíce 6; ještě menší sebevražednost je na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

Krematorium v Nymburce má nejméně zaměstnání. V měsíci červenci 1928 bylo v krematoriu v Nymburce zpopelněno pouze 7 zemřelých, zatím co v Praze jich bylo zpopelněno 183, Liberci 56, Pardubicích 39, v Mostě 35, v Moravské Ostravě 30, v Českých Budějovicích 16 a v Plzni 11. Také v Plzni jest provoz krematoria velmi slabý.

Z katolické církve v Anglii. Kardinál arcibiskup westminsterský Bourne slavil 25leté jubileum své arcibis-

kupské důstojnosti. K tomuto významnému dni zaslal kardinálův blahopřejný list londýnský lordmajor, v němž zvláště zdůraznil vřelými slovy kardinálu součinnost na sociálním poli hlavního města. — Nový irský primas Mac Rory daroval katolikům v Belfastu, kteří dosud náleželi k jeho diecési v Downu a Connoru, jako dar na rozloučenou velký park, který má náležeti pěstování sportu katolickým organisacím mládeže. — Angličti katolíci velmi horlivě zakládají farní školy v průmyslových krajích a v chudých osadách. — Ale v Anglii velmi čilá je též buddhistická propaganda. V Clouster Road Regent parku staví se buddhistický klášter, který má býti střediskem všech přívrženců a přátel buddhismu. Nový klášter, jehož stavba vyžádala 10 tisíc liber šter., je postaven v východním sluhu s velikou kopulí. Vnitřek má býti zařízen po vzoru proslulých buddhistických mnišských jeskyň v Ajantě. Dosud čítá klášterní konvent 3 buddhistické mnichy, kteří jsou ve styku asi s 500 vyznavači Buddha v Londýně.

Umrti katolického uence. Jak se z Říma oznamuje, zemřel profesor katolické university milánské, Giulio Salvadori, nejvýznačnější současný náboženský básník Itálie. Byl konvertitou. Jeho návrat ke katolicismu byl po konversi Manzoniho největší událostí v dějinách italské literatury za poslední století. „Giornale d'Italia“ velebí Salvadoriovy studie o sv. Františku a Danteovi jako vzor badatelských prací, a „Corriere d'Italia“ věnuje věčícímu básníku celostránkový nekrolog.

Lloyd George o katolické církvi. V „Daily News“ uveřejnil Lloyd George své mínění o katolické církvi, v němž doznává, že katolická církev nejméně trpěla poválečnou náboženskou reakcí. Za války nebyly žádné kostely tak přeplněny, jako katolické. I když snad po válce tato horlivost trochu polevila, jest přece ne-

sporno, že působení katolického kněžstva ve vojsku věrně s vojny, pečlivé ošetřování sester nemocných a raněných v nemocnicích působilo hluboce na srdce mladých válečníků a jich příbuzných a zanechalo v nich hluboké dojmy a získalo katolickým oltářům četné nové ctitele. Uvádíme hlas anglického státníka jako velmi pozoruhodný, ale nutno doznat, že pro církev a její působení je přece jen doba mírová nejvýhodnější a nejblahodárnější. Válka způsobila hrupost mravů, s nimiž doba poválečná dodnes zápasí a škodí všemu dobremu.

Farní kina ve Francii. Francouzský list „Fascinateur“ referuje o farních kinech, jichž počet ve Francii stále roste. Účelem je, aby farní kina čelila čím dále více se šířící nemravnosti. Podnět ke zřizování farních kin dal abbé Cezat. První sbírku na zřizování kin provedl list „La Croix“. Francouzský episkopát akci tuto upřímně podporuje. Na 500 farností v 89 diecésích mohli již farní kina zříditi, do 415 farností byly dodány kinematografické aparáty s filmy a jinými rekvisitami. Hlavní péči této akce nyní je pořizovati dobré, bezzávadné a opravdu umělecky provedené filmy. Celá řada dobrých a cenných filmů je dnes již pořízena. Dílo jest dnes známo v celé Francii a proniklo již i do těch nejzapadlejších vesnic.

Blahořečení polského kn. Augustina Czartoryjského. Přípravy k blahořečení polského kn. Czartoryjského, jak se oznamuje z Říma, jsou před ukončením. Kníže Augustin Czartoryjský zemřel ve stáří 36 let roku 1893 a byl pochován v rodinné hrobce v Sieniawé v Malopolsku. Zemřel v pověsti svatosti jako člen řádu salesiánů. Brzy po jeho smrti vznikla k němu náboženská úcta jak v řádových domech, tak mimo ně. Řád zahájil též kroky ke kanonisacímu procesu, který počal roku 1921 a k němuž byli voláni svědkové z Turina, Říma, Madridu, Kra-

kova, Lvova, ba až z Ameriky. Kanonizační proces je dnes ve stadiu záverečném.

Kde se lidé nejvíce žení. Státní úřad statistický vydal v tomto čase statistiku o sňatcích v československé republice. Tato statistika ukazuje, že u nás připadá normálně na 1000 obyvatel 10 sňatků ročně. Jenom málo krajů tento normál přeshahuje. (Liberec, průmyslové Náchodsko, některé kraje v Podkrkonoší a Zlin.) Na prvním místě v celém státě co do počtu uzavřených sňatků je Baťovo Zlínko, kde na 1000 obyvatel připadá průměrně 15 sňatků do roka (přesně 14.6). Tato okolnost je zajímavým dokladem, jaký vliv má průmyslová prosperita na lidské osudy i po rodinné stránce.

Katolické kněžstvo v Polsku. Podle státního rozpočtu je dnes v Polsku 14.055 kněží a to: 2 kardinálové, 6 arcibiskupů, 17 biskupů diecézních, 22 biskupů-sufragánů, 248 kanovníků katedrálních, 109 kanovníků kolegiálních, 155 konsistoriálních úředníků, 199 profesorů na kněžských seminářích, 26 profesorů v jiných ústavech theologických, 2832 kleriků, 6579 farářů, 354 administrátorů filiálních kostelů, 2859 vikářů a 648 mnichů. Proti roku 1927 stoupl počet kněží o 490.

Konverse albánského pravoslavného kněžstva. „Corriere della Sera“ dovídá se z vatikánského okolí, že v kruzích albánského pravoslavného kněžstva dochází k četným konversím ke katolicismu a možno proto očekávat v krátkosti náhlou radikální změnu náboženských poměrů v Albánii. Situace pravoslavného kněžstva pro nedostatečné vědecko-theologické vzdělání, pro nepatrný vliv na obyvatelstvo, jakož i pro nedostatek hmotných prostředků, je přímo katastrofální. Vládní nové kruhy albánské doporučily duchovenstvu pravoslavnému, úplně demoralisovanému, a bez veškeré autority, aby se připojilo k Římu. Není proto vyloučeno, že pravoslavné duchovenstvo albánské uzná autoritu sv. Otce a spojí se s katolickou církví.

Konverse metodistického kazatele v Argentině. V Argentině v Cordobě konal se nedávno sjezd učitelů a profesorů z Argentiny. Na sjezd přijel i metodistický pastor Edward C. Wallace se svoji rodinou. Za jednání sjezdového přihlásil se pastor ke slovu a prohlásil, že dosud nikde nenašel takových obětí a tolik sebezapření v uplatňování civilisačního díla jako u řádových kněží a bratří; u žádného liberála něco podobného dosud neviděl. Je nepohoditelné, jak těmto silám může býti upíráno právo vyučovali, když jsou schopny nadlidské námahy. Tyto postřehy a zkušenosti jej přivedly k rozhodnutí, aby konvertoval. A vskutku v San Juan de Porto Rico mister Edwar C. Wallace skutečně přestoupil ke katol. církvi i se svou chotí, ač již po 30 let vykonával úřad metodistického kazatele. Zmatky u metodistů a protestantů, různost názorů v protestantských církvích dokazuje, že u nich nemůže být pravda; v katolické církvi nyní nalezl kýžený mir a tak dlouho hledanou jednotu viry.

Maďarsko prohlásilo se královstvím Ježíše Krista. Snad není správným, že od našeho i katolického tisku mlčením byla pominuta významná okolnost při ukončení maďarského národního eucharistického kongresu 7. října 1928: Eucharistický průvod šel z basiliky k parlamentu, na jehož schodišti byl upraven oltář, od něhož bylo Velebnou Svátostí od pap. legáta uděleno požehnání celému národu — za účasti úřadů a vojska.

Katolický kino-kongres. Od 6. do 8. listopadu konal se v Paříži kongres katolické kinematografie za předsednictví kardinála Dubois a účasti generála Castelnau. Ve středu 7. listopadu byla pro účastníky sloužena v Madeleine slavná mše svatá, ke které byli pozváni umělci i žurnalisté.

Čansolin katolíkem. Čínský maršál Čansolin, jenž útoku proti jeho životu podlehl, byl katolickým katechumenem a nosil při sobě růženec.

Dcery sektáře řeholicemi? Na Filippinách jest od dob americké okupace sekta Aglipayánů. Tři dcery jejich biskupa vstoupily do katolických řádů: První je benediktinkou, druhá františkánkou misionářkou P. M., třetí karmelitkou.

Poštovní známka se sv. Janou z Arku. Příští rok, na oslavu pětistileté památky osvobození Orléansu bude ve Francii vydána poštovní známka s obrazem sv. Panny Orleánské.

Největší katolická universita bude v Los Angeles v Americe při jesuitské

koleji. Může přijmouti 10.000 posluchačů. Náklad bude státi 15 milionů dolarů.

(*Dikůvzdání.*)

Z Uh. Brodu. Vroucí díky vzdávám božskému Srdci Páně a nejčist. Srdci Panny Marie za vyslyšení mnohých proseb. Doporučuji všem trpícím matkám, by ve svých starostech o své děti se k Božskému Srdci Páně s důvěrou utíkalý, tak sobě i dětem pomoc vyprosily. T. A.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vsí zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za a za sjednocení východní církve s římsko-katolickou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, a by byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modlití se za Unii.

Úmysl v lednu 1929: **Aby slova a napomenutí sv. Otce byla ode všech s uctivostí přijata. Všichni dbejme o missie!**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Sjednocení církve východní s římskou. (Hlavní úmysl.) — K Mikuláš. (Báseň). — Božské Ditko, předmět víry, naděje a lásky. — Až k nám přijde... (Báseň). — Svátek Mláďátek. — Vánoce. Vánoční stromek. Pastýřská. (Báseň). — Narození Páně. (Obrázek). — Obrázky z katolických misil. — Již se blíží... V svatě noci. Vánoční. (Báseň). — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.